

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

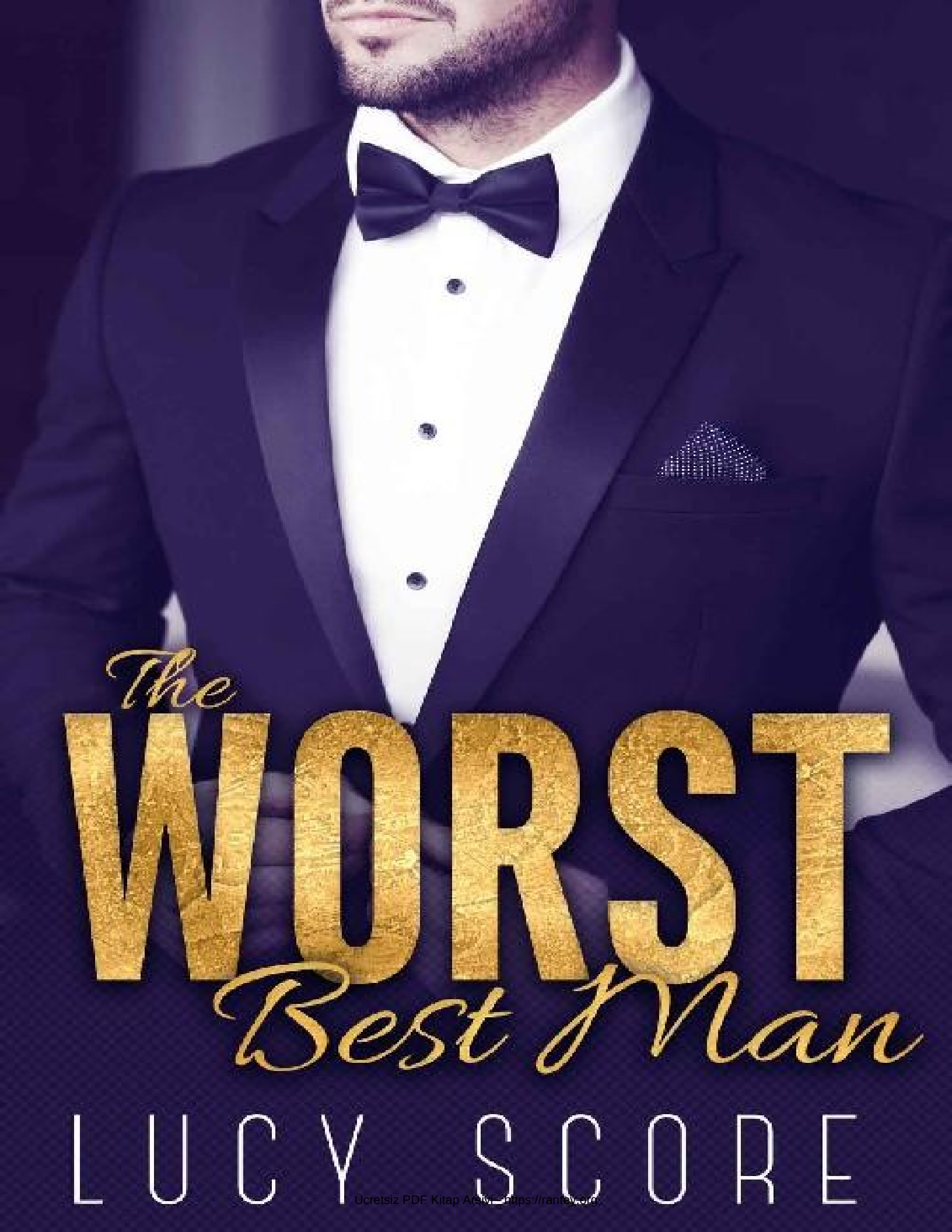
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
WORST
Best Man

LUCY SCORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

İçindekiler İthaf	
Bu Kitap	
Hakkında Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki	
Bölüm	
Onüçüncü	
Bölüm	
Ondördüncü	
Bölüm	
Onbeşinci	
Bölüm Onaltıncı	
Bölüm	
On Yedi Bölüm On	
Sekiz Bölüm On	
Dokuz Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki	
Bölüm Yirmi Üç	
Bölüm Yirmi Dört	
Bölüm Yirmi Beş	
Bölüm Yirmi Altı	
Bölüm Yirmi Yedi	
Bölüm Yirmi Sekiz	
Bölüm Yirmi Dokuz	
Bölüm Otuz Bölüm	

Otuz Bir Bölüm

Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm

En Kötü Sağdıç

Lucy Score

Yayınlayan:
That's What She Said Publishing Inc. 2018

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler
tamamen tesadüfî

En Kötü Sağdıç

9 Şubat 2018

Telif Hakkı © 2018 Lucy Score

Lucy Score tarafından
yazılmıştır Tüm hakları
saklıdır

İçindekiler

İçindekiler İthaf

Bu Kitap

Hakkında Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dörtüncü

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm Yirmi Yedinci

Bölüm Yirmi Sekizinci

Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Otuz Birinci Bölüm

Otuz İkinci Bölüm

Otuz Üçüncü Bölüm

Otuz Dört Bölüm

Otuz Beş Bölüm

Otuz Altı Bölüm

Otuz Yedi Bölüm

Otuz Sekiz Bölüm

Otuz Dokuz Bölüm

Kırk

Bölüm Kırk Bir

Bölüm Kırk İki

Bölüm Kırk Üç

Bölüm Kırk Dört

Bölüm Kırk Beş

Bölüm Kırk Altı

Bölüm Kırk Yedi

Bölüm Kırk Sekiz

Bölüm Kırk Dokuz

Bölüm Elli

Bölüm Elli Bir

Elli İkinci Bölüm Elli

Üç Bölüm Elli Dört

Bölüm Elli Beş

Bölüm Elli Altı

Bölüm Elli Yedi

Bölüm Elli Sekiz

Bölüm Elli Dokuz

Bölüm Altmış

Altmış Birinci

Bölüm Altmış

İkinci Bölüm

Sonsöz

Yazarın Okuyucuya Notu

Yazar Hakkında

Lucy'nin Başlıkları

Teşekkür Lucy nerede?

Adanmışlık

Joyce & Tammy'ye saatler süren zamanınız, nazik rehberliğiniz, sivri hatırlatmalarınız ve sarsılmaz desteğiniz için.

Bu Kitap Hakkında

Gelin bir bebek. Damat mükemmel bir beyefendi. Ama düğün partisinin geri kalanı? Onlar kabus gibi. Zengin mi? Tamam. Aptal mı? Çifte kontrol. Hak sahibi? Dünyada yeterince çek yok. Peki ya en iyi adam? Daha çok en kötü adam.

Ama nedime Francesca görevlerini ciddiye alıyor. Kaçırılan damat mı? O halleder. Kaba katılımcılar? Onlarla nasıl başa çıktığını izleyin. Peki büyük bir tavır ve daha da büyük bir çek defteri olan bir sağdıç? Evet, o kendini beğenmiş, yargılayıcı pisliğin en iyi arkadaşının düğününü mahvetmesine izin vermesine imkan yok. Ne kadar seksi olursa olsun. (En azından plan bu...)

Aiden Kilbourn uzun süreli ilişkilere girmez. İş dünyasını yönetmekle meşguldür ve henüz bir aydan uzun süre tahammül edebileceği bir kadın bulamamıştır, en azından dışarıda iki ay. Fethedilemez olanı fethetmek onun ekmek teknesi. Ve kazanamayacağı bir meydan okumayla karşılaşmamıştır. Ama Francesca Baranski? Brooklyn'li bu ukala kız onun çöküşü olabilir.

Birinci Bölüm

Cehennemden gelen gelin partisiydi. Grand Terrace Balo Salonu'nun altın varakları, kristal avizeleri ve dönümlerce İtalyan mermeri, şu anda sıcak bir karmaşanın devam etmekte olduğu gerçeğini gizleyemezdi. Otelin batık balo salonunu çevreleyen üst balkondaki bakış açısından Frankie her şeyi görebiliyordu.

Armani ve Brioni giysileri içindeki sağdıçlar, hayatlarını hazırlık okulundaki ihtişamlı günlerini yeniden yaşayarak geçirmeye mahkum, büyümüş kardeşlik çocuklarıydı. Vakıf fonları, herhangi bir gerçek beladan kurtulmalarını sağlayacak kadar rahattı.

Nedimeler daha kötüydü. Hepsi de iki ya da Taffany'nin durumunda üç numaralı kocayı bulmaya çalışıyordu. Elverişli bir evlilik sözleşmesi ve Saint Tropez'de bir yatla gelen erkeklerin peşindeydiler.

Frankie'ye göre bu tam anlamıyla bir sirkti. Ama gelin için yapmayacağı şey yoktu, buna 350.000 dolarlık bir düğünün üç halkalı karmaşasında en iyi arkadaşını savunmak da dahildi. Pru ve Chip Yukarı Batı Yakası'nın altın çiftiydi. Birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmuş üniversite aşıkları. Frankie de onların abartılı derecede özel büyük günlerinin bir parçası olmaktan çok mutluydu.

Eğer bu nişan partisi düğünün ne kadar muhteşem olacağını bir göstergesiye, Frankie Brooklyn'den gelen koca saçlı, zavallı, alaycı bir kızın Barbados'ta kim kimdir arasında nasıl bir performans göstereceğinden emin değildi. Ama Pru için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Ayrıca, bu ona sağdıçla göz göze gelme şansı da veriyordu. Önünden geçen tepside bir şampanya kadehi kaptı ve korkulukta kendisine katılan servis görevlisine göz kırptı. Odanın diğer ucundaki Aiden Kilbourn'a baktı. Kusursuz, mesafeli ve acı verici derecede güzeldi.

"Bu işi aldığımıza inanamıyorum," diye tısladı sunucu Jana. "Bırakın şampanya servisi yapmayı, Manhattan'ın En Uygun Bekârını şahsen göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi!"

Frankie, "Sakin üzerine bir şey dökme, Jan," diye uyardı.

"Yani 'Frankie gibi davranma' demek istiyorsun." Jana

sırttı.

Frankie bir omzunu kaldırdı. "Adam kıcıımı tuttu. Ne yapsaydım, bir tepsi kanepeyi kucağına düşürmeseydim?"

"Sen benim kahramanımsın," diye iç geçirdi Jana.

"Evet, evet. Onlar ayılmaya başlamadan önce oraya geri dön. Hansen'a da söyle, kadınlar tuvaletinden uzaklaşsın. Bu gece hiç telefon numarası almayacak."

Jana ona sahte bir selam verdi. "Tamamdır, patron."

Frankie, Jana'nın tepsisi havada, çevik adımlarla merdivenlerden inişini izledi. Pru ve Chip nişanlandıklarını duyurur duyurmaz, ayrıcalıklılarla iş yapmanın maliyetini bildiği için bir yemek şirketinde ikinci bir işe girmişti. Nedimelik elbisesini ya da uçak biletlerini Pru'nun ödemesine izin verecek değildi ama teklif oradaydı. Frankie, kendisini iflas ettirecek olsa bile, bir kereliğine de olsa sosyeteyle takılmaya kararlıydı.

Elini, Pru'yla birlikte Village'daki lüks bir konsinye mağazasında buldukları iki sezonluk Marchessa'sının üzerinde gezdirdi. Kıvrımlarına uyan bir elbise bulmak zordu. Pru ve diğer nedimeler çıtı pıtı zayıflardı. Hepsi sarışın, hepsi zayıf, hepsi B-kupa. Cressida hariç. Onun çift D'si sıfır beden Marc Jacobs'undan taşıyordu. Ya kadın inanılmaz bir genetikle kutsanmıştı ya da gerçek değillerdi. Ama bir avuç almadan Frankie kesin bir şey söyleyemezdi.

İyi genlerden bahsetmişken, dikkatini tekrar beyaz smokin ceketli adama çevirdi. Adamın bir eli cebindeydi ve zenginlerin doğuştan sahip olduğu o zahmetsiz rahat duruşu sergiliyordu.

Aiden kırk yaşında, Manhattan'ın tek boynuzlu at bekârıydı. Hiç evlenmedi - sadece en uzununu neredeyse üç ay süren, dönüşümlü bir kol şekeri kadrosu vardı. Sahte "sizi gördüğüme sevindim" sırtışlarını takınan diğer karakterlerin aksine nadiren gülümsüyordu. Görünüşe bakılırsa o da en az kendisi kadar rahatsızdı.

Pruitt kalabalığın ortasından Frankie'ye el salladı. Baş nedime görevi başladı. Frankie partiye katılmak için merdivenleri çıkmadan önce kendi gülümsemesini takındı. Altın minderli sandalyeler ve fildişi keten örtülü kokteyl masaları arasında ilerledi. Çok komik.

Zenginlerin ne kadar güzel koktuğunu. Sanki gözeneklerinden yayılıyormuş gibi ince, zengin kokular.

"Harika görünüyorsun Frankie," dedi Pru ona, yanaklarına çift öpücük bırakıp elini sıkarak.

"Ben mi? Bu gece hiç aynaya baktın mı? Nişan çekimindeymiş gibi davranan bir manken gibi görünüyorsun."

"Yemek için yeterince iyi," dedi altın damat Chip, müstakbel gelinini öpmek için eğilerek.

Birbirlerine ıslıl ıslıl bakıyorlardı ve Frankie davetsiz misafir gibi hissediyordu. "Şey, geri dönmeliyim-"

"Uh-uh. Aiden'la tanışana kadar olmaz," dedi Pru, dikkatini Chip'ten uzaklaştırarak. Tam bu sırada Chip adama el salladı.

"Sorun değil. Onunla törende tanışabilirim," dedi Frankie. "Frankie yüksek sosyetedden hoşlanmaz," diye fısıldadı Pru. Chip.

Chip şefkatli bir kolunu Frankie'nin omuzlarına doladı. "Bizim için bir istisna yapması iyi oldu, ne de olsa çok klasız."

Franchesca güldü. "Bunu düşün davetiyelerinize koymalıydınız."

Hansen garson elinde bir tepsi biftekli crostini ile yaklaştı ve Chip tepside bir tane kaptı. Gözlerini devirerek ağzına attı. "Frankie, yemek tavsiyesi için sana borçluyuz. Çok lezzetli."

Frankie Hansen'a, Pru'nun babasının köşede ters ters baktığı yöne doğru başını salladı. Adam, Chipper Randolph III'ün küçük kızını üniversiteden mezun olduktan sonraki aylarda, yüzük beklediği bir sırada, belirsiz bir şekilde terk ettiği gerçeğini henüz atlatamamıştı. Ama bu partinin faturasını o ödüyordu ve Frankie herhangi bir açlık patlamasını önlemek için karnının tok olduğundan emin olmaya kararlıydı.

"Chip. Pru." Sesi Chip'inkinden tam bir oktav daha derindi. Pürüzsüz, kültürlü. Frankie, sırf onun edamame'yi telaffuz edişini dinleyebilmek için, elden düşme çantasına sakladığı alışveriş listesini okumasını istemeyi düşündü.

"Aiden!" İyi huy otomatik olarak devreye girdi ve Chip tanıştırmak için en yakın arkadaşına döndü. "Frankie, bu

Aiden Kilbourn, sağdııcım. Aiden, bu Franchesca Baranski, baş nedime."

"Frankie," dedi Aiden elini uzatarak. "İlginç bir isim."

Frankie sıkıca kavradı ve salladı. "Gelin partisinde bir Taffany ve bir Davenport var ve ilginç bir isme sahip olan ben miyim?"

Zaten soğuk olan ifadesi birkaç derece daha soğudu. Belli ki bir astı tarafından eğitilmeye alışık değildi. "Ben sadece bir gözlem yapıyordum."

"Ön yargıda bulunuyorsun," diye karşı çıktı. "Bazen bir yargıya varmak gerekir."

Hâlâ onun elini tutuyordu. Kızgınlıkla elini daha da sıkmişti. O da sıkmaya karşılık verdi ve Frankie elini kararsızca bıraktı.

"Ee, Aiden," diye başladı Pru parlak bir sesle. "*Franchesca*'yla NYU'daki ilk sımestrimde tanıştım. Çok zeki biri -tam burslu- ve 4.0 ile bir dönem erken mezun oldu. Franchesca bir yandan MBA yaparken bir yandan da kâr amacı gütmeyen bir kuruluştta yarı zamanlı çalışıyor."

Frankie, Pru'ya hançerler fırlattı. En iyi arkadaşının onu züppe bir kışla konuşmaya çalışmasına ihtiyacı yoktu.

"Aiden aile şirketinin COO'su. Birleşme ve satın almalar," diye ekledi Chip. "Yale'deki not ortalamasını hatırlamıyorum. Ama seninki kadar iyi değildi Frankie."

Kendini dışarı atıp bir tepsi daha şampanya almak üzereydi ki DJ müziğı değıştirdi. "Uptown Funk "ın ilk ritimleri Manhattan'ın seçkinlerinin yarısını, sanki biri yeni Birkin çantasının piyasaya çıktığını duyurmuş gibi dans pistine koşturdu.

Pru'nun eli onun koluna kenetlendi. "Bu bizim şarkımız!" diye bağırdı. "Hadi gidelim!"

Frankie, Pru'nun kendisini dans pistine doğru çekmesine izin verdi. İki yıl önce Frankie'nin hayal kırıklığı yaratan ayrılıklarından birinin ardından hazırladıkları koreografili danslarına sorunsuzca geçiş yapmışlardı. İki koca pizzayı üç şişe şarapla cilalamışlar ve gecenin geri kalanını mükemmel bir kış sallama koreografisi yaparak geçirmişlerdi.

"Kavga mı ediyordunuz yoksa flört mü ediyordunuz anlayamadım," diye bağırdı Pru müziğın içinden.

"Flört mü? Şaka yapıyorsun, değil mi? Ben onun liginin çok dışındayım."

İkinci Bölüm

Aiden, gelinin ailesinin holdinglerinden biri olan Regency Hotel'in mermer lobisini geçtiğinde baş ağrısı çekiyordu. Sağdıçlardan oluşan Brat Pack'in ve onu evlendirmek, yatırımını güvence altına almak ya da bedava tavsiye almak isteyen birkaç düzine insanın eşliğinde geçireceği bir akşamın bu durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Ama ayrıcalık için ödediği bedel buydu. Boş şampanya kadehini yanından geçen bir garsona uzattı ve viski istedi. Ama baş ağrısını içerek geçirmek bu gece kimseye bir iyilik yapmayacaktı.

"Peki ya Margeaux?" Chip çenesini manken gibi uzun boylu, zayıf sarışın kıza doğru sallayarak sordu. Neredeyse çenesine kadar uzanan bir yırtmacı olan altın rengi bir elbise giymişti. Acımasızca şekillendirilmişti, saçları mükemmel, makyajı kusursuzdu. Toplum içinde asla yemek yemez ya da gülümsemezdi.

"Hayatında olmamasına ne dersin? Yatakta bir buz küpüne benziyor." Chip, Pruitt'le kalıcı mutluluğu yakaladığından beri, en yakın arkadaşı Aiden'ı da yanında götürmeyi kendine görev edinmişti.

"Evet, korkunç biri," diye onayladı Chip. "Ama Pru onun nedimesiydi, o yüzden..." diye yüzünü buruşturdu. "Sana bir iyilik yapacağım ve Taffany'yi es geçeceğim."

"Teşekkürler," dedi Aiden kuru bir sesle. Kadın, ikinci bir kuzeninin bebeğine Tiffany adını vermesinden sonra kendisine Taffany adını vermişti. Tam bir parti kıızıydı. Gömlek olabilecek kadar kısa elbiseler içinde apış arasını göstermediği ve kulüplerin önünde rock yıldızlarının ciplerinden düşmediği bir hafta geçmiyordu.

"Cressida'ya ne dersin?" Chip bardağını başka bir sarışına doğrultarak teklif etti. Bu sarışının göğüsleri korsesinin sınırları içinde kalmaktan rahatsız olmuyordu. Geri kalanı bronz bir iskelet gibiydi. Kaşları çatıktı ve cep telefonuna Almanca bağırırken bir buçuk metrelik kısa bir alanda volta atıyordu.

Aiden alaycı bir ifadeyle, "İyi birine benziyor," dedi.

Chip neşeyle, "Taşaklarını kesip sonra da onlar için senden fidye alacakmış gibi görünüyor," dedi.

"Frankie'ye ne dersin?" Aiden oyuna ısınarak sordu. Bakışları dans pistindeki kıza kaydı. Saçları koyu renk, gür ve buklelerle doluydu. Vücudu, giydiği sade altın rengi slip elbisenin vurguladığı gibi gür kıvrımlara sahipti. Pruitt'in söylediği bir şeye gülerken geniş ağzı cömert bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Oh, o senin için fazla iyi," dedi Chip. "Zeki ve alaycı. Senin için çok fazla iş çıkarır."

"Ne yaptığını anlıyorum," dedi Aiden. Bir garson çağırdı ve bir Macallan sipariş etti. Bir taneden bir şey olmazdı. Bir tanesi biraz rahatlatabilirdi.

"Ne yapıyorum ben? Seni, senin tipin olmadığı belli olan bir kadından kurtarmaya çalışıyorum."

"Benim tipim ne?" Aiden sordu, şimdiden pişman olmuştu.

"Uzun boylu, acı verecek kadar zayıf. Gülümsemiyor ya da fazla konuşmuyor. Bir sonraki potansiyel kocası için onu daha çekici kılmak üzere seni yatak odası portföyüne eklemek isteyen biri."

"Bu benim tipim değil," diye karşı çıktı Aiden. "O sadece anlaşmadan rahatsız olmayan biri."

"Frankie alınacaktır," diye tahmin etti Chip. "Ama bence seni geçici olarak pişman da edebilir. O müthiş bir kız, Aiden."

Aiden, Pruitt'le uyum içinde salınan ve kasıla kasıla yürüyen söz konusu kadını izledi. Bir tanrıça gibi hareket ediyor, günahkâr bedeniyle ölümlüleri baştan çıkarıyordu. Onun deneyimlerine göre, kadınlar çekiciliklerini ya yemek masasında ya da yatak odasında ortaya koyma eğilimindeydi. Ve Francesca yatak odasının ta kendisiydi.

Dans pistine sırtını döndü.

"Beni tek eşli bir mutluluğa sürüklemekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordu Chip.

Arkadaşı sırtıttı. "Pru hakkında benim hissettiklerimi hissettiren birini bulduğunda."

"Ben bir Kilbourn'um. Duygulara sahip değiliz. Sadece faydalı birleşmeler."

Chip onun omzuna bir tokat atarak, "Bu çok üzücü bir ifade," dedi. Koyu renk saçlarında lacivert bir çizgi olan garson kız

yanına koştu. Elinde bir bardak viski tutuyordu. "Buyurun Bay Kilbourn," dedi nefes nefese bir fısıltıyla. "Teşekkür ederim... Jana," dedi adam, gözleri isim etiketine kayarak. Ağzı açık kaldı ve gözlerinde yıldızlarla geri çekildi. "Gördün mü? Neden Frankie üzerinde biraz cazibeni kullanmıyorsun?" "Böyle bir şeyle ilgilenmiyorum..." "Eğlenceli mi? Akıllı mı? Seksi?" Chip tedarik etti. "Gösterişli," diye düzeltti Aiden. "Direkte deneyimi var mış gibi dans ediyor. Ve muhtemelen bunu bir iltifat olarak kabul edecektir." "Hayır, yapmaz," diye duyurdu arkasından boğuk bir ses. *Sikeyim.*

Chip, her zamanki gerginlik dağıtıcısı, yüzüne masum bir sırıtma yerleştirdi. "Frankie! Aiden seni orada görmedi," dedi dikkatle.

"Aiden belli bir vergi diliminin altındaki kişileri pek fark edecek birine benzemiyor. Neden vaktini harcasın ki?" Franchesca açıkladı.

Göz teması kurmakta tereddüt etmedi. Hayır, o mavi yeşil gözlerini delik deşik etmek için kullandı. Tam bir pislikti. Genelde fikirlerini duyulabilecekleri, yanlış anlaşılabilecekleri ortamlarda dile getirme konusunda çok daha dikkatli davranırdı. Baş ağrısını ve aç karnına içtiğı üç kadeh şampanyayı suçladı.

"Pru ona bir içki getirmeni ve onu Danby ikizlerinden kurtarmanı istedi. Onu merdivenlerin orada köşeye sıkıştırmışlar." Frankie odanın diğeri ucunu işaret etti.

"Siz ikiniz bana izin verirsiniz, nişanlımı kurtarmaya gitmem gerekiyor. Kan dökmek yok," diye emretti Chip, sert bir parmakla Frankie'yi işaret ederek.

"Söz vermiyorum," diye seslendi arkasından. Ona geri döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Eğeri izin verersen -ki izin verersen hiç umurumda değıl- gecemi sana bakarak geçirmek istemiyorum."

Onu başından savdı, topuğunun üzerinde döndü ve saç perdesini omzunun üzerinden savurdu.

"Bekle," dedi sessizce, parmakları onun bileğine dolanırken. "Çek ellerini Kilbourn, yoksa ben işimi bitirene kadar sen Deadbourn olacaksın. *seninle.*"

Onu serbest bıraktı ama yoluna çıktı. "Özür dilememe izin ver."

"İzin vermek mi?" Francesca kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bakın, eminim hizmetkârlarla ve astlarınızla konuşmaya alışkınsınızdır ama size bir tavsiye. Kimsenin senin boktan özür şovunu dinlemesini talep etme. Anladın mı?"

Baş ağrısı gözlerinin arkasında zonkluyordu. Kimse onunla bu şekilde konuşmazdı. En eski arkadaşları bile.

"*Lütfen* özür dilememe izin verin," dedi çenesini sıkarak. Eliyle dirseğini kavradı ve onu ağır bir altın perdenin arkasındaki oyuğa doğru yönlendirdi.

Karanlık, başındaki ağrının biraz olsun hafiflemesini sağladı ve burnunun kenarını sıkarak ağrının geri kalanının geçmesini diledi.

"İkimize de biraz zaman kazandırmama ne dersiniz?" Francesca önerdi. "Sen özür dileme zahmetine girme çünkü ikimiz de senin bir pislik olduğunu biliyoruz, ben de seni affetmiş gibi yapma zahmetine girmeyeceğim çünkü benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Yeterince adil mi?"

Krem rengi, ipekle kaplı bir kanepede vardı ve Aiden oturdu. Kör zonklama midesini bulandırıyor. "Bakın. Elimden gelenin en iyisini yapmıyorum ve bunun için özür dilerim."

"Yine mi gelecek referansı? 'Özür dilerim', 'Özür dilerim' kadar samimi gelmiyor. Başın mı ağrıyor?"

Konunun değişmesi başını döndürmüştü. Gözlerini kapattı. Başını salladı.

"Migren mi?" diye dürttü.

Omuz silkti. "Belki."

Kadın kendi kendine mırıldandı ve adam gözlerini açarak kadının çantasını karıştırmasını izledi. "İşte," dedi ve ona iki hap uzattı. "Reçeteli."

"Sen de mi aldın?"

"Hayır, ama Pru stresli olduğunda böyle yapıyor. Nişan partisine kusmak isteyerek gitmesini istemedim."

"Çok nazik ve hazırlıklısınız."

"Ben baş nedimeyim. Bu benim işim. Şimdi onları iyi bir çocuk gibi al."

Adam bardağını kaldırdı ama kadın elini bileğine koyarak onu durdurdu. "Aptal olma. Alkol durumu daha da kötüleştirir." Bardağı ondan aldı ve başını perdeden dışarı uzattı. Onun bir ses çıkardığını duydu.

Küçük bir ıslık çaldı ve bir anda birine ismiyle teşekkür edip ona bir bardak buzlu su uzattı.

"Yemek personelinin tanıyor musun?" diye sordu, tabletleri yıkarken sohbet ediyordu.

"Ben yemek personeliyim. İkinci işim. Bu benim izin gecem." Sanki bunda bir hata bulması için ona meydan okurcasına söylemişti bunu. "Sana bir Uber çağırmamı ister misin?" diye teklif etti aniden.

"Aşağıda bir arabam var." "Tabii ki var."

"Neden bana iyi davranıyorsun?" Aiden bir elini şakağına götürdü.

"Belki de bunu senin bir pislik olduğunu yüzüne vurmak için yapıyorum. Ve belki de sırf acı çekmeni izlemek için baş ağrısı ilaçları yerine sana iki doğum kontrol hapi verdim."

"Belki de bunu hak ediyordumdur."

Perde kıpırdadı ve mavi saçlı garson başını içeri uzattı. "İşte soda," diye fısıldadı. Onu fark edince gözleri büyüdü ve geri çekildi.

"Onu sinirlendiriyorum," diye gözlemlledi Aiden sunucu gittiğinde.

"Yakışıklı ve zengin olman iyi bir şey çünkü kesinlikle kişilik sahibi değilsin. Al, bunu iç. Kafein yardımcı olacaktır."

İçti ve başını kanepenin arkasına yasladı. "Teşekkürler." Striptizci olarak deneyimi olduğunu söyledikten sonra onunla ilgileniyordu. Pisliğin tekiydi ve bu dönüşümün ne zaman tamamlandığını merak ediyordu.

Bardağı ondan aldı. "Etkisini gösterene kadar burada kal," diye emretti ve perdeye doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Partiye dönelim ki striptizci kışımı tüm o bekarlara sallayabileyim."

"Kaçıracağım için üzgünüm." "Kapa çeneni, Kilbourn."

Üçüncü Bölüm

Uçak piste bir taş gibi düştü ve şiddetle uygulanan frenler ekonomi sınıfındaki herkesin bir ileri bir geri sarsılmasına neden oldu. Frankie orta koltukta oturduğu için pencerenin dışındaki tropik cenneti pek göremiyordu. Dört gündür duş almamış gibi kokan bir adamla, yirmi bin fitte uyuyakalmış ve bir saat boyunca omzunda uyumuş olan küçük, yaşlı bir adamın arasına sıkışmıştı.

İşemesi gerekiyordu ve bir biftekli sandviç için can atabilirdi ama en azından uçuş bitmişti ve şimdi sadece gümrük ve göçmenlik bürosunda mücadele etmesi gerekiyordu. En fazla bir-iki saat içinde ayak parmakları beyaz tozlu kuma basacak, elinde içeceği ve sandviçi olacaktı.

Frankie yaşlı narkoleptik hastanın ayağa kalkmasını bekledi ve ardından bavulunu taşımasına yardım etmek için arkasından koridora çıktı.

Pru'nun nedime kıyafetlerini babasının uçağıyla getirmekte ısrar etmesine şükrederek kendi valizini de yanında taşıdı. Düğün ekibinin geri kalanı birlikte kiraladıkları özel uçaklarla gelmişti.

Sürekli gülümseyen uçuş ekibine ve nemli esintiye doğru koridorda paytak paytak yürüdü. Frankie dönen merdivene çıktı ve güneş gözlüklerini taktı. Seksen üç derece ve güzel, ılık bir esinti. Belki de o kadar da kötü olmayacaktı. Saçlarının hacmi iki katına çıkmış olsa bile.

Yolcuların geri kalanını pistte ve Grantley Adams Uluslararası Havaalanı'nın uzun, alçak binasında takip etti. Sıra, iplerin arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu. Cenneti görmeye hazır endişeli yolcular telefonlarının ekranlarını karıştırıyordu. Ama Frankie insanları izlemekle yetiniyordu. Bajan pasaportu sahipleri evlerinde karşılanırken, göçmenlik için ikamet sırası kısa ve acımasızca etkiliydi. Sağında ise Louis Vuitton valizleri ve büyük güneş şapkalarıyla gelen yolcuların beklediği hızlandırılmış hat vardı.

onları almak için gönderilen tesis personeli tarafından süreç boyunca yönlendirildi.

Frankie'nin sırası, telaşlı ebeveynler resmi sorularla uğraşmaya çalışırken ve huysuz küçük çocuklar ve genç sırt çantalı gezginler telefonlarına dalmışken, sıra her hareket ettiğinde bir dürtüye ihtiyaç duyarak salyangoz hızında ilerledi.

Bu sırt çantalılardan biri gözüne çarptı ve ona gülümsedi. "Merhaba," dedi usulca, sarı saçlarından bir tutamı alnına doğru iterek.

Aman Tanrım, adam Avustralyalıydı.

"Merhaba," diye karşılık verdi.

"Buraya sık gelir misin?" Güldü.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye takıldı.

"Eğer burada bir barmen bulabilirseniz, evet, bana bir içki ısmarlayabilirsiniz."

Kuyruk hareketlendi ve arkasındaki kadın, kenarında çiçekler olan bir güneşlik ve Hawaii tişörtüyle onu öne doğru itti.

"Görüşürüz," diye göz kırptı.

Çizgiler tam olarak doğru yerde donduğunda tekrar yetiştiler.

"Yine karşılaştık. Bu kader olmalı."

"Oh, çok iyisin. Eminim aksanın olmadan bu kadar iyi olmazdı," dedi Frankie ona.

"Seninkini beğendim," diye itiraf etti.

Boca Raton'lı büyükanne Avustralyalı'yı bir kez daha itti. "Kusura bakma tatlım. Ama beni bekleyen donmuş bir margarita var," dedi Frankie'ye yanlarından geçerken.

Frankie'nin göçmenlik bürosu görevlisi yirmili yaşlarının başında, YouTube'da öğretici düzeyde makyaj yapmış, güler yüzlü olmayan bir kızdı. "İyi yolculuklar," dedi Frankie'nin pasaportunu pleksiglasın içindeki yuvaya sokarken. Ses tonu, Frankie'nin kalışının iyi geçip geçmemesinin umurunda olmadığını gösteriyordu. Ama üç uçak dolusu huysuz turistle uğraşmak insana bunu yaptırabilirdi.

Frankie bagaj alımını iterek geçti. Pru'nun nedime elbisesini getirmesiyle, ihtiyacı olan diğer her şeyi el çantasına tıktırabilmiş ve kontrol edilen çanta ücretinden kurtulmuştu. Para kaybettiği bir yıl için küçük bir zaferdi bu. İki

Gelin duşları, kızlara özel nişan partisi, nişan partisi, ön bekarlığa veda partisi ve şimdi de destinasyon dűđünü. Üçüncü bir iře girmeliydi. Ama yemek şirketiyle birkaç hafta daha çalıştıktan sonra kredi kartının borcunu kapatacak ve her sabah cüzdanında sihirli bir şekilde yenilenmiş gibi para harcamayı bırakacaktı.

Gümrük çok daha hızlıydı. Çantası hızlıca tarandı ve çıkışa doğru yönlendirildi. Telefonu, çanta olarak kullandığı plaj çantasının içinde çalmaya başladı.

"Hey, anne."

"şükürler olsun Tanrım! Öldüğünü sanmıştım." May Baranski dramatik değilse bir hiçti.

"Ölmedim anne. Sadece cennette." Otomatik kapılar açıldı ve kadın sıcağın içine doğru yürüdü. Kaybolmuş gibi görünen turistler ve leşlerin etrafında dolaşan akbabalara benzeyen taksi şoförleriyle dolu kapalı bir alandı. "İndiğimde beni neden aramadın? Beni arayacağını söylemiştin." Annesi, tüm çocuklarının sürekli ölümcül bir tehlike altında olduğuna ya da daha kötüsü bekâr ve çocuksuz kalmaya mahkûm olduklarına ikna olana kadar normal koruyucu içğüdülerine steroidler aşlamıştı.

geri kalan arkadaşları nine ve büyükanne oldu.

"Az önce gümrükten geçtim anne. İçerideyken cep telefonlarınızla sohbet etmenize izin vermiyorlar."

Annesi alay etti. Birinin onu çocuklarından biri hakkındaki güvenlik raporundan alıkoyabileceğı fikri May'e saçma geliyordu.

"Bana uçuşunla ilgili her şeyi anlat," diye sordu May. Frankie kendini suçladı. Ailesini seviyordu, onlarla konuşmaktan hoşlanıyordu ve bu bir şekilde "kontrol etmek" ya da "arayı kapatmak" için neredeyse her gün aramaya dönüşmüştü. Hatta çoğu zaman arayan kendisi oluyordu. Annesi eski mahalle ve aile dedikoduları hakkında bilgi kaynağıydı.

Frankie gözlerini kısarak taksi tabelasına bakarken, "Kalabalık ve uzundu," dedi. Adadaki varış noktalarını ve ücretlerini listeliyordu ama tatil köyünün hangi bölgede olduğunu tekrar kontrol etmesi gerekiyordu.

"Baban ve ben kırk bir yıl önce balayımız için Florida Keys'e gitmiştik," diye açıkladı May. "Keys kadar güzel mi?"

Frankie Florida Keys'e hiç gitmemişti, Barbados'ta da asfalt ve taksi hattı dışında bir şey görmemişti. "Eminim

Anahtarlar çok güzel," dedi annesine. "Bak, anne. Benim gitmem gerek. Seni yarın arayabilir miyim?"

"Neden? Sorun ne?"

"Bir sorun yok. Sadece bir taksi tutmam gerekiyor."

"Pru neden sana bir araba göndermedi?" diye ciyakladı annesi. "Bir yabancıyla arabaya mı bineceksin?"

"Pru'nun gönderdiği bir şoför yine de bir yabancı olurdu." Frankie boşuna bir noktaya parmak basmıştı.

"Soyulmanı ya da tacize uğramanı yasaklıyorum!"

Frankie birine çarptı ve özür dilemek için döndü.

"İşte buradasın. Bir daha asla karşılaşmamak üzere kader birliği etmiş aşıklar olduğumuzdan endişeleniyordum." Avustralyalı, kızın neredeyse omzundan düşürdüğü sırt çantasını düzeltiyordu.

"Gitmeliyim anne."

"Şimdi ne olacak?"

"Bana bakan tatlı bir adam var."

Avustralyalı sırıttı.

"Telefonu kapat ve onunla flört et! Nişanlı olarak geri gel!" Annesi, tek kızının gecikmiş düğününü planlamaya başlamak için telefonu kapattı.

"Üzgünüm," dedi Frankie yumuşak bir gülümsemeyle. "Ne yaptığıma dikkat etmiyordum."

"İstediğin zaman bana rastlayabilirsin." Yıkıcı derecede yakışıklı değildi. Takım Elbiseli Şeytan Kilbourn gibi değildi. Ama sevimli ve çekiciydi ve çok ama çok bronzdu. Saçları ağarmış ve kesilmesi gereken bir sarıydı. Kıyafetleri kırışik ve rahattı.

"Bana Avustralyalı bir sörfçü olduğunu söyle," diye iç geçirdi Frankie. İkinci bir partinin neden olduğu orgazmı yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Randevu konusunda tembellik etmişti ve iki işte birden çalışmak ona çıplak eğlence için fazla zaman bırakmamıştı. Belki de seksi bir sörfçüyle tropik bir kaçamak seks sıkıntısına çare olabilirdi?

"Aslına bakarsan, öyleyim. Bana Avustralyalı sörfçülerden hoşlandığını ve bir taksiyi paylaşabileceğimizi söyle, böylece bir randevu için cazibemi kullanabilirim."

Frankie güldü. Sakin, çekici, komik. Mükemmel.

Kirpiklerini indirdi. "Daha önce hiç Avustralyalı bir sörfçüm olmadı, bu yüzden bu alandaki tercihlerime kefil olamam."

Üzerinde uçtukları denizle aynı renkteki mavi gözleri takdirle genişledi. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Rockley Sands Resort."

"Lanet olsun bana." Yüzü düştü. "Orası Bridgetown'ın kuzeyi. Ben adanın diğer tarafındayım."

"Franchesca."

Sert bir esinti Frankie'yi devirebilirdi. Bu bir serap olmalıydı. Bundan emindi. Şort ve kısa kollu seksi bir düğme ile bir cipe yaslanan Aiden Kilbourn değildi. Tekne ayakkabıları ve güneş gözlüğü. Sakalı onu son gördüğünden biraz daha kirli görünüyordu.

"Bu da ne-"

"Anladığım kadarıyla sen Franchesca'sın?" diye sordu Avustralyalı. "Evet, ama... biz birlikte değiliz."

Aiden çamurluktan doğruldu ve ona doğru ilerledi. "Hadi gidelim." Çantasına uzandı.

Frankie içgüdüsel bir hareketle onu elinden kaptı. "Taksiye bineceğim," diye ısrar etti.

"Hayır, değilsin."

"Aiden, Pru'ya taksiye bineceğimi söyledim." "Ben de ona seni alacağımı söyledim."

Avustralyalı, "Franchesca, seninle tanışmak güzeldi ama gitmem gerek," diyerek geri çekildi.

"Oh, ama..."

"Belki adada görüşürüz." Ona bir öpücük verdi, Aiden'a doğru bir "dostum" işareti yaptı ve bir taksi aramaya koyuldu.

"Kahretsin, Aiden. Ona numaramı bile veremedim."

"Yazık." Çantasını cipin arkasına taşıdı ve bir bağlama kayışıyla sabitledi.

"Ee, bu ne şimdi? Bugün lük iyiliğini yapıp zavallı bir striptizciyi mi gezdiriyorsun?" diye karşılık verdi.

"Bunun için zaten özür diledim."

Frankie ona, "Ve dokunaklı bir şekilde içtendi," diye hatırlattı. "Bin şu lanet arabaya."

Dördüncü Bölüm

Aiden ana yola çıkmadan önce kemerini takmasını bekledi. Pruitt'e Franchesca'yı alacağını tam olarak söylememiştir. Bir gece önce baş nedimenin geliş saati hakkında konuşurken kulak misafiri olmuştu. Chip'e göz kulak olmak için onlarla birlikte uçmuştu. Chip ve Pruitt'in mutluluğunu daha önce bir kez mahvetmişti ve ikinci kez başlarına bir şey gelmesine izin vermeyecekti.

Ayrıca, Franchesca'yla biraz yalnız vakit geçirmek için bir bahanesi olmuştu. Nişan partisinden beri onu çok düşünmüştü. İlginç biriydi. Ve eğer baş ağrısı ilacı işe yaramadıysa lanet olsun.

Bu baş ağrıları hakkında, bunların kökeni hakkında bir şeyler yapması gerekiyordu. Ve bu yolculuğu planlama zamanı olarak kullanmaya karar vermişti. Plan yapma zamanı. Bu karmaşa hakkında bir şeyler yapmasının zamanı çoktan gelmişti.

"Uçuşun iyi geçti mi?" diye sordu.

"Harika. Sörfçü adamın numarasını alabilseydim daha iyi olurdu."

"Senin tipin bu mu?"

"Ah ah ah!" diye parmağıyla onu işaret etti. "Hepiniz benim tipim hakkında yorum yapamazsınız."

"O kadar insan arasından ben mi?" diye sordu, kavşağı dönmek için gaza basarak.

Frankie gösterge panelindeki tutamağa tutundu ama ona yavaşlamasını söylemedi.

"Eğer son fetihlerinizden bazılarını gözden geçirseydik, birbiri ardına alışveriş yapan, gülümseyen ve fotoğraf çektiren sarışın iskeletler görürdük."

Gerçek buydu. Ama Manhattan'ın sunduğu şey buydu. Birbirine benzeyen, aynı şekilde davranan ve hayattaki hedefleri aynı olan yüzlerce varlıklı sosyete.

"Fetihler. Hang Ten orada olsaydı böyle mi olurdu?"

"Kapa çeneni."

Aiden yol kenarındaki hindistan cevizi standında duran bir kamyonetin yanından geçmek için aniden yavaşladı. Manhattan'da nadiren araba kullanırdı ve adada trafik kurallarının gerçek kurallardan çok öneri niteliğinde olduğunu görmek onu çok mutlu etmişti. Bu onu yarış günlerine geri götürdü. Hayatında kendini gerçekten kaygısız hissettiği tek zaman.

"Tanrım, Aide," dedi Frankie, bir sonraki kavşağa girdiklerinde tutamağı kavrayarak.

Serbestçe verilen bu lakap ona tuhaf gelmişti... sıcak, tanıdık. "Barbados'a hoş geldiniz," diyerek trafik çemberinin diğer tarafına geçti.

Her yöne çılgınca savrulan saçlarını toplamak için tutamağı bıraktı. Saçlarını başının üstünde topladı ve elastik bir bantla sabitledi. Bakışlarının onun vücudunda gezinmesine izin verdi. Pembe atleti ve beyaz pamuklu şortu bacaklarının güzel zeytin tonunu ortaya çıkarıyordu. Soyunda Akdenizlilik vardı. Bunun üzerine bahse girerdi. Franchesca Baranski sarışın bir iskelet değildi.

"Gözün yolda olsun dostum," dedi kuru bir sesle. "Sadece sıradan bir gün olup olmadığını merak ediyordum."

"Bu, tüm gezi boyunca nedime canavarlarıyla koordine edilmesi gerekmeyen tek kıyafet ve bundan aldığım keyfi mahvetmeyeceksin."

"Koordineli kıyafetler mi?" Kadın olmadığına o kadar memnundu ki.

"Arkadaş sahibi olmanın bedeli," dedi Frankie. "Ama eminim sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsundur."

İşte bu yüzden Aiden çevresini küçük tutuyordu. Gerçekten çok küçüktü. Sosyal değildi, ilgiden ya da partilerden hoşlanmazdı. Para kazanmayı, zorlukların üstesinden gelmeyi, inatçı engellere karşı en yaratıcı çözümü bulmayı severdi.

"Vay canına. Şu suya bak." Cilasız parmağıyla sol taraflarını işaret etti ve daha iyi görebilmek için ona doğru eğildi. Otoyol, Karayip Denizi'nin turkuaz rengine paralel uzanıyordu. Kızın saçlarının kokusunu aldı, egzotik, baharatlı bir koku. Ve muhteşem bir saniyeliğine, Frankie'nin çıplak ve yatağına yayılmış görüntüsü, zihninin gözünde beklenmedik bir şekilde belirdi.

"Mükemmel bir resim," diye onayladı Aiden.

"Buraya daha önce hiç gelmiş miydin?" Frankie çantasını karıştırarak sordu. Muzaffer bir edayla bir tüp güneş kremi çıkardı.

"Havadan sudan mı konuşuyorsun?" diye sordu.

"Güzel okyanus' ve 'buraya sık sık gelmek' için bu kadar kavga etmeyeceğimizi mi düşündün?" Losyonu parmaklarının ucuna sıktı ve yüzüne sürdü. Aiden en son ne zaman makyajlı ve saçları mükemmel bir şekilde toplanmış bir kadın gördüğünü merak etti. Çıktığı kadınlar "doğal" olmayı sıkı sıkıya korudukları bir sır olarak bırakmayı tercih ediyorlardı.

Aiden, "Sanırım her konuda çekişme bulabiliriz," diye tahmin etti.

Bir cevap mırıldandı ve ayrıntıya girmede.

"Ne?" diye sordu.

"Kibar olmaya *çalışıyorum*. Pru ve Chip için buradayız ve seninle kavga ederek onların düğününü mahvetmeyeceğim."

"Benden gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?" Aiden sırtarak sordu.

"Hayır. Ama bu, bu konuda bir pislik olmam gerektiği anlamına gelmiyor. Bazılarımız bundan daha iyi yetiştirildi." Bu ona yönelik bir iğnelemeydi ama onu kızdırmak yerine eğlendirdi.

"Nasıl yetiştirildin?" diye sordu.

"Uh-uh." Başını iki yana salladı. "Seni tanıma oyunu oynamayacağız. Birbirimizden hoşlanmıyoruz ve hoşlanmamıza da gerek yok. Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi. Resmi portrelerimizi ve gelin partisi dansımızı halledeceğiz ve sonra birbirimizi bir daha görmemize gerek kalmayacak."

Aiden güldü. Bu ses kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. "Ben senin gibi."

"Isırmıyorum, Kilbourn. O yüzden sen bizi sessizce tatil köyüne kadar yıkım derbisi yap, ben de burada oturup sana sevimli bir Avustralyalı sörfçü muamelesi yapayım."

"Kavga çıkarmaya çalışmıyorum-

"Uh-uh. Söz yok. Sür.

Sessizce."

Adam sırttı, başını salladı ve kadının istediği gibi davranmasına izin verdi. Zayıf otoyol boyunca çukurların etrafından dolanarak ve ara sıra yayalar için durarak ilerlediler. Sallanan palmyeler ve güneşten yanmış turistlerin bulunduğu beyaz kumsalların yanından geçtiler. Onları Bridgetown'a doğru yönlendirirken cadde daraldı. Vızır vızır geçtiler

mağaza önleri ve kaldırımdaki ürün standları, bir avuç lüks marka mağazası ve yolcu gemisi limanı.

Frankie'nin dikkati su manzarasına yapışmıştı.

Çok güzeldi. Sadece kartpostallarda var olan türden bir maviydi. Ve sürekli tropik esinti seksenlerin ortasını bunaltıcı değil, ılık hissettiriyordu. Hoşuna gittiğinden değil tabii. Uzun hafta sonu zenginliğin ve ayrıcalığın olumsuzluklarıyla doluydu. Sosyal zorunluluklar, ailevi sorumluluklar ve Chip'e üvey kardeşinden daha yakın olduğu için gereksiz kutlamalar. Bir evlilik gerçekten bu kadar tantanaya değer miydi? Gelin ve damadın bunun daha özel, daha anlamlı bir şey olmasını istemesi gerekmez miydi? Kaşlarını çatarak kısa bir tepeye doğru hızlandı.

"Buna bakarken yüzünü bu hale getiren ne olabilir?" Frankie bir kolunu önlerindeki geniş manzaraya doğru uzatarak sordu.

"Konuşmadığımızı sanıyordum?"

"Doğru ya. Bir limonu bütün olarak yutmuş gibi görünmeni izlerken dikkatim dağıldı. Sessizliğe dönelim."

Tam o sırada, bardak tutucusundaki telefonu çaldı. Aiden ekrana baktı, kaşları çatıldı.

"Ne oldu Elliot?" diye sordu, ses tonunu yumuşatarak. Üvey kardeşinin aramalarının tek bir anlamı vardı.

"Cennet nasıl?"

Aiden kardeşine ne kadar az şey verirse, hasarı en aza indirmek o kadar kolay olacaktı.

"Neye ihtiyacın var, Elliot?" Aiden sordu.

"Yönetim kurulu oylaması hakkında konuşmamız gerekiyor." Sesinin cazibeden hesaplamaya dönüştüğünü duydu.

"Oylamayı zaten tartışmıştık. Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi Aiden kaba bir şekilde.

"Bunu gerçekten düşündüğünü sanmıyorum-"

"Donaldson'ın CFO'sunun adını vermeyeceğim. Son şirketinde dolandırıcılık yaptığı için soruşturma altında. Tüm holdingimizi onun ayakları altına sermemi ve görmezden gelmemi bekleyemezsiniz."

"Dolandırıcılıkla ilgili söylentiler tamamen abartılıyor. Sadece baltasını taşa vurmuş eski bir müdireydi." Aiden, odanın kapısından gelen

Metalin topla buluşmasını kibar alkışlar izledi.

"Yine sahada mısın?" Elliot, Aiden'in bir kat altındaki çok güzel köşe ofisinde masasının başında geçirdiği zamandan daha fazlasını golf oynayarak, içerek ve şehrin kadın nüfusunu becererek geçiriyordu.

"Sadece bir müşteriyle hızlı bir dokuzluk yapıyorum."

Bu saçmalıktı ama Aiden'in bunu ona söyleyecek enerjisi yoktu. Gerçek şu ki, babaları geri adım atıyor gibi görüldüğü için ailesinin şirketini ve geniş varlıklarını yönetmek giderek daha fazla onun omuzlarına düşüyordu. Elliot ancak kendisini kişisel olarak etkileyen bir şey olduğunda işle ilgilenmeye başlayabiliyordu. Elliot'ın hırsız, dolandırıcı Donaldson'la bağlantısını henüz çözememişti ama Aiden kenara çekilip kardeşinin Kilbourn Holding'in bir sonraki CFO'sunu belirlemesine izin verecek değildi.

"Benim oyum hâlâ geçerli. Donaldson'a hayır. Gitmem gerekiyor." Kardeşi itiraz edemedi bağlantıyı kesti ve ardından kaçınılmaz arama ve mesaj yağmurundan kaçınmak için telefonunu kapattı.

"İş draması mı?" Frankie ona doğru bakmadan sordu. "Bir tarafı iş olan aile dramı."

"Belki de ailenle iş yapmamalısın."

Ona bir bakış attı. Yüzünü güneşe doğru kaldırmış, dudaklarında sinsî bir kıvrım vardı.

"O kadar kolay değil."

Şimdi ona bakmaya tenezzül etti ve güneş gözlüklerini indirdi. "Kayda değer bir şey yok."

Tesis, yumuşak sarı taş duvarlar ve bir kapının ardında okyanusa karşı duvarla çevriliydi. Dün gece geldiğinde buna pek dikkat etmemişti. Ama Frankie'nin yemyeşil manzarayı ve kıvrımlı yolu hayranlıkla seyredişini izleyince kendini kaptırdı ve ailesini, işini unuttu. Otel siva ve taştan üç kat yükseliyordu, iki kanadı iki katlı, açık bir lobiyle birleşiyordu. Yeşillik içeride de devam ediyordu, renkli saksılar taş bir çeşmenin etrafında kümelenmişti. Lobinin iki ucunda birer bar vardı ve doğrudan suya bakıyordu.

Francesca arkasından, "Vay canına," diye fısıldadı.

Masanın arkasındaki kanarya sarısı, neşeli düğümlü fularlı kadın bilgisayarından başını kaldırdı. "Umarım konaklamanızdan keyif alıyorsunuzdur, Bay Kilbourn," dedi adanın ince aksanı sözlerine müzik katarak.

"Elbette," diye güvence verdi. "Bayan Baranski giriş yapıyor." "Evet, elbette. Hoş geldiniz, Bayan Baranski."

"Teşekkür ederim. Tesisiniz çok güzel," dedi Frankie ona hiç göstermediği rahat bir gülümsemeyle.

Frankie sanki onun düşüncelerini duymuş gibi ona döndü. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve kaşlarını kaldırdı. "Bıraktığın için teşekkür ederim. Artık gidebilirsin."

Ona yavaş ve tehlikeli bir gülümseme verdi. Francesca Baranski'nin kiminle alay ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam kovulacak biri değildi. Ona yaklaştı, masaya yasladı ve o iri gözlerdeki şaşkınlığı, endişeyi gördü. Başka bir şey de vardı. Küçük bir parıltı, bir arzu kıvılcımı.

Aiden onun eline uzandı ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "O zevk bana aitti." Tüylerinin diken diken olduğunu gördü.

ve sırttı.

"Eminim genelde öyledir," diye karşılık verdi, elini çekip kurtardı ve ona sırtını döndü.

Beşinci Bölüm

Aiden Frankie'yi masada bıraktı ve dalgaların sesini takip etti. Barda durdu, düşündü ve sonra fikrini değiştirip dışarı çıktı.

Çok fazla içiyordu. Onu rahatsız eden kronik stres için bir çeşit ilaç. Ailesi, işle ilgili olarak alabilecekleri her kötü kararı almaya kararlı görünüyordu. Kendi sorumluluklarına odaklanmayı tercih ederek bunu çok uzun süre görmezden gelmişti. Ama şimdi orada olması gerekiyordu. Ailesi de dahil olmak üzere herhangi birinin üç kuşaktır süregelen bir şeyi yok etmesine izin verirse lanetlenirdi.

Elleri şortunun ceplerinde, mercan taşlı terasta yürürken gömleği esintide dalgalanıyordu. Sağındaki sonsuzluk havuzu güneşin altında parlıyordu. Solundaki açık hava deniz ürünleri restoranında bir avuç öğleden sonra misafiri ceviche ve şampanyanın tadını çıkarıyordu.

Merdivenlerden aşağı inen ve kumsalla bitki örtüsü arasında kıvrılan patikayı sağa doğru takip etti. Pruitt'in babası Chip'in damadı olduğunu pek düşünmüyor olabilirdi ama bunun cömertçe harcama yapmasına engel olmasına izin vermeyecekti. Prensesinin özel ve mahrem bir gün geçirmesini sağlamak için tesisin kordon altına alınmış bölümünü kiralamaya razı olmuştu.

Aiden gelin ve damadı kumsal ve okyanusa bakan serbest biçimli bir lagünün kenarında güneşlenirken buldu. Nedimeler-gelin canavarları, diye eğlenerek kendini düzeltti.

-Cazibelerini en iyi şekilde ortaya koyan çalışılmış mükemmellik pozisyonlarında uzanıyorlardı. Onu fark ettiklerinde omuzlarının dikleştiğini, göğüslerinin çıktığını fark etti. Her zaman av peşindeydiler.

Ama o kimsenin avı değildi.

Chip'in şezlongunun ucuna çöktü, sırtı canavarlara dönüktü. "Baş nedimeniz teslim edildi," diye duyurdu.

Pru gülünç bir güneş şapkasının siperliğinin altından ona baktı. "Aiden! Bayan I'll Just-Take-a-Taxi'yi alması için bir araba ayarladım."

"İptal ettim," dedi omuz silkerek. "Zaten o yöne doğru gidiyordum."

Chip sadakatle, "Sadece Frankie'nin gözüne tekrar girmeye çalışıyor," dedi. Arkadaşı boş bardağını yanından geçen bir bilardo sunucusuna doğru salladı ve parmağıyla bir tur işareti yaptı. Görünüşe göre Aiden o içkiyi alacaktı.

"Uh-huh." Pruitt ikisine de inanmıyordu. Bir saniye bile. "Dahi en iyi arkadaşımı ona sataşmak için mi seçtin? Çünkü eğer Yaptıysan, senden memnun olmayacağım, Aiden Kilbourn," dedi Pruitt, koluna bir parmak sokarak.

"Ona sataşmak mı? Ne bu şimdi? İkinci sınıf mı?" Aiden alay etti.

"Nişan partisinde ona tam olarak ne söylediniz?" Pruitt talep etti.

"Sana söylemedi mi?" Aiden şaşırmıştı. Frankie'nin ispiyonculuk yapacağını düşünmüştü.

"Benim güzel en iyi arkadaşım hiçbir şey için endişelenmemi istemiyor. Görünüşe göre partide söylediğin ya da yaptığın aptalca şeyler de buna dahil."

Aiden, Chip'le bakışlarını paylaştı. İkisi de hakareti tekrarlama konusunda hevesli değildi.

Pruitt parmaklarını şıklattı. "Oh, hayır! Uh-uh! Ona bakma, Chip. Hemen dökül."

Chip'in kararlılığı, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yapışkan ellerindeki bir kurabiyeden daha hızlı parçalandı. "Aiden, Frankie'nin direk üzerinde deneyimliymiş gibi dans ettiğinden bahsetmiş olabilir."

"Ona *striptizci* mi dedin?" Pruitt'in çılgılığı muhtemelen kıydan beş yüz metre açığındaki katamaran tarafından duyulabilirdi.

Aiden yüzünü buruşturdu. "Kendimi savunmam gerekirse-"

"Savunma falan yok! Kahretsin, Aiden. O benim en sevdiğim insanlardan biri. Ona bir hiçmiş gibi davranamazsın."

"Anlıyorum, özür diledim ve bugün onu alarak kendimi affettirmeye çalıştım."

Pru hafifçe gülümsedi. "Denedin, ha? Kabul etmedi mi?" diye sordu masumca.

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Aiden. Aslında hiç de değil.

Chip omzuna bir tokat attı. "Kusura bakma dostum. Frankie'miz dünyadaki en bağışlayıcı insan değil."

"Yani bir hata ve hepsi bu mu?"

Pruitt güneş gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Neden? Onunla ilgileniyor musun?"

Aiden soruyu geçiştirerek, "ok zekice belirttiği gibi, ben onun tipi değilim, o da benim tipim değil," dedi. Frankie'yle ilgilenmiyordu. Onunla ilgileniyordu ama bu farklı bir şeydi.

"Neden kibar ve nazik ya da, Tanrı korusun, arkadaşça davranamadınız?" Pruitt i çekti.

"Arkadaşça davranmak istemiyorum. Arkadaşlık için zamanım yok."

Pruitt suratını asarak şezlonguna geri döndü. "Ve şimdi birbirlerinden nefret eden bir nedimemiz ve sağdıcımız var."

Chip onun kalçasını şefkatle sıkarak, "Kaçarak evlenmeliydik," dedi.

"Biz kaçıyoruz. Herkesi yanımıza aldık."

Aiden bir dahaki sefere daha iyi bildiğine dair bir espriyi ısırdı. Onun sayesinde neredeyse ilk sefer diye bir şey olmamıştı.

Servis görevlisi elinde şemsiyeli pembe köpüklü içecekler ve salata yapmaya yetecek kadar meyve bulunan bir tepsiyle döndü. "Bay Randolph," dedi süsleyerek. Chip sırttı ve içecekleri dağıttı. "Hatfield, adamımsın." Tepsiye bir yirmilik sıkıştırdı.

Aiden ikisinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve bardağı sandalyenin yanındaki masaya bıraktı.

"Bunlar Bay ve neredeyse Bayan Randolph değil mi?"

Pru ciyakladı ve sandalyesinden fırladı. "Buradasın!" Kollarını Franchesca'ya doladı.

Kadının değiştiğini fark etti. Çok küçük beyaz şortu ve eğlendirici derecede dar atleti gitmişti. Onların yerine, nefes kesici göğüs dekoltesini ve altındaki siyah bikiinin ipuçlarını gösteren derin bir v ile dökümlü bir örtü vardı. Saçları hâlâ başının üstünde toplanmıştı. Egzotik ve kıvrımlı görünüyordu. Ve eğer dikkatli olmazsa, bir anda geç bir kız gibi sertleşebilirdi.

Franchesca'nın hiçbir kurnazlığı yoktu.

"Başardım," dedi Pru'ya sırtarak.

"Uçuşun nasıldı? Bir şeyler içmek ister misin?"

"İşte." Aiden pembe karışımını kızın eline tutuşturdu.

Kadın bardağa şüpheyile baktı.

"Oh, Tanrı aşkına. Zehirli değil. Sadece iç şu lanet şeyi," diye emretti.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun, Aiden?" Pru onu uyardı. "*Dostça* mı?"

"Başın belada," diye şarkı söyledi Frankie nefesinin altından, sadece onun duyabileceği şekilde. İçkisinden bir yudum aldı. Dolgun dudakları, birkaç dakika önce onunkinin bulunduğu pipetin üzerine kapandı. "Aide ve benim için endişelenme. Drama yok. Scout'un onuru. Beni havaalanında seksi bir sörfçüden engellemiş olsa bile."

Pru kolunu Frankie'ninkine doladı ve omzunun üzerinden ona pis bir bakış atarak onu uzaklaştırdı. "Hadi Frankie. Gidip kızlarla biraz vakit geçirelim. Şimdi bana şu sörfçüden bahset."

Aiden ve Chip onların gidişini izledi.

"Sörfçü, ha?" Chip sordu.

"Kapa çeneni."

Chip güldü. "Hadi gel. Biraz voleybol oynayalım."

Altıncı Bölüm

Pruitt yatan tanrıçalara neşeyle, "Hanımlar, nedimemiz geldi," diye duyurdu.

Margeaux başını telefonundan kaldırmadan, "Yaşasın," dedi. Sarı saçları ensesinde şık bir chignon şeklinde toplanmıştı. Bikini içinde bile muhteşem görünüyordu.

Pruitt Frankie'yi bir çift şezlonga doğru sürükledi. Pembe donmuş ekşilikten bir yudum daha aldı. Tadı belli belirsiz greyfurt ve votka gibiydi. Ama iş görürdü.

"Şimdi otur. Ve dökül," diye emretti Pru. "Hikayeyi, içkiyi değil."

Frankie iç çekerek bardağı uzattı. Sandaletlerinden çıktı ve örtüsünü başına kadar çekti.

Teninde hararetli bir bakış hissetti ve kumda duran Aiden'ın ona baktığını görmek için döndü. Ona ukala bir sırıtış fırlattı ve gömleğini çıkardı. Diğer sağdıçlar gibi zayıf değildi. Daha iriydi, daha kaslıydı. Sadece göğsü bile kızın ağzını sulandırıyor. Hayranlıkla birbirlerine baktılar.

Pru, "Staaaalling," diye şarkı söyleyerek onun dikkatini çekti.

"Ugh. İyi." Sırtını kumsala, Aiden'a döndü. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Aiden'la havaalanından dönüş yolculuğunuz nasıl geçti?"

Margeaux telefonunu ve çenesini düşürdü. Frankie'nin bikinisinden bile daha az kumaşı olan tek parça elbisesiyle şişeden tekila içmekle meşgul olan Taffany doğrulup oturdu.

"Sen ve çok yakışıklı sağdıçın mı?" Cressida, aksanının Avusturyalı ve Rus arasında gidip geldiğini söyleyerek sordu. Frankie, kadının bandeau bluz kılığındaki kumaş parçasından kaçmaya kararlı görünen göğüslerine bakmaktan kendini alamıyordu.

Frankie, kızlarının kaçmadığından emin olmak için kendi takım elbisesinin bağlarını ayarlamak için bilinçli bir şekilde uzandı.

Voleybol sahasından bir "Ooooooh" korusu yükseldi ve kızlar ne olduğunu görmek için boyunlarını büktiler. Aiden, hala

muhteşem bir şekilde gömleksiz ve yırtık pırtıktı, bir eliyle gözünü kapatıyordu. "Size ne demiştim çocuklar?" Pru bağırdı.

"Çürük yok!" diye papağan gibi tekrarladılar.

"Çürük yok, kesik yok, sıyrık yok, acayip saç kazaları yok. Fotoğraflar için yüzlerinizin mükemmel olmasını istiyorum," diye hatırlattı gelin onlara.

"Özür dilerim," dediler hep bir ağızdan.

Chip göz kırparak, "Aiden'in dikkati dağılmıştı," diye ekledi.

Aiden Frankie'ye uzun uzun baktı ve Frankie ellerini takım elbisesinin ipleriyle oynadıkları yerden çekti. *Onu izliyor muydu?*

"Oturup kitap okuyamaz mısınız?" Pru yalvardı.

Barıştırmacı ve sarhoş Davenport, "Artık el üstü servis atmak yok," dedi.

"Ugh. İyi. Ama dikkatini toptan ayırma, Aiden." Pru tekrar yerine oturdu. "Şeker fabrikasında anaokulu öğrencilerini gütmek gibi bir şey bu. Şimdi, Aiden seni kontrol ederken gözünü kaybetmeden otur Frankie."

Tüm dikkatini ona veren Frankie sandalyeye çöktü ve bacaklarını önünde uzattı. "Beni havaalanından aldı," dedi. Genel olarak dedikodudan hoşlanmazdı ve bu cehennem köpeklerine bir şey anlatmak kötü, çok kötü bir fikirdi.

"Neden?" Margeaux burnunu kırıştırarak sordu. "Bir karışıklık mı oldu?"

Margeaux'nun güzel, bozulmamış, altına batırılmış dünyasında, Aiden Kilbourn'un bu kadar alçakgönüllü birine araba teklif etmesinin tek makul nedeni buydu. Şimdi sinirlenmiş olan Frankie, üstünün bağlarını çözerken tek omuzunu tembelce silkti. "Hayır. Uçaktan indiğimde beni bekliyordu."

Pru, "Onu almak için ayarladığım arabayı iptal etti," diye ekledi.

Taffany tekilayı tekrar aldı ama Frankie'ye uzattı. "Aferin Francine."

"Frankie." "Her neyse."

"Anlamıyorum," diye açıkladı Margeaux. Güneş gözlüklerini çıkardı ve görünmez bir fotoğrafçıdan talimat alan bir model gibi yan yattı. "Aiden *senin* için neden bu kadar zahmete girsin ki?"

"Hey, neden kedi pençelerini evde bırakmıyoruz, Margeaux?" Pru kadını uyardı.

Cressida, Margeaux'ya doğru işaret ederek, "Bu öfkeli kadını dinlemeyin," dedi. "Bu hafta sonu Aiden'ı sikebileceğine dair bahse girdi."

"Siktir git, Cressida," diye tükürdü Margeaux.

Cressida kaşlarını çatarak, "Bahis bu değildi," diye ısrar etti. Frankie onun Margeaux'yu bilerek mi dürttüğünü yoksa dil engelinin kazara hakaretlere yol açıp açmadığını anlayamadı.

"Hanımlar," diye iç geçirdi Pru. Dalgınca alnını ovuşturdu.

Frankie kendine *drama yok* diye hatırlattı. *Pru'nun mükemmel bir gün geçirdiğinden emin olmak için buradaydı.* Şişeden bir yudum aldı. "Endişelenme *Margie*. Onu Venüs Sinek Kapanı vag'ına çekme şansın hâlâ çok yüksek. Sadece nazik davranıyordu. İki tarafın da çıkarı yok," diye söz verdi Frankie.

Margeaux vajinasına çarpan darbeyi görmezden gelerek, "Aiden iyi biri değil," diye karşı çıktı.

"O zaman neden onunla yatmak istiyorsun?" Frankie hayal kırıklığı içinde sordu. Taffany kıkırdamaya ve hıçkırmaya başladı. Şişeye uzandı. "*Merhaba*. Adam harika ve zengin. Başka ne var ki? Bir evlilik sözleşmesi

bir kızı en azından ellili yaşlarına kadar hazırlar."

Cressida, "Yatakta oldukça başarılı olduğumu duydum," diye ekledi. "Çocukları en iyi örnekler olacaktır."

Bu kadınlar farklı bir gezegenden geliyorlardı. Çılgın Sürtük Gezegeni.

Frankie'nin anne ve babası lisede birbirlerine aşık oldukları ve balo gecesi hamile kaldıkları için evlenmişler. Tuvalet kağıdı ve muhasebeciyi hangisinin arayacağı konusunda kavga etmişler. Bu normaldi. Aşk buydu.

Bu mu? Manhattan'ın zenginleri arasında çok fazla akraba evliliği olunca böyle oldu.

"Bir erkekle tanışıp aşık olmak istemiyor musunuz?" Frankie grubun geneline sordu.

Sarışınlar şaşkın bir bakış attılar ve Taffany'nin hıçkırıklarıyla birlikte keyifli, kültürlü bir kahkaha patlattılar.

Taffany, "*Fakir insanlar böyle yapar,*" diye açıkladı. "Yoksul insanlar para bulamadıkları için aşkı aramak zorunda kalırlar."

"Yani, para aşktan daha mı iyi?" Frankie konuyu tekrarladı.

"Paradan daha iyi ne olabilir ki?" Taffany cıvıladı, tekilayı geri aldı.

Margeaux ve Cressida, "Daha fazla para," diye eklediler.

Taffany şişeyi havada tutarak, "Kupa eşlerine," dedi. Margeaux ve Cressida kadehlerini kaldırdı ve biraz utanmış görünen Pru da kendi kadehini kaldırdı.

"Kupa eşlerine," diye yankılandılar.

Frankie neşeyle, "Demek ki bu işi hep yanlış yapıyormuşum," dedi. "Bana kendi yöntemlerini öğret."

Margeaux güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Tatlım, hiçbir eğitim *bunu* yapamaz," avucunu Frankie'ye doğru çevirdi, "kupa. Sen daha çok katılım madalyası. Herkes bir tane alabilir."

Lanet olası *pislik*. Frankie, Margeaux'nun kendi limuzini tarafından ezilmesini umuyordu.

Frankie tatlı tatlı gülümsedi. "İki numaralı kocanla evlendiğinde, evlilik sözleşmende kışındaki o dev çubuğu çıkarttırman gerektiği yazıyor mu, yoksa o kalacak mı?"

Taffany boğuldu ve Margeaux'nun üzerine ince bir tekila bulutu püskürttü. "Seni lanet olası aptal!" Margeaux ayağa fırladı.

Taffany'nin elindeki

şişeyi Taffany'nin elinden alıp havuza fırlattı.

"Hey!" Taffany sanki Margeaux çay fincanı Chihuahua'sını bir üst geçitten aşağı atmış gibi tepki verdi. Omzunu indirdi ve saldırarak ikisini de suya gönderdi.

Cressida Almanca'da dört harfli alaycı bir kelimeye benzeyen bir şey söyledi ve uzaklaştı.

"Bu palyaçoları nereden tanıyorsun?" Margeaux, Taffany'nin saçlarından bir avuç tutarken Frankie sordu.

"Uzantılarımla oynama!" Taffany çığlık attı.

"Oh. Kahretsin. İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı Pru. Parmaklarını ağzına götürdü ve ısıklık çaldı. Chip'in mola almasıyla kum voleybolu oyunu çığlık çığlığa durdu.

"Bebeğim?" diye seslendi sahilden.

"Yine havuzda kavga ediyorlar," diye seslendi Pru ve eliyle işaret etti.

Sağdıçlar, her zamanki centilmenlikleriyle, neşeli "kedi dövüşü" çığlıklarını yankılayarak harekete geçtiler.

Uzun boylu ve sıska Davenport bir şezlonga yerleşti ve telefonunu çıkardı. "Tamam, kaydediyorum!" Karın kaslarını sürekli sergileyen kısa boylu sarışın Digby, doğum belgesinde Ford-Bradford yazan bir olimpiyat sporcusu gibi suya daldı. Ford bir savaş çığlığı attı ve gülle gibi fırladı.

Aiden sahilin güvenliğinden olay yerini inceledi.

Digby ve Ford birkaç dakika içinde kızları birbirinden ayırdı. "Hepinizden nefret ediyorum," diye bağırdı Margeaux, tiksintiyle suyu tokatlayarak.

Taffany, Ford'un omzuna tırmanmaya çalışarak, "Umarım uçuğun alevlenir," diye bağırdı.

Pru, "Tanrım, eğer babam bunu öğrenirse, sonunu asla duymayacağım," diye yakındı. Chip onu kollarının arasına aldı.

"Merak etme bebeğim. Onları sarhoş edip odalarında uyutacağız."

"Kahramanım," diye iç geçirdi Pru ve damadını öpmek için döndü.

Frankie sağdıçların kızları ve şişeyi havuzdan çıkarmalarını izledi. Digby, "Hadi shot yapalım," diye karar verdi.

"Shotlar!" Taffany bara doğru çılgınca bir koşu yaptı.

"Selam baş nedime," dedi Ford, Frankie'ye göz kırpıp sırıtarak. Gülünç derecede yakışıklıydı. Hepsi öyleydi. Ama Ford'un karşı konulması zor bir çocuksu cazibesi vardı ve sürekli aşık oluyordu. Hiçbir zaman bir ya da iki haftadan uzun sürmedi. Ama her seferinde, "bu kız doğru kız" diye ısrar ediyordu. Üç yıldır Frankie'yi kendisiyle çıkması için ikna etmeye çalışıyordu ve evlenip on bir torun sahibi olana ve Hamptons'da bir evleri olana kadar rahat etmeyeceğine yemin etmişti.

"Onunla konuşma!" Margeaux tıslayarak kolunu adamın ıslak beline doladı. "Dikkatini bana ver."

Frankie selamlamak için parmaklarını oynattı ve Ford'un kızgın sarışını uzaklaştırmasını izledi.

"Tanrım, umarım onu bir daha becermez," diye mırıldandı Chip, barda gösteri yapan özensiz dörtlüyü izlerken.

"Bu talihsizlik olurdu," diye kabul etti Pru. "Davenport, gizlilik anlaşması imzaladığını hatırlıyorsun, değil mi?" Telefonundaki videoyu inceleyen adama dikkatle baktı.

"Hadi ama, Pru. Sosyete yeni giren kızlar çıldırmış gibi." "Hayır."

"Sildirme bana. Eğer Margeaux senatör falan olursa bu ideal bir şantaj malzemesi olur."

Pruitt'in dudakları büküldü. "Tamam. Sizde kalsın ama yayınlamayın. Bu düşük anahtarlı, özel bir düşün."

Frankie başını salladı. Üst sınıfı asla anlayamayacaktı. Geçen sezonun çantasını taşıdığınız için dışlanabilirsiniz ama bir şişe votka için zengin bir sürtükle havuzda güreşirseniz sorun olmazdı. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye açıkladı. "Ve o bardan değil. Bir de yemek."

"Bu mütevazı işletmenin sağlayabileceği her şeyi yemek için hanımefendi bana eşlik ederse onur duyarım, ancak onun kadar güzel birinin nefis doğasıyla karşılaştırıldığında kesinlikle sönük kalacaktır."

Frankie gözlerini kırıştırarak Davenport'a baktı. "Aman Tanrım. Yine Chaucer mı okuyorsun, Dav?"

"Bayanlar romantik cümleleri olan erkeklere bayılır. Ayrıca, Digs klasik edebiyattan bahseden bir hatunu tavlayamayacağıma dair benimle iddiaya girdi."

"Bende işe yaradı. Beni besle, güzel olduğumu söyle ve tamamen senin olayım," diye şaka yaptı Frankie.

Davenport ona kolunu uzattı. "Hanımefendi deniz ürünleri mi yoksa pizza mı ister?"

"Kesinlikle pizza. Ve bir bira."

Pruitt inledi. "Karbonhidrat.

İstiyorum." "Bizimle gel," dedi

Frankie ona.

"Yapamam. Resepsiyona kadar veganım. Yoksa beni elbisemin içine dikmek zorunda kalacaklar."

Pruitt özel, türünün tek örneği elbisesi için yirmi bir bin dolar harcamıştı. Altmış dört gün boyunca kendisine ayrılan alkol dışında karbonhidrat tüketmemişti. Tüm nedimeler de sıfır beden tasarımcı elbiselerinin üzerlerine tam oturmasını sağlamak için aynı şeyi yapmıştı. Frankie sekiz bedeninden ve bavuluna koyduğu Spanx'lerden memnundu.

Hayat pizza yememek için çok kısaydı.

"Çok güzel olacaksın," diye söz verdi Frankie ona. "Chip sana bir salata ve nefis bir yeşil meyve suyu getirecek ve pizzayı özlemeyeceksin bile."

Yalanlar. Pis, pis yalanlar.

"Ne istersen bebeğim," diye söz verdi Chip.

Pru iç çekti. "Benimle yer misin?" Metabolizması on iki yaşından beri aynı kalan Chip, kararlılığını göstermeden önce bir an için üzgün görünüyordu. "Onur duyarım."

"Belki de sağdıçıdan sana katılmasını istemelisin," diye önerdi Frankie, çenesini gömleksiz Aiden'ın telefonuna baktığı kuma doğru uzatarak. "Haydi, sevgili Davenport. Annenin yemeğe ihtiyacı var."

Yedinci Bölüm

Oistins Fish Fry, Aiden'ı rahatsız etmesi gereken türden bir insan eti pazarıydı. Her taraf cesetlerle doluydu. Çadırlar sürekli esen rüzgârda çalgınca sallanıyordu. Neon ışıklar, parlayan çubuklarla dans edenler ve her yerde açık ızgaralar. Ama onu endişelendiren, kendilerine taze ızgara balık ve soğuk bira ikram edilecek piknik masalarında yer kapmak için sıraya giren çalgın kalabalık değildi.

Gelin ve nedimelerin yarım saat geç kalmasından ve kimsenin telefonlarına cevap vermemesinden başka kimsenin rahatsız olmamış gibi görünmesi idi.

Chip ve Pru'nun neden bir bekârlığa veda partisine daha ihtiyaç duyduklarını anlayamıyordu. Şehirdekine katılmıştı. Bir biftek ve viski yemeğinin ardından, sağdıçların ayyaşlık yapmak için ellerinden geleni yaptıkları daha zevkli striptiz kulüplerinden birine gitmişlerdi.

Bugün, özel bir tur için üç rom dükkânına ve bir içki fabrikasına uğrayacaklardı. Bu sefer striptizci yoktu, düğüne yirmi dört saatten az kalmışken olmazdı. Ama kızlar planları konusunda ketum davranmışlardı ve şimdi de ortadan kaybolmuşlardı. Aiden mutlu değildi.

Grup enerjik bir şarkı daha çaldı ve Aiden birkaç dans davetini geri çevirdi. Chip ve diğerleri kalabalık tarafından yutuldukları için mutluydular ve dansla alay ediyorlardı.

Digby bir düzine kadının ortasından, "Kıçını salla, Kilbourn," diye bağırdı. Etrafını sarmışlar, hep birlikte hareket ediyorlardı ve Aiden Digby'nin suratına bir yumruk atmayı düşündü. Ama bu Pru'yu kızdırabilirdi ve Digby de darbeyi fark etmeyecek kadar sarhoştu.

"Gelmiş geçmiş en iyi bekârlığa veda partisi," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Chip. Etrafındaki kalabalık alkışladı. Aynı şeyi biftek yemeğinde ve özellikle yaratıcı bir kucak dansından sonra da söylemişti. Chip coşkulu bir adamdı. Her şeyi severdi ve onu sevmemek mümkün değildi.

Aiden kalabalığın arasından yürüyerek onun yanına geldi. "Kızlar nerede?" diye sordu.

Chip tek gözünü kapattı ve odaklanmaya çalıştı. Aiden, son zamanlarda ilk kez, partinin tek ayık üyesiydi. "Kızlar mı? Her yerdeler, dostum." Elini geniş bir daire çizerek salladı.

"O kızlar değil. Bizim kızlarımız. Gelinin Pru? Frankie? Nedimeler?"

"Ohhh, şu kızlar! Müthişler, değil mi?" Chip, Aiden'ın üzerine sertçe eğilerek konuştu. "Şey, Pru ve Frankie öyle. Diğer üçü biraz korkutucu. Ama tamamen *evdeki* gibi."

"Evet. Tamamen ev gibi. Bizimle burada buluşmaları gerekmiyor muydu?"

"Ah, evet! Unutmuşum." Cebini karıştırıp bir telefon aradı. "Güzel gelinimi arayayım. Yarın evleniyorum. Haberin var mı?"

Aiden bir iç çekişi bastırdı. "Farkındayım.

Çevir." "Tamam, tamam."

Chip ekranı bıçakladı.

"Baaaaaaaaby!" Kokarca gibi sarhoş olan Pru görüntülü aramayı yanıtladı. Sarışın nedimelerden birinin sağında sıralanıyordu. "Bebeğim!

Çok sarhoşum!" Chip neşeyle bağırdı.

"Aman Tanrım! Ben de kustum! Taffany şimdiye kadar iki kez kustu!"

Kızlar arka planda kıkırdadı. Taffany, "Kusma mitingi," diye bağırdı.

"Tanrım. Frankie nerede?" Aiden sordu.

"O burada," diye şarkı söyledi Pru. "Ne kadar güzel, değil mi?" Kamera çok ayık, çok sinirli bir Frankie'nin aşırı yakın çekimine geçti.

"Evet, harikayım. Hepimiz farkındayız. Pru, suyunu iç." Frankie telefonu arkadaşından aldı.

"Tanrı aşkına, Aide. Bana orada ayık birinin olduğunu söyle. Sarhoş yamyamlığa dönmeden önce bu kızlara yiyecek vermem gerekiyor."

"Cannonball," diye bağırdı Taffany, Frankie'nin omzuna eğilip yüzüne ıslak bir öpücük kondurarak.

Frankie gözlerini devirdi.

"Neredesin sen?" Aiden sordu.

"Ben nereden bileyim? Hava karanlık ve çukurlar var, yani adanın herhangi bir yerinde olabiliriz."

Aiden iç çekti. "Şoföre nerede olduğunuzu ve buraya gelmenizin ne kadar süreceğini sorun."

Aiden, bulunduğu açıdan Frankie'nin bir sarışının etrafındaki koltuğa tırmanıp başını sürücü ve yolcu koltuklarının arasına sokmasını izledi. Göğüsleri elbisesinin düşük yakasından dışarı fırlamıştı.

Aiden yumuşak bir sesle, "Gözünü çıkarma," dedi.

Frankie aşağı baktı, yukarı baktı ve ona bir fiske vurdu. "İki saniyeliğine manzarayla ilgilen, göt herif. Affedersin Walter. Oistins'e varmamızın ne kadar süreceğini biliyor musun?"

Aiden şoförün cevabını duyamadı. Etrafındaki gürültüden mi, Frankie'nin yanındaki kadının sarhoş histerisinden mi, yoksa kadının göğüslerinin hipnotize edici görüntüsünden mi kaynaklandığından emin değildi.

"Beş dakika," diye tekrarladı. "Tanrı'ya şükür. Yemeğe ihtiyacımız var." Gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Hanginiz az önce beni kıcımdan ısırды?" Frankie sordu.

"Cannonball," diye ciyakladı Taffany.

Pru, Frankie'nin omzunun hemen üzerinden tekrar ekranda belirdi. "Ne yapıyoruz biz? İkiniz benim telefonumda mı öpüşüyorsunuz?" diye sordu.

"Sevişmiyoruz," dedi Frankie ona.

"Kesinlikle yapmalısınız. Eminim çok. SICAK. Çünkü ikiniz de çok SICAK."

Frankie kameraya baktı. "Tanrım, siz zenginler anayasa satın alamıyor musunuz? İçkinizi tutmayı öğrenin, millet!"

"Chip'i bir masaya yapıştıracağım ve seninle sokakta buluşacağım. Buraya geldiğinde sevişme önerisini tekrar gözden geçirebiliriz," diye teklif etti Aiden.

"Ha." Telefon bağlantısını kesti ve Aiden, Chip ile Ford'u kalabalığın arasından sürükleyerek çıkardı. George Amca'nın Balık Ağı'ndaki turkuaz piknik masasının tamamını bir anda parayla aldılar.

"Burada kal," diye emretti ve kalabalığın arasına daldı. Kaldırımı bulduğunda onları duyabiliyordu ve içini bir rahatlama dalgasının kapladığını hissetti. *Eğer bu onun düğünü olsaydı, gelini adada dolaşıyor olmazdı. Eğer bu onun düğünü olsaydı, sadece o ve gelini olurdu. Dikkatini dağıtacak ya da dramatize edecek başka kimse olmayacaktı.*

"Bu onun bekârlığa veda partisi!" diye bağırdı içlerinden biri, Pruitt'i göstererek; Pruitt'in üzerinde ters çevrilmiş bir "Ben Gelinim" kuşağı ve bir taç vardı.

"Lütfen önümüzdeki yedi saniye içinde bize yemek getireceğini söyle," diye seslendi Frankie, kalabalığı yararak ona doğru ilerledi ve Pruitt'i de yanında sürükledi. Önü derin dekolteli kısa siyah bir elbise giymişti. Diğer nedimelerin toplamından daha fazla yeri örtülüydü. Taffany'nin ten rengi iç çamaşırını görebiliyordu... ya da çıplak labiasını. Emin değildi.

Aiden bir elini Frankie'nin boştaki bileğine kenetledi. "Beni takip et." "Sana da merhaba," diye homurdandı.

Kalabalığın içine daldı, neredeyse herkesten bir kafa üstündü. George Amca'nın beyaz çadırları ilerideydi. Frankie'nin arkasında tökezlediğini hissetti ve durakladı. "Neden bunları giymekte ısrar ettin?" diye sordu, endişelenmesinden başka bir nedeni yoktu. Baldırlarını saran on santimlik topuklu sandaletler giymişti.

"Gelin canavarlarına sorun," diye homurdandı Frankie.

"Koordinasyon." "Aiiiiiiden!" Hareketlenen Margeaux kendini onun göğsüne attı.

Onu yakalamak zorunda kalacak kadar sertti. "Seni özledim!" Geldiğini görmüştü, üzerine doğru gelen o iki aşırı şişmiş ahududu dudaklarını durduracak gücü yoktu.

Ona dostça olmanın altmış adım ötesinde bir öpücük kondurdu. Geri çekildi ve tek gözünü kısarak ona baktı. "Sen ve ben seks yapacağız." Pençe gibi bir tırnağıyla onun göğsünü dürttü. "S-E-X."

"Siz ikiniz sevişmeye karar vermeden önce bir şeyler yiyebilir miyiz lütfen?"

"Neye aç olduğumu biliyorum," dedi Margeaux şımarıkça. Elini Aiden'ın göğsünden kasıklarına doğru kaydırıp ve sıktı. Aiden'ın ilk refleksi ona saldırmak oldu. En iyi saldırı iyi bir savunmaydı. Ama ilk kadınına vurup vurmayacağına ya da korkudan sinip sinmeyeceğine karar vermeden Frankie üzerine çullandı.

Bir kolunu Margeaux'nun kuğu gibi boynuna doladı ve kavrayışını sıkılaştırdı. "Ellerini onun aletinden çek yoksa seni cinsel tacizden dava edecek, Marge."

Margeaux, Frankie'nin uyguladığı ağırlık ve baskı altında tökezledi. "Eğer bir hanımefendiysem bu seksi bir taciz değil. Ve ben lanet bir bayanım!"

Aiden soğuk bir tavırla, "Avukatım ve ben aynı fikirde değiliz," dedi.

"Oh, kahretsin. Yakala Pru," diye emretti Frankie, arkasını işaret ederek. "Slutzilla'yı burada tutacağım."

Pruitt dinlenmeye karar vermişti ve ayakkabılarını elinde tutarak kaldırımında oturuyordu. Aiden ayakkabıları tekrar ayağına geçirmek için mücadele edemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden gelini omzunun üzerinden attı ve beyaz elbise parçasının önemli her şeyi örtmesini umdu.

Adam onu Chip'in kucağına bıraktığında "Here Comes the Bride" şarkısını söylüyordu. Sarhoş çift birbirlerini gördükleri için çok mutluydu. Frankie masaya yığılmış balık ve pilav tabaklarını görünce kendinden geçti. Pru'nun elindeki birayı tokatlayarak aldı ve servis görevlisine el salladı. "Bir ton su almamızın bir yolu var mı?" diye sordu elini adamın koluna koyarak. Adam sanki Pru ona ömür boyu bedava sakso çekip çekemeyeceğini soruyormuş gibi sıırttı.

"Sizin için her şeyi yaparım, bayan."

"Bayan kalsın ve bana Frankie deyin," diye ısrar etti. "Herkes için su ve sonsuza dek sana borçlu kalacağım."

"Bakın! Frankie yine yardımcıyla arkadaş oluyor," diye böbürlendi Margeaux. "Çünkü o bir yardımcı."

"Tanrı aşkına, neden bu kadar c-kelimesi kullanıyorsun?" Pruitt Chip'in kucağından talep etti.

Görünüşe göre Margeaux kendisine c-kelimesiyle hitap edilmesine karşı oldukça bağışıklık kazanmıştı. Kendi şakasına gülmekten cevap veremedi ve banktan geriye doğru düştü. Kimse ona yardım etmek için durmadı.

Digby ve Davenport kalabalığın arasından çıkıp yiyeceklerin üzerine atladılar. Davenport'un boynunda bir morluk vardı. Digby ise on dakika önce takmadığı bir şapka takıyordu.

Taffany masaya şüpheyle baktı. Elinde bir tepsi bira taşıyan bir sunucuya neredeyse saldıracaktı. "Affedersiniz. VIP bölümü nerede?"

Sunucu o kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre güldü ki Taffany ne sorduğunu unuttu ve Cressida'nın yanına oturdu.

Bir yabancıyla coşkulu bir şekilde öpmek.

Aiden, Frankie'nin yanındaki banka kaydı; Frankie ağzına yemek tıktırmakla o kadar meşguldü ki, gözleri zevkten yuvalarından fırlamıştı ki onu fark etmedi bile. Ağzından çıkan inilti her de normal değildi ve Aiden kanının ısındığını hissetti.

"Güzel bir gece," diye yorum yaptı.

"Oh, en iyisi," diye alaycı bir ifadeyle onayladı Frankie, bir parça ızgara balık mızraklarken. "Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

Eğildi, onu sıkıştırdı. "Yapabilirim."

O büyük, parlak gözler ona ihtiyatla baktı. "Ne? Marge tarafından hırpalanmak mı?"

"Listemin başında değil. Aslında listemin hiçbir yerinde değil. Korkunç biri."

Frankie homurdandı. "En azından tamamen aptal değilsin."

"Tamamen değil," diye kabul etti.

Aiden elini aralarındaki bank şeridine bıraktı, parmak eklemleri kızın çıplak kalçasını sıyırdı. Deneme. Temasla sıçradı ama adamın kafasını ısırmadı. Ve onun gözlerinde ne okudu? O hızlı arzu kıvılcımıydı. Onu tekrar görmek istedi. Alev alev yanmasını izlemek istedi.

Elini masanın altında duran Frankie'nin dizine koydu. Teni pürüzsüzdü, avucunun altında ipek gibiydi. Ve daha fazlasını istiyordu.

Kadın hâlâ onu izliyordu. "Oyunun ne, Kilbourn?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. Elini bir santim daha yukarı kaldırdı ve onun kendisini izlemesini seyretti.

Sertleşmişti, sadece yarıya kadar değil, ağırlı, zonklayıcı bir şekilde sertleşmişti ve tek dokunduğu onun bacağıydı. Tekrar denedi, parmaklarının uçlarının uyluğunun iç kısmında küçük daireler çizmesine izin verdi.

Birasına uzandı ve derin derin içti ama ondan durmasını istemedi. Ona pislik demedi. Ne yaptığını, bundan ne kazanmayı umduğunu bilmiyordu. Sadece ona dokunmaya devam etmek istiyordu.

Bir santim daha, bir daire daha. Bu onun hayal gücü müydü? Bacaklarını biraz daha mı açıyordu? Dizi onunkine bastırdı. Yemeği önünde unutulmuştu. Masanın etrafındaki kahkahalar ve gevezelikler kaybolmuş, dünyası sadece Franchesca'ya indirgenmişti. Farkında olduğu tek şey Frankie'nin ipek gibi

Cildi ve elbisesinin etekleri, dudaklarının nefes almak ister gibi ayrılması.

Onu ne zaman durduracaktı?

"Bu çok aptalca," diye fısıldadı, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Çok aptalca," diye onayladı Aiden.

"Senden

hoşlanmıyorum."

"Evet,

hoşlanıyorsun."

Elini onun kalçasına götürdü ve sıktı. "Dışlanmaktan hoşlanmıyorum." Aleti parmaklarından bir santim ötede acıyla zonkluyordu. Dişlerini sıktı. Kendini azgın bir ergen gibi hissediyor, güzel bir kızın yanında vücudunu kontrol edemiyordu. Ama Franchesca güzel olmaktan çok daha fazlasıydı. O bir baştan çıkarıcıydı.

Elbisesinin eteğiyle oynadı. Bir santim daha yukarı kaldırırsa altında ne giydiğini görebilecekti. Parmaklarını dantelin, ipeğin ya da pamuğun üzerinde gezdirmek istiyordu. Vücuyla yalvarıncaya kadar kenarlarını izlemek istiyordu. Sonra parmaklarını altından geçirecek ve en çok istediği şeyi koruyan o ıslak dikişin izini sürecekti-

"Franchesca, değil mi?"

Bir mil sıçrayarak elini adamın kucağından çekti. Teması hemen kaçırıldı. Aiden neredeyse aletin inlediğini duyabiliyordu.

"Aman Tanrım. Ateşli Avustralyalı Sörfçü," diye nefes aldı Frankie, Aiden'in elini vaat edilmiş topraklarından uzaklaştırarak.

Sekizinci Bölüm

Frankie'nin kendiliğinden yanmasına bir saniye kalmıştı. Neden Aiden Kilbourn'un parmaklarını iç kalçasında gezdirmesine izin vermişti? Ve neden Aiden'in ona pis, şeytani şeyler yapmasına izin vereceği anda seksi sörfçü adam sihirli bir şekilde ortaya çıkmıştı?

"Aslında Brendan," dedi ona çarpık bir sırıtışla. Saçları hâlâ dağınıktı, gözleri hâlâ maviydi ve vücudu hâlâ bir tişörtün ve yıpranmış bir kargo şortunun altında sallanıyordu.

"Hâlâ Frankie," dedi, Aiden'in parmaklarının kalçasının arkasında gezindiğini hissedene kadar gülümseyerek.

Brendan'a manyakça sırıtırken arkasındaki elini tokatladı. Aiden onun elini yakaladı ve sertçe sıktı. Mesaj alındı.

"Affedersiniz!" Taffany el salladı ve piknik masasının üzerinde sürünerek alt bölgesini George Amca'nın gözleri önüne serdi. "Ben Taffany," diye açıkladı elini uzatarak, parmak eklemleri Brendan'a doğru kalkıktı.

Sörfçü, Taffany'nin elini kabul etmeden önce Frankie'ye "ne oluyor lan" der gibi bir bakış attı.

"Taffany, değil mi? Bu... ilginç bir isim."

Taffany gururla, "Kendimi yeniden markalaştırdım," dedi ve elini adamın ağzına doğru itti. "Öp onu!"

Frankie aralarına girdi ve Taffany'nin sörfçüyü tutuşunu kırdı. Kan dolaşımını geri kazanmak için elini sıktı.

"Her neyse, sana rastladığım için mutluyum. Seni burada görmeyi umuyordum." "Evet, ben de," dedi Frankie. Beyni hızlı çalışmıyordu

Yeterince. Aiden'in gözlerini dikip kendisine baktığını *hissede biliyordu*. "Dans etmek ister misin? Şurada. Buradan uzakta mı?"

Ona bir gamzesini gösterdi. "Seve seve."

Frankie onun elini Aiden'dan uzaklaştırdı. Geline, "Birkaç dakika içinde döneceğim, Pru," diye seslendi.

"Kaleye saldırırken iyi eğlenceler," diye şarkı söyledi Pru.

Brendan onu kalabalığın içine götürürken Frankie Chip'e, "Onu besle ve sula," diye emretti.

Bu gece iki erkekle el ele tutuşmuştu. Birinden hiç hoşlanmamıştı, diğerine ise içgüdüsel olarak vurulmuştu. Peki neden instacrush, Aiden'ın yaptığı gibi midesinde pterodaktiller yaratmıyordu?

Brendan onu etrafında döndürdü ve kalabalık renkler ve kokular içinde akıp gitti. Adam onu geri çekti ve kız güldü.

"Senin gibi güzel bir Amerikalının böyle bir yerde ne işi var?" diye sordu, yüzünü sevimli bir şekilde buruşturarak.

Frankie hiçbir şey hissetmedi. Tanrım. Lanet olsun. O. Elinde bir köpek yavrusu tutan, bir tür bağış toplama takviminde yer alması için yaratılmış sevimli, seksi, komik bir adam onu dans pistinde döndürüyordu ve tek düşünebildiği Aiden'ın kalçasındaki parmak izleriydi. O orospu çocuğu hayatını mahvediyordu.

"Yarınki düğüne herkes gelsin diye birkaç sarhoş kadına bakıcılık yapıyorum. Peki ya sen, burada sık sık sörf yapar mısın?"

Adam sırtıttı ve kadın yine hiçbir şey hissetmedi. Aiden Kilbourn lanet olası bir şeytandı ve onun yüzünü öldürecekti.

Brendan seyahat alışkanlıklarını, sörfü takip etmeyi falan anlatmaya başladı. Büyülenmiş, heyecanlanmış olmalıydı, hatta ıslanmış olmalıydı. Kötü bir rom, bira ya da balık içmiş olmalıydı. Tek mantıklı açıklama buydu.

"Affedersin, Franchesca." Omzuna dokunan el, damarlarında bir kır yangını başlatmıştı. Aiden, Frankie'nin hoşuna gitmeyecek kadar kendini beğenmiş bir tavırla, "Pruitt dikkatinizi bekliyor," dedi.

Cressida, 1.80 boyunda, Brendan'ın omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Seninle dans edeceğim," diyerek Brendan'ı kaslı kollarının arasına çekti.

Cressida onu gecenin içine doğru sürüklerken Brendan omzunun üstünden Frankie'ye bakarak, "Uhhh," dedi.

"Bu da neydi böyle?" Frankie tısladı.

Aiden onu belinden kavradı. "Ben de tam bunu merak ediyordum. Üzerime atılmalarına alışık değilim Franchesca."

"Bakın, ya çok fazla içtik ya da gıda zehirlenmesi geçiriyoruz. Aklıma gelen tek açıklama bunlar-"

Adam önünü kesti ve onu bir balık tezgahının arkasına itti. Başının üstündeki açık pencereden aşçıların ve garsonların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu. "Pru'nun bana ihtiyacı olduğunu söylediğini sanıyordum," diye tersledi.

Elini uzatıp bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve işte o lanet olası pterodaktiler oradaydı. *Bu hiç adil değildi.*

"Belki de Pru değildi. Belki de bendim."

"Aiden, bu berbat bir fikir. *Belki* de Brendan'ın ortaya çıkması olabilecek en iyi şeydi. Bizi büyük bir hata yapmaktan kurtardı."

"Onu beceme." Brendan'ın söz konusu olduğu yerde pterodaktiler olmamasına rağmen, Aiden'in beyanı sörfçüyü daha çekici hale getirdi.

"İstediğim zaman, istediğim
kişiyle yatarım." "Beni
istiyorsun."

Eğer Aiden burada ona ellerini sürerse, bunu inkâr etmek mümkün olmazdı. Ona bir dağ gibi tırmanmakla ve şortunun fermuarını açmakla meşgul olurdu. Mesafe onun arkadaşığıydı. Mesafe onu aklı başında tutacaktı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Kendimizi kaptırmayalım. Pru ve Chip'in düğünü için buradayız. Hepsi bu. Tropik bir seks partisi için değil." Gerçi o böyle söyleyince ve Aiden ona yalanmak için yalvaran bir buzlu şeker gibi bakınca, Frankie neden ikisine birden sahip olamayacağını kendine hatırlatmakta zorlandı.

"Franchesca." Adını söyleme şekli bir tehdit gibi gelmişti.

"Aiden," diye karşılık verdi.

"Siktir." Bir adım geri çekildi ve dalgınca alnını ovuşturdu. "Neden hayır dediğini anlamıyorum."

"Ben sahilde hızlı bir sevişmeden daha değerliyim. Seksi ciddiye alırım. Seviştiğim kişiden hoşlanmalıyım."

Çenesinde bir tik vardı.

"Parmaklarımı sokmama izin vermene saniyeler kalmıştı-" "Dur!"

Onun sözünü kesti, zihinsel olarak ne yapacağını duymaya hazır değildi.

o güzel parmaklarıyla yapmak üzereydi. "Bir hata yaptım. Kendimi kaptırdım. Ama sakin dışarıda olsun ya da olmasın fikrimi istediğim zaman değiştirme hakkına sahibim."

"Seni istemediğin bir şeyi yapmaya asla zorlamam."

"Kahretsin, Aiden. Bak. Belki vücudum senin vücudunu istiyordur. Ama geri kalanını istemezsem, bu iş olmaz."

"Ben ilişki kurmam. Ama ne önerebilirim-"

"Tanrım, ben ilişkilerden bahsetmiyorum. Seni bir insan olarak sevmekten bahsediyorum."

"Benden hoşlanmadığını söyleyip duruyorsun ama bence kendini ikna etmeye çalışıyorsun."

"Benim ayrıcalığım. Anladın mı? Sonuç olarak, güzel pembe tangamın içine girmeyeceksin. Seni bunun için yeterince sevmiyorum. Şimdi, bir dakikaya ve biraz havaya ihtiyacım var. Bana bir iyilik yap ve Pru ile diğer aptalları kontrol et."

Döndü ve kulübenin arka kapısının önündeki boş bir sandığa takılarak çıkışını mahvetti. Ama yüzüstü düşmedi. Kaldırıma doğru ilerleyen Frankie, Aiden'in bakışlarının yakıcı ağırlığını artık üzerinde hissetmeyene kadar rahatlamadı.

"Bu adamın nesi var?" diye mırıldandı nefesinin altında. Ondan hoşlanmıyordu ama yine de mutlu olduğu yere doğru kalçasında dolanmasına izin vermekten çok mutluydu. Kanının elektriğe dönüştüğünü, damarlarında imkânsız hızlarda dolaştığını hissediyordu. Adam soğuk, yargılayıcı ve çekingendi. Kahretsin, onun bir striptizci olduğunu varsaymıştı. Sadece bu bile onu yatağından ömür boyu uzaklaştırmalıydı.

Frankie kaldırımdaki kalabalığın arasından kendine yol açtı. Taksi şoförleri ücretler için bağılıyor ve sarhoş turistler adanın minivan taşımacılığı olan ZR'lere takılıyordu. Bir ABD doları karşılığında Bidgetown'dan St. Lawrence Gap'e kadar hemen hemen her yere gidebilirdiniz. Bir grup erkek yarım adım geriden takip ederken, şık giyimli bir grup yerel kız kıkırdarak dolaşıyordu.

İleride Chip'i gördü, sanki kaybolmuş gibi etrafına bakınıyordu. Taksi kuyruğunun önündeki kaldırımda durmuş, bütün bir hafta sonu boyunca romdan başka bir şey içmemiş bir adam gibi sallanıyordu.

Onu selamlamak için elini kaldırdı. Ama ona seslenemeden kirli beyaz bir minibüs kükreyerek kaldırıma çıktı ve durmadan önce arka kapısı açıldı. Chip eğildi ve Frankie o anda uzanan elleri gördü. Onu minibüsün içine sürüklediler.

"Hey! Chip!" Koşmaya başladı. Kırmızı kasketli sürücü ona doğru baktı. "Dur! O benim arkadaşım!" Frankie bağırdı.

"Hey, Mami," dedi şoför, gaza basarken ona el salladı. Lastikler gıcırdadı, kapı Chip içerideyken çarparak kapandı ve minibüs kaldırımından hızla uzaklaştı.

Damat daha yeni kaçırılmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Aiden, balık festivalindeki kalabalığın arasından hışımla geçerken tüm hızıyla ilerliyordu. Frankie'yi bulduğunda, ona aptallık ettiğini açıklayacaktı. Bu da muhtemelen iyi karşılanacaktı. Aiden pazarlıklarda avantajlı olmayı severdi. Frankie'nin zayıflığı ise duygularının dizginlerini bırakmasıydı. Öfkelendiğinde, tahrik olduğunda, işte o zaman telkinlere karşı savunmasız oluyordu.

Duygusuz ve hesapçıydı. Ama o bir Kilbourn'du. Onların yaptığı buydu.

Onu kaldırımda gördü ve yüzündeki korkuyu gördüğünde hesaplamaları sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Bir taksi çağırıyordu.

"Franchesca!" diye ona doğru ilerledi, tam o sırada paslı bir ZR minibüs tıkırdayarak önünde durdu. İçinde zaten yarım düzine insan vardı.

"Aiden!" Onun kolunu yakaladı. "Atla!"

İçgüdüsel olarak, onu bir bankın yırtık vinil koltuğuna kadar takip etti.

"Sorun nedir? Ne oldu?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu şoför.

Frankie ilerideki arka lambaları işaret ederek, "Şu arabayı takip edin," dedi.

ZR sarsılarak hareket etti ve Aiden elini önündeki koltuğa dayadı.

"Neler oluyor böyle?" diye sordu.

"Chip'i aldılar." Ön koltuğun üzerinden bakarken nefesi kesiliyordu...

"Ne? Chip'i kim aldı?"

"Bilemiyorum. Bir saniye önce kaldırımda duruyordu, bir saniye sonra ise birisi onu bir minibüse sürüklüyordu."

Aiden telefonunu çıkardı. Ve Chip'in numarasını çevirdi. Cevap yoktu.

Bir zil çaldı ve ZR bir spor barının önünde sarsılarak durdu.

"Neden duruyoruz?" Frankie sordu. "Kaçıyorlar!"

"Hanımefendi, bu bir Zed-R. Herkes için duruyoruz."

Beyazlar giymiş, eli oymalı bastonlu bir adam arkadan tırmanıp Frankie'nin üzerinden kapıya çıktı. Adam sokağın karşısındaki bara doğru ayaklarını sürüyerek ilerlerken minibüs durdu.

Aiden para klipsine uzandı. "Daha fazla durmamak için ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu ve kalan yolculara yirmilikleri uzattı.

"Geç kalabilirim," dedi kucağında uyuyan bebeğiyle bir kadın, yirmiliğini sütyenine sokarken gülümseyerek.

"WooHoo!" Turuncu ve siyah Hawaii tişörtü giymiş, burnunda ve alnında soyulmaya yüz tutmuş güneş yanıkları olan bir adam zaferle elindeki yirmi doları havaya kaldırdı. "Bu ülkeyi seviyorum! Toplu taşımaya binmek için para alıyorum."

"Siz nasıl isterseniz bayım," dedi şoför ve hesabı alıp yere bıraktı.

Minivan gözden kaybolmuştu ve Franchesca neredeyse onun yanında titriyordu. Aiden bir kolunu Franchesca'nın omzuna atarak onu kendi yanına sabitledi.

ZR bir yük treni gibi yavaşça hızlanarak ilerledi. Sürücü bir reggae şarkısının sesini yükseltti ve üç çukurun etrafından neşeyle döndü. Aiden Chip'i tekrar aradı. Hâlâ bir şey yoktu.

Sessizce küfretti, beyni problemin üzerinde dönüp duruyordu. *Düğününden önceki gece Chip'i kim ve neden kaçırıacaktı?*

"Franchesca, bana hatırladığın her şeyi anlat," dedi omzunu sıkarak.

"Hatırladığım her şey mi? Arkadaşımız az önce kaldırımdan sürüklenerek bir minibüse bindirildi!" Herkes dinlemek için eğilirken ZR'deki konuşma kesildi.

"O kısmı zaten anladım. Şimdi bana gördüğün her şeyi anlat."

Minibüs kuzeye doğru giderken tekrar ve sonra bir kez daha üzerinden geçti. Vücudu dönüşlerde onunkine doğru kayıyordu.

"Şoför - Chip'i çağırdığımda bana baktı - altın bir dişi ve kirli kırmızı bir şapkası vardı. Ama kasketini yüzüne doğru çekmişti. Tek gördüğüm buydu. Chip'i kimin yakaladığını görmedim ama sarhoş salak kafasını minibüsün içine soktu. Onların işini kolaylaştırdı."

Keskin bir virajdan döndüler ve bir belediye otobüsünün on beş santim önünden geçerek trafik çemberine girdiler. Şoför ya dostça bir teşekkür ya da siktir git anlamında kornaya bastı. Aiden bunu anlayamadı.

Frankie'nin elleri önündeki koltuğun arkalıgına kenetlenmişti.

"Kendi isteğiyle girmediğinden emin misin?" Aiden onun kolunu sıkarak sordu.

Başını iki yana salladı. "Çılgılık attığını falan duymadım ama o minibüse tek başına binmedi. Burada tanıdığı herkes balık tezgahının arkasında. Bunu kim yapmış olabilir?"

Bu, Aiden'ın kendisine sorduğu bir soruydu. Chip Rudolph tertemizdi. Kumar borcu yoktu, gizli ikinci bir hayatı yoktu. Sadece ayrıcalıklı dünyasının tadını çıkaran bir vakıf fonu çocuğuydu. Aiden, Chip'le son birkaç hafta içinde konuştukları her şeyi gözden geçirdi. Arkadaşı herhangi bir sorundan bahsetmiş miydi? Aile içinde herhangi bir kavga? İş yerinde?

"Pru'nun babasının bunu yapacağını düşünmüyorsun değil mi? Sence?" Frankie gözlerini kocaman açarak sordu.

"Chip'ten nefret ediyor," diye kabul etti Aiden. "Ama R.L. Stockton'ın bir kaçırma planı yaptığını sanmıyorum. Evlilik sözleşmesinde Chip'in üstüne giderdi."

"Ki öyle yaptı," diye belirtti Frankie.

"Öyle yaptı," diye kabul etti Aiden. Chip'i imzalamaması konusunda uyarmıştı ama arkadaşısı buna kulak asmamıştı.

"Yine de Chip'in yaptığı bir şey R.L.'yi kızdırmış olabilir mi?" Franchesca düşündü.

Büyük bir patlama oldu ve ZR yavaşladı. Motorundan dumanlar yükseldi. Gösterge paneli uyarı ışıklarıyla yanarken sürücü hoparlörlerden gelen reggae sesine küfretti. Arabayı yolun kenarına çekti ve elinde küçük bir yangın söndürücüyle arabadan atladı.

Aiden, Frankie'yi kapıya doğru iterek, "Çık dışarı," dedi.

"Onları nasıl yakalayacağız?" diye sordu, kapıdan atlamak için eğildi ve elbisesinin etekleri kışının kıvrımının üzerinde uygunsuz bir şekilde yükseldi. Aiden elbiseyi kavradı ve onu araçtan dışarı iterken aşağı doğru çekti. "Vazgeçemeyiz." Kız onun eline vurdu.

"Pes etmiyoruz," diye ısrar etti Aiden. "Yeniden odaklanıyoruz. Haydi." Minibüsü ve artık araçsız olan yolcularını bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

Gece havası yoğun nemliydi. Binlerce ağaç kurbağasının cıvıltısından sahildeki okyanus dalgalarının sabit uğultusunu duyabiliyordu.

"Kuzeye doğru gitmemiz gerekmiyor mu?" Frankie ona ayak uydurmak için topuklarını sürüyerek sordu.

Aiden, kızın iki bileğini de kırmayacağı umuduyla hızını yavaşlattı.

"Onları yakalayamayacağız." "Peki nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum Franchesca. Düşünmem gerek."

Yanında hiç güvenlik görevlisi getirmemişti, Randolph'ların ya da Stockton'ların da getirdiğinden şüpheliydi. Otelin kendi güvenliği vardı. Cennette neden kişisel bir güvenliğe ihtiyaç duysunlar ki? Şimdi bunun için kendine lanet ediyordu. Arkadaşı kayıptı ve yerel yetkililerden başka başvuracak kimsesi yoktu.

Frankie tökezledi ve bağırdı.

"Ayakkabıların çok saçma."

"Bu gece on sekiz mil yürümeyi planlamıyordum." "Belli ki," dedi kuru bir sesle. Onun önüne geçti. "Atla."

"Pardon?" Sesi, kendisinden Cupid Shuffle yapması istenen bir kraliçe gibi kibirliydi.

"Atlayın ve ayaklarınızı kurtarın."

Frankie, "Beni Barbados'ta sırtında taşımayacaksın, Aide," diye karşı çıktı.

"Şimdi sırtıma çık, yoksa seni omzumun üzerinden atar ve güzel pembe tangani tüm adaya gösteririm."

Çevik bir hareketle adamın sırtına atladı, kalçaları adamın kalçalarına yerleşti, kolları adamın omuzlarına dolandı.

Aiden konuşurcasına, "Gecenin böyle geçeceğini tahmin etmemiştim," dedi. Ellerini arkada, kızın kıcının altında birleştirdi. "Seni sırt üstü yatıracağımı düşünmüştüm."

Düğmeli bluzunun pamuklu kumaşının üzerinden onu çimdikledi. "Çok komik, koca adam. Çok komik. Henüz bir plan yapmadın mı?"

"Hâlâ düşünüyorum," diyerek onu daha da yukarı kaldırdı.

"Rastgele olduğunu sanmıyorum," dedi Frankie düşünceli bir şekilde. "'Hey, güzel saat, şimdi minibüsüne bin' gibi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu da onun özellikle hedef alındığı anlamına geliyor," diye ekledi Aiden.

Franchesca yarı yarıya kendi kendine, "Bu Pru'yu mahvedecek," dedi. "Onu o kadar çok seviyor ki. Üniversiteden sonra ondan ayrıldığında bir hafta boyunca yataktan çıkamadığını biliyor muydun? Öylece yattık ve tavana baktık. Yemek yemedi, giyinmedi. Günlerce konuşmadı bile. Babası aile doktorunu her gün onu ziyarete gönderdi."

Aiden suçluluk duygusunun kıpırdadığını hissetti. "O zamanlar ona bu kadar değer verdiğini fark etmemiştim." Fark etmemişti. Onun kayıtsız ve olgunlaşmamış olduğunu düşünmüştü.

"Gittiğinde onu ezdi ve tekrar ayağa kalkması uzun zaman aldı. Onun yerinde olsaydım, hayatımın geri kalanını ondan nefret ederek geçirirdim. Ama Pru değil. Onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Ve şimdi burada, yıllar sonra düğünleri için cennetteyiz ve bakın ne oluyor."

"Onu geri getireceğiz," diye söz verdi Aiden.

"Sence ona zarar verirler mi?" Kolları onun etrafında sıkılaştı.

Aiden onun ses tonundaki korkuyu duydu ve buna tepki verdi.

"Hayır," dedi,

Sesi sertti. "Büyük ihtimalle onu para için aldılar. Onu hırpalarlarsa pazarlık araçlarını kaybederler ya da-"

"Ya da daha kötüsü," diye bitirdi.

"Yarın evlenmeleri gerekiyor. Ona ne diyeceğim? Tanrım, bir insan bunu neden yapar ki? Para mı? Fidyeye mi? Oh, Tanrım. Mafyayla bir bağı yok, değil mi?"

Aiden alaycı bir ifadeyle, "Şüpheli," dedi.

Bir belediye otobüsü yanlarında yavaşça dururken frenlerin iniltisini duydular. Aiden, Frankie'nin sırtından yere kaymasına izin verdi. "Gidip bazı cevaplar alalım."

Onuncu Bölüm

Frankie her ne kadar Aiden Kilbourn'un bir otobüs koltuğuna sıkışmış halini görmekten keyif alsa da, hiçbir şey midesindeki buz gibi hissi yok edemezdi. Birisi arkadaşını gözlerinin önünde kaçırmıştı ve şu anda ona ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Bilmemekten nefret ediyordu.

Debriyajının içinden telefonu çaldı. "Oh, kahretsin." Ekranı Aiden'a gösterdi. "Cevap ver. Belki biri onunla iletişime geçmiştir?"

"Hey, Pru," dedi Frankie.

"Neredesin, Frankenstein?" Pru'nun sarhoş Frankie'ye taktığı sarhoş lakabıydı.

Frankie bir an için Aiden'a baktı. Omuz silkti. "Ben Aiden'la birlikteyim," dedi.

"Ohmygod. Biliyordum!" Pru'nun çığlığı Frankie'nin kulak zarında birkaç iğne deliği açtı. "İkinizin iyi anlaşacağını biliyordum. Ben kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en zeki insanım."

Frankie, "En akıllısı," diye onayladı.

"Ona Chip'i sor," diye fısıldadı Aiden.

Frankie, Aiden'ın da dinleyebilmesi için telefonu uzattı. "Seni ektiğim için özür dilerim. Diğer herkes hâlâ orada mı?" diye sordu.

"Şey, sanırım öyle. Margeaux piknik masasının altında bayıldı, biz de şoföre onu arabaya kadar taşıttık. Chip'i de bir süredir görmedim. Sanırım birkaç dakika önce tuvalete gitti."

Frankie eliyle telefonu kapattı. "Bu Pru'nun sarhoş saati. Hatta bir Birkin çanta olsaydı şu anda saati söyleyemezdi," diye açıkladı Aiden'a.

Aiden ona, "Onlara tatil köyünde güvenlikle birlikte ihtiyacımız var," dedi.

Frankie başını salladı, Chip'in ortadan kaybolmasının sadece bir başlangıç olma ihtimalini düşünmek istemiyordu. "Orada ayık kimse var mı?" diye sordu.

"Elbette. Bir sürü insan var. Şurada bir adam var. Tişörtünde kanişler var. Sanırım ayık."

"Hayır, tanıdığın birinden bahsediyorum." "Ha?"

Oh, Tanrı aşkına. Sarhoş bir yetişkinle konuşmak neden bir anaokulu öğrencisinden bilgi almaktan daha zordu? "Cressida orada mı?" Cressida'da Doğu Avrupalı bir adamın hoşgörüsü vardı, hem de büyük bir hoşgörü.

"Elbette! Su teresi! Telefon sana!" Pru mırıldandı.

"Evet? Ne istiyorsun?" Cressida talep etti.

"Cressida, ben Frankie. Pru'ya göz kulak olmanı istiyorum."

"Neden? Bir suç mı kalkışacak?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece... ona bir şey olmasına izin verme." "Bu sinir bozucu derecede belirsiz," dedi Cressida.

"Evet, biliyorum. Ama elimden bir şey gelmez. Hepsini tatil köyüne geri götürebilir misin? Onlara parti sonrasının orada olduğunu söyle."

"Bunu yapacağım. Çünkü ayaklarım ağrıyor ve tur havuzunda çıplak yüzmek istiyorum."

"Uh, tamam. Harika mı?"

"Şimdilik hoşça kalın."

Aiden telefonu Frankie'nin elinden kaptı. "Bir dakika Cressida. Pruitt'i tekrar ara."

Vahşi kahkahalar ve bazı bağırmalar duyular. "Hellooooooooo!" Pruitt telefonda şarkı söyledi. "Pruitt, ben Aiden," dedi.

"Aiden! Frankie ile birbirinize deli gibi aşık olacağınızı biliyordum! Kesinlikle biliyordum! Chip'e bile söyledim. Chip mi? Chip!"

Frankie elleriyle yüzünü kapattı. "Nişanlısının koşarak geleceğini düşünüyor."

"Pruitt, gecenin geri kalanında Frankie'ye mi yoksa bana mı ihtiyacın var?" Aiden sordu.

"Ooooh la la! Hayır!"

Aiden Frankie'ye baktı. "Güzel, o zaman onu biraz daha kendime saklayacağım. Bu gece biraz uyu," diye emretti.

"Evet, efendim! Umarım siz ikiniz hiç uyumazsınız, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur," diye bağırdı Pruitt.

Hoparlörün yardımı olmadan bile tüm otobüs Pru'nun ne demek istediğini biliyordu. "Harika. Çok teşekkürler, Aide. Şimdi kumsalda bir yerlerde seviştiğimizi sanıyor." Frankie telefonu kullanışsız çantasına geri itti.

"Bu noktada gerçeği bilmekten daha iyidir."

"*Bu noktada* mı?" Frankie çılgılık attı. "Hangi *noktada* polisleri arayacağız? Hangi *noktada* Pru'yu oturtup ona düğünün olmayacağını söylememiz gerekiyor?"

"Sakin ol."

"Evet, çünkü bunu çıldırmış bir insana söylemek *her zaman* yardımcı olur."

"Franchesca." Onun çenesini kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. "Bunu düzelteceğim. Chip'i bulacağım ama yardımına ihtiyacım var. Yabancı bir ülkedeyiz. Evet, büyük ihtimalle yarım küredeki en dost canlısı yabancı ülke ama yine de Amerika Birleşik Devletleri'nden farklı. Sence kaç sarhoş turist birkaç saatliğine tökezleyip ortadan kaybolur? Kaç erkek karısıyla kavga edip başka bir yere gitmek için taksiye atlıyor?"

Frankie, "Ama olan bu değildi," diye karşı çıktı.

"Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama yerel bir polis size oturup onun gelmesini beklemenizi söyleyecek."

Bunu nasıl yapar?

Yarım saat ve altmış dört otobüs durağı gibi gelen bir süre sonra Oistins'e geri dönmüşlerdi. Kalabalık gece yarısına yaklaşırken azalmıştı ve daha önce ayrıldıklarından daha da sarhoştı. Ama taksi hattı meşguldü. Frankie daha fazla yol kat etmek için ayrılmalarını önerdi ama Aiden buna yanaşmadı. Frankie ilk iki taksi şoförünü sorgularken bir gölge gibi onun yanında durdu. Bu adamı görmüşler miydi? Onlara Chip'in o gün erken saatlerde çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Hayır, görmemişlerdi. Peki ya altın dişli bir minibüs şoförü? Hayır, görmemişlerdi.

Bir saat boyunca böyle devam etti. Hayır, hayır, hayır. Kimse bir şey ya da kimseyi görmemişti. Elbette, tüm sarhoş turistlerin ona aynı görüldüğünü söyleyen ve arkadaşlarının kahkahalarını çeken yardımsever taksi şoförü vardı. Ama işe yaramadı.

Frankie umudunu hızla kaybediyordu. Her dakika Chip'in onlardan daha da uzaklaştığını hissediyordu. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Bu noktada adada.

Köşede ıslık çalan polisi gördü ve Aiden'in uyarısını hatırladı. "Siktir et," diye fısıldadı, Aiden kaldırımın yanındaki birkaç yerel balık kızartıcısını sorgularken ondan uzaklaştı.

"Affedersiniz, memur bey?"

Gözlerini park yeri yüzünden devam etmekte olan tartışmadan ayırdı. "Evet, hanımefendi."

"Arkadaşım kayıp."

"Um-hm." Bakışları tekrar iki kadına ve park yerine yöneldi. Belli ki kadının hikâyesinden etkilenmemişti.

"Onu bir minibüsteki biri tarafından götürülürken gördüm. Yaklaşık bir saat önce tam burada kaçırıldı."

Polis iç çekti. Şapkasının kenarını kaldırdı ve alnını sildi. "Bayan, birinin bir minibüse binmesi kaçırıldığı anlamına gelmez. Bunlara ZR deniyor ve toplu taşıma araçları. Belki de arkadaşınız otele erken dönmüştür."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Yarın evleniyor ve o bunu yapmaz. Nişanlısını bırakıp nereye gittiğini söylemeden gitmez."

Park yerindeki bağrıışmalar daha da arttı. Tartışma trafiğe taşarken caddede kornalar çalmaya başladı. Bağrıışmalar, bir kadının saç örgüsünü avuçlayıp çekmesiyle çığlığa dönüştü.

Polis içini çekti, nefesinin altında küfretti. Cebinden bir düdük çıkardı ve kavgaya koşarken öfkeyle öttürdü.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde arkasını döndü ve Aiden'in kendisine çok yakın durduğunu gördü. Tek kelime etmedi ama yüzü onun yerine konuşuyordu.

"Evet, evet. Bana öyle demiştin. Anladım."

"Bir kaybolma olayını en az yirmi dört saat boyunca ciddiye almayacaklardır."

"Peki, çok bilmiş. Şimdi ne yapacağız? Minibüsü kaybettik. Nerede olabileceği ya da ondan ne istedikleri, hatta kim oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Aiden'in telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Bilinmeyen numara," diye okudu ekrandan.

"Belki Chip'le bir ilgisi vardır," dedi Frankie, gözleri umut ve dehşet doluydu.

"Kilbourn," diye cevap verdi. Frankie telefonu ondan kaptı ve hoparlör düğmesine bastı.

Telefonun diğer ucundaki bozuk ses kıkırdadı. "Vay, vay, Aiden. Görünüşe göre yapmamız gereken bazı işler var."

"Kim bu?" diye sordu.

"Bu önemli değil. Önemli olan ortak bir tanıdığımızın olması."

"Chip nerede? Onu neden götürdünüz?"

Ses güldü. Frankie, "Onunla karşılaştığımda ağzına sıçacağım," diye tısladı.

"Sabır. Her şey ortaya çıkacak."

"Kim olduğunu sanıyor? Bond kötü adamı mı?" Frankie sordu.

Aiden gözlerini devirdi ve "Kapa çeneni" diye mırıldandı.

Aiden, "Eğer ona zarar verirsen ya da saçını bozarsan seni yakalarım," diye söz verdi.

"O zaman bu noktaya gelmesine izin vermeyelim," dedi diğer uçtaki robotik ses dostça. "Benim istediğim şey senin kolayca verebileceğin bir şey. Sen bana istediğimi verirsin, ben de sana arkadaşını geri veririm ve hepimiz evimize mutlu döneriz."

"Ne istiyorsun?" Aiden sordu.

"Yarınki toplantı için hazır olmanı istiyorum. Yer ve zaman konusunda sizinle irtibata geçeceğim."

"Toplantı mı?" Aiden tekrarladı.

"Bu sadece iş. Kişisel bir şey değil. Oh, ve kimseye söyleme. Polis yok, güvenlik yok. Sadece sen, ben ve Chip."

Arama kesildi ve Aiden küfretti.

"Tanrım. Şimdi ne halt edeceğiz?" Frankie sordu. "Temas kurdular ve bize hiçbir şey vermediler mi? Neden para istemediler?"

"Çünkü para istemiyorlar," dedi Aiden sessizce.

Frankie olduğu yerde durdu. "Sensin, değil mi? Bu Chip'le ilgili değil. Seni aradılar çünkü istedikleri şey sende var."

Aiden onun bakışlarına karşılık vermedi.

On Birinci Bölüm

"Harika. Tek kelimeyle harika. Aptalca ya da yasadışı bir şey yapıyorsunuz ve bedelini masum insanlar ödemek zorunda kalıyor. En iyi arkadaşımın düğünü mahvoldu, nişanlısı kayıp ve şimdi onun kimin elinde olduğunu ve ne istediklerini öğrenmek için yarına kadar beklemek zorunda mıyız?"

Frankie parmaklarıyla ihlalleri işaretledi. Aiden da bir elini alnına götürdü. Gerekirse daha sonra kendini suçlu hissedecekti. Şu anda cevaplara ihtiyacı vardı.

"Tanrım, Franchesca. Düşünebilmem için iki saniyeliğine susar mısın?"

"Düşünmek mi? Bir şeyler yapmaya ne dersiniz? Aptal altın dişli ve kirli kırmızı şapkalı şoförü bulup konuşana kadar ağzını burnunu kırmaya ne dersiniz?"

"Elbette. Devam edin ve onu bulun. Bulduğunuzda beni arayın," diye karşılık verdi Aiden.

"Papi'yi mi kastediyorsunuz, bayan?"

Frankie ve Aiden dönüp arkalarına baktılar. Sonra da aşağı baktılar. Çocuk en fazla on iki ya da on üç yaşındaydı. Sıska ve kocaman sırtıyordu. Kısa kollu beyaz bir Oxford ve düzgünce ütülenmiş haki bir şort giymişti. Başına taktığı kasket temizdi ama biraz yamuktu.

"Papi?"

"Evet, altın diş." Çocuk kendi tertemiz ön dişini işaret etti. Gri saç. Motor yağını emmek için kullanılmış gibi görünen yağlı bir şapka? Bütün kadınlara Mami mi diyor?"

Frankie parmaklarını Aiden'ın koluna geçirdi. "Bu o."

"Arka lambasının yanında kırmızı kare bir etiket olan beyaz bir minibüs mü kullanıyor?" Aiden sordu.

Çocuk başını salladı. "Tabii. Bazen şoförlük işi olduğunda kayınbiraderinden ödünç alır."

"Papi'yi nerede bulabiliriz?" Aiden sordu.

"Taksi ister misin? Cam tabanlı tekne yolculuğu?" diye sordu çocuk.

"Hayır-"

Parmaklarını şıklattı. "Ben biliyorum. Kaplumbağalarla yüzün. Şnorkelle yüzme, öğle yemeği, bol romlu punç."

"Hayır-"

"Ah, uyuşturucu o zaman? Sana Papi'den daha iyisini bulabilirim," diye söz verdi çocuk. "Pardon?" Frankie ona göz kırptı.

"Ganja, kokain, X-"

Doğuştan pazarlamacı olan Aiden kararını verdi.

"Tanrım evlat," diye inledi Frankie. "Bak, Papi'yi bulmamız lazım, bir arkadaşımızın nerede olduğunu biliyor."

Çocuk sustu.

Frankie bazı cevaplar verene kadar onu bir bez bebek gibi sallayacakmış gibi görünüyordu. Aiden elini onun koluna koydu. "Bırak da bu işi iş adamından iş adamına ben halledeyim." Cüzdanını açtı. "İyi bir fırsatın farkına varmış bir girişimciye benziyorsun."

"Araba kullanacak yaşta mısın sen?" Küçük minibüs dik bir yokuşu tırmanırken Frankie yolcu koltuğunun arkasına tutunarak sordu.

Yeni kişisel tur rehberleri Antonio, Manhattan'da bir şehir bloğu büyüklüğündeki bir çukurdan kaçınmak için bir araba yollarına çıkarken omuz silkti ve kornaya bastı. "Bir çağda gerçekten ne var ki?" diye felsefi bir şekilde cilaladı. "Şurası büyükbabamın büyüdüğü yer." Karanlığı işaret ederek söyledi. "Ve Rhianna'nın da."

Antonio'nun girişimci yapısı sayesinde Aiden'ın cüzdanı önemli ölçüde hafiflemişti.

"Tüm adayı gezmemize gerek yok," diye hafifçe hatırlattı Aiden. "Biz Papi'yi arıyoruz."

"Papi'nin iyi bir geceden sonra uğradığı beş, altı tane rom dükkanı var." "Papi sık sık insan kaçırır mı?" Frankie bilmek istiyordu.

Aiden elini kızın kalçasına koyup sıktı ve çenesini kapatması için bir mesaj gönderdi.

"Papi gibi... onlara ne diyorsunuz? Her işi yapar mı? Ne yapılması gerekiyorsa onu yapar. Sonra gider ve kutlama yapar."

"Bir rom dükkanında," diye söze girdi Aiden.

"Aynen öyle. İlk gelen." Sol taraflarındaki kulübeyi işaret etti. Baraka, sakinleri ile trafiğin izdihamı arasında altı santimlik bir kaldırımla yola yaslanmıştı. El frenini çekti ve kapıyı açtı.

"Yolun ortasına öylece park edemezsiniz," diye itiraz etti Frankie. "Hanımefendi, burası Barbados. Nereye istersek oraya park ederiz."

Onun peşinden dışarı çıktılar ve Aiden, Frankie'nin omuzlarına sahiplenici bir kol koydu. Neyin içine girdiklerini ya da neden Papi'yi aradıklarını öğrendiklerinde ne kadar dostça karşılanacaklarını kim bilebilirdi ki? Antonio kapıyı iterek açtı. Menteşeleri protesto edercesine gıcırdadı.

"Gel hadi."

İçerisi şaşırtıcı derecede temizdi. Ahşap zemin özenle süpürülmüştü. Köşeden dışarı taşan minik bar, on ikiye on ikilik odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Müşterilerin beşi de yaptıkları işi bırakıp bakmaya başladı.

"Bu gece Papi'yi gören oldu mu?" Antonio sordu.

Biraz daha baktılar. Önce barmen konuştu. Aiden İngilizce olduğunu düşündü ama sözcüklerin ve ifadelerin karmakarışıklığı onu aşıyordu. Çocuk da aynı şekilde cevap verdi ve Frankie, Antonio'nun başının üzerinden Aiden'in bakışlarıyla buluştu.

"Burada olmaz. Hadi, gidelim," dedi Antonio ve Frankie'nin elinden tutup kapıya doğru çekti.

"O da neydi?" Antonio onu minibüse doğru çekerken Frankie sordu, Aiden da arkasındaydı.

"Ne neydi?"

"Şu konuştuğun dil."

Antonio güldü ve minibüse geri bindiler. "Bu Bajan argosu. Herkes bunu konuşur. Hadi, gidelim. Birdspeed."

"Birdspeed?" Frankie sordu.

"Evet, hızlı hızlı." Başıyla onayladı.

Aiden soruyu soramadan "kuş hızıyla" yola koyuldular. "Orada Papi'yi gören oldu mu?"

Antonio başını salladı, bir tümsek yüzünden koltuğunda zıpladı. "Hayır. Bu gece Papi yok. Bir sonraki rom dükkanını deneyeceğiz." "Kaç tane rom dükkânı var?" Frankie sordu.

Antonio gözünü bile kırpmadan, "Yaklaşık bin beş yüz," diye cevap verdi.

Yarım saat içinde bin beş yüzün dördüne ulaştılar. Artık gece yarısıydı ve Aiden çocuğun onları boşa kürek çektilip çektilmediğini merak etmeye başlamıştı. Frankie onun yanında kederliydi. Aiden onu yanına çektiğinde karşı koymadı bile.

En azından arkalarından zombi benzeri bir inilti yükselene kadar. Aiden onu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışırken Frankie çığlık attı ve zombiyi karate yapacakmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

Arka koltuktan yavaşça kalkan bir adamdı, zombi değil.

"Orada iyi misin amca?" Antonio seslendi.

Adam tutarsız bir şeyler homurdandı. Küçük bir rom şişesini ağzına götürdü, biraz içti ve sonra koltuğa yığıldı.

Antonio, "Bu benim Renshaw Amcam," diye açıkladı.

"Renshaw Amca'nın nesi var böyle?" Frankie ellerini indirmekte isteksiz davranarak sordu.

"Büyük bir ücret aldı. Altı turist. Amerikalılar. Kuzeye gitmek istiyorlardı. Büyük para."

Aiden, "Görünüşe göre biraz sert bir kutlama yapmış," diye yorum yaptı. Frankie bir elini onun bacağına vurdu.

"İşte bu kadar!"

"Ne oldu?"

"Birini kaçırarak turist gezdirmekten daha fazla para kazanır, değil mi?"

"Muhtemelen."

Frankie ön koltukların arasına eğildi. "Antonio, Papi'nin gerçek parası olsa nereye giderdi? Nerede kutlama yapardı?"

On İkinci Bölüm

Big Chuck'ın Bakkaliyesi, Balık, Loto ve Rom Dükkânı, dik bir tepenin üzerine tünemiş, muhtemelen Karayipler'in nefes kesici manzarasına sahip köhne bir yerdi. Ancak, zifiri karanlık olduğu ve sokak lambaları olmadığı için Frankie manzaranın güzel olduğunu varsayabilirdi.

"İşemem lazım," diye açıkladı. "Siz ikiniz Papi'yi arayın, ben de sizinle barda buluşayım."

Frankie küçük banyoyu konserve rafları, kurabiye ve cips torbaları arasına sıkışmış halde buldu. Her yer kızarmış balık sandviçi gibi kokuyordu. Karnı guruldadığında, George Amca'nın evinde tabağında ne kadar yemek bıraktığını hatırladı. Bir ömür önce, endişelenmesi gereken tek şey Aiden'in bacağındaki eliyken. Cressida'nın Ateşli Sörfçü Adam'ı yiyip yemediğini merak etti.

Tuvaletten çıktıktan sonra durup dört balıklı sandviç ve bir kola sipariş etti. Yağlı kâğıt torbayı elinde tutarak Aiden ve Antonio'yu aramaya koyuldu. Onları neredeyse ışısız barın karanlık bir köşesinde, Aiden'in telefonuna baktığı bir toplantıda buldu. Burası sac, tahta ve dualarla bir arada tutulan köhne bir barakaydı. Yerler topraktı. Bar yağlıydı. Ve oturmak için sadece bir avuç tahta tabure vardı.

"Neler oluyor? O burada mı?" Frankie sordu.

Antonio barın ortasında duran bir adamı işaret etti.

Kirli kırmızı şapka mı? Tamam. Parlayan altın diş? Oh, evet.

"O tam şuradayken bizim burada ne işimiz var?" diye tısladı, çığınca işaret ederek.

"Konuşmakla ilgilenmiyor," dedi Aiden kısa ve öz bir şekilde. Belli ki sinirlenmişti. Aptal, mükemmel çenesindeki tik fazla mesai yapıyordu.

"Evet, Bay Money Bags'e *onu bırakmasını* söyledi." "Tercüme mi?"

Antonio, "Onu rahat bırakın," diye ekledi.

Aiden telefonu çevirerek, "Bunu zor yoldan yapmamız gerekecek," dedi.

"Zor yol nedir?"

"Bu pisliğin konuşmasına neden ihtiyacımız olduğuna dair çok fazla soru sormayacak bir özel güvenlik tutuyorum."

"Özel güvenlik mi? Şu anda Blackwater'a mı gidiyorsun?" Frankie tısladı.

"Bırak ben halledeyim," diye ısrar etti Aiden. "Cevapları almadan buradan ayrılmayacağız." Arkasını döndü ve bardan dışarı çıktı.

Sikeyim, sikeyim, sikeyim. Frankie, büyük adam Papi'nin arkadaş çevresiyle birlikte içki ısmarlamasını ve hikâyeler anlatmasını izledi.

Balıklı sandviç torbasını Antonio'ya doğru itti. "Bunları tut, benimkileri yeme ve gidip Aiden'ı bul. Bir dakika içinde dışarıda buluşuruz," diye emretti. Papi ve çetesine doğru yaklaştı. Ona yol açtılar, Musa'nın önündeki deniz gibi hevesle ayrıldılar.

"Papi, Papi, Papi, seni bulmak çok zor." Şapkanın altındaki kırılmış saçlarından ve gözlerinin etrafındaki hafif kırıksık deriden altmışlı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Her iki elmacık kemiğinde de koyu renkli noktalar vardı, zayıf çenesinde boz sakallar vardı.

"Hey, Mami. Papi senin için ne yapabilir? Bradley, bayan arkadaşşıma bir içki."

Frankie onun yanında boşalan bar taburesine oturdu ve barmenin kendisi için doldurduğu romu aldı.

"Papi, arkadaşımı aldın. Bana nerede olduğunu söyleyebilirsin."

Papi güldü ve bir saniye sonra diğer arkadaşları da ona katıldı. "Arkadaşıma söyledim zaten. Onun parasını istemiyorum. Onun parasına ihtiyacım yok. Anladın mı beni?"

"Para istemiyorsan ne istiyorsun?" Frankie sesini çapkın bir mırıltıya alçaltarak söyledi.

"Dostlarım, romum ve gün için iyi bir hikayem var. Bir erkek daha ne ister?" Papi sordu.

"Başka bir hikayeye ne dersin?" Frankie teklif etti. "Dinliyorum."

Frankie çaresizdi. Adamda ihtiyacı olan bilgi vardı ve bunu ondan nazik bir şekilde öğrenemezse, Aiden gerçeği ortaya çıkarmak için bazı paralı askerlere on binlerce dolar verecekti.

Eğildi ve ona teklifini fısıldadı. Papi'nin gözleri barın üzerindeki ıslak bardak altlıkları kadar açıldı.

"Karşılığında bana bildiğin her şeyi anlatacak mısın?" Frankie açıklığa kavuşturmak için sordu.

Sanki transa geçmiş gibi başını salladı. "Oh evet. Bir anlaşman var. Ama önce sen."

Frankie marketin kapısına bir bakış attı ve Aiden ile Antonio'nun ortalıkta görünmediğinden emin oldu.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi ve elbisesinin askılı üstünü çözdü.

Bağlanmamış göğüsleri geçici özgürlüğün ve yukarıdaki sarkık tavan vantilatöründen gelen zayıf esintinin tadını çıkardı. Papi'nin çenesi düştü, hipnotize olmuştu. Arkadaşlarının geri kalanı da onu izledi. Beşe kadar saydı, herkesin görülmesi g e r e k e n i gördüğünden emin olduktan sonra elbisesini düzgünce yerine bağladı. Romu bir dikişte mideye indirdi ve bardağı tekrar masanın üzerine bıraktı.

Bar.

"Herkes içki," diye duyurdu Papi göğüs transından çıkıp kollarını havaya kaldırarak. Kalabalık alkışladı.

"Konuş, Papi," diye ısrar etti Frankie.

"Tamam. Tek bildiğim, adamın biri beni aradı ve benim için bir şoförlük işi olduğunu söyledi. Arkadaşını Oistins'ten almam gerekiyormuş. Oh, ve arkadaşı arabaya binmek istemeyebilir, bu yüzden yanımda yardım getirmeliyim."

"Senden birini kaçırmayı istedi."

"Hayır, hayır, hayır! Dis man, bana arkadaşının numarasını verdi. Onu arayacağım ve ona bir sürprizim olduğunu söyleyeceğim. Sarhoş Amerikalılar zeki değildir, zeki değildir!" Papi boğumlu parmağıyla Frankie'yi işaret etti.

"Koroya vaaz veriyorsun, Papi. Konuşmaya devam et."

"O da 'Harika, dostum. Bir sürpriz.' dedi. Ben de 'Kaldırımda görüşürüz' dedim. Beyaz bir minibüsteyim. O da kendi isteğiyle oraya gitti ve benim arkadaşım senin arkadaşının minibüse binmesine yardım etti, hepsi bu."

Zavallı, aptal, sarhoş
Chip. "Onu nereye
götürdün?"

"Sandy Lane'den Rockley Ridge Resort. Ama oraya girmede iyi şanslar. Bu gece büyük bir iş var. Tüm Hollywood falan. Çok fazla

güvenlik var."

"Tatil köyüne vardığınızda Chip'i elinizden kim aldı?"

Papi omuz silkti ve ona bir bardak daha rom uzattı. "Bilmiyorum. Kendini tanıtmaya ihtiyacı hissetmedi. Bana ödeme yaptı. Ben giderim."

"Neye benziyordu?"

"İri yarı bir adam. Ayı gibi. Bilmiyorum. Ama sanırım sadece kiralık kas gücüydü. Patronunun mutlu olacağını söyledi."

"Chip'e ne yaptılar?" Frankie sordu. Papi onun bardağına kendi bardağıyla vurdu ve içtiler.

"Ahhh, işte bu iyi bir şey," diye tısladı Papi. "Her neyse, arkadaşın uyuyordu. Yolculuk sırasında sarhoş olup bayılmış. Koca adam da onu bir gelin gibi asansörlere doğru taşıdı."

"Sen de gittin ve buraya geldin."

"Kolay bir gece çalışmasını kutlamak için."

Frankie tabureden kayarak, "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Papi," dedi. "Memelerin için teşekkürler," dedi coşkuyla.

"Evet, evet."

Aiden ve çocuğu dükkânın ön verandasında volta atarken buldu. Aiden telefonla konuşuyordu. Antonio balıklı sandviç yiyordu.

Çantadan kendi sandviçini çıkardı ve içine zulaladığı kolalardan birini aldı. "Süvarileri geri çağır, Aide. Bir yer bulduk."

Aiden telefonu kapattı. "Nerede?"

"Rockley Ridge Resort," diye duyurdu Frankie, araştırma yeteneklerinden memnun bir şekilde.

"Hadi gidelim!" Antonio onları minibüse doğru yönlendirdi. "Amcam birazdan uyanacak ve eve gitmek isteyecek."

Frankie ona, "Dördüncü sandviç onun," dedi.

"Teşekkürler Frankie. Sen harika bir kızsın," dedi Antonio, bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle sandviçini tutuyordu.

"Al. Sen de yiyebilirsin," dedi Frankie ve Aiden'a bir sandviç daha uzattı.

"Onu nasıl konuşturdun?" Aiden ambalajı açıp balığa bakarak sordu.

Frankie onun yüzü dışında her yere baktı. "Sadece sordum ve o da bana söyledi."

"Saçmalık," dedi Aiden.

"Ona hangi bilgiye ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da memnuniyetle paylaştı," diye yalan söyledi.

"Yani, daha birkaç dakika önce bin doları geri çevirmişken ondan bu bilgiyi nasıl aldığını bana anlatmayacak mısın?" Aiden bastırdı.

Frankie masumca, "Sanırım bazı şeyler paradan daha değerli," dedi.

"Evlat, Rockley Resort hakkında bir şey biliyor musun?"

Antonio ısıklık çaldı. "FAN-cy. Güvenlik de iyi," dedi iğneleyici bir şekilde.

Frankie telefonunu çıkarıp hâlâ şarjı olması için dua etti. Şarjı bitmişti. "Kahretsin. Telefonunu ver Kilbourn."

Elini uzattı ve Frankie tarayıcıyı açtı. "Neden beni Google'da aratıyordun? Sürüngen!" Aiden'in kolunu tokatladı. Son sekmesi onun bir resim aramasıydı.

"Sana söyledim. Seninle ilgileniyorum ve bir şeyle ilgilendiğimde araştırma yaparım."

"Öncelikle, ben biriyim, bir şey değil, dostum. İkincisi, bu resimler nereden geliyor?"

"Çoğunlukla sosyal medya," dedi Aiden, bakmak için omzunun üzerinden eğilerek.

"Affedersiniz çocuklar," diye seslendi Antonio sürücü koltuğundan. "Sanırım yoldan çıkıyorsunuz."

Amca arka koltuktan homurdanarak kalktı ve kendini oturur pozisyona sürükledi. Boğazını temizledi. "Ah ah HEM!"

Frankie içinde son sandviç ve kola olan çantayı ona uzattı.

Amca teşekkür ederek başını salladı ve sandviçini yedi.

"Tamam. Aiden'a sonra bağırırım." Frankie kararını verdi. Tatil köyünün adını yazdı ve haberler sekmesine bastı.

"Çifte bok. Bu hiç iyi değil. Küçük Bayan Trellewy, bu nasıl bir isim böyle? Siz zenginler çocuklara isim koyma konusunda çok kötüsünüz."

"Konumuza dönelim," diye onu dürttü Aiden.

"Doğru. Hollywood yıldızı ve Napa Vadisi şarap servetinin varisi Trellewy Bostick bugün orada evlendi," dedi bir dedikodu sitesinden okuyarak. "Şimdilik fotoğraf yok çünkü güvenlik çok sıkı. Oraya nasıl gireceğiz?"

"Seni yaklaşık yarım kilometre aşağıdaki duvardan geçirebilirim. Biraz bitki örtüsüyle mücadele etmeniz gerekecek ama sahile çıkabilirsiniz," diye ekledi Antonio.

Aiden çocuğa, "Antonio, umarım güçlerini sadece iyilik için kullanırsın," dedi.

"Çoğunlukla iyi," diye söz verdi Antonio.

Frankie mini elbisesine bakarak, "Böyle bir düğüne gizlice giremeyiz," dedi.

"Yanında başka ne var?" Aiden sordu.

"Nedime elbisem dışında sosyete girecek kadar iyi bir şeyim yok."

Bir eliyle çenesindeki saçları okşadı. "Bu kadar yeter."

On Üçüncü Bölüm

Frankie, Aiden'in kimi aradığını ya da bunu nasıl başardıklarını bilmiyordu ama Antonio otellerinin ön kapısına geldiğinde, kapıcı elinde iki giysi çantasıyla dışarıda bekliyordu.

Aiden minibüsün yan kapısını, çantaları alıp adama para fırlatacak kadar açtıktan sonra tekrar yola koyuldular.

Amcam arka koltukta huzur içinde horluyor, balık ve kolasını romun geri kalanıyla yıkıyordu.

Frankie, "Eğer bu elbise mahvolursa, Pru beni öldürecek ve sonra da seni öldürecek çünkü ona tüm bunların senin suçun olduğunu söyleyeceğim," diye açıkladı. Aiden'in arkasındaki koltuğa kaydı ve ikinci yarı zamanlı işinin nedenini ortaya çıkarmak için çantanın fermuarını açtı. İki bin dolarlık nedime elbisesi. Pru'nun ona almayı teklif ettiği elbise. Frankie'nin kredi kartı slipini imzalarken parmaklarına fiziksel olarak kramp girmesine rağmen kendi almakta ısrar ettiği gelinlik. Altın payetli v yakalı elbise, gardırobunun geri kalanının toplamından daha pahalıydı.

Arkasını döndü. "Bunun benim hatam olduğunu sana düşündüren nedir?" Aiden talep etti.

"Ön tarafa bakın bayım. İkiniz de," dedi Antonio dikiz aynasını düzelttiğinde. "Başka bir düğüne gizlice girmek için düğün kıyafetlerini kullanmanın sizin fikriniz olduğunu söylüyorum. Eminim Pru'nun çürüksüz, kesiksiz, morarmasız olması, elbisenize zarar gelmemesini de kapsıyordur."

Aiden koltuğunda kayarak çocuğun görüşünü engelledi. Frankie, mini elbisesiyle önemli her şeyi örtbas ederken elbisenin içine girmek için elinden geleni yaptı. Sonunda elbisenin içindeydi ama uygun iç çamaşırları olmadan koltukta iki büklüm oldu.

"Fermuarımı çeker misin, Aide?" diye sordu, sırtını ona vererek.

Adam Oxford gömleğinin düğmelerini bırakıp onu nefis bir şekilde açık bırakırken omzunun üzerinden baktı. Ne yazık ki, kaçırmıştı

Pantolonuna giriyor.

Adamın elini kalçasında hissetti, fermuarı sırtının ortasına kadar götürürken onu yerinde tutuyordu. Elinin hâlâ durduğu yerde teni yandı ve ondan uzaklaştı.

Bu gece zaten bir kez aklı başına gelmişti. Kajilyoner kadın avcısı Aiden söz konusu olduğunda bir kez yeter de artardı bile. Ayrıca, bulmaları gereken bir damat vardı.

Antonio minibüsün farlarının olduğu yönü işaret ederek, "Rockley dosdoğru ileride," dedi.

Aiden pencereden geceye bakarak, "Yanından geç ve sonra geri dön," diye emretti.

Tesis, yumuşak, kumlu bir sarıya boyanmış uzun bir sıva duvarla tam anlamıyla duvarla çevriliydi. Bir mil boyunca devam ediyor gibiydi. Kapı kapalı olmakla kalmıyor, önünde yarım düzine güvenlik görevlisi hazır olda bekliyordu.

"Kim evleniyor demiştin?" Aiden Frankie'ye sordu.

Frankie telefonuna baktı. "Trellenwy Bostick. Teknik olarak o ve damadı geçen hafta sonu Napa'da ailesinin üzüm bağında evlendiler. Parti bu. Çok özel bir parti, düğün dışındaki tüm konuklar gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldı." "Trellenwy'nin mahremiyetini sağlamak için özel güvenlik. Bla bla bla. Kısacası, sıçtık."

Antonio arabasıyla tesisin önünden geçti ve sahili çevreleyen çakıllı bir otoparka girdi. "Sizi içeri sokabilirim," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Ne yapacaksın? Bize bir davetiye mi uyduracaksın?" Frankie sordu.

"Ben ve kardeşim sahildeki tesise yürüyerek giderdik. Güvenlik bizi kovalamadan önce birkaç bilezik sattık."

Aiden, "Sahil güvenlikle kaynıyor olacak," diye belirtti. "Evet ama yol ile plaj arası orman gibi. Ağaçlar, çalılar, ışık yok," diye sırttı Antonio.

Frankie muzaffer bir edayla, "Eğer kapı ve sahil korunuyorsa, kimse ormanda arama y a p m a y a c a k t ı r ," dedi.

"Aynen öyle. Dayanın çocuklar." Antonio, sanki göreve çıkmış bir adam gibi eski minibüsü otelin kapısının önünden geçirdi.

"Yavaşla, desperado," diye bağırdı Frankie.

"Yavaş ve sakın gidersek şüphelenirler." Aiden usulca güldü.

"Duvara tırmanırken çok gürültü yaparsan diye seni buradan, otelden daha uzak bir yerden çıkaracağım."

"Hadi yapalım şunu." Frankie ayaklarını inanılmaz derecede kullanışsız topuklu ayakkabılarının içine soktu. Ormanın, keşfederken iki ayak bileğini de kırmayacağı, daha düzgün kesilmiş bir manzara olmasını umuyordu.

Aiden minibüsün karanlık iç kısmında ona baktı. "Belki de olduğun yerde kalmalısın. Gidip Chip'i bulayım."

"Lütfen. Sanki oraya yalnız gitmene izin vereceğim. Ayrıca, düğün için giyinmiş bir çift, James Friggin Bond'un smokinle sahilde dolaşmasından çok daha az şüpheli olacaktır. Beni bırakmayacaksın."

Daha fazla tartışmak ister gibi görünüyordu ama Antonio direksiyonu yolun karşısına kırıp kaldırıma yanaşınca akıllıca çenesini kapattı. "İyi şanslar çocuklar."

Aiden cüzdanından bir banknot daha çıkardı. "Bu gece çok yardımcı oldun Antonio."

Çocuk parayı neşeyle cebe indirdi. "Eğer yakalanırsan, adımları anma."

Frankie kapıdan çıkarken ona bir selam verdi. "Sağ ol evlat."

"İşte kartım." Antonio bir kartviziti pencereden ona doğru itti. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ara."

Frankie onu aldı ve çantasına sıkıştırdı. "Bu çocuk bir gün ya bir uyuşturucu kartelinin ya da küçük bir ülkenin başına geçecek," diye tahmin etti arka lambaların karanlıkta kayboluşunu izlerken.

"Uh-huh," dedi Aiden, kayıtsızca. "Duvara tırmanma konusunda ne kadar iyisin?"

Pek de öyle olmadı. Sonunda, eli kıkırda gereğinden uzun süre kalan Aiden'in desteğine ihtiyaç duydu. Ama sonunda, rüzgârını kesecek kadar sert bir iniş yaparak yukarı çıkmayı başardı. Aşağı inerken şifonun takılma sesi onu irkiltti. Aiden, ayakkabıları elinde, çevik bir hareketle yanına indiğinde hâlâ nefes nefese kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu, onu ayağa kaldırarak.

"İyiyim. Tamamen iyiyim," diye hırıldadı. Komik inişle dümdüz ettiği çiçekli çalıdan uzaklaştı ve elbisesinin eteğindeki kiri fırçaladı. Bir kambur balina kadar zarif bir şekilde duvarın üzerinden atlarken kumaşın yırtıldığını hissetmişti ve gerçek bir hasar vermediğini umuyordu. Pru onu öldürebilirdi... eğer ortada öldürülecek bir düşün varsa. "Kahretsin! Eteği yırttım. Sorun değil. Tamir edebilirim."

"Hadi," diye fısıldadı Aiden. Onun elini tuttu ve karanlığa doğru ilerledi.

Frankie bir bok göremiyordu. Ama Aiden'in gece görüşü var gibiydi, ay ışığının yetersizliğinde onu bitki örtüsünün içinden ve ağaçların etrafından çekiyordu. Dikizciler yüksek sesle cıvıldıyor, geceye hiç bitmeyen bir serenat sunuyorlardı. Hava egzotik kokularla doluydu. Aiden köklere, dallara ve Tanrı bilir o tuhaf yumuşacık şeyin ne olduğuna takılıp düşerken ayakları altından emin adımlarla geçiyordu. Tek görebildiği, onu ormanda sürükleyen Aiden'in omuzlarının önündeki geniş gölgesiydi.

Okyanusa yaklaşıyorlardı. Dalgaların sesini duyabiliyor, havadaki tuzun tadını alabiliyordu. Aiden onun önünde durdu ve kız onun geniş sırtına doğru yürüdü.

Kulüp müziğinin uzaklardan gelen ritmini duydu.

İleride, palmiye yaprakları ve ay ışığının arasından Frankie ışıkları görebiliyordu. Mor ve gümüş rengi ışıklar müziğin gümbürtülü ritmiyle titreşiyor gibiydi. Birisi L.A.'in en ateşli kulübünü cennete getirmişti ya da en azından bir mirasçının ikinci düğününe çok pahalı bir DJ getirmişti.

Aiden sessizce, "Sanırım partiyi bulduk," dedi.

"Tamam, peki ne yapmamız gerekiyor?" Frankie sordu. "Çalıların arasından çıkıp bir tur içki mi sipariş edelim?"

"Tekila mı viski mi?" diye sordu. "Tekila her zaman cevaptır."

"Biraz daha yaklaşmaya çalışalım," dedi Aiden. "O zaman bar siparişimizi tartışırız."

"Bekle, geçmişimiz ne? Sen kimsin? Ben kimim? Trell'i nereden tanıyoruz?"

"Trell?" Aiden dudaklarının bir tarafını bükerek sordu.

"Tabii ki onun arkadaşıysak ona Trellewy demeyiz." *Duh.*

"İyi. Ben Trellewy'nin eski bir arkadaşıyım ve sen de benim eşimsin."

"Ben neden Trellewy'nin eski bir arkadaşı değilim?" diye sordu Frankie. Ayağı kalın bir köke takıldı ve yere yuvarlandı. "Ah, dostum! Bunun içinden zehirli meyve suyunu nasıl çıkaracağım?" diyerek üzerine düştüğü bitkinin lekesini ovuşturdu. Dönem perisi esasını Frankie'nin kalçasının üzerinde sallamış gibi görünüyordu. "Kahretsin. Tamam. Bunu düzeltebilirim. Bir şeyle ıslatacağım."

Aiden iç çekti. "Francesca, hangisi daha inandırıcı? Bir sosyetenin kendisi gibi kadınlarla çıkmasıyla ün yapmış zengin bir New Yorklu iş sahibiyle tanışması mı yoksa Brooklynli bir şarküteri sahibinin kızı mı?"

"Affedersiniz. Üst sınıfa geçemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?" Frankie talep etti.

"Kapa çeneni."

Bir elini bileğine kenetledi ve onu ışıkların ve müziğin yanından geçerek ileriye doğru sürükledi.

Cennette saat neredeyse gecenin biriydi ve güzelliği sayesinde kazançlı bir kariyer yapabilecek seksi, çılgın, zengin bir bekâr onu karanlıkta sürüklüyordu. Frankie'nin içinden sevinç çığlıkları atması gerekirdi. Onun yerine? Kızgındı. Her şeye sinirlenmişti. Birinin Chip'i almasına. Sokak zekâsından çok parası olan aptal bir sosyetik olarak "geçemeyeceği" için. Bir güvenlik görevlisinin Aiden'ın Trellewy'yi tanıma şansının daha yüksek olduğuna inanma ihtimali vardı. Aynı dünyalarda var olmadıklarını. Ve bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu.

Elbette, Bay Büyük Anlaşma Kilbourn'un ellerini onun üzerine koymasına izin verebilirdi. Ama tüm dünyanın gözünde, o burada daha küçük bir ortaktı. Güç ondaydı, kontrol ondaydı. Ondan bıacak ve tıpkı hayatındaki diğer kadınlarla olduğu gibi yoluna devam edecekti.

Dalgaların sesi artık daha yüksekti. Müziğin ışıkları ve gümbürtüsü arkalarındaydı. Onları sahilden ayıran ağaçların arasından okyanusun üzerinde dans eden ay ışığını görebiliyordu. Artık konuşmak yoktu. Onlar sadece bir milyarder ve gece gezintisine çıkmış isimsiz bir sevgiliydi.

Ayağının altında bir dal kırıldı ve Aiden sessizce küfretti. Döndü ve Frankie'yi kendine doğru çekti. Ona lanet ellerini üzerinden çekmesini söylemek istedi. Cehenneme gitmesini.

O kadar yumuşak bir hareketle onu kuma indirdi ki, yerçekimindeki değişimi neredeyse hiç hissetmedi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı adam vücudunu kendi vücuduyla kaplarken. Omuzlarını itti ve sikinin sertleşirken ona karşı seğirdiğini hissettiğinde dondu kaldı.

Ağzı onunkinin üzerine çökmeden önce cevap verme zahmetine girmede. Hazırlıklı değildi. Hazır olamazdı. İçinden akan ısıya, içinden geçen elektriğe hazırlıklı değildi. Dudakları güçlü ve sertti, talepkârdı. Ama Frankie üstünlüğü elden bırakacak biri değildi. Adamın yakalarını kavradı ve öpücüğün kontrolü için savaştı. Adam ağzını açtığı anda, dili öne doğru fırladı. Aiden boğazından kısık bir sesle homurdandı ve kızın ağzını okşayarak tadına baktı ve oynadı.

Güçten, delilikten başı dönüyordu.

Adamın ereksiyonu kalın ve sertti ve Frankie bacaklarını açarak adamın bacaklarının arasına yerleşmesini sağladı. Adam ona süründüğünde Frankie'nin dünyası karardı. Böyle boşalabilirdi, sahilde bir milyarder kuru kuru becererek.

Utanmalıydı, daha iyi muhakeme etmeliydi. Ama bu düşünceler aklına gelmeden önce Aiden iri, becerikli bir elini göğsünün üzerinde gezdirdi ve tekrar ona doğru atıldı.

Onun ağzına karşı anlamsız kelimeler mırıldandı. *Bu. Şimdi.*
Al. Umurunda değildi.

"Siktir," diye fısıldadı öpücüğe tekrar dalmadan önce. Kanı erimişti. Artık damarlarında lav akıyordu. Kelime dağarcığında kalan tek kelime daha fazlasıydı.

Aiden onun göğsünü bıraktı ve Frankie hayal kırıklığını inlediğinde bunu telafi etti. O el şimdi elbisesinin eteğini daha yukarı itiyordu. Vücudu göklere doğru şarkı söylüyordu. Eğer Aiden önümüzdeki otuz saniye içinde onun bir parçasını içine sokmazsa, Frankie yavaş ve acı dolu bir ölümle öleceğini biliyordu.

Şimdi onun kalçasına srtnyor, acı verici bir ereksiyon gibi hissettiren Şeyle onu drtyordu.

"Daha fazla, Aide," diye fısıldadı Frankie. Yalvarıyordu. O asla yalvarmazdı. Ama Şu anda orgazma giden yolda yalvarmaktan mutluydu.

"Dayan bebeğim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Seni çok fena istiyorum."

Bu, balo salonunda tanıştığı buz gibi adam değildi. Ya da havaalanındaki oyunbaz Şoför de değildi. Hayır, eli tangasının sateninde dans eden adam günahkâr bir aşıktı, tüm sıcaklığı ve karanlık vaatleriyle.

Parmaklarının ucunu kadının merkezine bastırđında tekrar "Siktir," diye fısıldadı.

Adam masanın altından kalçasına doğru çizdiği o küçük dairelerden birini çizmeye başladığında usulca, kırık bir sesle haykırdı. Ona nasıl dokunacağını biliyordu. İster içgüdü ister müstehcen bir deneyim olsun, umurunda bile değildi.

"Çok ıslaksın, Franchesca. Benim için çok ıslaksın."

Frankie onun eline karşı direndi. "Dokun bana," diye talep etti. Adam iki parmağını i çamaşırının dikiŐinin altından geçirdiğinde, parmak eklemleri yumuşak kıvrımlarına dokunduğunda, Frankie ona uzandı.

Kadın pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini kavradığında onaylarcasına homurdandı. "Ellerini ve ağzını üzerimde istiyorum," diye homurdandı.

"Sen de yle Kilbourn," diye mırıldandı Frankie.

Parmak eklemleri tekrar ona dokundu ve kadın onun altında eridi.

"Seni becereceğim, Franchesca. O srfy değil, Davenport'u değil. Ben."

Vücudu bu sözler karşısında heyecanlanırken, zihni onun ses tonundaki sahiplenme duygusuyla çalkalandı.

"Kapa eneni ve p beni."

Frankie kendini gözlerini kısarak kr edici bir ıŐıęa bakarken bulduğunda, parmakları kadının giriŐinde durmuş, dili ağzına gömülmüŐtü.

Bölüm On Dört

Aiden güvenlik görevlisini kendi elleriyle öldürmeyi düşündü. Eğer adam el fenerini Franchesca'nın elbisesinin içinden çıkmaya çalışan göğüs uçlarına doğru tutmaya devam ederse, Aiden onun boynunu kıracaktı.

Franchesca elleri kalçalarında öfkeyle duruyordu. Kendini unutmuştu, nerede olduklarını ve neden burada olduklarını unutmuştu. Muhafızın yaklaştığını duymuş ve aşıklarla birlikte romantik bir gezintiye çıkmıştı. Ona dokunmak mı? Tadına bakmak? Onu elde etme ihtiyacı dışındaki tüm içgüdülerini yok etmişti.

Kadının ona bakmayı reddetmesinden, kendisinden faydalandığını düşündüğünü anlayabiliyordu. Ve yararlanmıştı, ya da en azından durumdan yararlanmıştı.

Şimdi, bir güvenlik görevlisini öldürecek ve sonra Franchesca onu öldürecek.

"Bakın efendim," dedi Franchesca, yanakları hâlâ alev alev yanarken. "Biz sadece partiden kaçtık ve kendimizi kaptırdık.

Aiden onun önüne geçti. Muhafızın bakışlarının tam olarak nereye düştüğünü kestiremiyordu ama Frankie'nin kabaran göğsünün etrafında bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu.

"Bu benim hatam. Kendimi kaptırdım," dedi ve adama üzgün bir gülümseme sundu. "Eminim bu gece gördüğünüz en kötü şey bu değildir."

Gardiyan bir an daha boş boş baktı. Aiden, Frankie'nin iki eliyle ceketinin arkasını kavradığını hissetti.

"On dakika önce lobideki çeşmede çıplak yüzen iki kız yakaladım," diye anons etti güvenlik görevlisi. "Partiye geri dönün ve kıyafetlerinizi çıkarmayın."

"Yapacağım," diye söz verdi Aiden. Görevlinin yanından hızla geçip dans pisti olarak kullanılan kalabalık terasa giden yola girdiklerinde Frankie'nin gözleri büyük ekran televizyonlar kadar genişti. "Bu kolay oldu," dedi. Uzandı ve Frankie'nin saçından bir yaprak kopardı. Frankie'nin saçlarına takıntılı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Kalın,

Kıvrılan dalgalar halinde düşen karanlık bir perde. Yüzünü ona gömmek istedi.

"Sakin mi olayım?" diye tısladı ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Aiden, "Bu sefer kimseyi göstermene gerek yoktu," diye belirtti. Kızın nefesi beklediğine değdi.

"Beni gördün mü?"

"Seni epeyce gördüm." Aiden, Antonio'nun gözlerini kapatmakta bir an bile yavaş davrandığından bahsetmemeye karar verdi.

Frankie omzuna bir tokat attı.

"Ne? Adanın yarısını göstermeye karar veren sendin." "Evet, ama bu senin de bakman gerektiği anlamına gelmiyordu!"

"Bu manzarayı kaçırmak istemezdim Franchesca." Adam ona doğru uzandı, o da ellerini kaldırdı.

"Ellerini üzerimden çek, yoksa bütün gece sergilediğin o ereksiyonu kırar ve suratına bir tokat atarım."

Nasıl olur da ondan daha fazlasını istemez? Onu yalnız bırakacağına nasıl inanabilirdi?

"Dikkatleri üzerimize çekmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu, onu kendine çekerek. Mavi-yeşil gözlerini ona dikti. "Dans pistindeyiz. O yüzden dans et."

Etraflarına baktı ve ilk kez Kaliforniya kraliyet ailesinin üst kademesiyle çevrili olduklarını fark eder gibi oldu. Aiden orada burada birkaç yüz tanıdı. Yarım düzine politikacı, bir avuç ünlü, ama çoğunlukla çeşitli servetlerin varisleri ve mirasçılarıydı ve belli ki yeterince içmişlerdi.

"Bu insanların nesi var böyle?" Frankie, Aiden'in onu dans pistine doğru çekmesine izin vererek sordu. Şarkılarının aksak temposuna bakılırsa grup bile dağılmıştı. "Aman Tanrım. Bu Meltdown mı?"

"Radyoda her altı saniyede bir duyduğunuz o şarkıyı söyleyen grup mu? Öyle görünüyor. Herkesin sorunu da ziyan olmaları."

İçebildiğin kadar iç silah çekilişinde son çağrıya tanık olmak gibiydi. Elliyi aşkın kalabalık düpedüz sarhoştı. Bir adam taş korkulukların üzerine kusuyordu. Altmışlı yaşlarının ortalarında bir kadın

ev yapımı bir şampanya fıskiyesini özensizce döküyor, arada bir durup açık şişeden yudumluyordu.

Dans pistinde bir çift sarhoş bir şekilde müziğin ritmine uyarak eğiliyor ve kıyafetlerini çıkarıyordu.

Görünüşe göre genç grup alkolden daha sert bir şeye geçmişti. Havuzun sığ kısmında oturmuş sırtlanlar gibi gülen, şık elbiseler giymiş dört kadın vardı. Daha derinlerde ise "önce kim boynunu kıracak" yarışması tüm hızıyla devam ediyordu.

Gelin barda durmuş kozmos yudumluyor ve "Ben evlendim, sürtükler!" diye bağıırıyordu.

Üçüncü cosmo bir şelale gibi mücevherli elbisesinden aşağı döküldü. Dans ederlerken Frankie, Aiden'a "Çok klas," diye fısıldadı.

otele doğru ilerlediler. "Bu yirmi altı bin dolarlık bir elbise."

"Damat nerede acaba? Tepelere mi kaçıyor?"

Frankie büyük bir palmiye saksısını işaret etti. "Sanırım dili sağdıcin boğazında olan kişi o."

"Ah." Aiden dedi ki.

Frankie başını salladı. "Bu, uyuşturucu ve alkol sorunu olan Muhteşem Gatsby gibi bir şey."

"Sen de Pruitt'in gelin canavarlarının korkunç olduğunu sanıyordun," diye alay etti Aiden.

Bir parmak onu omzundan sertçe dürttü. "Hey! Kimsin sen?"

Aiden, Frankie'yi döndürerek pokerin karşısına birlikte geçmelerini sağladı.

"Ben Aiden. Sen kimsin?" diye sordu kadına. Kadın kırklı yaşlarında görünüyordu ve yirmili yaşlarına tutunmak için umutsuzca çabalıyordu. Dudaklarına kötü bir makyaj yapılmıştı. Gözlerinin ve alnının etrafındaki sıkı deri BOTOX ya da yüz gerdirme diye bağıırıyordu. Fildişi rengi elbisesinin bir askısı kopmuştu. Bir elinde bir şişe şampanya tutuyordu. Saç ekleri başının arkasındaki karmaşık bir düğümden çıkıyor ve gözünün üzerine sarkıyordu.

"Ben Priscilla." Kendi adını söylerken sallanıyordu. "Gelinin mi yoksa süpürgenin mi arkadaşısın?"

"Biz süpürge dostlarıyız," dedi Frankie yumuşak bir adımla. "Ben Druscilla, bu da benim ücretli eskortum Aiden. Damatla Trust Funds and Trophy Wives'ın sekizinci sezonunda tanıştım."

"Bu bir reality şov mu?" Priscilla sordu.

Frankie başını salladı. "Oh, evet. Ve teşhir harika oldu. Bir ayak modeli olarak kariyerimi gerçekten başlattı. Eğer ilgilenirsen sana yapımcının numarasını verebilirim. BAE yakınlarında bir yatta yaşamayı seviyorsanız hayatımın en güzel on sekiz ayıydı."

"Druscilla, gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi Aiden, Frankie'yi belinden çimdikleyerek.

Aiden onu kaşları çatık Priscilla'nın yanından geçirirken Frankie, "Ara beni," diye şarkı söyledi.

"Fark edilmemeye çalışıyoruz," diye hatırlattı ona.

"Aide, bu insanların yarın hatırlayacakları tek şey koca bir hiç olacak."

Onu otelin açık hava lobisine götürdü. Arkalarında okyanus ve sefahat olduğu için lobi oldukça sessizdi. Resepsiyona doğru bir hamle yaptı ama ayak sürüyen Frankie tarafından engellendi.

"Franchesca, hadi. Yapacak işlerimiz var."

"Özür dilerim. Tanrım. Zengin olmak muhteşemliği görmezden gelmeyi mi gerektiriyor?" diye sordu, iki kat üstlerindeki sazdan tavana hayranlıkla bakarak. Altın ve beyaz heykeller ve ağır saksı palmyeleri taş zeminin genişliğini dolduruyordu. Resepsiyona yaklaştıklarında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu altın varak mı?" Bir kat yukarıda iki farklı yöne doğru kanatlanmış büyük bir merdiveni işaret etti.

"Chip'i bulduktan sonra sorabiliriz."

"Tamam. Tamam. Odaklandım," diye söz verdi. "Buradaki plan nedir?" Frankie masanın arkasındaki kadına başını sallayarak sordu.

"Önce büyü."

"İyi akşamlar, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?" İsim etiketine göre Hilde uzun boylu ve ince yapıydı. Sanki dünyadaki hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi görünüyordu.

"Merhaba, Hilde. Arkadaşımdan odasını arıyorum ve utanarak söylüyorum ki numarayı hatırlayamıyorum." Frankie,

sıkılmış gibi yaparak masadan uzaklaşıp koi havuzuna doğru yürüdü ve Hilde'nin görüş alanından çıktı.

"Anlıyorum. Arkadaşınızın adı nedir, lütfen?"

Aiden üzgün görünmek için elinden geleni yaptı. "Arkadaşımın adı Chip. Ama oda başka birinin üzerine kayıtlı. Chip şu boylarda. Sarı saçlı. Bu onun buradaki ilk gecesi."

Hilde ona solgun bir gülümseme verdi. "Özür dilerim efendim. Ama konuklarla ilgili bilgileri ifşa etme iznim yok. Oda numaranız nedir, lütfen?"

Aiden sanki oda anahtarını arıyormuş gibi ceketini sıvazladı. "Bir bakayım... Bebeğim, oda anahtarımız sende mi?"

O anda, yeterince sarhoş olan iki kadın Frankie'nin yanından tökezleyerek geçti. "Sonra prezervatife bir delik açtım, ona doğum kontrol hapi kullandığımı söyledim ve vi-ol-a! Milyoner oldum ve memelerimi düzeltmek için para ödedi."

"Sen gelmiş geçmiş en kötü insansın," diye bağırdı diğeri.

"Biliyorum, değil mi?"

Frankie'nin hareketi o kadar hızlıydı ki Aiden neredeyse kaçıyordu. Milyoner Meme bir an mermer zeminde tökezledi, sonra da yüzüstü koi havuzuna düştü.

Kadının çığlıkları Frankie'nin yardım çağrısıyla birleşince Hilde masanın arkasından bir telsiz kaptı ve gürültüye doğru koşmaya başladı.

"Acele et," diye tısladı Frankie, onun yanında belirerek. "Nöbet tut." Masanın arkasına geçti ve boşalan sandalyeye oturdu. "Kahretsin. Şifre korumalı."

Çığlıklar henüz susmamıştı, bu yüzden Aiden başını masanın üzerinden uzattı. "Birinci seçenek, şifreyi kendimiz kırarız. İkinci seçenek, Hilde'nin bize şifreyi vermesini sağlarız." Artılarını ve eksilerini tartıyordu ki Frankie'nin parmakları tuşların üzerinde uçuştu.

"Ha. Anladım."

"Şifreyi mi kırdın?" Aiden sordu. Kadının hiç sınırı yok muydu?

Homurdandı. "Benim için monitöre kaydettiklerinde kırmak zorunda değilsin. Tamam, ben varım. Kimi arıyoruz? Kimse Kidnapper ya da Wedding Ruiner olarak kayıtlı değil."

Aiden masanın arkasına geçti, koi havuzunun dikkat dağıtıcı etkisinin devam edeceğini umuyordu. "Sadece rezervasyonlar arasında gezin," diye emretti,

monitörü tarıyor.

"Kaçıran kişinin adını sihirli bir şekilde tanıyabileceğini mi sanıyorsun?" Frankie sordu.

"Kapa çeneni. İşte," diye ekranı işaret etti. "Oda 314. Üç gece. Kimin adına kayıtlı?"

"İsim yok. Sadece bir iş. El-Kil Şirketi," Frankie yüksek sesle okudu.

Hay sikeyim. Aiden karnına yediği yumruğu hissetti. Bunu bilmeliydi.

"Oh, bakın! Bunlar onlar olmalı. İki saat önce üzerinde ezilmiş cips olan ton balıklı sandviç sipariş ettiler. Chip'in en sevdiği! En azından onu beslediklerini biliyoruz. Bu iyi, değil mi?"

"Güzel. Evet." Aiden mırıldandı.

"Oh, kahretsin." Frankie programdan çıktı ve onu yakaladı. Topuklarının mermer üzerinde çıkardığı tıkırtıyı duydu. Masanın yanındaki mermer sütuna kadar gidebildiler. O sırada Hilde ve balık havuzundaki kadın küçük bir maiyetle göründüler.

Hilde, sırlıslık olmuş ve çığlık çığlığa bağırarak şöhrete, "Oda temizliğini arayıp size temiz havlu ve bornoz getireyim," dedi.

"*Elbisemin altından* bir balık yüzdü. Suşi tarafından saldırıya uğradıktan sonra bir bornozun beni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?" diye uludu kadın.

Masanın yanında duran Frankie ve Aiden'ı görünce Hilde'nin gözleri kısıldı. Aiden ilk seferinde çok işe yaradığı için Frankie'yi tekrar öpmeyi düşündü ama Frankie daha hızlıydı.

Yüzüne öyle sert bir tokat attı ki, kafası boynundan geriye doğru kırıldı.

"Kız kardeşinin dilini sürçtürmen beni rahatsız ediyor, biliyorsun. Avrupa'da yatılı okulda kaç yıl geçirdiğin umurumda değil. Bu yine de bunu doğru yapmaz!" Frankie'nin sesi mermerde yankılanarak lobideki tüm gözleri üzerine çekti.

"A. O benim üvey kız kardeşim," dedi Aiden, Frankie'nin mühendislik yaptığı çılgın trene atlayarak "Ve B. Sevgi dolu bir aileden geliyorsam elimde değil!"

"Oh, puh-lütfen!" Frankie'nin alaycı sesi neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. "Sevecen mi? Büyükannen Şükran Günü'nde kıcımlı avuçlamıştı."

"Parasını ödediğim popo kaldırma işleminin nasıl sonuçlandığını görmek istedi." Çıkışa doğru başıyla işaret etti.

"Affedersiniz. Bu popo kaldırmayı hak ettim!"

Gelecek nesillerin hatırına tartışmayı sürdürdüler ve ön masadan hışımla uzaklaştılar. Onlar geçerken, Aiden seyircilerden birinin fısıldaştığını duydu.

"Bir reality TV yıldızı ve bir erkek fahişeden ne bekleyebilirsiniz ki?"

Haberler hızlı yayıldı.

Frankie'yi dışarı çıkardı. Ayakları tatil köyünün büyük dairesel arabasına çarptığı anda gülmeye başladı. "Sen delisin," dedi ona.

"Oh, lütfen. Yüzündeki o bakışı gördüm. Orada beni öpmeyi düşünüyordun. Ve bu ikinci seferde işe yaramazdı."

"Neden olmasın?" diye sordu, bir elini tokat attığı yanağına sürterek.

"Aynı hatayı iki kez yapmam, Kilbourn. Ve sen büyük bir hatasın. Şimdi gel bakalım. Sanırım 314 numaralı oda şu tarafta." Aiden, Frankie'nin göğüs dekoltesinden tatil köyünün bir haritasını çıkarmasını hayranlıkla izledi.

"Nereden buldun bunu?" Aiden haritayı ondan kaptı.

"Masadan."

"Chip'in peşinden gitmiyoruz."

"Pardon? Nerede olduğunu biliyoruz ve birdenbire bu geceyi bitirmek mi istiyorsunuz?"

"Ne yapmak istiyorsun? Kapıyı çalıp onu geri vermelerini mi talep edeceksin?"

"Bu bir başlangıç! Arkadaşımı burada bırakmayacağım."

Aiden onun üst kolunu kavradı ve onu taksi masasına doğru çekmeye başladı. "Burada üstünlük bizde. İhtiyacımız olan şey bir plan. Onu kimin kaçırdığını bulmalıyım ve eğer bunu yapabilirsem, onu neden kaçırdıklarını da öğrenmiş olurum." Yalan söylemek kolaydı. Kimin ve neden kaçırdığını zaten biliyordu ama Frankie'yi işin içine katmak istemiyordu. Onun ilk kimi öldüreceğinden emin değildi.

"Chip'i kaçıran bir pislikle burada bırakmayacağım! Güvenliği ya da polisi arayalım!"

"Kimseyi aramıyoruz," dedi kolunu sıkıca kavrayarak. "Neden aramıyorsunuz? Nerede olduğunu biliyoruz!"

"Onu kimin ya da neden kaçırdığını bilmiyoruz. Burada olduğunu ve onu beslediklerini biliyoruz. Bu da güvende olduğu anlamına geliyor. Şimdilik."

"Şimdilik mi?" Kolunu kurtarmaya çalıştı. "Onu nereye götürdüklerini merak ettiğin için mi kaçıran kişinin izini sürdün? Ve şimdi, merakın yatışmış olarak, margarita içmek için tatil köyüne dönmek ve bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek mi istiyorsun?"

Aiden ona doğru döndü. "Bak. Sadakatının takdire şayan olduğunu söylediğimde bana inan. Ama yeniden toplanmamız gerek. Bir plana ihtiyacım var. Eğer oraya yarım yamalak gidersek, felaket olabilir."

Kadının bakışları adamın kasıklarına kayınca Aiden gözlerini devirdi. "Sikime bakmayı kes. Biz gidiyoruz."

On Beşinci Bölüm

Sanki bir mahkûmmuş gibi onu odasına kadar götürdü. Frankie söylenirken ve Aiden planlar yaparken tüm yolculuğu sessizlik içinde geçirmişlerdi. Plan yapmanın ve manipülasyonun yeri ve zamanı olduğunu anlıyordu ama bir arkadaş tehlikedeyken? Bu, bir kapıyı tekmeleyip gürültü çıkarmak için ideal bir zaman gibi görünüyordu.

Frankie zorlukla kontrol edebildiği bir öfkeyle anahtar kartını kaydırды. Hışımla odaya girip kapıyı Aiden'in suratına çarpmaya niyetlendi ama Aiden daha hızlıydı. Onu kolundan yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. "Bu geceki tüm yardımların için minnettarım. Ama bu işi şimdi halledeceğim."

"Affedersin, Lone Ranger?"

"Franchesca, bunu düzeltmek için bana güvenmen gerek. Sana söz veriyorum, Chip'i düğünden önce geri getireceğim."

Yüzüne sözlü bir yumruk atmak için ağzını açtı ama her zamanki gibi adam daha hızlıydı. Hızlı ve sert bir öpücük için ağzını onunkinin üzerine indirdi. Tam onu odasına sürüklemekle taşaklarına tekme atmak arasında karar verecekken, Aiden geri çekildi. "Bu gece harikaydın."

Parmağını kızın burnunun ucunda gezdirdi ve çekip gitti.

"Bu da neydi böyle?" Frankie kapıyı kapatıp Bay Kilbourn'un şansını tekrar denemeye karar vermesi ihtimaline karşı zinciri eklerken boş odaya sordu.

Elbisesine baktı ve inledi. Belinde ve eteğinde birer yırtık vardı. O lanet böğürtlenler kanlı kırmızı katliamlarını sağ göğsüne ve kalçasına bulaştırmışlardı. Monique Lhuillier giymiş, öldürülmüş bir yıldız aday gibi görünüyordu.

Pru onu öldürecekti.

Çılgınca resepsiyonu aradı ve süper acil temizlik için yalvardı. Söyledikleri rakam onu irkiltti. Bu, en azından bir ay daha catering işi anlamına geliyordu. Ama bu noktada, o

başka seçeneği yoktu. Ya fahiş ücreti ödeyecek ve en iyisini umacak ya da koridorda yürüyecek ve gelin tarafından bıçaklanacaktı.

Eğer bir düğün olsaydı. Aiden gelmezse Pru'nun evleneceği bir damat olmayacaktı, diye düşündü uyku şortu ve atletini değiştirirken acı acı.

Frankie kapıyı çalan görevliye elbiseyi teslim etti ve ardından Pru'ya mesaj attı.

Frankie: Uyanık mısın?

Pru'nun tepkisi neredeyse anında oldu.

Pru: OMG, buraya gel!

Frankie koridorda Pru ve Chip'in odasına doğru ilerledi. Kapıyı çalmak için parmaklarını kaldıramadan Pru kapıyı açtı ve onu içeri sürükledi. Frankie gözlerini kırptırdı. En iyi arkadaşı ipek bir pijama takımı giymişti... ve duvağını.

Belli ki rom ve biranın etkisi henüz geçmemişti.

"Biliyorum. Biliyorum. Deli gibi görünüyorum," diye açıkladı Pru, bir futbol stadyumu büyüklüğündeki mermer üstüne mermer banyoya geri dönerken. "Ama düşünmeye başladım. Cenneteyiz. Hava çok sıcak. Yarın gerçekten saçlarımı açmak istiyor muyum? Otursana," dedi ve küvetin kenarını işaret etti.

"Peki ya sen?" Frankie kendini dünyanın en kötü insanı gibi hissederek sordu. En iyi arkadaşının nişanlısı gözlerinin önünde kaçırılmıştı ve onu nerede bulacağını bilmek bir yana, kurtarmaya bile çalışmadan çekip gitmişti. O bir pislikti. Birinin ayakkabısının altındaki sakız. Sahte kitle fonlama kampanyaları düzenlemek için sahte hastalıklar uyduran türden biri. O, Francesca Marie Baranski, kötü, çok kötü bir insandı.

Küvetin kenarına oturdu.

Pru seksi bir saç buklesinin faziletlerini tartışırken aniden sözünü kesti. Aynadaki mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Ben burada saçım hakkında gevezelik edip duruyorum, sen ise Aiden'la randevudan yeni döndün! Ne biçim bir arkadaşım ben?"

"En iyisi. Sen en iyi arkadaş türüsün Pru," diye yakındı Frankie. "Sen harika bir insansın ve dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun." Ona söylemek zorundaydı. Pru'nun yerinde olsaydı, o da bilmek isterdi.

"Sorun nedir?" Pru aynadan uzaklaşarak sordu. "Ağlayacak gibi görünüyorsun."

Frankie kendini geriye doğru küvetin içine bıraktı. "Aiden hakkında konuşmadan önce Chip hakkında konuşmalıyız." *En iyi arkadaşına polisleri aramadığını, kapıyı kırıp içeri girmediğini ve Chip'i eve sürüklediğini nasıl açıklayacaktı? Dünyadaki en kötü arkadaş olduğunu.*

Pru'nun gözlerinde yumuşak, uzak bir bakış vardı. "Sonunda onunla evlenebileceğime inanamıyorum Frankie. Onu o kadar çok seviyorum ki. Komik, tatlı, nazik ve zeki biri ve Ken bebeklerine benziyor. Ama ona baktığımda, bundan elli yıl sonraki halimizi görebiliyorum. Torunların peşinde koşarken, partilere ev sahipliği yaparken, kocaman ailemizle Hamptons'da yaz geçirirken."

Pru ellerini birbirine kenetledi ve içini çekti. "Beş yaşımdan beri hayalini kurduğum her şey onda var. Hayalimdeki elbiseye, en iyi arkadaşıma sahibim ve hayallerimin erkeğiyle cennette evleneceğim." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Ağlama Pru," diye yalvardı Frankie. En azından ona nişanlısının kayıp olmasıyla ilgili boktan kısmı anlatmadan önce.

"Elimde değil." Pru bir mendille gözlerini sildi. "Çok mutluyum. Ben de senin için bunu istiyorum Frankie. Sana uçuyormuşsun gibi hissettiren birini bulmanı istiyorum. Önümüzdeki elli yılı iple çekmeni sağlayacak birini."

"Bırakın yılları, önümüzdeki elli dakikaya bile odaklanamıyorum," diye alay etti Frankie.

Pru banyoyu geçti. Aralarındaki mermer genişliği düşünüldüğünde bu yaklaşık on dakika sürdü. Küvetin kenarına tünedi ve duvağıyla oynadı. "Sanırım Aiden senin için o olacak," diye itiraf etti Pru.

Frankie kafasını küvetin arkasına çarptı. "Ow! Ne?" "Zor bir başlangıç yaptığınızı biliyorum."

"Adam bana striptizci dedi!"

"Nişan partisinden sonra Chip'e senin hakkında binlerce soru sordu."

Frankie, "Belki de nerede dans ettiğimi ve fazladan bir elli dolar karşılığında sakso çekip çekmediğimi öğrenmek istemiştir," diye karşılık verdi.

"Seni havaalanından aldı. Yemek sırasında sana nasıl baktığını gördüm. Sanki tabağındakiler yerine seni yemek istiyordu. Sonra da seni kaçırdı mı? Yarın evleniyorum diye son beş saattir ne yaptığınızı en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istemediğimi bir an bile düşünme."

Frankie başının arkasındaki şişliği ovuşturdu. "Bir an için şu yarın evlenme meselesine geri dönelim. Bir şey olsa ve evlenemeseniz ne kadar üzülürdünüz?"

"Neyi yapamadın? Yarın evlenemez miyiz?" "Evet. Ya bir şey çıkarsa?"

"Franchesca Baranski, yarın bu adanın üzerinden lanet olası bir kasırga geçip her binayı yerle bir edebilir ve ben yine de Chip'le evlenmeye devam ederim."

Ah, lanet olsun.

"Evet, ama-"

"Dinle. Sen ve Aiden birbirinizi gerçekten tanımaya başladığınızda bunu anlayacaksın," dedi Pru, kolunu okşayarak. "Chip ve ben üniversiteden sonra birbirimizi kaybettik ve ben yıkıldım çünkü onun aradığım kişi olduğunu biliyordum. Buna inanmaktan hiç vazgeçmedim. Onca yıl boyunca bir kez bile. Ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk. Bedelini ödedik. Bu ayrılık benim için de onun için de yürek parçalayıcıydı. Bu yüzden yarın büyülü bir gün geçireceğiz çünkü bunu hak ediyoruz. Ben bunu hak ediyorum," derken sesi çatallaştı.

Frankie arkadaşının elini tuttu. "Elbette, bunu hak ediyorsun. Tek istediğinin Chip olduğunu biliyorum ve ona sahip olacaksın. Mükemmel gününde mükemmel erkeğine sahip olacaksın. Söz veriyorum."

Pru başını salladı, duvağı dalgalanıyordu. "Ona mesaj atmalıyım! Ona mesaj atıp onu ne kadar çok sevdiğimi ve yarın için sabırsızlandığımı söylemeliyim! Oooh! Ya da onu arayabilirim!"

"Uhhh-"

Ama Pru çoktan telefonunu almak için makyaj masasına doğru koşturmaya başlamıştı.

On Altıncı Bölüm

Frankie: Pru bu gece beş saat öpüştüğümüzü düşünüyor. Ayrıca yarın için ne kadar heyecanlı olduğunu söylemek için Chip'e mesaj atıyor ve onu arıyor. Otuz saniye içinde paniklemeye başlayacak.

Ben hallederim.

Frankie telefonuna uzanıp onu boğmak istedi. Ya da en azından o kendini beğenmiş "Ben hallederim" suratına bir yumruk atmak istiyordu. Pru'nun telefonunda bir mesaj belirdiğinde, cesaretini toplayıp Pru'ya her şeyi anlatıp anlatmamayı tartışıyordu.

"Chip mi o?" Frankie dehşet içinde sordu. Aiden gerçekten o kadar iyi miydi? Pru telefonuna bakıp gülümseyerek, "Hayır, Aiden," dedi. "O dedi ki

Chip odasında mışıl mışıl uyuyor ve mesajlarıma cevap vermediği için endişelenmemi istemedi."

Pru telefonunu göğsüne bastırdı, gözleri akmayan mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu. "Yarın evleniyorum."

Evet, öyleydi. Frankie, Pru'yu hayallerindeki adama kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana Aiden'dan bahset! O gerçekten bir orgazm ustası mı?"

Pru'nun düğün günü parlak, güzel ve sıcak bir şekilde doğdu. Görünürde damat yoktu.

Akşamki tören, diğer nedimelerle birlikte spa'da geçirilecek saatleri gerektiriyordu. Frankie gecenin geri kalanında Pru'nun odasında dönüp durmuş, Chip'in kaçırılışını kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı.

Aiden kontrol etme zahmetine girmemişti ve bu deniz yosunu sargısı onun yağlarını emerken, kalkıp onu bulmaya gidemezdi. Tek bildiği, tanklarla, ninjalarla bir kurtarma operasyonu düzenliyor olsa iyi olacaktıydı,

ve paralı askerler. Chip Randolph'u saat altıdan önce smokinle tatil köyüne götürmek için ne gerekiyorsa.

Cressida kısa, ipek bir bornoz ve çamur maskesiyle yanından geçti. "Al bakalım.

Bunu al," dedi, elinde bir şişe Cristal tutarak. "Gergin görünüyorsun."

Frankie, yeşil balçıkla yanlarına tutturulmuş kollarına baktı.

"Pipetin var mı?"

Cressida omuz silkti. "Ağzını aç. Ben dolduracağım."

Frankie arkasına yaslandı ve söyleneni yaptı. Cressida içkiyi büyük bir titizlikle doldurdu ve Frankie baloncukları bir kız öğrenci yurdunun birinci sınıf öğrencisi gibi yuttu.

"Dün gece halletmen gereken işleri hallettin mi?" Cressida dudaklarını oynatmadan, maskesini kırmamaya dikkat ederek sordu.

Frankie kaçamak bir ifadeyle, "İdare ediliyor," dedi. Pru'nun düğün gününü mahvedecek hassas bilgiler bir yana, nedimelerden hiçbirine üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir öğle yemeği çantasını emanet edecek değildi.

"Gelin endişelenmeye başladı. Dün gecedan beri damattan haber alamadı," diye açıkladı Cressida sarışın başını Pru'ya doğru sallayarak.

Ayaklarını spa küvetine sokmuş, çalmasını istercesine kucağındaki telefonuna bakıyordu.

Frankie, Aiden'in durumu idare edebilmesi için dua etti. "Chip bugün ne yapıyor?" Frankie, alacağı cevaptan şimdiden korkarak Pru'ya sordu.

"Görünüşe göre bu sabah Aiden'la balığa çıkmış." Pru dudağını

ısırdı. "Kulağa eğlenceli geliyor," diye dürttü Frankie.

"Evet, sadece biraz gerginim."

"Kelebekler," diye açıkladı Margeaux bilgili bir şekilde. "İlk seferinde ben de öyleydim. İkinci seferde hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Güzel, Marge," diye homurdandı Frankie.

Margeaux alay etti. "Lütfen. Sanki bu evliliğin uzun süreceğine inanan var da. Hey, tırnak etlerine dikkat et," diye manikürünü yapan kadına bağırdı.

Frankie Pru'ya, "Onu dinleme," diye yalvararak oturur pozisyona geçti. Deniz yosunu sırtından aşağıya doğru yırtıldı ve yeniden nefes alabildi.

"Dün geceki balık partisinden beri ondan haber alamadım. Ya..." Pru cümlesini tamamlamadı ve Frankie odada gerçeğin Pru'nun aklından geçirdiği tüm senaryolardan daha da kötü olduğunu bilen tek kişiydi.

"Açık denizde balık avlıyorlarsa muhtemelen erken ayrılmışlardır ve cep telefonları çekmiyordur," dedi Frankie, bornozunun içinde omuz silkerek.

Pru dudağını çiğnedi. "Doğru. Ama öğle yemeğine kadar ondan haber alamazsam, babamı onu kontrol etmesi için göndereceğim."

Bu iyi gitmez miydi? R.L. Stockton nefret ettiği müstakbel damadını aramak için tatil köyünde fırtınalar estiriyordu. Chip ve R.L. arasında bir sorun çıkarsa, avukat ekibi Chip ve ailesini dava etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken, Pru özel bir uçakla evine dönecekti.

"Aiden'a güven," diye ısrar etti Frankie. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır." Ve eğer yaparsa, Frankie onu taşaklarından tekmelemek için ilk sırada olacaktı.

"İşte benim küçük kızım!" Addison Stockton uygun bornozu ve terlikleriyle tedavi odasına hışımla girdi. Ellerini sinek kuşu kanatları gibi çırparak odadakilere "En güzel gelin o olacak," diye duyurdu.

Taffany sakızını çitlatarak, "Birileri lazer epilasyon randevularından memnun kalmış," dedi.

Öğle vakti spa, parti için vegan bir sofraya hazırladı. Chip'in annesi Myrtle, humuslu salatalık rulolarına bir göz attı ve ekstra patates kızartmasıyla birlikte az pişmiş bir burger sipariş etti. *Bir sığır çiftliği baronunun kızından Teksas iştahını alamazsınız.*

Frankie de yemek düşüncesini midesi kaldırabilseydi aynı şeyi yapardı. Pru telefonunu her açtığında Frankie içten içe ürperiyordu.

İlk önce saç için gönüllü oldu ve kafatasına iğneler saplamaya niyetli görünen vahşi saç stilistine boyun eğdi.

"Pruitt yaptı diye neden hepimiz tarzımızı değiştirmek zorundayız anlamıyorum," diye sızlanan Margeaux, kalın bal sarısı saç perdesini ensesinden süpürmeye çalışan stilisti tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hazır başlamışken kaşlarımı da al."

"Tanrım, Marge! Bir günlüğüne çeneni kapatıp başkası için bir şey yapamaz mısın? Bugün senin günün değil. Yapacaksın

Muhtemelen bir koca yüzünüze yastık tutup geri kalanımızın acısına son verene kadar sekiz ya da dokuz düğün gününüz olur. Bu yüzden o lanet saçlarını topla ve o lanet çeneni kapat!"

Sosyopat bir pisliğe karşı kesinlikle yanlış bir yaklaşımdı.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun, seni Brooklyn'li pislik?"

Margeaux Brooklyn kelimesini sanki kükürt aromalıymış gibi tükürdü. "Sen nasıl bir kara delik olduğunu biliyor musun?"

Frankie karşılık verdi.

Stilisti bu değişimden etkilenmemiş, sekiz bin saç tokası ve altı kutu saç spreyinin sonuçlarını göstermek için onu döndürdü. Koyu renk bukleleri ehlileştirmiş, ensesinde kaya gibi sert bir topuz haline getirmişti.

"Harika görünüyor," dedi Frankie, sandalyeden fırladı ve daha fazla saç tokasına uzanamadan ona para fırlattı.

"Kıskanıyorsun çünkü sen bir hiçsin. Tam anlamıyla bir yardımcısın. Kuru temizleme faturanı ödeyebilmek için elini bahşişlere uzatan zavallı."

"İnsanların yanında nasıl konuştuğuna dikkat etsen iyi olur, Marge. Birçoğumuz sana yardım ediyoruz ve biz olmasak tuvaletin kirlenir, bikinilerin yanar ve aptal partilerinde yemek bulamazsın."

"Aiden Kilbourn gibi biri sana asla ikinci kez bakmazdı. Tabii acımak ya da Kardashian büyüklüğündeki kışını elbisenin içine nasıl soktuğunu merak etmek için değilse. Fotoğraflarda hepimizin yanında bir balina gibi görüneceksin." Akıl almaz, şeytani bir Dr. Evil kahkahası attı.

Margeaux üzerinde çalışan stilist sıcak ağdaya uzandı ve kaşının tamamına sürdü. Frankie'ye acıyan bir bakış attı ve ağda şeridini ağdanın üstüne yapıştırdı.

"Bu gece insanların baktığı tek kişi ben olmayabilirim," diye tahmin etti Frankie. Döndü ve Margeaux'nun çığlıkları eşliğinde odadan çıktı.

"Kaşıma ne yaptın seni geri zekalı?"

Koridorda, bornozunun cebinden telefonunu çıkardı ve Aiden'a bir mesaj gönderdi.

Frankie: Durum güncellemesi. Damadı Özgür Bırakma Operasyonu'nda ne durumdasınız? Gelin gerginleşiyor.

Cevabı kısıydı.

Ben hallettim.

Onunla başa çıkmak isterdi... on katlı bir pencereden kırık camlarla dolu bir çöp konteynerine.

Yürürken onu aradı. Eğer ona şu anda 314 numaralı odanın kapısını kırdığını söylemezse Chip'i kendisi yakalayacaktı.

"Ne?" diye kaba bir şekilde cevap verdi.

"Neredesin?" diye tısladı. Spa'yı ana binaya bağlayan güneşin vurduğu koridorda yürüdü.

İçini çekti. "Franchesca, bir işin ortasındayım ve ne zaman seni kontrol etmem gerekse çalışmayı bırakmak zorunda kalıyorum."

"Chip düğünden önce buraya dönecek mi?" diye sordu.

"Üzerinde çalışıyorum," diye cevap verdi Aiden ters bir şekilde.

"Bugün kaçırın kişiden haber aldınız mı?" "Evet.

Planlanmış bir toplantımız var."

"Toplantı mı?" Frankie tesisin kütüphane barının kapısından hışımla geçti ve olduğu yerde durdu. İki adım geri çekildi ve cam kapılardan içeri baktı. Burası, muhteşem okyanus manzaralı L şeklindeki büyük bar dışında, uzun kitaplıklar ve *Güzel ve Çirkin*'den fırlamış merdivenlerle dolu geniş bir odaydı. Aiden "Dead Man Walking" Kilbourn'a ev sahipliği yapan bar.

Frankie tiksintiyle aramayı sonlandırdı ve camın arkasından Aiden'ı görmezden geldi. Heyecanla resepsiyona yaklaştı. "Affedersiniz," dedi kapıcıya. "Elbisem acil olarak temizlenecek."

"Evet, Bayan Baranski. Şu anda hasar üzerinde çalışıyoruz."

"Tören için zamanında hazır olmasını istiyorum. Çünkü bu düğünü hiçbir şey mahvedemeyecek. Ne kayıp bir damat, ne pislik bir sağdıç, ne de lekeli bir gelinlik." Parmağını bir film kahramanı gibi havaya kaldırmış, bir bildiri yayınlıyordu.

"Elbette, Bayan Baranski." Kapıcı Frankie'ye "sen delinin tekisin ve ben sana iyi davranmak zorundayım" gülümsemesini takındı.

"Teşekkür ederim," dedi Frankie. "Ben şimdi gidiyorum."

Kapıcı yine hoş bir şekilde gülümsedi ve Frankie masadan uzaklaştı. Koşarak asansörlere doğru ilerledi. Odasına girdiğinde bornozunu çıkarıp bir güneş elbisesi giydi. Parasını çıkarırken Antonio'nun kartviziti çantasından düştü.

Belki de bunu tamamen kendi başına yapmak zorunda değildi.

On Yedinci Bölüm

"Amcanın minibüsü nerede?" Frankie kapısız, kum arabasına benzeyen araca bakarak sordu.

Antonio direksiyonun arkasından kayarak, "Arabayı o kullanıyor," diye duyurdu. "Arabanız bekliyor, madam." Lacivert bir şort ve beyaz kısa kollu bir düğmeden oluşan hazırlık okulu üniforması giymişti. Kravatı klipsliydi.

"Bunu sen mi çaldın? Dün geceki sorumu tekrarlamak zorundaymışım gibi hissediyorum. Araba kullanacak yaşta mısınız?"

"Burada durup sorular mı sormak istiyorsun yoksa Rockley'e mi gitmek istiyorsun?" Antonio sordu.

"Aman Tanrım. Sadece sür." Frankie onun yanına tırmandı ve emniyet kemerini bağladı.

"Yee haw!" Antonio motoru çalıştırdı, kaldırımdan atladı ve dolambaçlı yoldan aşağı yola indi.

"Bizi öldürmeyin!" Frankie motorun gürültüsü arasında bağırdı.

Antonio bir araba kovalamacasındaki kötü adam gibi otoyola yaklaştı.

Frankie elleriyle gözlerini kapadı ve dualar etti. Korna sesleri duydu ve ölüme hazırlandı. Ama çarpma ve ölüm hiç gelmedi. Parmaklarının arasından bakarak otoyolda trafikte bir aşağı bir yukarı ilerlediklerini gördü.

"Tamam. Ölmedik. Bu iyi bir başlangıç."

"Peki, plan nedir, bayan? Dün gece arkadaşınızı buldunuz mu?"

"Plana göre sen beni Rockley'e götüreceksin, ben arkadaşımı kurtaracağım ve sen de bizi düğün için zamanında tesise geri götüreceksin."

"İyi plan," diye başını salladı Antonio. "Para Çantaları nerede?"

"Aiden?" Frankie ön camdan dışarı baktı. "Halletmesi gereken bir işi vardı."

"Yani arkadaşını tek başına mı kurtaracaksın?" "Eğer bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan..."

Antonio bilgece başını salladı.

"Para antalarından bahsetmişken," diye başladı Frankie. "Benim ceplerim onunkiler kadar derin değil."

"Sorun değil. Gslerini tekrar göstererek bana ödeme yapabilirsin." Frankie onu kafasının arkasından kelepeledi.

"Hey!"

Sırıttı.

Frankie'nin telefonu çaldı. "Oh, kahretsın." Arayan Pruitt'ti.

"Hey, gelin!" Frankie cevap verdi. Sesi tam bir sahtekâr gibi çıkıyordu.

"Neredesiniz? Nedime fotoğrafları için hazırız." Frankie alnına bir tokat attı. Kahretsın.

"Aslında orada değilim. Ben, uh, iskeleye gidiyorum...

iskeleye mi?" "Rıhtım mı?"

Frankie, Pru'nun sesindeki panik notasını duyabiliyordu.

"Evet, buraya gelip Chip'i senin için kontrol etmek istedim.

Bilirsin işte... bilirsin," diye yarım yamalak bitirdi.

"Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın," diye burnunu çekti Pru. "Bir şey söylemek istemedim ama elim kolum bağlı. Sadece onun sesini duymaya ve her şeyin hâlâ yolunda olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Her şey iyiden de iyi olacak," diye söz verdi Frankie. "Onu görür görmez seni aramasını söyleyeceğim. Muhtemelen telefonunu denize falan düşürmüştür. Bu tür şeylere karşı nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet," diye burnunu çekti Pru. "Evet. Ben sadece... yakında geri geleceğim, tamam mı? Margeaux'nun kaşını grmen için sabırsızlanıyorum. Tekrar çizmek zorunda kaldılar."

Frankie şakaklarını ovuşturdu. "Sen farkına varmadan dönmüş olacağım," diye söz verdi.

Telefonu kapattı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Aman Tanrım. Eğer bunu başaramazsam sadece düğün gününü değil arkadaşlığımızı da mahvederim."

Antonio neşeyle, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Bu bir okul üniforması mı?" Frankie gaz pedalına basan makosen ayakkabılara bakarak sordu.

"Evet. Beni coğrafya sınavından kurtardın."

"Beni gezdirmek için okulu mu asıyorsun?"

"Elbette! Bazen yapıyorum. Masa başında oturup bütün gün öğretmenlerin falan filan konuşmalarını dinlemekten iyidir."

Frankie şu anda muhtemelen çiğnedikleri tüm yasaları düşünmemeye çalıştı. Telefonu tekrar çaldı ve hiç düşünmeden açtı.

"Francesca! Yaşıyorsun! Çok endişelendim."

"Anne?"

"Oh, Tanrıya şükür beni hatırlıyorsun," dedi May, alaycı bir tavırla. "Yamaç paraşütü yapmaya gittiğini ve kafanı çarpıp hafıza kaybı yaşadığını sanıyordum."

"Anne. Şu an iyi bir zaman değil."

"Annene hayatta ve iyi olduğuna dair güvence vermekten daha önemli ne olabilir ki?" May ısrar etti.

"Anne, bugün Pru'nun düğün günü ve ben onun için bir iş yapıyorum. Gerçekten odaklanmam lazım, tamam mı?"

"Pruitt'in ailesi çok heyecanlı olmalı." May Baranski'nin dünyasında gerçeklik diye bir şey yoktu. R.L. ve Addison Stockton'la düzinelerce kez karşılaşmıştı. Stockton'lar aşırı heyecanlı bir grup değildi. May, "Biliyor musun, kızımın bir gün düğün günü olmasını çok isterdim," diye içini çekti.

"Evet, evet. Yazık sana. Marco ve Rachel'dan yolda olan dışında torun yok. Bir dahaki sefere Tinder'da bir erkekle çıktığımda hamile kalacağım. Söz veriyorum."

"Francesca Marie, buna cüret edemezsin-" "Gitmeliyim anne. Seni ararım."

"Ne zaman? Gideli çok oldu!" "Yakında."

Muhtemelen. "Gitmem gerek. Hoşça kal!"

Annesi bir cerrah hassasiyetiyle yeni bir suçluluk duygusu aşılamadan telefonu kapattı.

Antonio kıs kıs güldü. "Annen eğlenceli birine benziyor." "Kapa çeneni, reşit olmayan suçlu, ve sür."

Antonio'nun kapıya mümkün olduğunca yaklaşması gerekiyordu. Bu sefer ormanda sürünerek zaman kaybedemezdi. Üç utanç verici denemeden sonra nihayet iki bacağının kaval kemiklerini duvarın sivri taşlarına sürterek duvarı aşmayı başardı.

Çiçekli alıların arasından yaşlı bir insanın ses efektleriyle homurdanarak ve inleyerek ıktı. *En azından saç kaskı hareket etmemişti.*

Şimdi, gizlice sıçmaya!

Ona en yakın binanın arka tarafında üç hizmetçi sigara molası veriyordu. Hepsi de onu dikkatle izliyordu.

Frankie elbisesindeki kiri ve yaprakları fırçaladı ve olabildiğince rahat bir şekilde onlara doğru yürüdü.

"İyi günler," diyerek normal bir insan gibi gülümseyerek onları selamladı. "Olay şu..."

On Sekizinci Bölüm

Frankie önlüğü beline bağıladı. "Bunun için tekrar teşekkür ederim Flor," dedi kıyafetlerini değiştirdiği kadına. Göğsü biraz dar ve ayakkabıları biraz büyüktü ama bunun dışında Frankie bir tatil köyü hizmetçisi gibi görünebileceğinden emindi. En azından geçici olarak.

"Sorun değil," dedi Flor, Frankie'nin yakasını düzeltirken. "Bu adam tam bir pislik. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Odada onunla birlikte kalan başka biri olup olmadığını biliyor musun?" Frankie, yeni arkadaşları onu arka koridora doğru iterken sordu.

"Etrafta dolaşan bir asistanı var. Büyük adam," dedi Bianca ona. "Ama o başka bir odada kalıyor."

Tamam, umarım sadece bir potansiyel kiralık katil vardır. Wilma asansör için çağrı düğmesine basarken Frankie elini karnına bastırdı. Bugün ya ölecek ya da tüm zamanların en büyük düğün günü mucizesini gerçekleştirecekti. Ve gerçekten de ölmek üzere olmadığını umuyordu. Önce Aiden Kilbourn'un ağzını burnunu dağıtmadan olmazdı.

Asansörden bodrum katında indiler. Diğer ikisi oda servisi arabasına içki doldururken Flor gözcülük yaptı.

Bianca, "Bay Hasselhoff'a barı doldurmak için orada olduğunuzu söyleyin," diye talimat verdi.

Hasselhoff. En azından kaçırın adamın espri anlayışı varmış.

"Ve onunla göz teması kurma. Bundan nefret eder," diye önerdi Wilma.

Asansöre beyaz çarşafı bir araba ve yarım düzine içki şişesiyle döndüler.

"Kameralara yakalanmamak için başınızı eğin," dedi Flor, onları asansör kabinine geri götürürken. "Cesedi saklamak için yardıma ihtiyacınız olursa, oda telefonundan 101'i arayın ve oda servisi sipariş etmek istediğinizi söyleyin."

"Kameralar. Vücut. Oda servisi. Anladım," dedi Frankie. Kalbi, lisedeki erkek arkadaşının Chevy Cavalier'indeki bas gibi kulaklarında gümbürdüyordu.

Doğru şeyi mi yapıyordu? Bu işi halletmesi için Aiden'a güvenmeli miydi? Hayatının baharında vurulmadan önce en azından Chip'i görebilecek miydi?

Bu, hayatının en uzun asansör yolculuğuydu ve kız arkadaşından hoparlörle ayrılan adamla olan yolculuğu da sayarsak, bu en uzun asansör yolculuğuydu. En uzun asansör yolculuğunu, bir otel koridorunda en uzun, en ürkütücü yürüyüş izledi. 302, 304, 306. Oda numaraları sayıldıkça Frankie'nin kalbi kafasının içinde çarpmaya başladı. Bu yolculuktan önce bir vasiyetname yazmalıydı.

Ya kardeşleri NHL hatıra koleksiyonu için kavga etseydi? Gio ve Marco'nun imzalı Kreider spor çorabı yüzünden kavga ettiklerini görebiliyordu. Dairesini kim alırsa alsın, koridorun karşısındaki Chu'lara iyi bir komşu olacağını umuyordu. Bay Chu sürekli gözlüklerini kaybediyor, Bayan Chu da Frankie'ye onları bulduğu için teşekkür ediyor ve karşıdaki Kore restoranına hediye kartları veriyordu. Bulgogi'lerini bir daha asla tadamayacaktı.

Önünde 314 belirirken gözlerinde yaşlar yüzüyordu. Derin bir nefes aldı. Bunu Pru için yapıyordu. En iyi arkadaşı sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyordu. Ve en iyi arkadaşının ölümünü tamamen atlatacaktı.

Moral konuşmalarında berbattı. Frankie kapıyı çalmak için parmaklarını kaldırdı ve bir an tereddüt etti. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı kendi kendine. "İçeri girebilir ve ona kimsenin arkadaşlarını kaçırp bundan kurtulamayacağını gösterebilirsin."

Moral verici konuşması, akşamdan kalma ve on bir giyinmiş bir çiftin sorgulayıcı bakışlarıyla kesildi. Dokuzlar geçen seneydi.

Kadın sahnede fısıldayarak, "Dün gece Kennedy'yi koi havuzuna atan reality yıldızına benziyor," dedi.

Frankie başını öne eğdi ve gözlerini yumarak kapıyı çaldı.

Kapı kırılarak açıldı. "Rahatsız Etmeyin" yazısını okuyabiliyor musunuz? Yoksa hepiniz cahil ve aptal mısınız?"

Bütün zengin pislikler aynı görünme eğilimindeydi. Ve bu adam da bir istisna değildi. Orta yapılı, orta boylu, spreyci bronz tenli, orta kahverengi, özenle taranmış saçları vardı.

"Buraya barı doldurmaya geldim." Tanrım, sahte aksanı Bajan'dan çok korsan aksanına benziyordu. Sadece bir aptal buna kanardı.

"Zamanı gelmişti. Saatler önce aramıştım," dedi aptal.

Uçmaya çalışan bir tavuk gibi rahatsız edici kanat çırpma hareketleri yaparak onu içeri soktu. "Hadi ama. Bütün gün bekleyemem."

Süit karanlıktı, ağır perdeler dışarıdaki tropik güneş ışığını kapatıyordu. Sanki odayı kötü adamların inine benzetmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ama çok fazla dağınıklık vardı - oda servisi tepsileri, boş içki şişeleri - lüksü bozuyordu. Sanki bir grup vakıf fonu bebeği babalarının parasıyla bir otel süitini dağıtmak için bir araya gelmiş gibiydi, bir kaçırma eylemi gerçekleştirmek için değil.

Kaçıran Pislik odanın kendisinden çok daha iyi görünmüyordu. Saçları, gergin ellerini saçlarının arasında gezdiriyormuş gibi dağılmıştı. Kravatı gevşemişti. *Barbados'taki bir otel odasında kim kravat takar ki zaten?*

Süitin ana yaşam alanına yöneldi ve barın nerede saklı olduğunu tahmin etmek için elinden geleni yaptı. Yanlış tahmin etmiş, televizyonu bir dolabın içinde bulmuştu. Varlıklı insanlar boş ekranlara bakmayı sevmezlerdi.

Kaçıran Pislik parmaklarını şıklattı. "Bar şurada. Ne, burada yeni misin?"

Adamın telefonunun çalmasıyla bir yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Tanrım. Neden bu kadar uzun sürdü? Hemen buraya gel. Her an burada olabilir ve ben bunu desteksiz yapmayacağım." Hışım ile oturma odasından çıkıp yatak odalarından birine girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdı Frankie. Odayı gözden geçirdi ve bir sonraki kapalı kapıya doğru koştu. Bu bir banyoydu. Bir sonraki kapı ise lanet olası bir gömme dolaptı. Sonunda odanın uzak tarafında kapalı bir kapı daha gördü. Kolu salladığında kilitli olduğunu gördü.

Flor'un ona ödünç verdiği anahtarlığı çıkardı ve kilidi kurcaladı. Beşinci denemede başardı ve eğilerek odaya girdi. Burası da karanlıktı ve eski yumurta gibi kokuyordu.

Frankie sessizce kapıyı arkasından kapattı. "Chip?" diye fısıldadı. "Burada mısın?"

Onu görmeden önce ayağı ona takıldı. Adam yatağın yanında yerde sırt üstü yatıyordu.

"Aman Tanrım, Chip," diye tısladı. *Chip ölmüş müydü? O orospu çocuğu Chip'i öldürmüş müydü?*

Soğuk tene dokunursa kusacağını ve ardından Barbados tarihine geçecek kadar iğrenç bir cinayet işleyeceğini bilerek ona doğru çekingen bir el uzattı. "Lütfen ölme," diye fısıldadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Frankie iki parmağıyla Chip'i sertçe dürttü. Onu karşılayan bir cesedin soğuk eti değil, hâlâ sıcak olan bir koltuk altı ve bir horultuydu.

"Chip!" Onu tekrar sarstı.

"Ha? Ne?" uyanmak için mücadele etti.

O kadar rahat bir nefes aldı ki neredeyse kahvaltısı geri gelecekti. Telefonu cebinde titredi. Pru'dan bir mesaj.

Pru: Neredesin? Chip nerede?

Kahretsin.

"Chip, benim, Frankie. İyi misin?"

"Frankie?" diye sordu, halsiz bir şekilde. "Elliot beni hâlâ tutuyor mu? Burada olduğunu biliyor mu?"

Frankie kapıya doğru baktı. "Konuşacak zaman yok. Seni buradan çıkarmak zorundayız. Yürüyebilir misin?"

"Tabii ki yürüyebilirim. Sadece mekik çekerken uyuyakalmışım. Beni bayıltmak için bir şey verdiler. Ayrıca akşamdan kalmayım. Pru nasıl? Kızgın mı? Babası-"

"Pru iyi. Kabarık beyaz elbisesiyle seni heyecanla bekliyor." "İptal etmedi mi?" Chip Rockefeller Center gibi aydınlandı Noel ağacı.

"Henüz kayıp olduğunu bilmiyor."

Frankie'nin telefonu tekrar titredi ve sonra tekrar. Birbiri ardına gelen mesajlar diye düşündü.

"Neden mekik çekiyordun?" Frankie elini tutup onu oturur pozisyona çekerek sordu.

"Kaçırıldım diye karın kaslarımdan zarar görmesini istemedim. Ben iyiyim. Yemin ederim." Bunu kanıtlamak için ayağa fırladı ve hemen yatağın üzerine düştü. "Kusura bakmayın. Ayağım uyuşmuş."

Frankie onu geri çekti. Diğer odadan bir ses ve ayak sesleri duyabiliyordu.

"Saklan," diye fısıldadı Chip.

Chip dolabın kapısını açıp onu içeri ittiğinde Frankie panik içinde daireler çizerek koşturuyor ve saklanabileceği bir yer olarak yatak örtüsüne bakıyordu. Odanın kapısının açıldığını duyduğunda Chip onu tam karanlığa kapatmıştı.

Pislik Çocuk Kaçıran onu öldürmeye mi geliyordu? Refleks olarak dolabın içine daha da sokuldu ve başını büyük ve metal bir şeye çarptı.

"Mother f-"

Frankie yatak odasının kapısının açıldığını duyunca eliyle ağzını kapattı.

"Ben sana dışarı çıkmanı söyleyene kadar burada kal," diye buyurdu Pislik Kaçıran.

"Bak, Elliot. Bu işi çözelim. Eğer gitmeme izin verirsen sana istediğin her şeyi getireceğim."

"İyi deneme, Randolph. Ama bana istediğimi verebilecek tek bir kişi var."

"Aiden bunu yanına bırakmayacak."

Frankie dondu kaldı. Bu adam Aiden'in tanıdığı biri olmalıydı. Dün gece kapıyı tekmelemesine izin vermemesinin nedeni bu muydu? Başındaki düğümü ovuşturdu.

Kapıya doğru uzanıyordu, kapıdan içeri dalmaya ve cevap istemeye hazırdı ki hafif bir tıkırtı duydu.

"Burada kal, her şey yakında bitecek," diye tersledi Pislik, yatak odasının kapısını çarparak.

Dolabın kapısı hızla açıldı ve Frankie geri sıçrayarak başını yine aynı yere çarptı.

"İyi misin?" Kız iki büklüm olduğunda Chip sordu.

"Ah!" Frankie'nin saçı bir elbise askısına takıldı. Yarım düzine tokenin kafasından fırladığını hissetti. "Aman Tanrım!"

"Ne?"

"Saçım! Başım! Buradan çıkmamız lazım!"

İkisi de durdu, dinledi. Oturma odasında artık birden fazla ses vardı ve birinin tekrar içeri girmesi an meselesiydi.

Frankie duvara doğru koştı ve ağır perdeleri geri çekti. Balkonun fark ettiğinde "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde sürgülü cam kapıyı zorlayarak açtı. Okyanus ve tatil köyü hayatının gürültüsü odayı hemen doldurdu ve irkildi. Yatak odasının dışında konuşmayı keserlerse duyacaklardı.

Ugh. Balkonun kenarından bakarak üç kat yukarıda olduğunu doğruladı. Aşağı inmenin bir yolu yoktu ama belki de bir çıkış yolu vardı. Korkuluk trabzanı, korkuluğun kendisinden daha geniştir. Bazı girişimci mimarlar muhtemelen insanların gün batımı selfileri çekmek için kristal martini bardaklarını aşağı indirmek isteyeceklerini fark etmişti. Ve kattaki tüm balkonları birbirine bağlıyordu.

"Chip, buraya gel," diye tısladı Frankie.

Akşamdan kalma bir vampir gibi topallaya topallaya gün ışığına çıktı. "Neden burada güneş her zaman parlamak zorunda?" diye inledi. "Aman Tanrım. Buraya tırman."

"Kanaman var!" dedi ağzı açık bir şekilde.

Parmaklarını saçlarına dokundurdu. "Kafamı kasaya çarptım. Bir şeyim yok.

"Görünüşe göre..." Chip iki büklüm oldu ve derin bir nefes aldı.

"Kendine gel, Chip." Kanın kendisini kusturduğunu ve bayılttığını fark edene kadar New York Üniversitesi'nde tıp okumuştı. "Kendini tokatlattırma bana."

"Tamam. Belki sana bakmazsam."

"Tanrı aşkına, Chip. Bu parmaklığa tırmanıp kıcını kıvrarak balkon kapısı açık olan başka bir odaya gitmeni istiyorum. Gitmemiz lazım. Şimdi!"

Chip aşağıdaki terasa baktı. "Tanrım, Frankie, bu anında ölüm gibi bir şey!"

Frankie onun yüzünü avucunun içine aldı ve balık dudakları yapana kadar yanaklarını sıktı. Başındaki yaraya bakmak zorunda kalmamak için gözlerini kapattı. "Chip, bugün Pru'yla evlenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet."

"O zaman kıcını kaldır ve yan balkona geç." "Tamam."

Yüzünü serbest bıraktı ve onu korkuluklara doğru itti. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

"Hemen arkada olacağım. Sadece meraklan soruyorum, Aiden'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Chip dört ayak üzerinde dengede durdu. "Bu onun hatası değil."

Süitin içinden yükselen sesleri duydular. "Git. Sonra konuşuruz." Frankie onu çıkıntıdan aşağı itti ve odaya geri koştu.

Onlara biraz zaman kazandırmak için kapıya barikat kuracaktı. En azından komodini almaya çalıştığında planı buydu. Yatak odasının kapısı patlayarak açıldı.

Pislik Kidnapper kendini kaybetmeden önce tam iki saniye boyunca ona baktı.

"Sen kimsin ve nerede-"

"Kaçırılan kurbanınız mı? Arkadaşım Chip mi? Nerede olduğunu mu bilmek istiyorsun?" Frankie'nin sesi yükseliyordu. Parmakları komodinin üzerindeki çalar saate ve iPhone şarj aletine dolandı.

"Evet!" diye bağırdı, saçlarını yolarak. "Peki neden her yerde kan var? Onu sen mi öldürdün?"

"Neler oluyor-" Kapı aralığındaki adam cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı çünkü Frankie çalar saatle Göt herifin suratına olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

Çığlık atarak iki büklüm oldu. Beyaz halının üzerine daha fazla kan yağdı. Frankie ona bir darbe daha vurdu ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

"Bunu medeni bir şekilde sürdürmeye çalıştım," diye bağırdı Pislik.

Frankie ikinci adama döndü ve çalar saati eline aldı. "Sıra sende mi Kilbourn?"

Aiden iki elini de havaya kaldırdı. "Dayan bakalım, boksör. Neden kanıyorsun?"

"Neden kanıyor? Neden kanamam var?" diye güldü. "En iyi arkadaşın düğününü kaçırdığı için benim de kanamam var. *Senin* yüzünden."

"Franchesca, açıklayabilirim."

"Açıklama istemiyorum! Çok geç kaldınız. Chip çoktan gitti-"

"Uh, Frankie?"

"Chip! Ne oluyor lan?"

Chip utangaç bir ifadeyle avlu kapısından içeri baktı.

"Açık bir oda buldum ama doluydu ve sanırım güvenliği çağırıyorlar."

"Geri çekil, Kilbourn. Geri çekil lan," diye emretti Frankie, çalar saati elinde tutarak.

"Hey, Aiden."

"Seni görmek güzel Chip."

"Onunla konuşma. Ve sakın bize yaklaşma!" Frankie, bir koluyla Chip'i sürükleyerek Aiden'in yanından geçti ve çalar saati Aiden'a doğru tuttu.

Pislik Çocuk Kaçıran yerde inledi. "Burnumu kırdı." "Güzel," diye cevap verdi üçü de.

"Şimdi, Chip ve ben buradan çıkacağız ve siz de bize izin vereceksiniz, yoksa kanlı cinayet çılgınlıkları atmaya başlayacağım ve tüm tesis güvenliği otuz saniye içinde kapıyı kıracak."

Frankie onları süitin kapısına doğru geri götürdü.

Aiden onu takip etmek için hamle yaptığında başını salladı. "Uh-uh, dostum. Sen istenmeyen kişisin. Sen burada arkadaşınla kal. Gitmemiz gereken bir düşün var."

Chip, Aiden'a, "Muhtemelen onun dediğini yapmalısın," diye önerdi. "Kızdığı zaman çok korkunç oluyor."

"Bunu görebiliyorum," dedi Aiden, dehşetten çok eğlenmiş görünüyordu. "Sakın gülmeye kalkma," diye hırladı Frankie.

"Pişman olacağından emin olacağım.

Bu. Gidelim, Chip."

"Hey, seni bırakmamı ister misin, Aiden?" Chip teklif etti.

Frankie onun koluna bir tokat attı. "Hayır, binmek istemiyor.

Adam kaçırırlar kurbanlarını arabalarına

almazlar." "Frankie, beni gerçekten kaçırmadı."

"O zaman seni kaçırmak için komplo kurdu."

"Hayır, yapmadım!"

"Hayır, yapmadı!"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Frankie, sonunda bir ebeveynin bu kelimeleri kullanması için ne kadar kızgın olması gerektiğini anlamıştı.

Chip'i koridora doğru itti. Kardeşinin ayağa kalkmasına yardım eden Aiden'ı göstererek, "Dur," dedi. "Eğer ikinizden biri bizi takip etmeye kalkarsa, sizi öldürürüm."

"Sanırım deli hizmetçi ciddi," diye fısıldadı Elliot stage, hâlâ burnunu tutuyor ve dehşete düşmüş görünüyordu. "Lo siento, bayan. Lo siento."

"Ciddi misin? Barbados'tayız, seni aptal!"

Kapıyı çekip kapattı ve Chip'i merdivenlere doğru itti. "Yürü! Yürü! Yürü!"

Bodruma doğru koştular ve çift kapıdan içeri daldılar. Bir iki kat üstlerinden ayak sesleri geliyordu. Frankie'nin sundress'ini giymiş olan Flor bir arabaya mini şampuanlar dolduruyordu.

"Şu kapıyı kilitleyebilir misin?" Frankie fermuarını sırtından aşağı indirirken sordu.

Bianca merdiven boşluğunun kapısına koştu ve kapıyı kilitledi. Pencereden uzaklaşarak, "Biri kaçıyor," diye haber verdi.

"Her şey için çok teşekkür ederim," dedi Frankie, ite kaka elbisenin içinden çıkarken. "Kan için üzgünüm. Bu dolap kasaları çok keskin."

Bir şey, seslere bakılırsa iyi büyüklükte bir ceset, koşarak kapılara çarptı.

Frankie yüzünü buruşturdu. Merdivenlerden kovalandığına dair sonsuza dek kâbuslar görecekti.

Flor çabucak soyundu ve elbiseyi Frankie'ye geri verdi. "Umarım 314'teki o pislige kimin patron olduğunu göstermişsindir."

"Yukarıdaki kan için de özür dilerim," dedi Frankie suratsızca.

Flor ona başıyla onay verdi ve omzuna vurdu. "İyi şanslar, dostum."

"Güç seninle olsun," diye teklif etti Frankie. Moral konuşmalarında ya da teşekkürlerde pek iyi değildi. "Hadi gidelim Chip."

Parmak uçlarında yan kapıdan çıktılar ve yarı koşarak, yarı sürünerek bitki örtüsünün içine girdiler. İnciklerindeki açık çizikler, yaralara daha fazla toprak doldurdukça şarkı söylüyordu. Baş zonkluyordu ve saçları dallar tarafından koparılıyordu. Ama damat yanındaydı.

"Ah!"

Frankie arkasına baktı. Chip bir eliyle gözünü kapatıyordu. "İyi misin?" diye tısladı.

"Gözüme bir dal kaçtı."

"Sadece iyi gözünle bak. Neredeyse duvara geldik."

Sonunda, büyük alçı anıt önlerinde yükseldi. "Tamam, tırmanıp arabaya bineceğiz ve sizi evlendirmeye gideceğiz, değil mi?"

Chip hâlâ gözünü tutarak, "Pekâlâ," dedi. "Gözüne bakmama izin ver."

Elini düşürdü. Gözünün her iki yanında devam eden kırmızı bir yara vardı. Gözün kendisi de bir tazıninki kadar kırmızıydı.

"Oh, Tanrım." Bir elini ağzına götürdü. Frankie'nin midesi pek çok şeyi kaldırabilirdi. Yaralı gözler bunlardan biri değildi.

"Neden *hâlâ* kanaman var?" Chip öğürdü. "Yüzünün her yerine bulaşmış." Belinden eğildi ve kuru kafa yaptı.

"Birbirimize bakmayı bırakalım ve duvara tırmanalım."

Frankie Chip'i itip kaktı ve ona elini uzatmak için eğildiğinde, Chip akıllıca bir hareketle gözlerini sımsıkı yumdu.

Antonio'dan ve onun aptal küçük arabasından iki yüz metre ötedeki otoyolun kenarına belirsiz bir şekilde indiler. Yaklaştıklarında motor kükrüyordu. Frankie Chip'i arka koltuğa tıktırdı.

Antonio'nun yanına atlamadan önce, "Kemerlerinizi bağlayın," diye uyardı.

Çocuk, yepyeni bir spor arabaya binmiş bir NASCAR sürücüsünün canlılığıyla tatil köyünden hızla uzaklaştı. Frankie telefonunu çıkardı.

"Aman Tanrım." On dokuz cevapsız arama vardı. İkisi hariç hepsi Pru'dan. Diğerleri Aiden'dandı. Arkadaşının en son sesli mesajını dinledi ve yüzünü buruşturdu. Pruitt kontrolsüzce hıçkırıyordu.

Frankie bir eliyle tekrar aramaya bastı ve diğer eliyle ön panele tutundu. "Pru? Beni duyabiliyor musun?"

"Neredesin sen?" Pru feryat etti. "Chip gitti. Aiden kayıp. Ve sen beni *terk ettin!* Babam bir silah arıyor ve Chip'in annesi kokteyl saatindeki mezeleri çoktan kırdı. Yirmi dakika içinde evlenmem gerekiyor ve ne bir damadım ne de en iyi arkadaşım var."

"İkisi de sende, Pru. Chip yanımda ve biz de dönüş yolundayız."

"Chip sende mi?" En azından Frankie onun böyle söylediğini düşündü. Emin olamayacak kadar tiz ve hıçkırıklıydı.

"O burada. Ve törenden önce konuşmakla ilgili bir kural yok, değil mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye hıçkırdı Pru.

Frankie telefonunu Chip'in eline tutuşturarak, "Al," dedi. "Gelininle konuşur musun?"

"Pru, bebeğim?" Chip telefona mırıldandı.

"Düğünlerde hep bu kadar dram olur mu?" Antonio, arabalarını yutacak kadar büyük bir çukurun etrafından dolanarak sordu.

Frankie, "Bu gerçekten de çoğu Amerikan düğünü için olağan bir durum," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hayır! Tanrım, Antonio. Bu tam bir bok gösterisi. Kaçırmalar ve kurtarmalar-"

Antonio dikiz aynasına bakarak, "Ve araba kovalamacaları," diye ekledi.

Frankie bakmak için koltuğunda döndü. Büyük, siyah bir SUV kuyruklarına yapışmıştı. Sürücüyü tanımıyordu ama yolcuyu tanıdığından emindi.

Yirminci Bölüm

Frankie emniyet kemerini çözdü ve Aiden'in orta parmağını daha iyi görebilmesi için açık kapıdan dışarı doğru eğildi.

"Sadece Aiden," dedi Chip, bir yandan telefonu ve gözündeki yarayı idare etmeye çalışırken bir yandan da onu arabaya geri sokmaya çalışıyordu.

"Sadece Aiden mı? Kardeşi seni kaçırdı!"

"İşleri böyle yürütüyorlar."

Frankie, "Arkadaşların korkunç insanlar," diye bağırdı.

"Pru, bebeğim?" Chip telefona konuştu. "Evet, kaçırıldı. Biliyorum, değil mi? Bak, gitmem gerek. Aiden arıyor, Frankie de arabada takılıyor ve çok yakında orada olacağız. Karım olduktan sonra her şeyi açıklayacağım. Seni gelinliğin içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum," diye bağırdı Chip rüzgâra karşı.

"Sakin o telefona cevap verme-" Frankie'nin uyarısı işe yaramadı.

"Oh, hey, Aiden. Oh, güzel. Tam arkamızdasın... Hayır.

Bunu ona şimdi söylememin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Sana çok kızgın... Bilmiyorum. Gerçekten konuşacak vaktimiz olmadı."

Frankie arkasına uzandı ve telefonu geri aldı. "Ne yapacaksın Kilbourn? Bizi yoldan mı çıkaracaksın? Kafamızın arkasından mı vuracaksın?"

"Otur kışının üstüne, kemerini bağla ve hayatta kalmaya çalış," diye hırladı telefonda.

"Affedersiniz? Ben adam kaçıranlardan emir almam." "Beni o kaçırmadı!" Chip söyledi.

"Onu ben kaçırmadım!"

"Her neyse. Bizi düğünden alıkoymaya çalışmayı aklından bile geçirme. Senin için iyi olmaz."

"Seni düğünden alıkoymaya çalışmıyorum, seni sorumsuz, sinir bozucu aptal. Ben senin tarafındayım."

"Saçmalık. Kardeşinin Chip olduğunu biliyordun."

"Yaptım," diye itiraf etti. Bu onu geçici olarak susturdu. "Dün gece oda kayıt defterindeki işletme adını okuduğunda fark ettim.

Aile şirketinin bir yan kuruluşu." "Sizin için iyi haberlerim var."

"Sana söz veriyorum, Elliot'la sonra ilgileneceğim. Şimdilik damadı düşününe tek parça halinde götürmeye çalışalım."

Frankie telefonda, "Sen dünyadaki en kötü insansın ve ben pek çok insan tanıyorum," diye bağırdı.

"Tatlım, hiçbir fikrin yok." Kız telefonu yüzüne kapatma zevkine erişmeden bağlantıyı kesti.

"Agh!"

"Yani Para Çantaları seni kaçırdı mı?" Antonio bir ara sokaktan geçerken sordu.

"Evet," dedi Frankie.

"Hayır," dedi Chip. "Hey, araba kullanacak yaşta mısınız?"

Adrenalize bir şekilde tatil köyüne ulaştılar. Büyük siyah SUV yoluna devam etti ve arkalarından otele yanaştı. Frankie cüzdanındaki tüm banknotları Antonio'ya fırlattı, ona bir öpücük gönderdi ve Chip'i arabadan dışarı sürükledi.

Aiden cipin yolcu kapısından fırladı ve üçü lobiye doğru hızla koşmaya başladı.

Kapıcı ve ön büro müdürü arkalarından bakakaldı.

"Seni giydirmemiz gerek," dedi Frankie, Chip'i asansöre doğru iterek. Kapılar mucizevi bir şekilde açıldı ama Aiden arkalarından içeri girdi. Onu uçurumun kenarına iten şey yakın mesafeydi. Kendini Aiden'a doğru fırlattı. Elleri o kadar öfkeliydi ki tokat mı yoksa yumruk mu atacaklarını bilemediler ve onun yerine işe yaramaz bir şekilde göğsüne çarptılar.

"Sana Solange gibi davranıyor," diye gözlemledi Chip.

"Teşekkür ederim. Bunu görebiliyorum," dedi Aiden kuru bir sesle ve Frankie'yi asansörün köşesine doğru itti. "Dur. Vurma."

Vücudunun ağırlığıyla onu orada tuttu. Frankie'nin öfkesi, vücudu sanki bir metreden fazla yalancı göt deliğinin kendisine bastırılmasından memnunmuş gibi tepki verdiğinde bir kademe daha arttı. Aptal, hain vücut.

"Kıpırdama, Franchesca. Sadece kafadaki kesiğe bakmaya çalışıyorum." Kız ona karşı çırpınırken adam çenesini arkadan kavradı. "Dur." Emri yumuşak bir sesle verdi.

Adamın parmakları kesiği yokladığında kadın irkildi.

"Çok derin değil. Ama bir baktırmalısınız."

"Oh, tabii. Tören başlamadan önce iki dakika içinde bir doktordan randevu alacağım."

"Gözüne ne oldu?" Aiden Chip'e sordu.

"Kaçış sırasında ağaç dalı. Bu bir gün torunlarım için bir hikaye olacak."

Frankie, "Evet, sadece seni kimin kurtardığını ve kimin kötü adam olduğunu hatırla," diye mırıldandı.

Asansörün kapıları açıldı ve koridora döküldüler. Chip odasına doğru koştu, bir eli gözünün üzerinde sıkıca kenetlenmişti. Aiden olduğu yerde sabit duruyordu. "Konuşmamız gerek," dedi Frankie'ye.

"Evet, ama bu da olmayacak. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. sen."

"Gidelim Kilbourn. Beni evlendirmen lazım," diye seslendi Chip koridorun sonundan.

Frankie arkasından, "Sakin bir daha kaçırılalım deme," diye seslendi. Aiden'in üzerine döndü ve parmağını göğsüne sapladı. "O sana güveniyor. Ama ben güvenmiyorum. Ve eğer onun ve Pru'nun hayatını mahvedecek bir şey yaparsan, taşaklarını yanımda eve götürürüm," diye uyardı Frankie onu.

"Onlara oldukça bağlıyım."

"Bana şirinlik yapma."

"Kan içindeyken ve sinirliyken çok güzelsin." "O zaman şu an süper model gibi görünüyor olmalıyım."

Onu bir kez daha tersledi ve hışımla koridordan geçerek odasına gitti. İçeri girene kadar elbiseyi unutmuştu. Parçalanmış, lekeli elbiseyi. Elbise torbası dolabın içinde asılı duruyordu. Otel çamaşırhanesinin bir mucize yaratıp yaratmadığını görmek için bakamayacak kadar gergindi. Artık mahvolmuş olan güneş elbisesini çıkardı ve elbiseyle uyumlu *olması gereken* straplez sütyenini ve kırk yedi dolarlık saten külotunu giydi.

Titreyen parmaklarıyla çantanın fermuarını açtı. Aman Tanrım. Hala gözle görülür dut lekeleri vardı. Gözyaşları en azından daha iyi görünüyordu. Elbise hâlâ çöp öğütücüsünden geçirilmiş gibi görünüyordu.

Telefonu tekrar çaldı ve elbisesinin içine girerken hoparlör düğmesine bastı.

"Öyle mi?"

"Frankie, buraya gelmelisin. Babam ve Chip'in babası koridorda kavga ediyor."

"Yumruk dövüşü mü, güreş mi?"

"Ha. Temel olarak, birbirlerine diğerinin çocuğunun nasıl bencil bir pislik olduğu hakkında bağıríyorlar."

Frankie arka plandaki bağıríşları duyabiliyordu. "Sağıdıçlar ne yapıyor?"

"Harekete geçmek. Çoğı, babamın Mr. Randolph yıllarca bastırılmış öfke yüzünden."

"İki dakika içinde aşağıda olacağım. Bu arada, düğıün koordinatörünüz her şeyi yapsın."

"Acele edin!"

Frankie telefonu kapattı ve dehşet içinde aynaya baktı. Yüzünün sol tarafı kan içindeydi. Sadece bir kısmı kurumuştu. Özenle toplanmış saçları, hâlâ takılı duran son işkence iğnelerinden fırlamıştı. Bütün bir sarmaşık bir şekilde oraya saplanmıştı. Ya elbisesi?

Gelinlik artık daha temizdi ama yine de tahrip olmuştu. Nedime elbiseleri yıpranmış kumaştan mı oluyordu? Pru onu kesinlikle öldürecekti.

Kapı çalındı ve Frankie kapıya ulaşmak için acele ederken ayağı eteğıe takıldı.

"Ne halt istiyorsun?"

Aiden, sinir bozucu derecede bozulmamış, mükemmel bir şekilde dikilmiş smokiniyle orada duruyordu. Yüzünde kan ya da çürük yoktu. Sadece hayalet gibi bir gülümseme ve omzuna asılı bir giysi çantası vardı.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi ve çantayı uzattı.

"Sanki şu anda bana verebileceğın ve benim de kabul edebileceğım bir şey varmış gibi."

Frankie kendini kaybetti. Başı ağrıyordu ve kalbi de öyle.

Bunu yapmayacağını anlayan Aiden uzandı ve çantanın fermuarını kendisi açtı.

Bu onun nedime elbisesiydi. Ya da en azından tam bir kopyası. "Nasıl olur da-

"Gerçekten nasıl olduğunu bilmek mi istiyorsun, yoksa takmak mı?" diye sordu.

"Açık." Öfke ve utangaçlığın canı cehenneme. Memnun etmesi gereken bir en iyi arkadaşı vardı. Frankie elbisesini çıkarıp yerde bir yığının içine itti.

Aiden kendini beğenmiş gülümsemesini kaybetti ve sadece baktı.

"Sanki daha önce binlerce meme görmedin," diye mırıldandı yeni elbisesinin içine adım atarken.

Yalpaladığında onu sabitledi ve fermuarını arkadan çekti.

"Mükemmel," dedi.

"Bedenimi nasıl bildin?"

"Ellerimin üzerinde olduğunu unuttun mu?"

"Bu on sekiz saat önceydi. Benim bedenimde bir elbiseyi buraya bu kadar çabuk nasıl getirebildiniz?"

"Nasıllara odaklanmak yerine neden kan ve saçla ilgilenmiyorsun?" diye önerdi.

"Nasıl bu kadar çabuk giyindin? Chip hazır mı? Oh, Tanrım. Onu yalnız bırakmadın, değil mi?"

Aiden onu banyoya itti ve bir el bezi ıslattı.

"Otel havluları neden hep beyaz?" Frankie yüzünü temizlemeye başladığında yüzünü buruşturdu. "Bu lekeler çıkmıyor."

"Gergin olduğunda hep gevezelik mi edersin?"

"Gergin mi? Gergin değilim. Burada kaya gibi duruyorum. Neredeyse ölmüyordum, beyin sarsıntısı geçirmiyordum ya da en iyi arkadaşımın mükemmel gününü mahvetmiyordum."

"Şşşt." Aiden bezi şakağının etrafında hafifçe gezdirdi.

"Bak. Bu kadar nazik olmana gerek yok. Merdivenlerden inip Win ve R.L.'nin birbirlerini öldürmelerini engellemeliyiz. Pru aradığında güreşmelerine dört saniye kalmıştı."

"Hallettim."

"Her şeyi hallediyorsun, değil mi?" "İzin verseydin yapardım."

"Bana söyleyebilirdin. Onu kimin kaçırdığını bildiğini. Bir plan üzerinde çalıştığınızı."

"Seni Kilbourn işine bulaştırmak istemedim. Karmaşık ve çirkin bir iş ve ben seni etkilemeye çalışıyorum. Peki, seni etkilemek için

Eğer size üvey kardeşimin tüm bunları yeni finans müdürü için benim oyumu garantilemek için düzenlediğini söyleseydim?"

"Dürüstlüğü hiç kirlenmeyen birinden çok daha çekici buluyorum, Aiden."

Aynaya bakmak için döndü. Temizlemek için elinden geleni yapmıştı ve artık bir araba kazası kurbanına benzemiyordu. "Ah, saçım."

"Aşağıda kalsın." Kız itiraz edemedi bir pim çıkardı. "Onu evcilleştirmeye çalışmayın."

Gözleri aynada buluştu ve tutuştu. Kadın hâlâ kızgındı. Ama biraz daha az kızgındı. Onun yaydığı feromonlardan olmalı. Seksi, zengin feromonlar.

"Aşağı insek iyi olacak," dedi ve bir deodorant çubuğu ile dudak parlaticısını alıp çantasına tıktırdı. "Asansörde bitirebilirim."

Kapıya doğru bir hamle yaptı ama sonra geri döndü.

"Ayakkabılar!" Aiden elini kaldırdı, sandaletleri parmaklarının arasından sarkıyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Düğün, öncesindeki olaylara rağmen mükemmeldi.

Pruitt'in babası R.L. kızını damadına teslim ederken Chip'e yumruk atmaya çalışmıştı. Ama bunun dışında, oldukça güzel olduğuna karar verdi Aiden.

Pruitt gelinliğinin içinde parlıyordu ve Chip'in göz bandı takmasına aldırış bile etmemiş görünüyordu. Düğüne katılan bir optometrist olan Dr. Erbman'a göre çizik bir kornea. Çift yeminlerini etti ve gerekli öpücükle mühürledi. Görünüşe göre tüm günahlar affedilmişti ve herkes partinin tadını çıkarmaya hazırdı. Franchesca hariç herkes.

O mavi-yeşil gözlerde hiç bağışlama yoktu. Tören boyunca onu izlemişti. Franchesca Baranski'de boğazına sarılan bir el gibi dikkatini çeken şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Her zamanki kurabiye kalıbı güzelliğinde değildi. Zarif değildi. Ve kesinlikle yüksek sosyeteyle alışık değildi.

Çıktığı kadınların bunların hepsi olduğundan emin oluyordu. İşi kolaylaştırdı, basitleştirdi.

Frankie'de karmaşık olmayan hiçbir şey yoktu. Ve onun zenginliğini küçümsüyordu, bu da Aiden'in alışık olmadığı bir şeydi.

Ama ona tekrar dokunmayı arzuluyordu. Oistins'de hem onun hem de kendisinin tepkilerini sınıamıştı. Rockley sahilinde şansını zorlamıştı. Ama artık cevabını aldığına göre, kovalamacadan vazgeçmesine imkân yoktu. Onu altında, çıplak ve yalvarır halde istiyordu. Buklelerinden oluşan perdeye bir el atmak ve onu dizlerinin üzerine çöktürmek istiyordu. Bu arzularda tehlikeli bir şeyler vardı. Ona sahip olmak, onu tüketmek istiyordu.

Onun işleri iyice karıştırmasını istiyordu.

Tören boyunca onu izledi. Diğer nedimeler sıkılmış görünürken ya da tören için mükemmel pozu vermeye çalışırken

Fotoğrafçı Frankie, arkadaşları ve verdikleri söz için içten sevinç gözyaşları döktü. Frankie romantik bir kızdı ve ona dokunursa bu özelliğini bozacağını biliyordu. Eğer ona evet dedirtebilirse. Aşk ya da romantizm konusunda yetenekli değildi. O kazanmakta ustaydı.

Kanlı, çürük ve makyajsız haliyle bile Franchesca kazanmaya değer bir ödüldü. Hepsi elbise askısı gibi poz veren diğerlerini gölgede bıraktı. Aynı saç, aynı makyaj, aynı dürtü.

Aiden, tamamen bencilce nedenlerle ona sahip olacağına karar verdi. Kız mantıklı gelmiyordu. Onun hayatına uymuyordu. Ama yine de onu istiyordu. Onu mahvetmek pahasına da olsa ona sahip olacaktı.

Yemin sırasında kızla göz göze gelmiş ve kızın gözlerindeki yumuşak mutluluk yerini çeliğe bırakmıştı. Hayır, onu affetmemişti. Affetmemeliydi de. Ancak, eğer bu kin onu yatağından uzak tutacaksa, Aiden bu engeli yok etmek için sürünmeye hazırdı.

Törenin geri kalanını bir bakış yarışına kilitlenerek geçirdiler. Odak noktası Frankie'den başka bir şey olmayana kadar sıfırlandı, saçları esintide dalgalanıyordu, elbisesi bir pin-up gibi kıvrımlarını sarıyordu.

"Knock. It. Off," diye bağırdı ona. Adam hınzırca sırıttı. Evet, bu fetih fazlasıyla tatmin edici olacaktı.

Gelin ve damat kutlama için kollarını birleştirip seyircilerin alkışları arasında koridorda yürüdüklerinde. Aiden beklentinin arttığını hissetti.

Ve sonra ona dokunmaya başladı. Frankie kolunu sertçe onunkinin arasından geçirdi.

Ceketinin cebine uzandı ve bir mendil çıkardı. Mendili ona uzattı. Kadın mendile kaşlarını çatarak baktı. "Bunu kloroformla mı ıslattın?" diye tısladı.

Gülüşü ikisini de şaşırttı ve törene katılanların dikkatini çekti.

"Sen türünün tek örneğisin, Franchesca."

"Ugh. Hadi şu işi bitirelim, seni dumanı tüten bok yığını," diye mırıldandı.

Koridorda ilerlemeye başladıklarında, "Kameralara güzelce gülümse, tatlım," dedi.

"Ağabeyine yaptığım gibi senin de burnunu kırmama ne dersin?" diye tatlı bir teklifte bulundu, sanki dünyanın en büyüleyici adamıymış gibi ona bakıyordu.

"Üvey kardeşim. Ve eğer beni affetmeni sağlarsa, burnum senindir." "Beni kışkırtma."

Beyaz halıda gülümseyerek ve başlarını sallayarak ilerlediler ve Aiden boştaki eliyle Frankie'nin elini tuttu. Bir fotoğrafçı önlerine geçti ve Aiden, Frankie "siktir git" gülümsemesini yapıştırana kadar onun elini sıktı. Birbirlerine sırttılar. Adamın eli kızın elini eziyor, kızın tırnakları adamın bileğine batıyordu.

Kırk yıl boyunca bir kadını hiç bu kadar çok istememişti. Özel okulda on beş yaşında bir bakireyken şehvetli ve ulaşılmaz Natalia'yı bile. Aiden'dan iki yaş büyük olan Natalia ulaşılmaz olarak kalmamıştı ve Aiden da bakire kalmamıştı.

Ancak Frankie, prensipleri gereği ikisinin de en çok istediği şeyi reddedecek kadar inatçıydı. Buna izin veremezdi. O bir Kilbourn'du ve Kilbourn'lar istediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yaparlardı, üvey kardeşinin aptalca hareketinin de utanç verici bir şekilde kanıtladığı gibi.

Pruitt kollarını Frankie'ye doladığında Aiden isteksizce onu serbest bıraktı.

Kadınlar bir o yana bir bu yana sallanarak sarıldılar ve gözyaşları geri geldi. Aiden Chip'in omzuna bir tokat attı. "Başardın."

"Senin ve Frankie'nin sayesinde," dedi Chip göz bandını dürterek. "Yani, Elliot'ı öldürecek misin?"

"Onun için bazı planlarım var," dedi Aiden karanlık bir sesle. Ailesinin manipölasyonlarına bir dereceye kadar alışkındı. Ama Elliot çizgiyi aşmıştı ve bunun geri dönüşü yoktu.

"Senden ne istedi?" Chip sordu. "Bir oy."

"Aile, değil mi?" Chip iyi huylu bir şekilde omuz silkti.

"Seni bu işe bulaştırdığı için üzgünüm. Bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsiniz." "Hiç şüphem yoktu, Kilbourn. Şimdi, hadi parti yapalım."

Chip, Pruitt'i Frankie'nin kollarından çekip aldı ve bir daire çizerek döndürdü. "Bayan Randolph!"

"Bay Randolph," diye ona karşılık verdi. "Şimdi bana olan biten her şeyi anlatın."

Davenport, yanında Margeaux'yla birlikte göründü. Aiden'a doğru yaklaştı ve sinsice gülümsedi. "Kokteyl saatinden önce bir nedime kapmaya ne dersin?"

Kaşlarını çattı ve biraz daha yaklaştı. "Kaşına ne oldu?"

Margeaux homurdandı. "O düşük sınıf, şişko kaltak Franklin yardımla bağ kurdu ve onu cilaladılar."

"Oh, hey, Marge," Frankie elinde ordövr tabağıyla yanlarından geçti. "Burada küçük bir şey var." Kimseyi kandıramayan sahte kaşının altına çizildiği yeri işaret etti.

"Neden siktir olup gitmiyorsun da birinin tuvaletini temizliyorsun?" Margeaux tersledi.

"Aslında ben yemek işindeyim, yani benden bir tabak yemek getirmemi istemelisin. Ama şımarık, bencil bir aptal olduğun için bunları nasıl karıştırdığını anlayabiliyorum."

"Hanımlar," dedi Davenport neşeyle. Her iki nedimeye de kolunu doladı. "Hepimiz iyi geçinemeyiz miyiz?"

Margeaux, "Tabii, biri onu duvarın üzerinden ait olduğu yere, Meksika'ya geri gönderir göndermez," diye alay etti.

"Ben Lübnanlıyım ve İtalyanı, seni geri zekalı."

"Her neyse. Sizinkiler çamaşırlarımı katlıyor ve benim için yemek yapıyor." "Margeaux, neden hepimize bir iyilik yapıp gitmiyorsun ve

Senin ne kadar ruhsuz bir cadaloz olduğunu henüz bilmeyen zavallı bir ahmak mı?" Aiden kısa ve öz konuştu.

Frankie ve Margeaux ağızları açık bir şekilde ona baktılar.

"Franchesca'ya bir daha hakaret etme, yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

"Gel bebeğim. Sana bir içki ve daha sonra kusabileceğin atıştırmalıklar alalım," dedi Davenport ve Margeaux'yu Frankie'den uzaklaştırdı.

"Beni savunmana ihtiyacım yok," diye hatırlattı Frankie ona. "Ve sana bok gibi davranılmasına da ihtiyacım yok."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu görebiliyorum. Bu arada kaşını iyi yapmışsın. Her fotoğrafta sürekli şaşkın görünecek."

Frankie'nin dolgun dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bu benim fikrim değildi. Keşke olsaydı."

Cressida ve Taffany de onlara katıldı. Cressida bir tepsi içki taşıyan garsona parmaklarını şıklattı. "Bunları burada bırakabilirsiniz," diyerek tepsiyi garsonun elinden aldı.

Taffany fuşyanın şok edici bir tonundaydı. Bir bardağa uzandı ve elbisesi çiğ tenine sürünürken yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu sana böyle?" Frankie sordu.

"Bu öğleden sonra spadan sonra güneşin altında uyuyakalmışım," dedi Taffany, içkiyi derisini germeden dudaklarına götürmeye çalışarak.

"Kendimden geçtim aslında," dedi Ford, Taffany'nin omzuna eğilip bir içki kaparak. Kravatını çoktan gevşetmiş ve bir çift Ray-Ban gözlük takmıştı. "Hadi şu partiyi başlatalım!"

"Katılıyorum," dedi Cressida şiddetle.

"Woooo," dedi yanmış Taffany kıpırdamadan.

Digby telefonunda "bu halka arzı kaçırmamak" ve "kısıtlı hisseler" hakkında mırıldanarak gezindi.

"Konuşalım," dedi Aiden Frankie'ye. Frankie onu şenlikten uzaklaştırmasına izin verip elini sırtının alt kısmına götürdüğünde hoş bir sürprizle karşılaştı.

Gece çöküyordu. Gün batımı, batıdaki gökyüzü ve okyanus üzerinde pembeler ve kırmızılardan oluşan muhteşem bir gösteri sunuyordu. Arkalarında, grup eski bir favoriyle ısındı.

Frankie kollarını önünde kavuşturarak, "Konuşmak istedin, o halde konuş," dedi. Bu hareket, göğüslerinin elbisesinin kumaşına karşı tehlikeli bir şekilde şişmesine neden oldu.

"Ne olduğunu açıklamak istiyorum."

"Bana mı yoksa göğüslerime mi?" diye sordu Frankie.

Aiden isteksizce bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. Kız ona sırtıyordu, saçları omzunun üzerinden dökülmüştü ve bukleleri rüzgârda havalanıyordu.

"Hepinize, eğer izin verirseniz."

Eliyle alaycı ve geniş bir hareket yaptı. "Kumsal senin. Konuş."

"Benim ailem normal değil," diye başladı. Kadın gözlerini devirdi ama araya girmede. "Biz bir şey istemeyiz. Onları alırız. İstedieğimiz şey bizim olana ya da ilgimizi kaybedene kadar manipüle eder ve manevra yaparız."

"Pantolonuma girmeye çalıştığını sanıyordum?" Frankie alay etti.

"Dürüst olmaya çalışıyorum. Ve içimden bir ses dürüstlüğün beni güzel resimler çizmekten çok daha fazlasıdır."

"Yani hepiniz bencil, çıkarcı pisliklersiniz. Anladım. Bencil, ıkarcı pislik kardeşin neden Chip'i aldı?"

"Elliot benim üvey kardeşim. Yıllarını babamıza kendisinin daha iyi bir evlat olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirdi." Aralarındaki on yaş farka rağmen, Elliot doğuştan Aiden'a ayak uydurmaya çalışıyordu. "Babamın sahip olduğu nedenlerden dolayı ben tercih ediliyorum. Ama Elliot sürekli olarak benden üstün olmaya, beni zayıflatmaya ve kendi değerini kanıtlamaya alışıyor."

"Uh-huh. Peki en iyi arkadaşını kaçırmak ona nasıl yardımcı olacak?" "Hepimiz Kilbourn Holding'in yönetim kurulundayız. Bir şirket arıyoruz.

Yeni CFO. Güçlü ve kazançlı bir pozisyon. Elliot desteklediği adaya oy vermemi istiyor. Onun adayı... eksik. Ve bunu ona defalarca söyledim." Bu, Boris Donaldson'ın cinsel tacizci, egoist, son görevinden içeriden bilgi sızdırma şemasının gölgesinde ayrılan bir pislik olduğunu söylemenin kibar yoluydu. Aiden bu adamın aile şirketine yaklaşmasına izin vermiyordu.

"Yani Chip'i seni buna zorlamak için mi aldı?"

Aiden başını salladı. "Kulağa aptalca geliyor ama bu iş biraz karmaşık."

"Aptalca ama o kadar da karmaşık değil. Belli ki Elliot'ın bu adamı yerinde istemesinin kişisel ya da profesyonel bir nedeni var. Kilbourn Holding'in CFO'su. Bu çok para demek, prestijden bahsetmiyorum bile ve şirket içinde neler olacağına dair söz sahibi olmak demek. Ya bu adamı gerçekten seviyor ya da 'sen benim için bunu yaparsan ben de senin için bunu yaparım' anlaşması."

Aiden durumu kavradığına memnun olarak başını salladı. "Odada listelenen şirketin adını verdiğinde bu işin arkasında Elliot'ın olduğunu biliyordum. O bunun gizli bir paravan şirket olduğunu sanıyor ama ben şirket çatısı altında olan biten her şeyi biliyorum. Ona ve işlerine göz kulak oldum."

"İşte beni gerçekten kızdıran kısım da bu. Chip'in nerede olduğunu ve kimin elinde olduğunu biliyordunuz ve muhtemelen nedenini de tahmin edebiliyordunuz. Yine de onu orada bırakıp 'yeniden toplanmamız' gerektiğine karar verdin."

"Seni bu işe bulaştırmak istemediğimi söylemiştim."

"Sen kapıyı tekmeleyip suratına yumruk atarken ve Chip'i dışarı sürüklerken ceketini tutabilirdim."

Dudakları kıvrıldı. Frankie muhtemelen bu şekilde iş yapmayı tercih ederdi.

"Kilbournlar tehditlere böyle tepki vermez."

"Dur tahmin edeyim," dedi Frankie, bir parmağını çenesine vurarak. "Otele geri döndün, biraz araştırma yaptın ve Boris denen adamın kardeşin için neden bu kadar önemli olduğunu öğrendin, böylece bunu ona karşı kullanabilirsin."

Tekrar başını salladı. "Esasen. Henüz çılgılık atarak kaçmıyorsun," diye belirtti Aiden.

Omuz silktili. "Bir kapıyı tekmeleyip suratına yumruk atmak değil ama en azından kinci bir şey yapmaya istekliydin. Bununla birlikte, arkadaşımı aptal bir adam kaçırıcının elinde gereğinden fazla saat bırakmaya *da* razı oldun. Ya Elliot ona zarar verseydi?"

Aiden başını salladı. "Bu Elliot'ın tarzı değil. Ellerini kirletmez. Tuzağı gördün. Chip bir odaya kapatıldı ve beslendi."

"Ama bunu kesin olarak bilemezsin," diye hatırlattı Frankie ona. "İnsanlar her zaman çıldırır."

"Chip üniversiteden sonra karma dövüş sanatlarıyla uğraştı. Bence Elliot gibi sümüklü bir aptalı hiç terlemeden alt edebilir."

Bir adım daha yaklaştı. Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. "Kardeşin kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kiralayabilirdi ve kiraladı da. Onların zengin, sarhoş bir Amerikalıya zarar vermekten çekineceklerini düşünmemeliydin. Değerlendirmende o kadar ukalaydın ki arkadaşımı potansiyel olarak tehlikeli bir durumda, beni de karanlıkta bıraktın. İnsanlara böyle davranılmaz, Aiden."

Adam kaşlarını çatdı, kadının sözleri tam isabetti. "Ya olursa'ları gözden geçirmenin bir anlamı yok. Elliot'ın Chip'e zarar vermeyeceğinden emindim ve vermedi de."

"Riske girmeye hazırdın."

"Bugün bulunduğum yere içgüdülerimi dinleyerek geldim."

"Lütfen. Bugün bulunduğun yere baban sana bir mevki ve büyük bir güven fonu verdiği için geldin. Belki o zamandan beri çok çalıştın. Belki yaptığın işte iyisin. Ama burada sıçtın batırdın. Sen ve kardeşin insan satrancı oynarken Chip yaralanabilirdi. Bu düğün gerçekleşmeyebilirdi ve bir sürü insan zarar görebilirdi."

"Ama o şekilde olmadı," diye belirtti Aiden, hayal kırıklığı giderek artıyordu. Babasından başka biri tarafından azarlanmaya alışık değildi.

"Diğer insanlara karşı dikkatsizdin Kilbourn. Bu oldukça kötü bir karakter kusuru. Bana ya da bir başkasına bok gibi davranan insanlarla yatağa girmem."

"Franchesca," diye başladı. Kendini savunmak onu hiçbir yere götürmüyordu. Taktik değiştirme zamanı gelmişti. "Özür dilerim. Haklısın. Dikkatsiz ve ukala davrandım ve kararım insanları incitebilirdi."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Aide, bana şampiyon bir manipülatör olduğunu söylüyorsun ve sonra gidip bana mükemmel bir özür mü diliyorsun? Lütfen. Şalgam kamyonundan düşmedim ben. Bir erkeğin yatağıma girmek için ne kadar ileri gideceğini bilirim."

Taktikleri yüzünden eleştirilmek ya da Frankie'nin yatağına düşecek kadar şanslı başka bir adamı düşünmek zorunda kalmak pek de umurunda değildi.

"Cevap istediniz, özür istediniz. Ve bunların hiçbirisi yeterince iyi değil. Benden daha ne istiyorsun Franchesca?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Gerçek olmanı istiyorum. Oyun oynama. Bana bir resim çizme. Dürüst ol. Bacaklarımın arasında strateji kurmaya çalışma." Dönüp partiye doğru ilerlemeye başladı ve sonra durakladı. "Ayrıca Chip ve Pru'ya büyük bir özür borçlusun. İyi bir özür olsun."

Yirmi İkinci Bölüm

Frankie sert bir içki içmek için resepsiyona doğru yürüdü. Çok yorulmuştu. Chip güvendeydi, Pru evliydi ve büyük ve güçlü Aiden Kilbourn'u bir ya da iki basamak aşağı indirmişti. Buradaki işi bitmişti.

Sabah geri uçacaktı. Normal hayatına geri dönecekti. İş, okul, deli annesi. Ve endişelendiği kadarıyla, Aiden'ı bir daha hiç görmese bile iyi olacaktı.

"İşte buradasın!" Fotoğrafçının uşaklarından biri Frankie'nin bileğini tam da soğuk ve alkollü bir kadehe uzanırken yakaladı. "Portre zamanı," dedi kadın neşeyle ve onu sürükleyerek götürdü.

"Ama, ama tekila!"

Kadın dişlerini gıcırdatarak, "Eğer yürümek yerine koşacaksan, sıcak bir kokteyl garsonuna seni kaşıkla tekila yedirtirim," dedi.

"Gelinden korkmana gerek yok. Orada zilla yok," dedi Frankie, koşuya ısınırken.

"Bu o değil. Bu Annie Leibovitz özentisi," dedi uşak, fotoğrafçıya doğru başını sallayarak. Kadın sanki üst düzey konuklardan biriymiş gibi pırlantalar ve ipekler giymişti. "Korkunç biri."

Kadın onu fotoğrafçıya doğru iterken Frankie, "Bana şu garsonu gönderin," diye tısladı.

"Sen!" Fotoğrafçı suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Makyaj!"

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, bir otel çalışanı elinde jeller, yapışkanlar ve parlaticılardan oluşan bir paletle Frankie'nin önünde belirdi ve yüzüne bir şeyler sürmeye başladı.

"Ve sen!" Fotoğrafçı, elinde erkeksi bir bardakla içeri giren Aiden'ı işaret etti. "Saçının tepesi benim görüşüme göre biraz uzun. Kesmemiz gerekiyor."

"Ya da beni olduğum gibi kabul edersin," dedi sakince, bakışları Frankie'yi buldu.

"Bah!" diye bir kahkaha attı fotoğrafçı. "İyi. Orada dur ve düşünceli görün. Mükemmel," dedi adam kılını bile kıpırdatmayınca. Tekrar Frankie'yi işaret etti. "Sen. Oraya git."

"Tekilam nerede?" Frankie asistana fısıldadı. Aiden bardağını kaldırarak, "Ben paylaşıyorum," diye teklif etti.

Alkol olmadan bunu atlatamazdı. Yudumladı, boğazının arkasındaki yavaş, yumuşak yanıkla gözleri büyüdü.

"Viski?" diye sordu, bir yudum daha alarak. Bir asistan ekibi belirdi ve onu Aiden'a doğru iterek fotoğrafçı için düzenlediler.

Aiden başıyla onayladı. Eli kızın sırtının alt kısmında gezindi, parmakları kalçasının kıvrımında kıvrıldı.

Yardımcılardan biri bardağı elinden kaptı ve Frankie isyan edercesine adama baktı. "Daha önce sadece kötü olanından içmiş olmalıyım."

"Sana bir dava vereceğim," diye söz verdi Aiden.

Frankie ona sertçe baktı. "Benimle başlama, Aide." Sahne görevlilerinden biri onun elini tuttu ve göğsünün üzerine koydu. "Hey!" Frankie bir Barbie bebek gibi düzenlenmeyi umursamıyordu. Özellikle de Ken'i Aiden olduğuunda.

"Mükemmel! Kımıldama!" Fotoğrafçı etraflarında uçararak fotoğraf çekmeye başladı. Flaşlar ikisini de kör ediyordu. "Bana bakmayı bırakın. Birbirinize bakın."

Frankie komuta yeterince hızlı itaat etmedi ve Aiden onun bakışlarıyla buluşmak için çenesini yukarı itti.

"Oh, evet. Inferno burada," diye bağırdı fotoğrafçı. "Bana daha fazlasını ver."

Aiden sessizce, "Seni istiyorum," dedi.

Frankie geri çekilmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. O iki büyük, becerikli eliyle onu yerinde tuttu.

"Dürüstlük istediniz. Oyun istemedin. Sana bunu veriyorum. Seni yatağımda istiyorum Franchesca. Eve gittiğimizde seni görmek istiyorum."

Fotoğrafçı, "Tanrım! İkinizin üzerindeki yanıklık," diye bağırdı.

"Seni istiyorum ve ikimiz de bunun tek taraflı olmadığını biliyoruz," diye bastırdı.

Bir gece önce yemekte masanın altında onu yoklayan parmakları düşünerek ürperdi.

"Vücudunuzun her arzusuna boyun eğmek aptalca bir fikir," diye karşılık verdi.

"Özlem. Bunun için ne mükemmel bir kelime." Elini kaldırdı ve kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Oh, evet. Burada orgazm oluyorum," diye bağırdı fotoğrafçı. "Güneş Yanığı Sahte Memeler ve Bay Roboto'dan çok daha iyi."

"İnsanlara bok gibi davranan erkeklerle yatmadığımı söylemiştim."

"O zaman yolumu değiştirdim."

Ona en iyi "kapa çeneni" bakışını attı. "Ne olmamı istiyorsan o olacağım." "Aiden! Bu nasıl oyun oynamak olmaz?"

"Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

"O zaman bunu dene," diye önerdi. "Frankie, senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Seni becermek istiyorum ve buna degeceğine söz veriyorum."

"Seni becermekten daha fazlasını yapmak istiyorum," diye itiraf etti.

Frankie başını salladı. "Ne yaptığını biliyorum. Daha yeni ve daha parlak bir şey gelene kadar kadınlarla oyuncak gibi oynuyorsun."

"Uzun süreli ilişkiler yaşamam," diye kabul etti Aiden. "Ama seninle oynamayacağım. Sana karşı iyi olacağım."

"Devam ettiği sürece," diye karşılık verdi. "Birinin oyuncağı olmakla ilgilenmiyorum. Hem seninle bir ilişki isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

"O zaman bu geceyi benimle geçir." "Sadece bu gece mi?"

"Bu gece sana sahip olmama izin ver. Bütün gece. Sonra karar ver."

"Tanrım, Kilbourn. Seni becermemi ve sonra oyuncağın olmak isteyip istemediğime karar vermemi mi istiyorsun?"

Acı çekmiş görünüyordu. "Sana ne istersen veririm." "Flaş haber. Beni satın alamazsın, pislik. Beni hak ediyorsun."

Fotoğraf makinesinin deklanşörü durmadan tıklıyordu. Fotoğrafçı Aiden'a, "Neden onun bacağını tutup kalçana geçirmiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Frankie, Aiden'ın kollarını iterek. Kanında yavaş yavaş yanan ateşi soğutmak için tekilaya ihtiyacı vardı. Aiden ellerini ona her koyduğunda, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Ona güvenemezdi. Ona güvenmezdi. Standartları vardı. Margeaux gibi yürüyen bir boynuz köpeği değildi. Ve Taffany gibi bir aptal da değildi. Neye bulaşacağını çok iyi biliyordu ve bu sadece Aiden'ın yatağı değildi.

Parti akşam yemeği ve daha fazla içki için geniş taş terasa taşındı. Frankie, Pru'nun Chip'in anlattığı son olaylar karşısında biraz şoka girmiş gibi görüldüğünü fark etti. Ama o artık bir Stockton-Randolph'tu. Görünüşünü korumak zorundaydı.

Yine de Frankie onu migren ya da küçük çıldırma belirtilerine karşı yakından izliyordu. O Pru'yu izlerken, Aiden da onu izliyordu.

Ondan kaçındı. Ama bu kolay değildi. Grup fotoğrafçılığı vardı. Gelin partisi dansı. Ve şimdi kadeh kaldırırken onu tamamen görmezden gelemezdi.

Chip'in sağındaki sandalyeden kalktı, mikrofon elindeydi. Uzun gelin masası fildişi kumaşla ve on binlerce dolarlık krem rengi çiçeklerle süslenmişti. Gümüş ve altın kristaller masanın üstünden yere damlıyordu. Frankie yarı yarıya Gatsby'nin elinde bir kadeh şampanyayla çıkagelmesini bekliyordu.

Ve Aiden Kilbourn ısmarlama smokiniyle sanki buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Kalabalığı susturmasına gerek yoktu. Aiden konuştuğunda herkes dinlerdi.

Frankie ona bakmamaya çalıştı ama bu bir ilkokul öğrencisine güneş tutulması sırasında doğrudan güneşe bakmamasını söylemek gibiydi. Bu sadece daha fazla bakma isteği uyandırıyordu.

"Chip ve ben birkaç yıl önce polo sahasında, oldukça agresif midillim onun omzundan bir ısırık almaya çalıştığında tanıştık," diye başladı Aiden

sıcak bir şekilde. "Chip her konuda olduğu gibi bu konuda da oldukça nazikti. Öte yandan ben midillime daha çok benziyorum."

Kalabalık kıkırdadı ve Frankie gözlerini devirdi.

"Buna rağmen arkadaş olduk. Benim etkimin onu sertleştireceğini düşündüm. Bana daha iyi uyması için onu daha agresif yapacaktım. Ancak işler pek de öyle yürümedi. Tüm çabalarımın rağmen Chip iyi kalpli ve arkadaş canlısı olmaya devam etti. Ben de kendimi biraz yumuşamış buldum. Chip bana hayatta dünyayı fethetmekten daha fazlası olduğunu hatırlattı. Yaşamak ve sevmek var. O ve Pruitt tam da bunun parlak bir örneğı."

Chip, Aiden'a sırtıttı.

Aptal, belagatli piç. Notlardan bile okumuyordu.

"Sen ve Pruitt'in evlilik hakkındaki fikrimi değiştirdiğimizi söylemiyorum. Ama aşkı çekici gösteriyorsunuz. Pruitt'in senin yanında olduğu gibi benim yanımda da hiç kimse olmadı. Sen hariç Chip, sen de çoktan kapılmışsın."

Kalabalık coşkuyla güldü.

"Bugün ikinizin de köşesinde olmaktan onur duyuyorum. Ve hayatımda ilk kez, bir şeyleri kaçırıyor olabileceğimden endişeleniyorum."

Terastaki her kadın bayıldı. Bir anda havalanan bir kuş sürüsü gibi duyulabilir bir iç çekişti bu.

"Chip ve Pruitt'e. Size yaşamının ve sevmenin getirdiğı tüm mutlulukları diliyorum," dedi Aiden ve şampanya kadehini kaldırdı.

"Chip ve Pruitt'e," diye yankılandı konuklar.

Şu seksi sıçan piç. Daha birkaç saat önce adamın sözde en iyi arkadaşının yem olarak kullanılmasına izin verdiğini kimse tahmin edemezdi. Aiden elinde mikrofonla ona doğru geldi. Eğildi ve dudakları kızın kulağına değdi.

"Bana dik dik bakmayı kes, tatlım. Görüntüleri bozacaksın." Mikrofonu uzattı, göz kırptı ve koltuğuna geri döndü.

Frankie ona lanet okudu. Nabzı çekiç hızında atmaya başlamıştı. Dudaklarını kulak memesine bir kez değdirdiğinde, masanın altında pantolonunu çıkarmaya ve iki eliyle sikini kavramaya hazırды.

Ağ bölgesi patlamak üzere olan bir volkan gibi zonklarken nasıl konuşma yapacaktı? Adam sızıntı yapıyordu.

Feromonlar, doğanın uyuşturucuları.

Masanın örtüsü ve uzun elbisesi için minnettar olan Frankie ayağa kalktı ve bacak bacak üstüne atarak durdu. Boğazını temizledi ve Pru'nun güzel yüzüne odaklandı.

"Evde iki tane gürültücü, iğrenç erkek kardeşim var. Bütün çocukluğum bir kız kardeşimin olmasını dileyerek geçti. Oranları eşitleyecek birini. Klozet kapağını açık bırakmayan birini."

Kalabalık kıkırdadı. *Gördünüz mü? O da komik olabiliyordu.*

"Birinci sınıfta yurda taşınana kadar dileğim gerçekleşmedi. Yeni odama girdim, peynir bukleleri ve düzleştirici ütü gibi tüm birinci sınıf ihtiyaçlarını taşıyordum ve kardeşlerim kimin daha fazla eşya taşıdığı konusunda tartışıyorlardı. Ve işte oradaydı." Frankie çoktan ağlamaya başlamış olan Pru'ya gülümsedi.

"Kız kardeşim. Kardeşlerime mızızlanmayı bırakmalarını ve bize pizza sipariş etmelerini söyledi. Hatırladığım kadarıyla iyi bir pizza, soğanlı ve ançüzeli bir pizza değil. Vizeler, finaller, oğlanlar, geç saatlere kadar süren geceler, akşamdan kalmalar ve daha fazla oğlan boyunca birbirimizin yanındaydık. Pru bana kayak yapmayı öğretti. Ben de ona yaya geçidinde taksilere ters ters bakmayı öğrettim."

Pru güldü ve gözlerini sildi.

"Ama benim için ilişkimizle ilgili en güzel şey," diye duraklayarak Aiden'a bir bakış attı, "bugün burada olmak ve ikinizi bu kadar mutlu görmek. Birini sevdiğinizde, onu gerçekten önemseydiğinizde, sizin için hiçbir şey onu mutlu görmekten daha önemli olamaz. Bugün seni ve Chip'i burada görmekten daha mutlu ya da gururlu olamazdım. Birbirinize geri dönmenin yolunu buldunuz, bunu hak ettiniz. Ve birlikte bir takım olarak geleceğe bakacaksınız. İkinizi de seviyorum. Selamlar."

"Selam," diye yankılandı kalabalık ve Barbados'un sunduğu en iyi kristallerin şingirtisiyle çınladı hava.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Onu dans pistinde yakaladı. Aiden kollarında Pru'yla görüldüğünde Frankie Chip'le dans ediyor ve gülüyordu.

"Ortak olmak ister misin?" Aiden teklif etti.

Chip, "Çek ellerini karımın üzerinden Kilbourn," diye alay ederek Pru'ya uzandı ve onu kendine çekti.

"İşte buradasın, korsan kocam!"

Frankie uzaklaşmaya başladı ama Aiden ona elini uzatarak tutması için cesaretlendirdi. *Tamam. Bir dansla başa çıkabilirdi. Tek bir dansla. Bu, onun vücuduna büyüğü şeyler yapmasıyla çıplak kalacağı anlamına gelmiyordu.*

Chip Pru'ya, "Fotoğraflarımızı mahvettiğim için özür dilerim," dedi.

Başını ona doğru salladı. "Her şey kesinlikle mükemmeldi. Bir gün torunlarımıza anlatacağımız hikâyeyi düşünsene," dedi Pru ona. "Güvende olduğun için mutluyum."

"Bunun için Frankie ve Aiden'a teşekkür etmeliyim."

"Ahem!" Frankie boğazını temizledi ve dikkatle Aiden'a baktı.

"Neredeyse tamamen Franchesca," diye itiraf etti. "Aslında, korkarım ben

suçu üstlenmelisin, teşekkürü değil. Elliot'ın Chip'i alması benim hatam."

Pru dansın ortasında durdu ve Aiden'ın kusursuz yakasını dürttü. "Bunu ona ödet."

"Bundan emin olabilirsin," diye söz verdi Aiden.

Pru başını salladı ve Chip'in kollarına geri döndü.

"Bekle, bekle, bekle. Bu kadar mı?" Frankie, Aiden'ın tutuşuna karşı kıvranarak talep etti. "Damadını kaçırıyor, neredeyse düğünü kaçırmasına izin veriyor ve sen bununla tamamen iyi misin?"

Pru, Chip'in tek sağlam gözünün içine baktı. "Aiden halledilmesi gereken her şeyi halledecektir."

"İlk yıl son cannoli'yi yedikten sonra beni üç gün boyunca süründüren kız nerede?"

"O cannoli inanılmazdı! Ağzımdaki cennet," diye itiraz etti Pru.

"Ben biliyorum! Onları babam yaptı!"

"Evet, istediğim kadar alabileceğimi söylemiştin ve regl dönemimdeydim. Ve sonuncusunu istedim."

"Üç gün. Cannoli yüzünden. Kocasını kaçırılıyor ve 'oh, sorun değil' diyorsun. Hayat adil değil," diye açıkladı Frankie Aiden'a.

Pru, "Ben korsan kocamla öpüşürken siz çenenizi kapayın ve yakışıklı adamla dans edin," diyerek onları kovdu.

"En iyi arkadaşını dinlemelisin," dedi Aiden, sesi göğsünde alçak bir gümbürtü halindeydi.

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi ve kararından pişman oldu. Neden? Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Elmacık kemikleri sanki meleklerden oluşan bir ekip tarafından doğru oranlarda tartılarak şekillendirilmişti. Sakalları düzgünce kesilmişti ve bu da onu temiz kesimden rakish'e taşıyordu. Ve tüm o koyu renk kıvrıkcık saçlar? Ellerini saçlarına sokup kavramak ve yüzünü saçlarının arasına sokmak istiyordu...

Fuuuuuck.

Aptal Margeaux'dan daha iyi değildi. Neden onu istiyordu ki? Tanrım, sırf seksi olduğu için bir adamla yatacak kadar çaresiz miydi?

Aiden sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, onu dans pistinin kenarına çekti ve kendine doğru biraz daha çekti.

"Ben kötü bir adam değilim Franchesca. Hatalar yaptım ama kalpsiz bir kötü adam değilim."

"Kardeşin onların düğününü mahvetseydi kendini biraz olsun kötü hisseder miydin?"

"Elbette yapardım. Ve yaptıklarının bedelini kırık bir burundan çok daha fazlasıyla ödeyecek."

"Gerçekten kırıldı mı?" Frankie umutla sordu. Ona eziyet etmek için yaşayan iki erkek kardeşle büyüdüğü için payına düşenden çok daha fazla yumruk atmıştı. Memeleri çıkınca da aynı ağabeyler onun için yeterince iyi olmayan her erkekle dövüşebileceğinden emin olmak istemişlerdi.

"Kesinlikle," dedi. Eli, çıplak teniyle buluşana kadar kadının sırtında gezindi.

Ateşlendi. Daha önce hayatta kalacağından emin olmadığı bir şeyi hiç istememişti. Bundan hoşlanmadı.

"Biraz havaya ihtiyacım var," diye nefes aldı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı. İhtiyacı olan şey daha fazla tekilaydı. Bir şişe tekila. Ve bir uçak bileti. Artık zengin ve ünlülerle oynamayı göze alamazdı. Bu işten yara almadan çıkamazdı.

Adam onu bıraktı ama kadın merdivenlerden koşarak inip kumların üzerinde kaybolana kadar o sıcak bakışın ağırlığını üzerinde hissetti. Ay suyun üzerinde parıldıyordu, cennetten bir başka mükemmel dilim.

"Benim neyim var böyle?" diye mırıldanarak okyanusa doğru yürüdü. *Burada farkında olmadığı bir aşk tanrısı sivrisineği mi vardı?* Daha önce seks yapmıştı. Hem de bol bol. Bundan hoşlanıyordu. Ama Aiden'in bir bakışıyla iç çamaşırları bedeninden sıyrılıverdi. "Kızgın kal," diye kendi kendine telkinde bulunarak sahilde volta attı. Bu daha güvenliydi. Belki Pru affedici hissediyordu ama bu affetmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Birinin aklını başına alması gerekiyordu.

Gölgelerin arasından çıktığını görmeden önce onu hissetti. Aiden ona doğru yürürken Frankie'nin nefesi boğazında düğümlendi.

"Ben hiç kimseyi kovalamadım, Franchesca." Ay ışığı mükemmel yüzünün üzerinde, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları gölgeliyordu. Elleri ceplerinde, aldatıcı bir rahatlık içindeydi. Ama onun bir avcı, kadının da bir av olduğuna şüphe yoktu. Başka bir meydan okuma.

"Beni neden istiyorsun, Aiden? Ve bana güzel ve özel olduğumla ilgili saçmalıklar anlatma. Öyle olduğumu zaten biliyorum, tıpkı senin tipin olmadığımı bildiğim gibi. O yüzden kendine neden yatağına girmek için yalvaran bir sosyete prensesinin değil de benim peşinde olduğunu sor."

"İşte tam da bu yüzden Margeaux ya da Cressida ya da diğerinin adı her neyse o değil de sensin. Beni boğazının arkasına götürürken o akıllı, hınzır ağzının sikimin etrafına sarılmasını istiyorum. Seni benimkiyle boşaltırken o ağızdan adımı duymak istiyorum. Meydan okumayı, kovalamacayı istiyorum. Bunun için yaşıyorum. Beni bunun için çalıştıracaksın, hak edeceksin. Ben de bunun için sana tapacağım."

Frankie bir nefes verdi ve belini büktü. "Bu en azından dürüstçe bir hareketti."

"Sonsuza kadar teklif etmiyorum. Böyle bir şey söz konusu değil. Ama sana ikimizin de hatırlayacağı bir zaman verebilirim."

"Sevgiyle mi yoksa 'mezarına tüküreyim' anıları mı?" Frankie şaka yaptı.

Bir şekilde onun önündeydi ve bir hayalet gibi hareket ediyordu. Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve kız bu temas karşısında ürperdi. "Bana istediğimi verene kadar durmayacağım. Bunu anlaman gerek. Düğmelerine basacağım, seni manipüle edeceğim. Ne gerekiyorsa yaparım. Sana aşık olmayacağım. Ama sana karşı iyi olacağım."

Frankie, "Kilbourn'ların nasıl iş yaptığını gördüm," diye karşılık verdi.

Bir nefes uzaktaydı. Onun kokusunu alabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordu. Onun varlığı, arkasındaki sörfün sabit yuvarlanışını bastırdı.

Aiden öfkeli bir boğanın önünde kırmızı bayrak salladığını bilmiyordu, bilemezdi. Meydan okumayı seven tek kişi o değildi. Bahse girerdi ki, eğer birbirlerine girerlerse, kendisi de birkaç atış yapabilirdi. Hatta belki onu biraz düşürebilirdi.

"Yani ben senin yeni parlak oyuncağın olmayı kabul ediyorum, sen de bana-" "İstediğin her şeyi ve her şeyi."

"Peki sen bundan ne elde ediyorsun?" "Sen."

Gülmek, şaka yapmak istedi. Franchesca Baranski'nin başına böyle bir şey gelmedi. Kafelerde ve ofislerde hoş adamlarla tanışıyor, tiyatrolara ve barlara gidiyor ve eğlenceli, enerjik seks yapıyorlardı. *Bunlar* sadece kitaplığındaki köhne romanlarda oluyordu. Milyarder sıradan kızın ayaklarını yerden keser.

Tanrım, en azından kurgudaki orgazm sayısının gerçekleşmesini umuyordu.

"Seni öpeceğim," dedi, sesi alçak ve sertti.

Frankie elini göğsüne götürdü. "Uh-uh. Beni öpebileceğini söylediğimde öpeceksin. Ben 'alfaya boyun eğen' türden bir kız değilim. Ben 'taşaklarını tekmeleyip istediğimi alan' bir kadınıam."

"Ne istiyorsun?"

"Seni kırmak."

Onu hazırlıksız yakalamıştı. Ağzı onunkiyle buluşup kavradığında bu çok açıktı. Adam onun dudaklarının, ellerinin altında bir kalp atışı süresince hareketsiz kaldı. Ve sonra canavar kafesinden çıktı. Elleri

çok doğru hissettirdi. Adam onu kendine çekti ve kadın onun vücudunun sıcaklığını ve sertliğini hissetti.

Onda yumuşak ya da nazik hiçbir şey yoktu. Ve öyle olmasını da istemiyordu.

Üzerinde dans ettikleri zevkin o sivri ucundan atlamak istiyordu. Kendini kurtlara atmak istedi. *Kurtlara*. Aiden'in dişleri alt dudağını tırmaladı ve kız inledi. Ağzına erişmek için bunu kullandı, dili içeri girerek yeni bir bölge talep etti.

Ceketini itti, aralarında çok daha az katmana ihtiyaç vardı. Sonra ellerini gömleğinin ince kumaşının üzerinde gezdirdi. Elinin altında adamın kalbinin düzenli atışını hissetti. Adamın da neredeyse kendisi kadar heyecanlandığını bilmek onu biraz heyecanlandırdı.

Bir eliyle saçlarına daldı, yumruğunu buklelerinin etrafına doladı ve çekti. Kafa derisindeki acı yavaşlaması, geri çekilmesi için bir uyarı olmalıydı. Ama bu sadece onun arzusunu artırdı. Ağzının içine doğru hırladı ve ses doğrudan karnına gitti.

Frankie'nin meme uçları serbest bırakılmak, okşanmak, tadına bakılmak ve emilmek için yalvarıyordu. Ve külotu o kadar ıslaktı ki artık alev almalarının imkânı yoktu.

"Benimle oynama Franchesca," dedi Aiden, ağızları arasında bir milimetre bırakarak. "Bana işkence etme."

"Kapa çeneni ve öp beni, Aiden."

"Sana sahip olabileceğimi söyle. Benim olduğumu söyle."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aiden odasının kapısını öyle sert bir tekmeye açtı ki kapı duvardan sekti. Ama kapı geri dönüp onlara çarpmadan önce onları kapı aralığından içeri itti. Kapıyı arkalarından iterek kapattı ve Frankie'nin ağzından ayrılmadan kilidi aradı. Ağzı, Tanrım, o ağız.

O gür dudakları ve hınzır diliyle yaptığı her şey onu çılgına çeviriyordu. Konuşmaları gerekirdi. Beklentiler bundan önce netleştirilmeliydi.

Frankie ellerini adamın gömleğinin düğmelerinin arasından geçirdi, parmakları kumaşın üzerinde esnedi.

"Zenginsin, değil mi? Yeni bir gömlek alabiliyor musun?" "Oh, evet," diye nefes aldı.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Çekiştirdi, düğmeler her yöne uçuştı. Göğsüne bir vuruş yaptı ve meşgul parmaklarını kemerine gönderdi.

"Franchesca, eğer o elbiseden hemen çıkmazsan, onu yok edeceğim."

"Bunu benim için almıştın," diye hatırlattı ona.

"Tamam. Sana başka bir elbise, kendime de başka bir gömlek alacağım."

Her şeyi yok etmemiş. Sadece kayışlardan birini yırttı ve ellerini kıza daha hızlı sokmaya çalışırken fermuarı mahvetti.

O da aynı hızla, aynı sabırsızlıkla çalıştı. Adam elbiseyi kadının beline kadar indirmeden önce kadın adamın kemerini çıkarmış ve pantolonunu çözmüştü.

Törenden önce onu straplez sütyeni ve incecik külotuyla gördüğünden beri başka bir şey düşünmemişti. Ve şimdi dokunmak, almak için onun olmuştu.

Bir kez daha itti ve elbisesi ayak bileklerinde toplandı. Bir tanrıça gibi kıvrımlıydı. Genelde yatağa götürdüğü sıfır bedenlerden çok farklıydı.

Vücudu onun salyalarını akıtıyordu. Günah işlemek için yaratılmıştı ve o da bunu yerine getirmekten mutluydu.

Durmak, manzaranın tadını çıkarmak istiyordu. Aiden onun güzel vücudunun her santimini okşamak ve öpmek istiyordu. Ama pantolonu kalçalarından aşağı kayıyordu ve kadın onun zonklayan aletini külotundan çekip çıkarıyordu.

"Bakalım burada neyle uğraşıyoruz," dedi dizlerinin üzerine çökerek.

Franchesca'nın önünde diz çökmüş, sikine bakarkenki görüntüsü onu neredeyse dümdüz ediyordu. Bu herhangi bir fanteziden çok daha fazlasıydı. Ve bunu bir saniye daha düşünürse, kırmızı dudakları daha sikinin üzerinden ayrılmadan boşalacaktı.

"Siktir." Kendini toparlaması, kontrolü ele alması gerekiyordu. Kimsenin ona hükmetmesine izin vermiyordu. Asla.

Bu bir kuraldı.

Ona bakıyordu, parmakları ereksiyonunun etrafında gevşekçe kıvrılmış, itaatkâr bir cadalog. "Güzel ekipman, Aide," dedi gözleri parlayarak.

Kelimeleri kifayetsiz bırakarak başını salladı. Tüm dikkatini onun yüzüne, saçlarına gelmemeye vermişti.

Tanrım.

"Yukarıda iyi misin?" diye sordu. "Felç falan mı geçiriyorsun?"

"Sen ve lanet olası ağzın," diye inledi. Ve sonra o lanet ağzını onun üzerinde kullanmaya başladı.

Onun zaten sınıra ne kadar yakın olduğunu biliyordu, bilmek zorundaydı. Onu boğazının arkasına götürdüğünde, yavaş ve alaycıydı, dilinin sürüklenmesine, ağzının görkemli ıslaklığına alışması için ona değerli saniyeler verdi.

O gözler. Artık maviden çok yeşil olan bu gözler, onu yalayıp emerken muzaffer bir edayla ona bakıyordu. O bir cadıydı ve o da onun kurbanıydı. Elini onun saçlarında dolaştırdı ve vuruşlarını düzenledi. Onları yavaş ve kontrollü tutuyordu. Ama o dil konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Boğazının arkasından gelen o inanılmaz sesler. Önümüzdeki bir yıl boyunca sadece ve sadece bunu yapmak, onu böyle izlemek, onu böyle hissetmek istiyordu.

Onu *kırabileceğini* fark etti. O akıllı ağzından başka bir şeyle onu kırabilir ve süründürebilirdi.

Bu düşünce ve sadece bu düşünce onu saçlarından tutup ayağa kaldırdı. Dudaklarını yaladı ve adamın sikinin karnına doğru seğirmesini sağladı.

"Daha yeni başlıyordum."

"Ben de öyle," diye söz verdi. Pantolonunu çıkardı, ayakkabılarını tekmeledi. "Yatağa. Şimdi."

Kız onun hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmiyordu. Bu yüzden onu kucağına aldı ve uzun bacaklarını kalçalarına doladı. Göğüsleri adamın ağzıyla alay ediyordu. "Sütyenini çıkar," dedi oturma odasını geçerken.

Yatak odasına vardığında, karamel meme uçlarından biri ağzındaydı ve kız onu sikmesi için yüksek sesle yalvarıyordu.

"Aiden!" Aiden onu yatağın üzerine bıraktığında ona küfretti. Ama onu takip etti, sanki bir büyünün etkisindeymiş gibi onu baştan çıkaran bedenden uzaklaşmak istemiyordu. Komodinin üzerindeki lambayı tokatladı ve çekmeceye uzandı. Tanrı'ya şükür hiç prezervatifsiz seyahat etmemişti. Bir tane bulmak için çıktığı avdan sağ çıkamazdı. Ve kendini onun çıplak bedenine sokması için hiç ikna olması gerekmeyecekti. Hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Kilbourn'lar piçlere babalık yapmazdı.

Ama Frankie o uzun kirpikli gözlerini ona dikebilirdi ve o da mutlu bir şekilde içine boşalır, şanslı yıldızlarına şükrederdi.

Çok güzeldi, yatağın üzerine yayılmıştı, saçları altında dağılmıştı, meme uçları şişmiş ve gerilmişti. Sandaletleri ve iç çamaşırları hâlâ üzerindeydi ve Aiden bunu düzeltmeyi planlıyordu.

"Bütün gün bakacak mısın, yoksa beni boşaltacak mısın, Aide?"

"Sadece manzarayı seyre diyorum, tatlım. Eğer kendimi altına almazsam

Kontrol edin, yarın yürüyemeyeceksiniz."

"Meydan okuma kabul edildi." Ayağa kalktı ve onu ensesinden yakalayarak kendisine doğru çekti. Onu dünyadaki tek erkekmiş gibi öptü ve bu baş döndürücü bir şeydi. Aleti kendini ona gömme ihtiyacıyla ağlıyordu. Ucundan prekum sızıyordu.

"Siktir," diye kendini öpücükten kurtardı ve her iki göğsüne de şımarık, muhtaç meme uçlarıyla tapınmak için duraklayarak vücudundan aşağı kaydı. Ağzını her birinin üzerine kapatıp altında kıvrana kadar emerken zevkle tısladı.

Bu, mükemmel bir cinsel deneyim için numara yapan bir kadın değildi. Bu, güneşi tutacak bir orgazmın peşinde koşan bir tanrıçaydı. Ve ona istediğini verecekti.

"Sonunda," dedi, bacaklarının arasına yerleşerek. Dudaklarının onun iç uyluğunu sıyırmasına izin verdi ve titremesini izledi. Aiden o incecik külotu kalçalarına kadar indirdi. Onları orada bıraktı. Bu son engel, onun ıslak amına girmesini engelliyordu. Ona, onun kendisine yaptığı gibi işkence etmek istiyordu.

Frankie, "Aiden eğer şu anda bir şey yapmazsan, meseleyi kendi ellerimle halledeceğim," diye tehdit etti. Sırıttı. Aşkın ne olduğunu bilmiyordu ama Franchesca Baranski'yi yatağa attığı tüm kadınlardan daha çok sevdiği kesindi.

İki parmağını aldı ve yumuşak, ıslak kıvrımların arasında gezdirdi. "Oh Tanrım. Oh lanet olsun. Aiden!"

Adını söyledikten sonra parmaklarını kadının içine soktu.

Kadın haykırdı ve adam neredeyse sikine değen çarşafının üzerine boşalacaktı. Onu parmaklarıyla becerdi ve kalçalarını yukarı kaldırmaya başladığında, eğildi ve dilini yarığundan geçirdi.

Umduğu çığlık yerine, ölüm sessizliğine büründü. Baktı ve onu gördü, gözleri kapalı, ağzı sessiz bir O ile açıktı. "Orada iyi misin? Felç mi geçiriyorsun?" diye takıldı.

"Aiden, şu anda ağzınla yapmanı istediğim şey konuşmak *değil*!"

Onun merkezine giden yolu yaladı. Dili ve parmakları onun sıkışan amını ve tatlı, küçük klitorisini çalıştırıyordu. Elini, ağzını kullandı, onu orgazmına doğru yönlendirmeye kararlıydı. Ama yol haritası olmadan da oraya ulaşabilirdi.

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve dilini kızın daracık göt deliğinden geçirip tekrar tekrar klitorisine götürdü. Onun adını hıçkırarak söylüyordu. Diğer her şey anlaşılmazdı.

Duvarlarının parmaklarına karşı titrediğini hissetti ve sonra ilk nabız ona karşı sıkıştı. Onu yaladı ve her yerinden becerdi.

O güzel salınımın kasılması. O kaygan kaslarıyla parmaklarını sıkıyor, onu gidebildiği kadar derine çekiyordu ve adam daha fazlasını istiyordu. Onun sikine boşalmasını istiyordu, o aç sıkımların kendi orgazmını sağmasını istiyordu.

"Aiden!"

Sürtünme için çaresizce kalçalarını yatağa bastırdı.

Orgazmı sonsuza dek sürdü ve kadın onun altında gevşediğinde, beyni daha fazla kan kaybederse bayılabileceğinden korkuyordu. Kafasının içinde bir nabız atışı vardı.

Dizlerinin üzerine kalktı ve prezervatifi takmak için sertleşmiş aletini yumrukladı.

"Franchesca," diye tersledi. "Bana bak. Gözlerini aç."

İlk başta bulanık bir şekilde gördü. Ama onu bacaklarının arasında sikini yumruklarken gördüğünde bakışları keskinleşti.

"Ne bekliyorsun?" Sesi boğuk çıkmıştı. "Beni istediğini söyle. Sana sahip olabileceğimi söyle."

"Al beni, Aiden."

"Sen benim misin?" Neden sorduğunu bilmiyordu. Kadınlar konusunda sahiplenici değildi. Ama onun bunu söylemesini, kelimeleri söylemesini istiyordu. O zaman kazandığını anlayacaktı.

"Bu gece için beni al. Sakın berbat etme."

Bu onun için yeterliydi. Şimdilik. Kalçalarını ayırdı, kalçalarını kavradı ve içine girdiğinde kızın sesini duymanın mutluluğunu yaşadı. Ona verdiği ısınmadan sonra bile o kadar sıkıydı ki. Kendini sonuna kadar gömdü ve kalçalarıyla onu yatağa sabitledi.

Bir şey koptu. Anlamadığı bir şey tetiklendi, sanki bir saniye önce bir adamdı ve şimdi yepyeni bir adamdı.

Parlak ve cam gibi gözleri ona, onun ruhuna bakıyordu. Ve onun içini görebiliyordu. Adamın asla kurtulamadığı o boşluğu.

Ama artık o kadar da boş değildi. Birbirlerine bağlıydılar. Bir bütündüler. Kadının orgazmının artçı şoklarının sikinin etrafında titrediğini hissedebiliyordu. Yeterince uğraşırsa onun düşüncelerini okuyabilirdi.

Uzun süre dayanamazdı. Gözleri böyle parlarken ve o yuvarlak göğüsleri onu baştan çıkarırken olmazdı. "Franchesca," diye fısıldadı adını.

Sonunda onun içinde hareket etmeye başladı.

Ellerini yukarı kaldırdı ve adamın omuzlarını, kollarını okşadı. Nazik, yatıştırıcı bir dokunuş. Sanki içinde bir şeyler kırılmıştı ve şimdi çatlaklardan içeri ışık giriyordu.

Ona büyü yapmıştı. Ya da bir tür tropikal hummaya yakalanmıştı.

Kadın haykırdı ve adam onun gözlerinde yaşlar gördü. Parmakları omuzlarına batmış, tırnakları derisini oymuştu. İzlere değer veriyordu, kalmalarını umuyordu.

Düşünmeyi bırakmıştı. Hissetmekten başka bir şey yapmıyordu çünkü kadın onun etrafında daha da sıkılaşıyordu ve adam onu mahvedebilecek bir serbest bırakma beklentisiyle inanılmaz derecede kalınlaşıyordu.

Franchesca'nın nefesi kısa aralıklarla geliyordu ve terin tenini kapladığını hissetti. Onun içinde hareket etmek, onun sıcaklığıyla çevrenmek cennet gibiydi. Eğildi ve ağzını bir meme ucunun üzerine kapattı.

Kadın ona doğru eğildi ve tüm tatlılık, tüm şefkat yok oldu. Kızıışmış hayvanlar gibiydiler, birbirlerini pençeliyor, kelimelerle anlatılamayacak kadar yoğun bir zevk için körü körüne çırpınıyorlardı. Adam kadının göğsünü bıraktı ve saçlarını tutarak yüzünü boynuna gömdü. Kadın kalçalarını adamın beline dolayarak onu daha da derine çekti ve adam kadının içinde dibe vurduğunda, kadın kırık bir sesle onun adını haykırdığında, adam bunu hissetti.

Patlama.

Kendi orgazmı da tetikteydi ve kadın onun etrafını sardığında, adam kadının içinde patladı. Pompalandıkça pompaladı, boşalmayı durduramadı ve kadın da durduramadı. Her itişte, her sıcak boşalmada, kadın onunla buluştu, onu sıktı, sadece bir tane daha için yalvardı.

Kendini onun sıcak merkezine boşalttı, ama şimdi boş olmaktan başka bir şey hissetmiyordu. Merkezinde soğuk bir hesaplama yoktu. Hayır. Sıcak, parlak ve tehlikeli derecede gerçek bir şey vardı.

Omzunda ıslaklık hissetti, Franchesca'nın burnunu çektiğini duydu.

Bağırsakları sıkıştı. "Franchesca? Frankie? İyi misin?" *Hâlâ onun içindeydi ve kız ağlıyordu. Bu onun içini parçaladı.*

"Aman Tanrım. Çok utandım."

Başparmağıyla kızın yanağındaki iri bir gözyaşını sildi. "Ne oldu? Seni incittim mi?" *Ne yapmıştı ki?*

"Hayır. Sanırım düğün yüzünden, stresliydim ve hayatım boyunca yaşadığım en güçlü iki orgazmdı. Ve şimdi gevezelik ediyorum, utanıyorum ve lanet olsun, Aiden. O da neydi öyle?"

Alnını onunkine yaklaştırdı, içinden bir rahatlama geçti. "İyi olduğuna emin misin? Çizgiyi falan aşmadım değil mi?"

"Önce sormadan sikini kıcıma sokmadın, o yüzden bence sorun yok. Bu kısım hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Hangi kısmı?"

Güldü ve bir damla gözyaşı daha aktı. "Aman Tanrım. Belki de o kadar da kötü değildir, Kilbourn."

"Aç mısın?" diye sordu.

"Bütün bir büfeyi on dakikadan kısa sürede yiyebilirim."

Onu gözyaşı lekeli yanağından öpmek istedi. Onu öpmek ve içinde iyi bir şeyler hissettiği yerde gömülü kalmak. Ama o böyle şeyler yapmazdı. Yapsa bile ona güvenmezdi.

"Bakalım oda servisinden kaç yemek sipariş edebileceğiz?" dedi ve isteksizce onun üzerinden kayarak telefona uzandı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Frankie'ye kendini yeniden yirmi yaşındaymış gibi hissettirmek için utanç yürüyüşü gibisi yoktu. Ama bu sefer otuz dört yaşındaydı ve bir adamın odasından onun Yale tişörtünü giyerek gizlice çıkıyordu çünkü adam onu beş zihin değiştiren orgazma kadar becermek için umutsuzca acele ederken elbisesini yırtmıştı.

Ayakkabılarını göğsüne bastırdı ve elbisesinin kalıntılarını toparlayıp kapıdan çıktı.

Yatakta şampanya ve yumuşak biftekler yemişler ve sonunda yine çıplak ve nefes nefese kalmışlardı. Ayrılmak, eşyalarını toplamak için odasına dönmek ve kalan akıl sağlığını yeniden kazanmak niyetindeydi ama bunun yerine Aiden'in yanında, bacakları ve çarşafları birbirine dolanmış bir halde uyuyakalmıştı.

Bir sıçrayışla uyandı, güneş ışığı, kapatmaya zahmet etmedikleri perde diliminin arasından yüzüne iğrenç bir şekilde vuruyordu. Yüzünü Aiden'in boynuna gömülmüş halde bulunca dehşete kapıldı. Eli, kalbinin yavaş ve sabit atışının üzerindeki göğüs kıllarının üzerinde duruyordu.

Kızın bacağı adamın kasıklarının üzerine atılmıştı ve adamın ereksiyonu kızın kalçasına batıyordu. Dün gecenin büyüklüğü, sadece peşinden koşmasına izin vermekle kalmayıp onu almasını istemesi, onu ağır sıklet şampiyonu gibi vurmuştu. Peki onun kendisine yapmasına izin verdiği şeyler? Ona yaptığı şeyler? *Cehenneme kadar yolu vardı.*

Görünüşe göre Pru kadar affediciymiş. Ya da tek kaşlı Margeaux kadar hormonlu.

Onurunu yanına almayı unutmuş olmalı.

"Vay, vay, vay."

Frankie, Aiden'in kapısını kapatırken koridorda bir mil zıpladı.

"Tanrım, Pru. Ödümü kopardın."

En yakın arkadaşı hâlâ gelinliğinin içindeydi, saçları felaketti, makyajı dağılmıştı. İçki fabrikası gibi kokuyordu ve sırtıyordu.

Hershey ikolata Fabrikası'nda serbest bırakılmış bir anaokulu öğrencisi gibi. "Sen ve Aiden mı?" Pru köpek düdüğü frekansında ciyakladı.

"Şşşt! Tanrım. Sesini alçalt."

Pru sanki bir teknenin güvertesinde yürüyormuş gibi sertçe yana doğru yattı. "Çok sarhoşum ama çok ama çok heyecanlı olmayacak kadar da sarhoş değilim."

"Daha yatmadın mı?" Frankie sordu.

Pru başını şiddetle iki yana salladı ve bir duvara çarptı. "Hayır. Bu benim partim. Hey! Ben kusarken saçımı tutmak ister misin? Neden boynunda seks saçları ve diş izleriyle Kim Olduğunu Bilirsin'in odasından gizlice çıktığını bana anlatabilirsin."

Frankie, Pru'nun profesyonel bir kusmukçu olabileceğini gözlemledi. Tuvaletin önünde dizlerini düzgünce altına çekti ve midesindekileri zarifçe içine çekti.

Frankie, "Biliyor musun, ben kusarken sesim sanki bir ayak bağırsağı çıkarmaya çalışıyormuşum gibi çıkıyor," dedi.

"Blaaaaaah," diye mırıldandı Pru tuvalete doğru. Kendisiyle gurur duyarak topuklarının üzerine oturdu ve sifonu çekti. "Kusmuk içmek kusmuk kusmaktan çok daha kolay. Muhtemelen bunu yarın bile hatırlamayacağım... ya da bugün."

"Evet, ama 2005'teki mide rahatsızlığında da böyleydin." "İşin sırrı onunla savaşmamakta," dedi Pru bilgece. "Onunla savaştığında çok daha zorlaştırıyor."

Neşeli bir zombi gelinden kusma dersleri. En azından bu, aklını iyi kullanılan her kasındaki tatmin edici ağrıdan uzak tutuyordu. Koridorun sonunda ona karanlıkta, gün ışığında anlayamayacağı şeyler gösteren çıplak adamdan uzak tutuyordu.

"Kocan nerede?" Frankie, Pru'ya bir bardak su uzatarak sordu.

Pru gururla, "Kocam terastaki sehpanın altında uyuyor," dedi. "Şimdi bana boynundaki sakal yanığının tam olarak nasıl oluştuğunu anlat.

Aldığı tek yer boynu değildi. Ama şu anda iç bacaklarından bahsetmek istemiyordu.

Frankie, "Aiden ve ben seks yaptık," diye itiraf etti. Pru kıkırdamaya başladı.

"Tanrım, ne oldu? Biraz daha gülersen yine kusacaksın."

"Bu hikayeyi düşününüzde anlatmak için sabırsızlandığımı düşünüyordum!"

"Bu hikâyeyi neden benim düşünümde anlattın?" Frankie dehşete düşmüş bir halde sordu.

"Çünkü sen Aiden'la evleneceksin ve ben de senin baş nedimen olacağım!"

"Aiden'la evlenmeyeceğim! Bir anlık bir karar hatası yaptık."

"Uhhhh, o güzel yüzündeki orgazmik ifadeye bakılırsa, hayatını değiştiren tek seferlik bir anlık atlama yaşadın."

Frankie, Pru'nun makyaj masasına yaslandı. "Tamam, iyiydi. Gerçekten iyiydi." O kadar iyiydi ki bundan sonra yaşayacağı her cinsel deneyim yanında sönük kalacaktı. Bu neşeli bir düşünceydi.

"Ve?" Pru elbisesinin eteğini kabartarak onu dürtükledi.

"Ve anahtar kelime 'tek seferlik'. Yatakta ne kadar iyi olursak olalım birbirimizin tipi değiliz."

"Tamam, tamam. Jimmy Talbot ve Tanner Freehorn arasında Aiden nereye düşüyor?"

Sizin hakkınızda her şeyi bilen bir en iyi arkadaşına sahip olmanın sorunu buydu. En kötü ve en iyi deneyimlerinize göre seks skalaları yaratırdı. Jimmy onun ilk ve tatlı bir şekilde garip olanıydı. Tanner ise on ay önce bir yılbaşı partisinde rastgele takılmış ve Frankie'ye ilk çoklu orgazmını yaşatmıştı.

"Ah. Bana bunu yaptırma!" Frankie yalvardı.

"Yapmak zorundasın," diye emretti Pru. "Arkadaşlık kurallarında var. Jimmy'den Tanner'a. Git!"

"Tanner artı üç," diye mırıldandı Frankie nefesinin altında. Pru'nun gözleriyle buluşmayı reddederek parmağıyla harç çizgisini takip etti.

"Tanner artı ne?" Pru talep etti. Kusma sonrası sesi mermerde yankılandı.

"Üç."

Sarhoş Pru'nun parmaklarıyla çok yavaş bir şekilde hesap yapmasını izledi. "Oh, kahretsin. Beş. Beş kez orgazm oldum, tamam mı?"

"Bu fiziksel olarak mümkün mü?" Pru çığlık attı. "Dur, bekle." Klozetin üzerine eğildi ve tekrar bağırdı. Az önce bir sürahi şampanya kusmamış bir sabah programı sunucusu gibi canlı bir şekilde ayağa kalktı. "Bir gecede beş orgazm mı?"

"Evet. Sanırım bu süper güç gibi bir şey."

Ya da gülünç derecede zengin erkeklerin yapabileceği bir şey. Para cinsel gücü satın alabilir miydi? Kadınların hep onların peşinde olmasına şaşmamalı. "Ben. Çok. Mutluyum. Senin için. Mutluyum."

Pru parmağıyla havaya vurarak

Her kelimeyi vurgulayın.

Frankie, "Yine tek seferlik bir şey," diye belirtti. "Ama sizin adınıza ne kadar mutlu olduğumu konuşalım, Bayan Stockton-Randolph."

"Yüzüğümü gördün mü?" Pru sordu.

Frankie törenden bu yana onu yaklaşık on dokuz kez görmüştü.

"Yüzüğünü görmek isterim."

"Sence Aiden sana ne tür bir yüzük alacak?" Pru tek gözünü kapatarak sordu. Mermer zemine uzanmak için aşağı kayd, elbisesi etrafında kabarmıştı.

"Yüzük yok. Artık seks de yok."

"Ama o senin için yeterince iyi, Frankie."

"Tamam, belli ki kalp gözlü ve alkoliksin çünkü bana, düğün arifesinde kardeşi nişanlını kaçırarak adamla evlenmemi söylüyorsun."

"Bunu unutmuşum. Ama yine de Aiden inanılmaz."

"Ayrıca her ay kadınlarını değiştirmeyi seven daimi bir bekar. Ve yine, kardeşi Chip'i kaçırdı."

Pru umursamaz bir el salladı. "Detaylar, detaylar."

Frankie kendini uçağın orta koltuğunda, çok güzel kulaklıkları olan küçük Asyalı bir kadınla bir adamın arasına sıkışmış buldu

Gömleğinin ilk dört düğmesi açık olduğu için göğüs kolları kalın altın zincirin etrafına dolanmıştı.

Kadın vanilya gibi kokuyordu. Adam ise yarım şişe Drakkar Noir gibi. Çok uzun bir uçuş olacaktı. Ama en azından Barbados'tan Aiden'la karşılaşmadan kaçmıştı. Uyandığında onun gitmiş olduğunu görünce sinirlenmiş mi yoksa rahatlamış mı olduğunu merak etti.

Kulaklıklarını koltuk arkasındaki eğlence sistemine taktı ve rastgele bir müzik istasyonu seçti. Belki de kaçıyordu. Ve belki de korkağın tekiydi ama Aiden'ın mükemmel, çıplak bedeninin yanında bir saniye daha geçirseydi, kelimenin tam anlamıyla ölebilirdi. İnsan mükemmellikten ölebilir miydi? Çok yaklaşmıştı. Ya da belki de çok fazla orgazm olmuştu.

Frankie, Aiden uyanıp geçici bir ilişki konusunu açsaydı, oturduğu yerden kalkıp ailesinin cocker spaniel cinsi köpeği gibi yalvaracağını biliyordu. Gözden uzak, acıyan ama tatmin olmuş amından uzak. *Aklından. Akıl demek istedi.*

Acele bir çıkış en iyisiydi. Aiden onu ve geçirdikleri birkaç saatlik akıl almaz, et parçalayıcı, ruh parçalayıcı zevki unutacaktı.

Göğüs Kılı ona yan gözle baktı ve Frankie yüksek sesle inlediğini fark etti. Eğer Aiden Kilbourn'un ustalıkla verdiği beş orgazm ona bunu yaptıysa, geçici bir cilveleşmenin neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Telefonu kapalıydı ve yarın çalışmak zorundaydı. Her şey normale dönmüştü... hayatının geri kalanında yeniden yaşayabileceği birkaç erotik anıyla birlikte.

Yirmi Altıncı Bölüm

Aiden merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kalbi küt küt atıyordu. O sabah uyandığından beri çok heyecanlıydı. Ve aradaki tüm o saatler boyunca, patlamaya hazırdı.

Onu terk etmişti. Uyandığında boş bir yatakla karşılaşmış ve odasında ondan hiçbir iz bulamamıştı. Ve bir şort giyip hışım ile koridora çıkıp kapısına vurarak onu yatağına geri götürdüğünde, hizmetçiler çoktan odayı temizlemişlerdi. *Çıkış yapıldı. Özür dilerim efendim.*

Franchesca'nın onun nasıl iş yaptığı hakkında öğrenmesi gereken bir iki şey vardı.

Burası naftalin ve toz gibi kokuyordu. Merdivenler ayaklarının altında uğursuzca gıcırıyordu. Kapıda güvenlik yoktu ve sokaktaki sokak lambalarının yarısı karanlıktı. Bayan Gurgevich'in 2A'ya girip onu içeri alması için bir "lütfen "den fazlası gerekmemişti.

Her şey onu kızdırdı.

Ve kapalı yumruğu, kendisiyle sıkıntısının kaynağı arasında duran kapıya çarptığında bu yüksek sesle ve net bir şekilde tercüme edildi.

"Tanrım, kapıyı kır, neden kırmıyorsun, Gio?"

Frankie'nin gözleri şaşkınlık ve büyük olasılıkla korku içinde açıldı. Aiden ite kaka içeri girmeseydi muhtemelen kapıyı suratına çarpacaktı.

Daire küçük, eski püskü ama temizdi. Bir mutfak, bir oturma/yemek odası ve Aiden'in yatak odası olduğunu tahmin ettiği bir yer vardı. Zavallı bir otuz inçlik olan televizyonu açıktı ve sehpanın üzerinde açık bir bira vardı. Kanepe derin ve minderliydi.

Onunla yüzleşmek için döndü ve bunu hissetti, o manyetik bağlantıyı. Tropik ortamdan ya da adrenalinden kaynaklanmıyordu. Kızın ona verdiği tepkiydi. Çekiciliğe alışkındı. Gerektiğinde bunu bir tuzak olarak kullanırdı. Ama aralarında yankılanan neydi? Temel bir şeydi. Bir bedenine diğerine umutsuzca ihtiyaç duymasının ilkel şehvetiydi. Onun parasını ya da soyadını istemiyordu. *Onu* istiyordu ve

Onu nasıl hissettirdiğini. Ve bu onun için herhangi bir afrodisyaktan daha etkiliydi.

"Dairemde ne halt ediyorsun?" Ayağa kalktı, elleri kalçalarında, üzerinde tayt ve bir omzundan sarkan kalın bir kazak vardı. Saçlarını kalın bir kuyruk şeklinde toplamıştı.

Ona uzanıp saçındaki bağı çözmemek için ellerini iki yanında kavuşturdu. "Neden kaçtın?"

"Ben kaçmadım. Uçağım vardı." Ukala, kendini beğenmiş ve yalan söylüyordu.

"Neden beni uyandırmadın ya da veda etmedin?"

O iri gözlerdeki suçluluk gölgesini gördü. "Bir kerelik bir şeydi, Aiden. Hepsi bu."

"Saçmalık." Sesi sertçe çınladı. Yorgun ve öfkeliydi. Ve buna rağmen ona dokunmak istiyordu. Onu cezalandırmak. Onu memnun etmek.

"Oh, hadi ama, Kilbourn. İyi vakit geçirdik. Şimdi gerçek dünyaya dönüyoruz."

"İşimiz bitmedi, Franchesca."

"Bence bir kez fazlasıyla yeterliydi," diye karşılık verdi, gözleri parlayarak.

"İki kez," diye düzeltti. "Gerçekten mi?"

"Evine git, Aiden."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kendini onun omuzlarını nazikçe tutmaya zorladı. Küfrederken bile onun içinde eriyordu. Aiden, onun hâlâ bu ihtiyacı hissettiğini bildiği için hızlı ve keskin bir rahatlama hissetti. Bu sadece saf biyoloji, bedeni tanıyan beden olsa bile. Bu yeterliydi ve bir şekilde daha fazlasıydı.

"Dün gece mi?" diye başladı. "Bu öylece olmaz. Ve bundan kaçmak korkaklıktır."

"Senden korktuğumu mu ima ediyorsun?" Frankie'nin sesi alçaktı.

"Paylaştığımız şeyin benim için bir ilk olduğunu söylüyorum. Bu... bağlantı. Öylece çekip gitmek istemiyorum. Senin de istediğini sanmıyorum." Eğer kadın dürüst ve gerçek bir ilişki istiyorsa, Aiden da ona bunu verecekti. Aiden sadece fiyatın çok yüksek olmamasını umuyordu.

"Bir adamın oyuncağı olmak istemiyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyorum," diye karşılık verdi Frankie.

"Öyle," diye kabul etti. "Bunu bu şekilde etiketleyen sensin. Evlilikle ilgilenmiyor olmam sana karşı saygısız ya da duygusuz olacağım anlamına gelmez."

Alt dudağını çiğniyor, dikkatle gömleğinin üst düğmesine bakıyordu. "Peki bu tür bir anlaşma tam olarak nasıl işleyecek?"

Zaferin kokusunu almıştı, onun elinin altında olduğunu biliyordu. "Birlikte zaman geçiriyoruz. Sana ne istersen veririm."

"Geçici olarak," diye ekledi.

"Son kullanma tarihi diye bir şey yok Francesca."

"Ama her zaman ilgini kaybediyorsun."

"Sizin de bekâr olduğunuzu belirtmek isterim. Bunun nedeni ilgini hep kaybetmiş olman mı?" Parmaklarını kızın ensesinde gezdirdi ve oradaki buklelerle oynadı.

İçini çekti ve nihayet bakışlarını onunkilere dikti.

"Bakın, ben de sonsuza kadar yaşamak istemiyorum. Beş yıl sonra nerede olmak istediğimi bilmiyorum. Başka birinin istek ve ihtiyaçlarını dikkate almak zorunda kalmadan önce bunu çözmeyi tercih ederim. Ve Tanrı bunu seninle isteyen kadının yardımcısı olsun."

Ellerini onun sıkı omuzlarında gezdirdi. Onu yavaşça kollarının arasında çevirdi ve gergin kaslarını yoğurdu. Kadın ona karşı geriye doğru sarktı.

"O zaman neden evet demiyorsun?" diye karanlık bir şekilde kulağına fısıldadı. "Bunun için beni zorluyor musun?" Bunun onu neden sertleştirdiğini bilmiyordu. Bir Kilbourn kontrolü asla isteyerek bırakmazdı.

"Oha! Bölüyor muyum?"

Frankie'nin kapı aralığında uzanan adam, onu başka bir adamın kollarına sarılmış bulunduğu için kızgın olmaktan çok ilgili görünüyordu. Geniş omuzlu ve kaslıydı. Bunu gösteren dar bir Henley giymiş ve dışarıdaki otuz derecelik havayı görmezden gelmişti. Elinde Manhattan'daki herhangi bir beş yıldızlı yemekten daha iyi kokan bir yiyecek torbası tutuyordu.

Frankie, Aiden'ın elinden kurtulmaya çalışırken adamı, "Gio," diye selamladı. Adam bunu pek umursamadı. "Erken mi geldin?" diye sordu Aiden'a doğru paniklemiş bir bakış fırlatarak. Aiden bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Ha?" Gio eşofmanının cebinden bir telefon çıkararak sordu.

Telefonu kaldırdı ve bir fotoğraf çekti.

"Sakın buna cüret etme!" Frankie artık gergin değildi. Hırlayan bir dişi aslandı.

"Oops. Çok geç," diye omuz silkti. "Beni arkadaşınla tanıştırmak ister misin?"

Aiden, Frankie'yi elinde tutmaya çalışırken, Frankie kendini beğenmiş bir şekilde sırtan adama bir yumruk atınca onu geri çekmeye başladı.

"Sen tam bir pisliksin!"

Gio'nun telefonu çaldı ve ekrana bakarak sırttı. "Annen Pazar günü arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyor."

Frankie ona doğru hamle yaptığında Aiden onu belinden yakalamak zorunda kaldı. Gio gülerken onu kaldırdı ve etrafında döndürdü.

"Ben Gio," dedi adam, Frankie'nin ulaşamayacağı bir yere elini uzatarak. "Bu cehennem zebanisinin kardeşi."

Aiden boştaki elini salladı.

"Aiden," dedi.

"Ee, siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Gio sordu. "Evet," dedi Aiden.

Frankie, "Hayır," diye karşı çıktı.

"Her halükarda beni on altı numaralı garip düzeltme girişiminden kurtardın. Mary Lou Dumbrowski."

"Mary Lou yine mi bekâr?" Frankie, kardeşini öldürme girişimlerini durdurarak, "Mary Lou yine bekâr," dedi.

Gio küçük masaya geçti ve elindeki yemek torbasını masaya bıraktı. "Evet. Üç numaralı koca geçen ay kuru temizlemecide yere yığıldı. Bam. Yere düşmeden ölmüş."

Frankie, "Senin için yeni dullar bulmaya başladığına göre annem umutsuzluğa kapılmış olmalı," dedi.

Aiden elini sıktı ve sonra onu serbest bıraktı. Artık katil gibi görünmüyordu.

"Annem 36 yaşında bekar bir oğlu olmasından hoşlanmıyor," diye açıkladı Gio. "Ayrıca kız kardeşleri arasında torunu olmayan tek kişi olmaktan da hoşlanmıyor."

Frankie ona, "Marco daha yeni Rachel'ı hamile bıraktı," diye hatırlattı. "Marco bizim diğer kardeşimiz ve Rachel da onun karısı," diye açıkladı Aiden'in yararına.

"Merak etme, çünkü az önce ona daha da fazla büyükanne umudu verdin," diye alay etti Gio, çantaları açarken.

Frankie başını salladı. "Senden nefret ediyorum. Ne getirdin?"

Gio dört şarküteri sandviçi, yağlı kâğıda sarılmış turşu ve büyük bir barbekü cipsi paketini açtı. "Her zamankinden. Takılıyor musun, Aide?"

Franchesca'dan önce hayatı boyunca kimse ona Aide dememişti. Görünüşe göre Baranski ailesi lakap takmaktan hoşlanıyordu.

"Dün geceki UFC dövüşünü kaydettik," dedi Gio, ona bir sandviç sallayarak.

"Karma dövüş sanatları mı?" Aiden üst üste dizilmiş görkemli sandviçlere bakarak sordu.

"Ugh," diye gözlerini devirdi Frankie. "Peki. Sen kalabilirsin. Ama biftek benim hakkım."

"Biran var mı?" Gio sordu.

"Evet, evet. Pantolonunu çıkarma." Frankie mutfağa yöneldi ve Aiden da onu takip etti.

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," dedi ona, ince bileğini kavramak için uzanarak.

"Evet, var," diye iç geçirdi. "Ama dışarıdaki koca ağızlı şarkı söyleyen basların yanında değil."

"Yarın benimle yemeğe çık."

Bir an için ona baktı ve adam onun bir bahane bulmaya çalışıyor olabileceğini düşündü. "Peki," dedi. "Ama yeri ben seçiyorum."

"Tamamdır." Eğildi ve dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Bak ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Sen bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Kadının boynunda ve kollarında tüylerin diken diken olduğunu görme zevkine erişti. Aiden buzdolabından çıkardığı biraları aldı ve oturma odasına geri döndü.

Gio'nun köhne koltuğunda oturduğu kanepeye yerleştiler ve bir usta tarafından yapılmış sandviçleri yerken erkeklerin ve kadınların birbirlerini kanlı bir teslimiyetle dövmelerini izlediler. Frankie ve Gio neredeyse her maçta aksiyon yaşadılar ve maç boyunca birbirlerini azarlamaktan zevk aldılar. Aiden aynı şeyi üvey kardeşiyle yaptığını hayal etmeye çalıştı. Bu akıl almaz bir şeydi. Hiçbir zaman böyle kolay bir ilişkileri olmamıştı.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Gio avdar ekmeğinde pastırmasını ısıırken sordu.

Franchesca birasından hızlıca bir yudum aldı. "Aide, tanışmamızdan beş saniye sonra bana striptizci dedi. Ona pisliğin teki olduğunu söyledim. Sonra kardeşi düğünden bir gece önce Chip'i kaçırdı ve biz de onu bulmak zorunda kaldık."

Gio'nun sandviçi elinden kucağındaki paketin içine düştü.

"Ciddi misin?"

"Ne yazık ki evet," diye itiraf etti Aiden. "Ama striptizci olayını gerçekten kastetmemiştim."

"Güzel," dedi Gio iyi huylu bir şekilde. "Seni tok karnına dövme k zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Dayak yemekten nefret ederim," diye onayladı Aiden.

Frankie birasını aldı ve Gio sandviçinden bir ısırık daha alana kadar onu izledi.

"Oh, ve dün gece harika seks yaptık. ılgınca harika."

Gio sandviçini yerken boğuldu ve Frankie ayağa kalkıp sırtına bir tokat atana kadar öksürdü.

"Lanet olsun. Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm

Frankie'nin seçtiği restoran, Brooklyn'in sakin bir sokağında, boş bir vitrin ile bir yoga stüdyosu arasına sıkışmış bir Portekiz lokantasıydı. Masalarda örtü yoktu ve menüler sanki arka ofis yazıcılarından çıkmış gibiydi. Ancak mutfaktan gelen kokular cennetten farksızdı.

Aiden telefonunu sessize aldı ve ceketinin cebine koydu. Hiçbir şeyin dikkatini masanın karşısındaki kadından çalmasını istemiyordu. Frankie saçlarını açmıştı ve restoranın rahat atmosferine uygun olarak dar bir kot pantolon, gözlerini nefis göğüs dekoltesine çeken yakalı bir kazak ve yumuşak süet botlar giymişti.

Rahat görünüyordu... menüsünü inceliyor, çenesini eline dayıyordu. Mükemmel bir duruş sergilemeyen ve garsonların isimlerini sorup hatırlayan son kadını hatırlamaya çalıştı.

"Ne?" Frankie menüsünün üzerinden ona kaşlarını çatarak sordu. "Ben sadece..."

"Manzaraya hayranım derseniz, masaya kusacağım."

Aiden başını salladı. *Ağzından çıkan kelimeler...*

"Bunu şimdi yapamayız."

"O zaman neden bana bakıyordun?"

"Çünkü sana bakmayı seviyorum. İzlemesi ilginç birisin."

Frankie, "Bunun bir iltifat olduğunu varsayacağım, böylece ilk randevumuza kavga ederek başlamak zorunda kalmayacağız," diye karar verdi.

"İltifat olarak söyledim. Sen farklısın-" "Alıştığından farklısın." Menüü kapattı. "Bu da beni

Medeni bir tartışma olacağını umduğum bu tartışmadaki ilk noktam."

"Dün gece kardeşine yaptığın gibi yüzümü parçalayıp bana yedirmekle tehdit etmeyeceksin, değil mi?" Aiden sordu.

"Har har, zeki çocuk. Şunu masaya yatıralım. Muhteşem orgazmlar dışında hiçbir ortak noktamız yok."

"Orgazm" kelimesi sikini kıpırdattı. "Başka bir şey olmadığına inanmakta zorlanıyorum. Yavru köpekler ve elmalı turta hakkında ne düşünüyorsun?"

Dudakları kıvrıldı. "Tamam, şunu deneyelim. Bu haftaki hedefin ne? Cuma gününe kadar ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Garson bardaklarla geri döndü. Burası bir BYOB yeri, bu yüzden Aiden koleksiyonunu yağmalamış ve iyi bir şişe cabernet'e karar vermişti. Siparişlerini verdiler ve menüleri uzattılar.

"Cumaya kadar mı?" Aiden onun bardağını doldurduktan sonra kendi bardağına geçerek sordu. "Yönetim kurulu oylaması bu hafta. Benim istediğim gibi olmasını sağlamayı planlıyorum. Elliot'a ailedeki ve işteki yerinin hatırlatılması gerekiyor. Ve benim dikkatimi çekmesi gereken bazı, nasıl desem, büyüme sancıları yaşayan yeni bir satın almam var."

"Uh-huh," dedi Frankie kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu hafta ne yapacağımı biliyor musun?"

"Bilmek isterim."

"Perşembe günkü Kurumsal Sosyal Sorumluluk sınavımı geçmeye çalışıyorum."

"Sınav mı?"

"MBA yapıyorum. Yeterince odaklanabilirsem Mayıs'a kadar bitirmiş olurum. Yemek işi, Pru'nun düğününde parasız kalmamak için ek bir işti. Bir küçük işletme geliştirme merkezinde yarı zamanlı çalışıyorum."

"İşle mi ilgileniyorsun?" diye cüret etti. Orgazm içermeyen ortak bir zemin.

"Hem de çok. Aileniz bir iş yaptığında böyle olur. Bunu anladığınıza eminim."

Başını salladı. "Elbette. Bazen, sanki kanımızda varmış gibi görünebilir."

"Evet, belki iş kısmı benim için uygun olabilir ama yemek kısmı değil."

Onun sorgulayan bakışları karşısında Frankie güldü. "Annemle babamın Brooklyn'de evlerinin hemen aşağısında bir şarküterileri var. Şimdi kardeşim Marco işletiyor. Ben o dükkânda büyüdüm. Yarım kilo konserve sığır etini Marco ya da Gio'dan daha iyi dilimleyebilirim."

"Ama bir şarküteri devralmak istemediniz?"

Frankie başını salladı. "Ben işin rakamlarla ilgili kısmını seviyorum. Muhasebe, planlama, takip."

"MBA'ınle ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Küçük İşletme Geliştirme Merkezi'nde yaptığım işi gerçekten seviyorum. Bazı insanlar büyük işletmelerin, devasa şirketlerin Amerika'nın çalıştığı yer olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. İkinci nesil sıhhi tesisat şirketi ya da kırk yıldır açık olan dondurmacı, yeni açılan makine atölyesi ya da çiçekçi. Ben bu işletmelerin iş yapmasına yardımcı oluyorum."

Büyülenen Aiden öne doğru eğildi ve dirseğini masaya dayadı.

"Ve sen hiçbir ortak noktamız olmadığını düşünüyorsun," diye belirtti.

"Bu şişenin fiyatı ne kadar?" diye sordu, şarabı incelemek için kadehini kaldırarak.

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Biliyorum çünkü sen tuvaletteyken Google'da arattım.

Benim kiram bu şişeden daha ucuz."

"Neden paranın seninle bir anlaşmazlık konusu olacağı hissine kapılıyorum? Neye sahip olduğun, ne kadar kazandığın ya da borcun umurumda değil. Neden benim mali durumumla ilgilenesin ki?"

"Aiden," diye güldü. "Mali durumunuz sizi benimkinden tamamen farklı bir dünyaya sokuyor. Bu dünyaların birbirine pek uyacağını sanmıyorum."

"Deneyene kadar bilemeyiz."

Garson geri döndü ve tavuk şiş mezesini bir güzel getirdi.

"Ne yapmamı istiyorsun, galalara kol şekerin olarak gitmemi mi? Çünkü dürüst olacağım. Dün gece ne gördün? Eşofman, UFC ve yağlı sandviçler mi? Bir hafta sonu Pru'nun arkadaşlarından biri gibi şık giyinip 'görünmek' yerine bunu yapmayı tercih ederim."

"Bu anlaşmada Franchesca, yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Seninle başka bir sosyete Barbie'si olarak ilgilenmiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Hmm."

"Ne?" diye sordu.

"Düşünüyorum."

"Başka bir bahane bulmaya çalışıyorsun. Dene Franchesca. Benimle çık. Sik beni."

"Bir kızın ayaklarını nasıl yerden keseceğini biliyorsun," diye şaka yaparak şarabından bir yudum daha aldı.

"Sadece dürüst davranıyorum."

Tabaktan bir parça ekmek aldı ve inceledi. "Peki. Diğer 'randevuların' gibi etrafta dolanmak istemiyorum. Ve benim hayatım burada. Manhattan'ın dört bir yanını senin emrinde dolaşmak istemiyorum."

"Anlaştık. Dağınıklık istemiyorum. Drama yapmam. Eğer bu iki şeye uyabilirsen, gayet iyi anlaşıyoruz."

"Tek eşlilik mi?" Frankie bir kaşını kaldırarak sordu. "İkimiz için de bir gereklilik."

Başını salladı. "Güzel. Sanırım anlaştık."

Masanın öbür ucuna uzandı ve kızın elini tuttu. Ama sıkmak yerine parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "İçimden bir ses seninle iş yapmanın bir zevk olacağını söylüyor," diye tahmin etti.

Kaşık kaşık balık yahnisi ve tuzlu morina böreği yiyip konuştular ve kahvelerini yudumladılar. Kahve sertti, diline acı değil ama tatlı da gelmiyordu ve Aiden Franchesca'nın tadını düşünmeden edemiyordu. Sadece tadına bakmaya başlamıştı ve daha fazlasını istiyordu.

Adam onu durduramadan çeki eline aldı. "Uh-uh," dedi, kâğıdı elinden kaparak. "Para bir anlaşmazlık konusu değil, değil mi?"

"Ben öderim, Franchesca."

"Bir dahaki sefere alabilirsin. Bu seferki benden. Ve kaşlarını çatmayı kes. Senin için bu kadar önemliyse, tatlı alabilirsin."

Tatlı. Bu kelime Frankie'nin çıplak vücudunun düzinelerce görüntüsünü akla getirdi.

"Gelato, Kilbourn. Ne düşündüğünü anlıyorum."

Servis görevlisi Frankie'nin para üstüyle döndü. "Bahşişi bırakıyorum," diye açıkladı Aiden, aşağı yukarı akşam yemeği hesabının tamamına denk gelen bir hesap bırakarak.

"Gösteriş yap."

Kalktılar ve adam onun paltosunu giymesine yardım etti. Daha iyi günler görmüş yün bir trençkottu. "Bir düğmen eksik," dedi kendi kaşmir paltosunun içine girerek ve onun paltosunun kapağındaki boşluğa bakarak.

"Ah, biliyorum. Geçen kış kardeşlerim, ailemin evindeki eski yatak odamın penceresinden gizlice çıkıp eskiden yaptığım gibi ağaçtan aşağı sallanarak inmem için bana meydan okuduklarında kendimi kaybettim. Kendimi savunmam gerekirse, Şükran Günü yemeğinde üç şişe şarap içmiştik. Hala düğmeyi bulamıyorum."

"Peki, bu dondurmacı nerede?" Aiden sordu. Restorandan çıktıklarında kızın elini tutması onu memnun etmişti. Ona tatlıdan sonra aklında ne olduğunu sormak istiyordu. Arabada bir gece çantası ve hatırı sayılır bir prezervatif zulası vardı. Sadece hazırlanıyordu... ve belki biraz da umutluydu.

Frankie bloğun etrafındaki yolu gösterdi. "Bugün çalıştın mı?" diye sordu.

Başını salladı. Bunu planlamamıştı. Barbados'tan eve bu sabaha kadar uçmaması gerekiyordu ama Francesca yatağından çıktığında bu planı değiştirmişti. "Yaptım. Ben yokken felaket bir şey olmadığından emin olmalıydım."

"Elliot konusunda ne yapacağına karar verdin mi?" Frankie sordu.

Bunun bir tuzak olup olmadığını merak ederek gerildi. Ondan nefret etmeye devam etmesi için bir bahane daha. "Onu en çok acıtan yerinden vurdum."

"Kırık burnu mu?" Frankie sordu.

Aiden güldü. "Hayır, ama iki siyah gözü var ve nefes alamıyor, bu yüzden babamıza yalvarırken bunu görmek eğlenceliydi."

"Babana mı gittin?" Frankie sordu.

"Elliot her zaman sorunlu bir çocuktur. Acele kararlar verirdi, genellikle de büyük miktarlarda parayla. Ona şirkette bir pozisyon verildi çünkü bu babamın gözünde adil bir durumdu. Ama Elliot'ın parası geri alınabilir bir tröste bağlı. Babam onun parayı kumarda kaybetmesini ya da kendi genelevini açması için bir fahişeye borç vermesini istemedi." "Ya da striptizci gibi dans eden bir kıza," dedi

Frankie.

ona kirpik atıyor.

Aiden onun omzunu dürttü. "Bunun için özür dilerim. Uzun bir gün geçirdim ve yapmak istediğim son şey akşamımı bir partide beni tavlamaaya çalışan arkadaşlarımla geçirmekti."

"Ve migrenin vardı." "O da var."

"Sık sık oluyor mu?"

"Sadece özel durumlarda. Genellikle Elliot'la uğraşırken."

"Peki, baban ağır bir suç işlemenin cezasının ne olduğunu düşünüyordu?" Frankie sordu.

"Elliot'ın hesaplarını bir aylığına dondurdu."

Frankie tökezledi. "Kardeşin bir güç gösterisi için birini kaçırıyor ve baban da *onun harçlığını* mı kesiyor?"

Aiden ona, babası ceza verdiğinde kendisinin de benzer bir tepki verdiğini söyleyecek değildi. Bu özel bir aile meselesiydi.

"Babam durumun bunu gerektirdiğini düşünüyordu."

"Peki sizce 'durum' neyi gerektiriyor? Cevabınızın gecemizin dondurma bölümünü geçip geçemeyeceğinizi belirleyeceğini unutmayın."

"Bu durumda, katranlama ve tüy dökme işlemlerini geri getirmek istiyorum."

"Öğreniyorsun, Aide. Öğreniyorsun," dedi, gözleri parlayarak. Bu, yakın tarihteki tüm zaferlerden daha tatlı bir zaferdi. Ve Aiden hiç düşünmeden, onu manevra yapmaya zorlamadan Frankie'yi kendine doğru çekti.

"Artık çıktığımıza göre seni istediğim zaman öpebilir miyim?"

Başını kaldırıp ona baktı ve parmaklarını yakalarına geçirdi. "Mantık çerçevesinde, sanırım."

Gözlerinin kısılıışındaki, dudaklarının aralanışındaki sıcaklığı gördü. Ve ağzını onunkine yaklaştırdığında, o zaferi tekrar tattı. Franchesca Baranski geçici olarak boyun eğmişti. Öpmek, becermek, kızdırmak ona aitti. Ve birlikte geçirdikleri zamanın bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı.

Kız geri geri gidiyordu ve Aiden, kızın omuzları binanın soğuk tuğlalarıyla buluşana kadar onu takip etti. Onu orada tutan Aiden, çenesini ellerinin arasına aldı ve ağzını baştan çıkardı. Dudakları dolgun ve çok yumuşaktı. Aletinin üzerinde kaydıklarını hatırladı, hatırladı

serbest bırakılmasının şokuyla dönüp duruyorlardı. Ve şimdi aç bir şekilde onunla besleniyorlardı.

Elleri ceketinin içindeki göğsünden kalçalarına doğru hareket etti. Onu kendine doğru çekti ve ereksiyonunu hissettiğinde inledi.

"Gelato ile ne kadar evlisin?" diye sordu, adamın ağzından kurtulurken.

"Gelatodan nefret ederim."

"Evim buradan üç blok ötede." "Arabada prezervatifim var."

"Evimde biraz var."

Babasının ergenlik çağındaki oğluna yaptığı uyarı kafasında yankılandı. On yedi numaralı zengin çocuk kuralı. Asla bir kadının prezervatifini kullanma. Seni hamile bırakarak tuzağa düşürmeye çalışıyor olabilir.

"Hadi gidelim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Klitorisi ihtiyaçtan şişmişken ve elini tutan, bu konuda çok etkili bir şeyler yapabilecek seksi bir adam varken üç blok kilometrelerce yol gibi geliyordu. Neredeyse hiç konuşmuyorlardı, aralarındaki gerilim her saniye daha da artıyordu.

Vücudunun onunkine her dokunuşu Frankie'yi daha da acılı ve muhtaç bir hale sokuyordu.

Barbados'ta olduğu kadar iyi olacak mıydı? Daha iyi olur muydu? Hayatta kalabilecek miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kapının önünde anahtarlarını karıştırıyordu, parmaklarının titremesinden sinirleri belli oluyordu. Aiden anahtarları ondan aldı ve kapının kilidini açtı. Bu, gecenin geri kalanında yaptığı son medeni şeydi.

Frankie onu içeri sürükledi ve Bayan Chu kafasını koridora uzatıp onlara atıştırmalık ya da seks tavsiyesi veremeden kapıyı arkalarından kapattı. Bayan Chu kapının zincirini kaydırduğunda Aiden paltosunu ve takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı bile.

Kadın da ona katıldı, kat kat giysilerini ve ayakkabılarını çıkarıp attılar.

"Buraya gel," dedi, sesi çakıllı bir emir gibiydi.

Ona doğru yürüyebilir, onu bekletebilir, o günahkâr dudakları ve seksi, dar kırmızı iç çamaşırının sınırlarından kaçmak için zorlanan sihirli sikiyle ondan çalincaya kadar üstünlüğü biraz daha elinde tutabilirdi. Ama yapmadı. Frankie kendini ona doğru fırlattı. Aiden, hakkını yemeyelim, onun ağırlığı altında eğilmedi.

Onu kucağına aldı, kık yanaklarından tutarak kaldırdı ve sertleşmiş aletine yasladi.

Aklında seks potansiyeli varken giyindiği için minnettardı. İlk defa iç çamaşırı sütyenine uyuyordu. Siyah ve dantelli, çaba sarf ettiği kadar seksiydi. Ve işini yapıyor gibi görünüyorlardı.

Aiden onu yatak odasına taşıırken ağzından beslendi. Bu sefer onu yavaşça yatağa indirdi ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Yatağı küçüktü, Barbados'ta kendilerini şımarttıkları yataklara hiç benzemiyordu. Ama Aiden buna aldırıyor gibiydi.

"Prezervatif?" diye sordu, sesi sertti.

Komodininin üzerindeki bir kutuyu işaret etti.

"Umarım onları oraya beni düşünerek koymuşsundur," dedi kuru bir sesle. Adamın aletinin kendisine karşı bu kadar sert olmasıyla onu kızdırabilmesine şaşırmıştı.

"Hayır, komodininin üzerinde her zaman ekstra büyük bir kutu zevkine uygun prezervatif bulundururum."

Adam kızın kıcını çimdikledi ve kız ciyakladı. Ağız daha fazla yorum yapılmasını engelledi.

"Seni mümkün olan her şekilde istiyorum," diye itiraf etti.

"Bir yerden başlamak lazım," diye nefes aldı, yarı gülerek, yarı yalvarmaya hazır bir halde. "Beni nasıl istiyorsun, Aiden?"

Beklediği gibi, bu soru onun güzel mavi gözlerini aydınlatan cinsel bir ihtiyaçtı. Çenesini sıkı.

"Göster bana," diye ısrar etti. Ona izin veriyordu. Geçen sefer üstünlük sağlamak için bir savaş olmuştu. Bu kez, o meleğin yüzünün ardında ne tür karanlık fantezilerin döndüğünü görmek istiyordu.

Boğazından alçak sesle hırladı ve onu yüzüstü çevirdi. Bir avuç saçını tutarak başını aşağıda tuttu ve bir kolunu beline dolayarak dizlerinin üzerine kalkması için kalçalarını kaldırdı.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

"Sana yeşil ışık yakıyorum. Bu gece ne istersen olur." Elbette, onu test ediyordu. Ama önümüzdeki on saniye içinde sikini ona sokmazsa, muhtemelen ölecekti.

"Ne istersem mi?" diye tekrarlardı.

"Ben üçlü sekslerden ya da üzerime işeyen erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Peki ya..." parmağını Frankie'nin omurgasından aşağı, kıkı yanaklarının arasındaki yarığa doğru kaydırdı. Parmağının ucunu göt deliğinin üzerinde gezdirdiğinde Frankie gerildi.

"Bakalım akşam nasıl geçecek," dedi.

"Bence evlenmeliyiz," diye şaka yaptı Aiden.

Frankie yastığa doğru güldü. "Aide, cidden şu anda vücudunun bir parçasını içime sokmazsan, seni dışarı atıp tek başıma dondurma yemeye gideceğim."

"Bunu yapamayız, değil mi?" O sihirli parmakları aldı ve bacaklarının arasına getirdi.

"Tanrım, evet." Adam iç çamaşırını kalçalarından aşağı çekerken Frankie'nin iniltisi boğuklaştı. Ve sonra nihayet iki parmağını dar, ıslak göbeğine soktuğunda şok ve zevkten sesi kesildi. Sonunda artık boş değildi.

Daha fazlası için yalvararak kalçalarını ona doğru itti. Aiden'in eli saçlarından ayrılıp omzundan aşağı kaydı ve sarktığı yerden göğsünü avuçladı.

Bir eliyle onu diz çöktürüp diğer eliyle sikerken, işkencesini yavaşça artırdı. Ve Frankie yastığa onun sözlerini mırıldandı.

"Sen çok güzel bir kızsın Franchesca," diye fısıldadı Aiden, sırtından aşağı öpücükler yağdırarak.

Tanrım, onun üzerinde kıvrılma hissini seviyordu. Parmaklarını içine sokmasını ve meme uçlarını çekiştirmesini. *Daha fazlasına* ihtiyacı vardı.

Ve bunu ona vermeye hazırdı.

Frankie başparmağının kıkır yanakları arasında gezindiğini hissetti ve dokunuşla gerildi.

"Bana güvenmek mi?"

Soru gergin bir şekilde soruldu.

Aiden'in istediğini elde edene kadar kuralları çiğnemeyeceğine, hatta ağabeyinin yaptığı gibi birini kaçırmayacağına güvenmiyordu. Ama vücuduna daha önce hiç bilmediği bir zevk vereceği konusunda ona güveniyordu.

"Evet. Tamam. Evet," dedi sesi boğuklaşarak.

Güvenceye ihtiyacı yoktu. Adam onu daha önce hiç tecrübe etmediği şekillerde parmaklarken birkaç dakika içinde yalvarmaya geri döndü. O başparmak. O sihirli parmaklar. Kalın aletin, henüz çıkarmadığı külotunun kumaşının arasından onu yokladığını hissediyordu. Sadece duymakla kalmayıp çıplak teninde hissettiği ağır nefesi.

Bir kız patlamadan önce ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Frankie onun parmaklarının özellikle ustaca kıvrılması üzerine yastığa doğru haykırdı. Patlayacak ve tüm apartmanı yerle bir edecekti.

Aiden alçak sesle ve gırtlaktan inledi. "Boşalmaya hazırlandığımı hissediyorum." Eğildi ve kızın omzunu ısırdı.

Bu hızlı acı dilimi, onu bir gitar teli gibi koparmak için gereken tek şeydi. Bıraktı ve orgazmın içine doğru savruldu. Bu mu? Bu başka bir dünyaydı ve Aiden onun yeni evreniydi.

Övgü ilahileri söyleyerek parmaklarını ve başparmağını onun içine pompalamaya devam etti ve serbest bırakılmasıyla titredi ve titredi.

Aiden onun vücuduyla bir maestro gibi oynuyordu.

Adamın ağırlığının arkasına kaydığını hissetti, adam içinden çekildiğinde hıçkırarak yalvardı. Ve sonra folyo ambalajın sesini duydu.

Kendini ona doğru okşayarak sikini hazırladı ve Frankie dizlerini biraz daha açarak onu içeri davet etti. Başka bir şey gerekmedi.

Aiden sikinin tepesini ona doğru çentikledi, kalçalarını kavradı ve içine girdi.

Çılgınca doyan Frankie bu istilayı memnuniyetle karşıladı. Boğazının arkasından çıkardığı ses onu çılgına çevirdi. Frankie şaha kalktı, sırtını kamburlaştırdı.

Yumruğunu saçlarına doladı ve işkence edercesine yavaş, ölçülü vuruşlara başlarken onu sabit tutmak için kullandı. Dondurma konusunda ısrar etmediği için çok memnundu.

Diğer eli hiç kıpırdamıyor, sanki vücudunun her santimini keşfetmek istiyormuş gibi etini okşuyor ve sıkıyordu. Aiden'ın saçlarını tutuşu kayboldu ve onu kalçalarından kavradığında, saçlarını omzunun üzerinden attı ve ona baktı.

Tutkunun sancıları içinde kaybolmuş bir tanrıya benziyordu. Çenesi sıkılmıştı. Boynundaki kordonlar gerginliğe karşı duruyordu. Gözleri kapalıydı.

"Bana öyle bakmana bayılıyorum," diye kelimeleri gıcırdatarak söyledi. "Ne gibi?"

"Sanki ben senin evreninin merkeziymişim gibi."

Bu bağlantı, bakış bakışa, onları tutsak etti. Adımları önce belli belirsiz hızlandı, sonra **hızlandı**, daha hızlı ve

daha hızlı. İticileri o kadar güçlüydü ki, sonunda sırtındaki tüm ağırlığı kabul ederek yüzüstü yatana kadar onu ileriye doğru zorluyorlardı.

"Aiden!" diye adını haykırdı. İçinde yeniden oluşan doruk noktası dehşet vericiydi.

Kulağına usulca homurdandı, vahşi ritmin içinde kaybolmuştu. Vücudu ona "A!" dedi. Ve Frankie itaat etmekten çok mutluydu. Adam onu yatağa bastırıyor, hareket edecek yer bırakmıyordu. Yapabileceği tek şey adamın verdiği zevki almaktı.

Aiden elini bacaklarının arasına kaydırıp ve tam da dokunuşuna ihtiyaç duyduğu yerden kavradı. "Geliyorum ve yanımda olmana ihtiyacım var," dedi ona.

Ona bir kez, sonra iki kez çarptı ve üçüncü hamlede zafer çığlıkları atarken onu tuttu. Kadın onunla orada buluştu, vücudu muhteşem bir serbest düşüşe geçerken duvarları onun etrafında kapandı. "Siktir, Franchesca. Bebeğim," diye inledi kulağına karşı.

Bu sadece onun daha çok boşalmasına neden oldu. Aleti içinde nabız gibi atıyor, boynuna doğru nefes nefese kalıyor, adamın ağırlığı üzerine biniyordu. Dalgalar yumuşamaya başladığında bile parmakları çarşafın üzerinde beyaz boğumlar halindeydi.

Bitene ve altında titreşene kadar onu becerdi ve sonra onun üstüne yığıldı.

"Seni kırdığımı biliyorum," dedi, "ama taşınmak şu anda bir seçenek değil."

"Sorun değil. Cinsel olarak yapmak istediğim her şeyi başardım. Bu şekilde ölmek tamamen kabul edilebilir," dedi Frankie yastığa doğru. "Annem çok gurur duyacak."

"Annenden bahsetmişken-"

"Aiden, hâlâ içimdesin. Bunun nereye gittiğini sevmiyorum."

Boynuna doğru hafifçe güldü. "Pazar öğle yemeğine hala davetli miyim?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Frankie onun geceyi geçirmesine tam olarak izin vermek istememişti. Ama çıplak Aiden Adonis'in etrafını sarmasıyla yatağında uzanmak, vazgeçemeyeceği kadar çökmüştü. Ayrıca, onun gülünç derecede mükemmel vücudunun pompaladığı ısı, onu kutup esintili dairelerinde sıcak tutmak için fazlasıyla yeterliydi. Pencere cereyan yapıyordu ve binanın kaloriferi yıllardır son demlerini yaşıyordu. Ama kirası uygundu ve ailesine yakındı.

Bu yüzden kat kat giyindi ve yatağının üzerine battaniyeler yığı. Aiden'in dün gece iri gövdesiyle hükmettiği yatağa. Topak topak yatağı ve sarkık bazalarıyla şikâyet edemeyecek kadar kibar olduğu yatak. Yüksek lisans parasını ödemeyi bitirdiğinde değiştireceği şeyler listesindeydi. Elbette bazı öğrenci kredileri alacaktı ama çoğunlukla, okul harcının mümkün olduğunca büyük bir kısmını cebinden ödeyerek yükü önceden omuzlamıştı.

Frankie kafasını banyodan çıkardı ve dişlerini fırçalarken ateşli bir sevişme gecesinin neden olduğu hasara baktı. Battaniyeleri yerde yığın halindeydi ve bir noktada birinin ayağı ya da kolu komodini süpürüp temizlemişti. Yeni bir lambaya ihtiyacı olacaktı gibi görünüyordu.

Buna değer.

Aiden, saat beş gibi dışarı çıkarken kızın alnına bir öpücük kondurmuştu.

Erkenden toplantıları vardı ve duş alıp üstünü değiştirmek için eve gitmesi gerekiyordu.

Öte yandan, iki saat sonra alarmı çalana kadar yatağında onun gibi kokan çarşafların üzerinde uzanmıştı.

Yavaşça duş almış, sonra da işe giderken uğradığı hipster kafede kendine pahalı bir kahve ısmarlamaya karar vermişti.

"Günaydın," dedi Frankie ofisin cam kapısından içeri girerken. Brooklyn Heights Küçük İşletme Geliştirme Merkezi'nin resepsiyon görevlisi ve yarı sahibi Brenda, Frankie'yi görünce ürperdi.

Frankie'yi içeriye kadar takip eden kış havasının cereyanını hissetti ve masasının altındaki ısıtıcıya daha da sokuldu.

Şık olmasa da neşeli bir yerdi. Frankie daha geçen yıl bir Pazar günü Brenda ve kocası Raul'un endüstriyel gri duvarları güzel, temiz bir beyaza boyamalarına yardım etmek için gelmişti. Brooklyn'li yerel sanatçıların eserleriyle dekore etmişlerdi. Vitrin resimleri, ufuk çizgisi ve sokak eskizleri. Brenda, yeşilin patlaması ve "hava filtreleme" için gerçek bir bitki bahçesi eklemişti.

Brenda, "Kızım, işe yürürken donarak öleceksin," diye söylendi.

Frankie güldü ve boynundaki yün atkıyı çözerek portmantonun üzerinden geçirdi. Dün gecedен sonra, Aiden'inkinin çoğunu alarak altı bloklu yürüyüş için ayıracak sıcaklığı olduğunu hissetti.

"İşe yürüyerek gitmeyi *seviyorum*. Çünkü yürümek bana bunu yapma imkânı veriyor." Brenda için aldığı küçük yeşil çayı uzattı.

Kadın parmaklarını oynattı ve fincana uzandı. "Gimmie! Söylediklerimi unut. İstedğin kadar yürü. Bana yeşil çay getirmişken donmak kimin umurunda?"

"Dün geceki Daisy Scouts nasıl geçti?" Frankie paltosundan sıyrılıp çantasını masasına götürürken sordu.

İzci lideri -Brenda'nın kızı- Bon Jovi'yi izlemek için ön sıralardan bir koliyle geldiğinde Brenda torununun Daisy grubuna bakıcılık yapmak üzere çağırılmıştı.

"Onlar gittikten sonra yarım şişe şarap içtim. On üç tane yedi yaşında çocuk." Brenda başını salladı ve hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için saçlarını okşadı. Koyu renk saçlarını düzinelerce küçük örgüyle ensesinde bir topuz haline getirmişti. "Yemek masam parıltılı bir bomba patlamış gibi görünüyor."

"Seni ısıltılı ya da yapışkan el işleri yapmaman konusunda uyarmıştım!"

"Dersimi aldım," diye iç geçirdi Brenda. "Peki ya sen? Gizemli akşam yemeği randevun nasıldı?"

Frankie akşamki planları konusunda ketum davranmış, bu da Brenda'nın hemen dikkatini çekmişti.

"İyiydi."

"Mmm-hmm," dedi Brenda.

Frankie yanaklarındaki rengin yükseldiğini hissetti. Aiden'ın ağzını biraz fazla açtığı boynu ile omzu arasındaki çürüğü kapatmak için bugün balıkçı yaka giymişti. *Bir dahaki sefere önce yasayı koymas gerekecekti: Görünürde morluk olmayacaktı.*

Bir dahaki sefer olacağı düşüncesi mi? Şimdi yanakları alev alev yanıyordu.

"Kızım, dönüştüğün pembe tonlar beni çok merak ediyorum."

"Erkek arkadaşım olan adamla yemek yedim." Teknik olarak öyleydi. Öyle değil miydi? Geçici olarak görüştüğüm ve çıplak olarak eğlendiğim adam demek çok ağız dolusu bir ifadeydi.

"Erkek arkadaş mı?" Brenda canlandı. Yeşil çayının kapağını açtı ve buharını üfledi. "Ayrıntılar, lütfen."

"Sosyal medya çalıştayı için hazırlanmamız gerekmiyor mu?" Frankie umutla sordu. Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve açtı.

"Geçen yıl her ay verdiğiniz mi? Sanırım bunu bir bilime dönüştürdük. Dökül."

Aklını kaçırmış gibi görünmeyecek ne söyleyebilir ki? *Erkek arkadaşım ve ben, o sıkılıp hayatına devam edene kadar seks yapacağız. Ama sorun değil çünkü bana bir sürü orgazm ve istediğim her şeyi yapacağına söz verdi.* Hayır, olmaz. Bu olmaz.

"Adı Aiden ve düğünde tanıştık."

Brenda, "Pruitt'in düğününe katıldığına göre havalı kalabalıktan biri olmalı," diye tahmin etti.

Frankie kaçamak bir ifadeyle, "Ne iş yaptığını gerçekten bilmiyorum," dedi. Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı. Aiden'ın koltuk minderlerinde kendisinin tasarruf hesabında olduğundan daha fazla parası olması, onun bu parayı kazanmak için ne yaptığını tam olarak anladığı anlamına gelmiyordu.

"Bu senin yapacağın bir şey değil. Genellikle ilk randevuya evet demeden önce çıkabileceğin her adayla ilgili bir dosyan olur," diye belirtti Brenda.

"O dosyaya bakmam gerekecek," diye söz verdi

Frankie. "Soyadı ne?" Brenda sordu.

"Kilbourn. Aiden Kilbourn." İşler boka sarmak üzereydi.

Brenda bir parmağını kulağına, kulak memesine taktığı düzgün sıralı minik altın halkaların üzerine soktu. "Özür dilerim. Bu yaşlı kulaklara Aiden Kilbourn demişsiniz gibi geldi."

"Adını duydu mu?" Frankie masumca sordu. Elbette duymuştu. Beş ilçedeki herkes Kilbourn'ları ve Manhattan'daki hâkimiyetlerini biliyordu.

Brenda telaşla masasına döndü, tırnakları klavyede tıkırdıyordu. Başını sallıyor ve mırıldanıyordu. Frankie küçük mutfağa girdi ve öğle yemeğini buzdolabına yerleştirdi. "Günaydın Raul," diye seslendi açık kapıdan.

Raul küçük boylu ve büyük kalpli bir adamdı. Ayrıca canlı renklerde kazaklar ve asosyal gözlükler giyerdi. Saçları gümüş rengine dönmüştü. Kapısını çalan herkese her zaman zaman ayırır ve kendisini yirmi doların altındaki şarap şişelerinin meraklısı olarak görürdü.

"Günaydın, Frankie. Bugünkü atölye çalışmasına hazır mısın?"

"Her şey hazır. On kişi kayıt yaptırdı, bu da muhtemelen sekiz kişinin geleceği anlamına geliyor." Frankie'nin uzmanlık alanlarından biri de yerel işletme sahiplerine ya da Facebook sayfaları ve Instagram hesaplarıyla ilgilenmeleri için işe alınan çalışanlara sosyal medya pazarlamasını öğretmektir. Babası bilgisayar açmayı öğrenmeyi açıkça reddettikten sonra ailesinin şarküterisinin Facebook hesabını yönetti. Annesi iPad'de hızlıydı ama gün içinde yaptığı "her lanet şey hakkında gevezelik etmek" gibi bir arzusu yoktu.

Ama bu Frankie'ye küçük işletme sahiplerinin zihnine dair özel bir bakış açısı kazandırdı. Bu onun işinde odaklandığı alanlardan sadece biriydi. Ama genellikle hibe yazma ve muhasebe yazılımı eğitimlerinden daha eğlenceliydi. İş geliştirme merkezinin hizmet verdiği insanların pahalı bir muhasebeciye verecek parası yoktu ve olsa bile bir muhasebeciye güvenmezlerdi. Küçük işletmeler kurumsal düzeyden, Frankie'nin Aiden'dan farklı olduğu kadar farklıydı.

Masasına geri döndü ve yeni basılmış bir yığın kâğıt buldu.

Brenda onun için dosyayı hazırlamıştı.

Onları görmezden gelmeye niyetliydi ama bir manşet gözüne çarptı. Sonra da Aiden ve başka bir adamın bir hayır müzayedesindeki fotoğrafı. Kadın

başığa göz attım ve hemen tavşan deliğine düştüm. Aiden, birleşme ve satın almaların yanı sıra kurumsal finansman konusunda uzmanlaşmış dev bir şirket olan Kilbourn Holdings'in COO'suydu. Aiden kendi başına emlak işleriyle de uğraşıyordu. Adamın binaları vardı. Manhattan'da.

Ve hala polo oynuyordu ama sadece hayır için. *Tabii ki.*

Başka bir fotoğrafa geçti, bir galanın halısı üzerinde çekilmiş bir grup fotoğrafı. Aiden'in babasının kolunun altındaki kadınlardan biri olan annesine benziyordu. Aynı kalın, siyah saçlar, aynı asil burun. Muhteşem elmacık kemikleri. Babasının gümüşe çalan İrlanda kumral saçları vardı. Rahat bir aile, diye düşündü. Aiden'in anne ve babası yıllar önce boşanmıştı. Yine de hâlâ aynı çevrelerde sosyalleşiyorlardı.

Aiden'in üvey annesi ve Fink Elliot da resmin içindeydi. Kadınlar göz alıcı elbiseler, erkekler ise giymek için doğdukları smokinleri giymişlerdi.

Frankie onun hayatına burnunu sokma yasağını koyduğu için birden rahatlamıştı. Kol şekeri gibi görünmek yoktu. Ödül randevusu olayının nasıl işlediğini görecektik kadar çok yemek işi yapmıştı. Orada dur ve güzel görün ama çeneni kapalı tut. İç ama çok fazla değil. Çıtırdayan, ufalanan ya da rujunu bozan hiçbir şey yeme. Gülümseyin ama çok fazla değil.

Barf.

Salı gecelerine baloymuş gibi davranan bir hayata imza atacak değildi.

Saatini kontrol etti. Hazırlanmak için üst kata çıkmadan önce hâlâ bir saati vardı. İkinci katta eğitim seminerleri düzenledikleri bir konferans salonları vardı. Frankie, günlerinden zaman ayırıp katılamayacak kadar meşgul olan iş sahipleri için bir dizi çevrimiçi sınıf oluşturmaya çalışıyordu. Ama mezuniyet işi ve yemek servisi yavaş ilerliyordu. Zaten taahhüt ettiği birkaç işi daha yapsa kredi kartı bakiyesi bitecekti. Sonra sadece birkaç ay daha ve o parlak MBA elinde olacaktı.

Sonra ne olacak?

O zaman emin değildi. Burada kalmayı, Brenda ve Raul için çalışmayı çok isterdi. Burada iş dünyasının kalbi onlardı.

Brooklyn Heights. Ancak bütçeleri zaten neredeyse tükenmek üzereydi. Tek bir hibeyi bile kaybederlerse, kesinti yapmak zorunda kalacaklardı ve ne yazık ki Frankie için ilk sırada o olacaktı. Bu da online dersler verebileceklerinden emin olmak istemesinin bir başka nedeniydi.

Onu heyecanlandıracak, ona meydan okuyacak bir şey bulacaktı. Ve nihayet tüm hayatı boyunca bildiği maaştan maaşa varoluşundan yukarı doğru tırmanabilecekti.

Kapının açılmasıyla hayallerinden sıyrıldı. Bir kurye elinde büyük siyah bir kutuyla içeri girdi. "Bayan Baranski'yi arıyorum," dedi kulağından bir kulaklık çıkararak.

Brenda işaret parmağıyla Frankie'yi gösterdi. "Onu bulmuşsun."

"Harika," diye atıldı ve kutuyu kızın masasına bıraktı. "Sadece şurayı imzalamanız gerekiyor." Bir tablet çıkardı ve Frankie parmağıyla ekranı imzaladı.

"Kimden gelmiş?" diye sordu.

"Şehir merkezindeki Kilbourn Holding'de büyük adam. Görüşürüz," dedi ve kapıdan çıkmadan önce hızlı bir selam verdi.

Frankie kutuya baktı, açmaya korkuyordu. Birbirlerinin kollarına çırılçıplak sarılmalarından bu yana geçen birkaç saat içinde ona ne gönderecek zamanı bulmuş olabilirdi ki? Prime bile bu kadar hızlı değildi. *Oh, Tanrım. Ya bir kutu seks oyuncağıysa?*

Brenda, Frankie'nin masasına doğru eğildi. "Acele et. Burada ölüyorum!"

Değerli bir dildo paketi olsaydı ölürdü. Ama paket açılana kadar Brenda'dan kurtulması mümkün değildi. Frankie dikkatle kapağı kaldırdı ve altına baktı.

"Eee?"

Frankie kapağı kenara bıraktı ve kâğıt mendilin narin katmanlarını ayırdı. Cidden, sabahın köründe kimin elinde hediye paketi olurdu ki?

Frankie paltoyu kutudan çıkarırken Brenda "Oooh," diye mırıldandı. Şu anki montu gibi siyahtı ama benzerlikler renkte bitiyordu.

Ekose ipek astarlı yün -ve kaşmir miydi? "Çok yumuşak," diye mırıldandı.

"Giy şunu," diye emretti
Brenda. "Vay anasını. Bu
Burberry."

Brenda onu paltonun içine soktu. Lüks *hissettiriyordu*. Ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi. Kaban belden kıvrılıyor ve uyluğun ortasına kadar iniyordu.

Brenda başıyla onayladı. "Muhteşem görünüyorsun."

Frankie, "Sakin ne kadar tuttuğuna bakayım deme," diye onu uyardı. Bu, büyük bir mağazadan alınmış yüz dolarlık bir palto değildi.

Brenda ellerini ceplerine soktu. "Ne yapıyorsun?"

"Ceplerini gevşek elmaslarla doldurup doldurmadığına bakıyorum."

Frankie güldü. Başının döndüğünü hissetti. Bunu bir hediye olarak kabul etmesi mi gerekiyordu? Nasıl aynı şekilde karşılık verebilirdi ki?

"Aha!" Brenda zaferle ellerini ceplerinden çıkardı. "Elmas yok ama bunları buldum." Şık bir çift eldiveni havaya kaldırdı.

Tabii ki kaşmir astarlı deriydi. "Oh, bakın!

Kutuda bir not var!"

Kâğıt mendilin içine yerleştirilmiş olan zarfı Brenda alamadan Frankie kaptı.

Ben yokken seni sıcak tutmak için. A

Vay canına. Kahretsin.

"Ne diyor? Ne diyor?" Brenda resmen dans ediyordu.

Frankie boğazını temizledi. "Sadece 'Seni sıcak tutmak için' yazıyor," diye yalan söyledi.

Brenda ciyakladı. "Bu o Yani Heyecan verici!
Bizim Frankie topraklar bir jilyoner!"

Raul ofis kapısından başını uzattı. "Atölye kurulumu nasıl gidiyor?" diye sordu, onlara şüphelye bakarak.

"Harika," dedi Brenda tatlı bir sesle. "Ve sorduğun için teşekkür ederim!"

"Gidip hazırlansam iyi olacak," dedi Frankie isteksizce paltosundan kayarak.

"Sen git. Ben sadece birkaç dakikalığına paltonu okşayacağım."

Frankie mini mutfaktaki kahveyi hazırladı ve dar merdivenlerden ikinci kata çıktı. Konferans odasında termostadı açtı, defterleri ve kalemleri yerleştirdi. Sonra da sandalyelerden birine çöktü. Telefonunu çıkardı.

Frankie: Salı günü sabah 9'dan önce Burberry montu nereden buldun?

Adam hemen cevap verdi ve kız onun mesaj atmasını beklediğini tahmin etti.

Bir şey değil. Sana söylemiştim. Nasıl istersen.

Ama bunu o istememişti. Böyle hediyeler mi? En az bin dolar ve muhtemelen daha fazla tutan bir palto? İlişkilerinin bu tarafında ona ayak uydurabilmesinin imkânı yoktu.

Beğendin mi?

Ona teşekkür etmemişti ve bu onu fakir olmanın yanı sıra kaba biri de yapıyordu. İşin bu yönünü konuşmaları gerekiyor. Onun derin ceplerinden faydalanan biri olmaktan rahatsızdı. Ama şimdilik küçük bir minnettarlık gerekiyordu.

Frankie: Bu çok çarpıcı. Bunu kabul edemeyeceğimi söylemek istiyorum. Ama sanırım patronum eskisini kahve telvesiyle birlikte çöpe attı. Beni düşündüğün için teşekkür ederim.

İçimde bunu çok yapacağıma dair bir his var.

Otuzuncu Bölüm

"Pazar günü delikanlınızı öğle yemeğine getireceksiniz, değil mi?"

Frankie'nin annesi onu sınav gecesini iş ve ders arasında yakalamıştı, bu da en yüksek stres miktarını garanti ediyordu.

"Anne! O kırk yaşında. Seks yapıyoruz, mezuniyet balosuna gitmiyoruz!"

"Daha da iyisi. Yuva kurmak ve kayınvalidesine yarım düzine torun vermek isteyecektir."

"Marco ve Rachel'a böyle işkence mi yapıyorsunuz? Onlar aslında hamile," diye dikkat çekti.

"Kendini beğenmiş kız kardeşimin bana bir kez daha Bebek Nicky'nin ne kadar zeki olduğunu ya da küçük Sebastian'ı parka götürmek için nasıl sabırsızlandığını anlatmasını dinlemek zorunda kalırsam, onu ateşe vereceğim."

May Baranski hiçbir zaman birazcık bile dramatik olmadı.

"Gelebilir mi bilmiyorum anne," diye iç geçirdi Frankie, koşarak binanın ön merdivenlerini çıkarken. Fiziksel olarak kampüste bulunması gereken tek ders buydu. Diğerleri internet üzerinden yapılıyordu, Tanrı'ya şükür. Bu yüzden haftada bir Kurumsal Sosyal Sorumluluk dersi için kışını kaldırıp şehre iniyordu.

Merdivenlere doğru gitmeye başladı.

"Ona sormadan bilemezsin," diye burnunu çekti May.

"Tamam. Ona soracağım."

"Güzel. Pazar günü ikinizle de görüşürüz." Annesi telefonu kapattı ve Frankie aileye ve onun karmaşıklıklarına lanet etti.

Beş dakika erken gelmişti. Ve yapması gerektiği gibi notlarını bir kez daha gözden geçirmek yerine mesajlarını açtı.

Bu gece iyi şanslar.

Sınavı olduğunu nasıl hatırlamıştı? Takviminin ne kadar dolu olduğunu tahmin etse de, onunla ilgili küçük kişisel ayrıntıları saklıyor olması onu hem sevindiriyor hem de tedirgin ediyordu.

Frankie: Teşekkürler. Şimdi biraz şansa ihtiyacın olacak. Baranski Pazar Yemeği'ne çağrıldın. Hayır diyebilirsin. Gürültülü, sıkışık bir yer. İnsanlar çok bağıyor. Ona bir ülke satın almakla falan meşgul olduğunu söyleyebilirim.

Hemen cevap vermeyince Frankie telefonunu sessize aldı ve çantasına yerleştirdi. Gitmemesi en iyisiydi. Onu ailesinin yanına götürmek hata olurdu. Annesi gökyüzünde kaleler inşa etmeye ve "nihayet" "tek kızının düğününü" planlamaya başlayacaktı. Ve her şey sona erdiğinde, Aiden'la yolları ayrıldığında, May ikisinden de daha fazla yıkılacaktı. Ayrıca, işleri karmaşıktırmak istemiyordu. Ve aileler genellikle bunu yapardı.

Karmaşık olmamak için iyi bir iş çıkarıyorlardı. Salı günü akşam yemeği yemişler ve (olağanüstü) seks yapmışlardı ve o zamandan beri ara sıra mesajlaşıyorlardı. Gördünüz mü? Çok sevdiği pahalı paltosunu ve eldivenlerini buzluk gibi dairesinde televizyon izlerken giydiğini saymazsak, aslında Tinder'da tanışmışlardı.

Bununla başa çıkabilirdi.

Profesör Neblanski elinde lattesiyle sınıfa girdi ve çantasını masasının üzerine bıraktı. "Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim."

Frankie bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Aiden'ı Cuma ya da Cumartesi göremeyeceği için hayal kırıklığına uğramıştı. Cuma gecesi arkadaşlarıyla dışarı çıkıp Clinton Hill'de yeni bir şarap barına gitme planları vardı. Cumartesi günü Aiden günün yarısını ofiste, diğer yarısını da zengin adam sorumluluklarıyla uğraşarak geçirdi. Bir bağış toplama etkinliği ve müşterilerle akşam yemeği gibi şeyler. Şimdi, arka planda Netflix tekrarları ve kucağında tez taslağıyla kanepesine kıvrılmış, Aiden'ı düşünmek için her ikisini de görmezden geliyordu.

Fiziksel ilgideki eksikliklerini mesajlaşarak telafi ettiler.

Frankie, Aiden'ın mesajlaşırken komik olduğunu görünce çok sevindi.

Yemek arkadaşı az önce ellerinin odunla dolu olduğundan bahsetti. Tam olarak nasıl cevap vermem gerekiyor? (Tam açıklama:

müşteri birkaç kereste fabrikasına sahiptir).

Bu gece evine uğrayıp sana sürpriz yapacaktım ama Brooklyn.

Kardeşinin yaptığı sandviçten beri her sandviç beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bir de bu gecenin mesajı vardı.

Yarınki öğle yemeği için hazırlanıyorum. Annenin dikkatini Gio ve taze duldan uzaklaştırmanın en iyi yolu nedir? Ona bir çocuk evlat edindiğimizi mi yoksa seks kasetimizin sızdırıldığını mı söylemeliyiz?

Frankie buna yüksek sesle güldü. Bir yanıt gönderdi.

Frankie: En son ne zaman bir kızın ailesiyle tanıştın?

Aiden: Çoğuyla tanıştım.

Frankie bu bilgiyi pek önemsemedi. Bir kıza kendini özel hissettirmedeği kesindi.

Ancak anneni duyduktan sonra üzerimde daha fazla baskı hissediyorum. Onu kazanmanın en iyi yolu nedir? Bir arkadaş istemek.

Frankie yine güldü. Mesaja cevap vermeye başladı ve sonra tedbiri elden bırakıp onun numarasını çevirdi.

"Franchesca." Telefonu açtığında sesi hem kokulu hem de keyifliydi. Telefonda aşkıyla konuşan lanet bir ergen gibi hissediyordu. "Alo," dedi, onu neden aradığını merak ederek. Şimdi de yapmak konuşma. "Are sen gerçekten endişeli hakkında toplantı Annem mi? Çünkü öyle olmalısın. O korkunç biri."

"Benim cazibemi hafife alıyorsun," diye ısrar etti Aiden.

Frankie güldü. "Annemin akıl sağlığının yerinde olmadığını küçümsüyorsun. Size düğünler ve bebekler hakkında sorular soracak."

"Peki ona ne söylemeliyim?"

Frankie kanepenin minderine geri yaslandı. "Seks yaptığımızı zaten biliyor, seni sekse bağlayıp sonra da yüzük takmaya ikna ettiğim için beni şeytani bir dahi olarak görüyor."

Aiden usulca güldü.

"Gitmek zorunda değilsin Aide," diye hatırlattı ona. Onun ailesiyle tanışacağı için liseden beri sahip olduğu tüm meşru erkek arkadaşlarından daha gergindi.

"Gitmek istiyorum."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Dağınık, gürültülü ve meraklılar ve baş ağrısı ve muhtemelen bir vızıltı ve hazımsızlıkla ayrılmanız garanti. Annem tabağınızı doldurmaya devam ederken babam da içkileri akıtmaya devam edecek."

"Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun? Çünkü hiç bitmeyen yemek ve alkol bunun tam tersini yapıyor."

"Sadece alıştığınız gibi olmayacak."

"Franchesca, bir şeyi henüz deneyimlememiş olmam onu sevmeyeceğim anlamına gelmez. Ama eğer gitmemi istemiyorsan, söyle. Ne istersen."

Durakladı, dudağını çiğnedi. "Gel. Çılgın ailemle tanış." "Orada olacağım. Ayrıca, birinin Gio'yu dul kadından kurtarması gerek."

"Kardeşime çok sadıksın."

"Adam bana hâlâ hayalini kurduğum bir sandviç yaptı." "Sana bir sandviç yapana kadar bekle. Gio'yla ilgili her şeyi unutacaksın. solmuş marul ve vıcık vıcık ekmek."

"Bir de sandviç sanatçısı mısın? Yapmadığın hiçbir şey yok mu?" Aiden alay etti.

Onun mavi yakalı kökleriyle dalga mı geçiyordu? Sandviççi ve catering yardımcısı mı?

"O kadar para kazanmakla meşgul olmasaydın, kendine kabul edilebilir bir sandviç yapmayı öğrenebilirdin," dedi hafifçe.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu, konuyu aniden değiştirerek.

"İyiymiş... güzeldi."

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Neden?" Frankie güldü.

"Seninle ilgileniyorum," dedi kuru bir sesle. "Bana haftanızdan bahsedin. Sınavın nasıl geçti?"

O da ona anlattı, o da dinledi. Onu anlayamıyordu. Sanki bunu gerçek bir ilişki gibi görüyordu. Yapmayı göze alamayacağı bir şey. Çakıllı sesli Aiden Kilbourn'la gece geç saatlerde görüşmeye mi alışacaktı? Peki bu aramalar kesildiğinde tam olarak ne yapacaktı?

Zihninin arkasında sonsuz bir döngüde oynadı. Sohbetin, şakalaşmanın, ilginin tadını çıkarırken bile.

Bölüm Otuz Bir

Frankie iki dakika içinde dokuzuncu kez ailesinin evinin ön penceresinden dışarı baktı.

Kardeşi Marco sinir bozucu bir falsetto ile "*Biri erkek arkadaşını bekliyor,*" diye şarkı söyledi.

"Kapa çeneni Marco," diye tersledi karısı ve Frankie'nin yeni en iyi arkadaşı Rachel.

"Bebeğim, bağırma. Doktor bunun bebek için iyi olmadığını söylüyor," dedi Marco, elini kadının yuvarlak karnına sürterek.

"Dur bakalım dostum. Neden bağırılmanı gerektirecek şeyler yapmayı bırakmıyorsun?" Rachel her konuda ağabeyine denkti... ses tonu da dahil.

"İkiniz de bağırmayı kesin de Drew'u duyabileyim." Frankie'nin babası kısa boylu, tıknaz bir adamdı ve en sevdiği yer televizyonun sesini sonuna kadar açarak kış üstü yattığı koltuğuydu. Bütün hafta boyunca *The Price is Right*'ı DVR'a kaydeder ve her Pazar günü art arda izlerdi. "Tanrı aşkına, iki dolar mı? Ne oldu hanımefendi, hiç kendi alışverişinizi yapmıyor musunuz?" diye sordu tiksintiyle.

"Anne! Ne zaman yemek yiyeceğiz?" Gio evin arkasından seslendi, muhtemelen mutfaktan bir şeyler aşırıyordu.

"Frankie'nin erkek arkadaşı buraya geldiğinde! Çek ellerini o rostodan!" May Baranski, çocuklarının yatak odalarında ve mutfağında olup bitenleri görme yeteneğine sahipti. Frankie odasına ilk kez bir oğlan soktuğunda, May'in aniden genç kızından bir kazak "ödünç alması" gerekmiş ve dolabındaki adamın ödünü koparmıştı.

"Bu o mu?" May kendini pencerenin önündeki kanepeye attı ve pencereden içeri baktı.

Frankie'nin ailesi kiliseye gitmiyordu ama annesi hala en iyi Pazar gününe inanıyordu ve 1989'da JC Penney'den aldığı en iyi elastik bel pantolonunu ve balıkçı yakasını giyiyordu.

Duran araba, içinde bulundukları evden daha değerliydi. Bu o olmalıydı. Telefonu çaldı ve Frankie ona doğru atladı.

Buradayım. İçeri girmek güvenli mi?

"Bu o mu?" May daha iyi görebilmek için koltuğun üzerinde yaygara koparıyordu. Kadın haftada üç kez YMCA'da su sporları yapıyordu ve diğerlerinin toplamından daha iyi bir fiziksel forma sahipti.

Frankie: Size eşlik etmek için hemen geliyorum. Yanında güvenlik getirdin mi? Annem seni daha iyi görebilmek için kanepeye tırmanıyor. Onu tutabileceğimden emin değilim.

Frankie telefonunu sehpanın üzerine bıraktı ve hızla ön kapıdan çıkıp iki basamaklı beton sahanlıktan aşağı indi. Aiden, kömür grisi pantolonu ve bordo kazağıyla yemek yiyebilecek kadar iyi görünerek arabadan indi. Annesi onun onlarla tanışmak için süslendiğini düşünecek ve ona bonus puan verecekti. Frankie bunu kabul etmek istemiyordu ama iki kez üstünü değiştirmiş, sütyenini iç çamaşırıyla tekrar eşleştirmiş ve iş günü makyajı yapmıştı.

Eve çıkan ince beton yolda onunla karşılaştı ve kısa bir süre durdu. Babası hariç tüm aile üyeleri ön pencereye yapışmışlardı. Onu öpmek istedi ama onlara gösteri yapmak istemiyordu.

Tereddüt ettiğini hisseden Aiden ona gülümsedi. "Eğer elimi sıkarsan bu onları daha çok konuşturur."

"Şimdi gidip özür dileyeceğim. Çünkü bu büyük bir hataydı ve seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm."

"Sakin ol, Franchesca. Yemeğe gidiyoruz, savaşa değil."

Kadın homurdandı. "Ne bildiğinizi gösteriyor. Bu mahallede genellikle ikisi de aynı şeydir."

"Seni öpeceğim," diye uyardı onu. "Sonra içeri gireceğiz ve öğle yemeği yiyeceğiz. Sonra seni eve götüreceğim ve becereceğim."

Adam ona doğru uzandığında heyecanla doldu.

"Tamam, ama dil yok. Bunu yaptığında pantolonumun düştüğünü biliyorsun."

Ona sevinçle karışık bir sırtışla bakıyordu. Geri çekilmeden önce kızın ağızına çok iffetli bir öpücük kondurdu.

"Nasıl oldu bu?"

"Pantolonum hâla düşmek istiyor. Arabana binip uzaklaşalım ve doğrudan sekse atlayalım" diye önerdi.

"Sonra," diye söz verdi. "nce halletmemiz gereken bir iş var." iekleri ve şarabı havaya kaldırdı.

"Tanrım, Aide. Bin dolarlık bir şişe şarap getirmedin, değil mi?" Frankie dehşete düşmüştü. Çiçekler de bakkaldan aceleyle alınmış değildi. Beyaz zambaklar ve parlak yeşil çobanpüskülü yaprakları. *Ugh. Annesi bunlara bayılırdı.*

"Sakin ol. Bir mağazaya gittim ve hatırı sayılır bir fiyat dedim." "Yüz doların altında olsa iyi olur."

"Eğer size öyle olduğunu söylersem, lütfen beni eve alır mısınız?"

İçini çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Unutma, sana kaçman için bir fırsat verdim."

Aiden aniden durduğunda kışına çarpan paslı fırtına kapısından içeriye doğru ilerledi çünkü ailesinin tüm yeleri evin fuayesi olarak kullanılan on iki arduvaz karonun etrafında toplanmıştı. Tanrım, yer dşemesindeki toz tavşanlarını neden fark etmemişti? Ve vestiyer kapısı ne zaman soyulmaya başlamıştı?

"Oh, harika. Hepiniz hindi akbabaları gibi pusuda bekliyorsunuz. Millet, bu Aiden. Aiden, bu da herkes."

"Aiden, seninle tanıştığımıza çok memnun oldum," diye mırıldandı Frankie'nin annesi, sanki Frankie Valli'yle tanışıyormuş gibi.

Babası homurdandı ve omzunun üzerinden Drew Carey'nin yüzüne bakarak "tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

"Hey, tanıştığımıza memnun oldum dostum," dedi Marco elini uzatarak. "Bu benim kızım, Rach."

Rachel karnını göstererek, "Aslında karısı ve çocuğunun müstakbel annesi," dedi.

Aiden tüm uygun elleri sıktı ve Frankie'nin hak ettiklerini düşündüğünden daha sıcak bir şekilde onları selamladı.

"Hey, seni tekrar görmek güzel, Aide," dedi Gio, Aiden'ı o tek kollu dost kucaklaşmalarından biri için kendine çekerek.

"Yine mi?" May her zamanki gibi bir pençesiyle bu ifadeye yapıştı. "Zaten tanışmıştınız."

"Evet," diye omuz silkti Gio. "Geçen hafta Frankie'nin evindeydi."

"Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" May'in sesi hızlanıyordu

köpek düdüğü menziline soktu. Gio'nun kafasına kelepçe vurdu. "Ah! Anne! Sana onların resmini gönderdim!"

"Unutmuşum! Özür dilerim!" Onu tekrar tokatladı.

Aiden, Frankie'nin eğleniyor olduğunu umduğu bir ifadeyle ona baktı. Annesi tam bir desteden birkaç kart eksikti.

"Lütfen, Tanrı aşkına, bir öğleden sonra normal insanlar gibi davranabilir miyiz?" Frankie çığlık attı. Aiden'a döndü. "Keşke genelde böyle davranmadıklarını söyleyebilseydim. Ama bu aile Atlantik Caddesi'ndeki Applebee's'e girmesi kalıcı olarak yasaklanan aile."

Aiden onun omzunu sıktı ve içeri girdi. "Bayan Baranski, beni bugün size katılmaya davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Çiçekleri ve şarabı, küçük İtalyan kadını uzakta tutacak bir kalkan gibi kullanıyordu.

"Aman Tanrım! Ne centilmen ama," diye onayladı May. "Çok hoş. Siz çocuklar neden annenize hiç çiçek getirmiyorsunuz?" diye sordu, zambaklara hayranlıkla bakarken bir yandan da suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyordu.

Gio ve Marco, her ikisine de kafalarının arkasına birer kelepçe kazandıran bahaneler sıraladılar.

"Bay Baranski," diye başladı Aiden, "Gio bu hafta Franchesca'ya sandviç getirdi. Sizin şarküterinizden geldiğini söyledi. Şimdiye kadar yediğim en iyi sandviçti."

Hugo göğsünü gururla kabarttı. "Her şey ette bitiyor. Sandviçten iyi anlıyorsun. Benim için iyisin." Hemen dikkatini televizyona verdi.

Frankie gözlerini devirdi. "Cehennemin altıncı çemberine hoş geldiniz," diye fısıldadı.

Aiden göz kırptı. "Ailemle tanışana kadar bekle."

Otuz İkinci Bölüm

May bir kadeh şarap daha içerken, "Frankie'yle iyi ki tanışmışsın," diyordu. "Yumurtalarının kurumasına sadece birkaç yıl kaldı."

"Anne!" Frankie dehşete düşmekten çok sinirlenmiş görünüyordu. "Yumurtalarım hakkında konuşmayı keser misin? Daha yeni çıkmaya başladık. Aiden balta katili bir palyaço olabilir."

"O baltayla adam öldüren bir palyaço değil!" "Nereden biliyorsun?"

"Çiçek ve şarap getirmiş. Palyaçoların böyle davranışları olmaz." Aiden, May Baranski'nin mantığına kimsenin karşı çıkamayacağına karar verdi.

"Karakterime olan inancınızı takdir ediyorum, Bayan Baranski." "Ara beni, anne."

"Anne!" Francesca yüzünü elleriyle kapattı ve Aiden kahkahasını birasının arkasına sakladı. "Neden onu vasiyetine yazmıyorsun ki?"

May, kızına da geçtiği belli olan bir inatçılıkla, "Parmağında bir yüzük olduğu anda yapacağım," diye meydan okudu.

"Ee, Aiden. Ne iş yapıyorsun?" Hugo'nun dikkat süresi *The Price is Right* bittiğinden beri uzamıştı.

Frankie masanın altından onun kalçasını kavradı. Ona sessiz bir mesaj gönderiyordu ama ne yazık ki bu mesaj adamın siki tarafından kesilmişti.

Boğazını temizledi ve birasından bir yudum aldı. "Ben de iş yapıyorum."

Frankie onun yanında homurdandığında, Aiden elini Frankie'nin boynunun dibine götürdü ve sıktı.

Ona göre bir işletme, kaç çalışanı ya da ofis binası olursa olsun bir işletmeydi. Frankie'nin babası kendi işinin patronu olmak ve topluma bir hizmet sunmak istiyordu. Aiden bunu takdir ediyor ve saygı duyuyordu.

Frankie, "Baba, Aiden Kilbourn Enterprises'ın COO'su," diye açıkladı. Sesi övünüyormuş gibi çıkmıyordu. Özür diler gibiydi.

Marco ıslık çaldı. "Vay be. Şehir merkezindeki tüm bloklar senin."

May'in gözleri büyüdü ve şarap kadehine uzandı.

"Franchesca, seninle mutfakta görüşebilir miyim?" Aiden ve Frankie bakışlarını paylaştı.

Frankie, "Bütün yiyecekler zaten masada anne," diye işaret etti. "Şimdi." May'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Aiden, Frankie'nin ona söz verdiği baş ağrısının donuk zonklamasının kafatasının tabanında başladığını hissetti. İşte geliyor, diye düşündü. Dünyada, kızının bir Kilbourn'la evleneceği düşüncesiyle gözleri parlamayacak bir anne yoktu.

Frankie onun kalçasını sıktı ve annesini mutfağa kadar takip etti.

"Kendini neyin içine soktun böyle?" May Baranski mutfağın sınırlarından bağırdı.

"Annem mutfağın ses geçirmez olduğunu düşünmeyi seviyor," dedi Gio. "Muhtemelen bir bira daha isteyeceksin," diye tahmin etti Marco. "Bize de birer tane getirebilirsin," diye iç geçirdi Hugo. "Üzgünüm, Aiden." "Oraya girmeli miyim?" Rachel merak etti.

Marco'nun kolu kadının omuzlarına indi. "Bebek için tehlikeli olur, inan bana."

"Başımı belaya mı soktum? Ne oluyor anne?" Frankie bağırarak karşılık verdi. "O bir *milyoner*," dedi May. "Böyle bir kocayla başa çıkamazsın."

Bu."

"Seni kırmak istemem anne ama muhtemelen o 'm'yi 'b' ile değiştirmen gerekecek ve ben koca aramıyorum. O iyi bir adam. İyi vakit geçiriyoruz."

Hayatı boyunca hiç kimse onu "iyi bir adam" olarak tanımlamamıştı.

"Otuz dört yaşındasın Franchesca. Yuva kurmak için daha ne kadar bekleyeceksin?"

"Doğru adamı bulana kadar, anne! Hepimizin şansı yaver gitmez ve ruh eşimizi ortaokulda bulamayız." Anlaşılan Frankie mutfağın da ses geçirmez olduğunu düşünüyordu.

"O başka bir dünyadan! Bu ilişkide eşit bir ortak olmayı bekleyemezsin!" May bağırdı.

"Anne! Sence bu gezegende bana değersizmişim gibi davranmasına izin vereceğim bir erkek var mıdır?" Frankie talep etti.

"Bundan hoşlanmadım Franchesca. Hem de h i ç . Pru ile arkadaş olmak neyse de Manhattan'ın yarısına sahip olan bir adamla çıkmak?"

"Şimdi de abartıyorsun." "Abartmak mı?

Ben mi? Ben asla abartmam!"

Rachel ona sempatik bir şekilde gülümseyerek, "Her zaman abartır," dedi.

"Hey, Aide," dedi Gio aniden. "Knicks hakkında ne düşünüyorsun?"

"Knicks mi? Bence final olmasa bile yarı final şansları var. bu yıl." Aiden ip için minnettardı.

"Marco ve benim Salı günkü maç için fazladan bir biletimiz var. Gitmek ister misin?"

Aiden en son ne zaman birinin onu işle ilgili olmayan bir yere davet ettiğini hatırlamaya çalıştı. Aklına bir şey gelmedi.

Mutfaktan gelen bağırışlar kreşendoya ulaştı. "O iyi bir adam ama ben evlenmiyorum anne. Sakin ol."

"Bana küfretme, Franchesca Marie!"

"Çok hoşlandığım, gerçekten iyi bir adamın önünde deli gibi davranan sensin."

"Deli gibi davranmıyorum! Kızımın çok hızlı koşan bir kalabalığa kapılmadığından emin olmaya çalışıyorum! Ya Monaco ya da St. Barths'a gitmeni isterse? Ya seni uyuşturucuya alıştıırırsa? Bütün ünlülerin rehabilitasyona ihtiyacı var, biliyorsun."

"Tanrım, on üç yaşında değilim anne! Ve Aiden beni uyuşturucuya alıştırmıyor." "Yakışıklı bir kız için diplomana odaklanmanı kaybetmeni istemiyorum. derin cepleri olan bir yüz."

"Anne! Yirmi iki yaşımdan beri tek konuştuğunuz şey benim evlenmemdi."

"Sana bir aile ve evimizin üç blok ötesinde güzel bir ev sunabilecek Brooklyn'li iyi bir adamdan bahsediyorum. Sana bir ödül gibi davranacak bir kajillionaire değil."

"Oh, ben bir ödül değil miyim?" Frankie son ses talep etti.

"Onunla evlenmeyeceğini söylediğini sanıyordum?" May talep etti.
"Nasıl çalıştığını biliyorsun! Hayır diyorsun ve ben de bunu istiyorum.

yap!"

"Salı harika olur," dedi Aiden. "Harika," diye başını salladı Marco.

"Bahçede buluşalım mı?" Gio önerdi.

"Bana uyar," diye başını salladı Marco.

"Ben de."

"Kim oraya gizlice girip bir tur daha bira içecek?" Hugo merak etti.

"Aman Tanrım. Yapacağım," dedi Rachel masadan geriye doğru itilerek. "Orada dikkatli ol bebeğim," diye uyardı Marco onu, artık bira s ö z konusu olduğu için doğmamış bebeklerinin iyiliğini düşünüyorlardı.

Rachel karnını destekleyerek koridorda ilerledi.

"Herkes olabilir duymak her kelime sen her ikisi de vardır diyerek," duyurdu.

Baranski'nin iki kadını da "Hayır, yapamazlar," diye açıkladı.

"Evet, yapabiliriz," diye ısrar etti Baranski'ler yemek odasından.

"Ne yaptığını gördün mü anne?"

"Ben mi? Bir trilyoneri öğle yemeğine getiren sensin!"

"Seni hâlâ duyabiliyoruz," diye bağırdı Gio.

"Hayır, yapamazsın," diye ısrar etti May.

Ama bağırışlar kesildi ve koridorun aşağısından gelen birkaç sahne fısıltısından sonra Frankie, Rachel ve May yeniden ortaya çıktı. Frankie ve May şarap kadehlerini doldurmuşlardı.

Rachel masada dağıttığı dört birayla hokkabazlık yapıyordu. Aiden birasının sonuncusunu da içti ve yenisine uzandı.

"Bu rosto çok lezzetli," diye açıkladı.

Marco homurdandı ve boğuldu.

May tatlı tatlı gülümseyerek, "Burada olup keyfini çıkarmanızdan çok mutluyuz," dedi.

Frankie kardeşine ters ters baktı.

Marco geri çevirdi ama annesi onu yakalamadan önce değil. May sandalyesinden kalktı ve oğlunun arkasında rahatça yürüdü ve sadece

Omuzları gevşer gibi olduğunda, onu başının arkasından kelepçeledi.

"Görgü kuralları!"

"Frankie başlattı," diye karşı çıktı

Marco. Frankie ona bir kuş daha

çevirdi. "Gördün mü anne? Bak!"

Frankie çatalını aldı ve masumca yemeğini yedi. "Marco, halüsinasyon görüyorsun."

May sandalyesine dönerken Gio'nun ensesine bir tokat attı.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Parmağının seğirdiğini gördüm," diye işaret etti. "Bu bir önleyici saldırıydı."

May kibarca yerine oturdu. Frankie ve kardeşleri dikkatle izlediler ve kadının dikkati tabağında olduğu anda masanın etrafında üç orta parmak havaya kalktı.

"Oh, Tanrı aşkına. Ne zaman hepiniz birer pisliğe dönüştünüz?" Hugo tabağının üzerinden iç geçirdi.

"Ne? Ne yapmışlar?" May sordu. "Hiçbir şey,"

diye açıkladı üç Baranski kardeş.

"Bununla uğraşmak istediğine emin misin?" Rachel masanın karşısından Aiden'a sordu. "Çıkmak için hâlâ zaman var."

Aiden kahkahasını gizli bir öksürüğe dönüştürdü.

"Trilyoneri korkutmaya çalışmayın. O Frankie'nin tüp bebek için son şansı," diye şaka yaptı Marco.

Aiden Marco'ya parmağını gösterdi ve masa kahkahalara boğuldu. May hariç. May gayet sakin bir şekilde yerinden kalktı ve Marco'nun kafasına bir şaplak attı.

"Anne!" Franchesca dehşete kapılmıştı.

"Aiden'ın trilyoner olması umurumda değil. Kimse benim yemek masamda kuş çeviremez!"

Tabağına bakar bakmaz altı orta parmağı havaya kalktı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Her şey söylenip bittiğinde, Frankie Aiden'ı kendi arabasıyla evine götürmek zorunda kaldı çünkü babası ve aptal kardeşleriyle bir ya da üç tane fazla içmişti. Tatlı bir sarhoştu, evine dönene kadar sekiz blok boyunca fren yapmasına ve sinyal vermesine iltifat etti.

Frankie anahtarı kilide soktu ve onu dairesine doğru itti. Anahtarlarını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve ayakkabılarını tekmeledi. "*Bu* çok olaylı oldu," diye açıkladı.

"Anlayamadım. Geçtim mi?" diye sordu, paltosunu çıkarıp Pisa kulesi gibi eğilen şüpheli portmantoya düzgünce asarken.

"Neyi geçeyim?" Frankie mutfaktaki dolaptan iki bardak çıkararak sordu.

"Ailenin teftişi."

Güldü. "Annem senin kafana vurmuş. Eğer bir tane varsa, bu altın yıldızlı bir onay mührüdür."

"Mutfaktan gelen ses öyle değildi."

Frankie ona bir bardak su ve biraz ibuprofen uzattı. "Bunu duydun, ha?" Kanepeye kıvrıldı ve ayaklarını altına aldı.

Aiden onun yanına çöktü ve elindeki haplara baktı. "Devam et.

Her zaman başımı ağrıtıyorlar," diye şaka yaptı Frankie. Aiden ona tatlı tatlı gülümseyerek, "Çok düşüncelisin," dedi.

Kendini şımarttı ve bir elinin parmaklarını adamın gür saçlarında gezdirdi.

Koltuk minderine yaslandı ve gözlerini kapattı. "İyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Çakırkeyif, savunmasız Aiden'da karşı konulmaz bir şey vardı.

"Senden hoşlanıp hoşlanmamaları gerçekten umurunda mı?" diye sordu, onun kendisiyle oynuyor olup olmadığını merak ederek.

"Elbette biliyorum," dedi, başını iki yana sallayarak onu inceledi. "Senin için önemliyse, benim için de önemlidir."

"Sen ve babam gizlice burbona mı girdiniz?" Frankie sordu.

"Sadece bir ya da iki kez," dedi Aiden, ona doğru ilerleyerek. "Hey, sen

Bazı insanların Pazar öğleden sonraları ne yaptığını duydum biliyor musun?"

"Küçük ülkeler satın almak mı?" Frankie teklif etti. Adamın başı göğsüne çarptı ve kadın parmaklarını adamın saçlarında yavaşça gezdirmeye devam etti.

"Ha. Komiksin. Bazı insanların uyuduğunu duydum."

Yumruğunu adamın saçlarına kapadı ve adam kendisine bakana kadar çekti. "Hiç Pazar öğleden sonra kestirmedin mi?"

"Elbette. Ben üç yaşındayken," diye sırttı.

"Pazar öğleden sonra şekerlemeleri en iyisidir. Ve eğer zengin insanlar şekerleme yapamıyorsa, ben asla zengin olmak istemiyorum."

Aiden ona sokuldu, yüzü göğsüne bastırdı. "Benimle biraz kestirir misin?"

"Ayakkabılarını çıkar, Aide," dedi ona.

"K." Ferragamo makosen ayakkabılarını iterek çıkardı ve ayakkabılar teker teker yere düştü.

"İçtiğin zaman hep böyle sevimli mi oluyorsun?" diye dalga geçerek battaniyeyi kanepenin arkasından çekip onun üzerine örttü.

"Çok fazla içiyorum," diye mırıldandı. Gözleri kapalıydı.

"Öyle mi?"

"Kendi kendine ilaç tedavisi."

Frankie arkasındaki yastığı düzeltirken, "Seni daha önce hiç sarhoş görmemiştim," dedi.

"Pasaklı olmayı sevmiyorum," diye esnedi. "Pasaklı biri değilsin," diye kabul etti.

"Hey, bu hafta benimle yemeğe gelir misin?" "Nereye?" diye sordu.

"Bir müzede. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun resepsiyonu. Annem yönetim kurulunda."

"Ailen de orada olacak mı?"

"Mmm-hmm. Herkesi. O pislik Elliot bile." Frankie usulca güldü. "Ben pas geçmek zorundayım."

"Neden?" sesi hoşnutsuz geliyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Aiden. İlişkimizi gizli tutarsak daha iyi olur."

Başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama ailenle daha yeni tanıştım," diye belirtti.

"Biliyorum. Ama bu farklı. Senin dünyana karışmamam gerektiğini düşünüyorum. Tamam mı?"

Her şey geçiciydi ve ikisinin de bunu unutmasını istemiyordu. Ailesiyle tanışmak bir şeydi. Annesini çıldırttı. Görev tamamlandı. Aiden'in ailesiyle tanışırsa, bu bir açıklama yapmak olacaktı. Ve o pek de açıklama yapacak türden bir kadın değildi.

"Keşke yapsaydın. Ailenle tanışmak hoşuma gitti ama benimki o kadar da vurmuyor."

Frankie yine güldü. "Bu sadece annemin seni gerçekten sevdiği anlamına geliyor." "Trilyoner olmama rağmen mi?"

"Senden hoşlanmasaydı sana tokat atmazdı." "Söz mü?"

"Söz veriyorum." Frankie, daha iyi düşünmesine rağmen onun başının tepesine bir öpücük bıraktı. Saçları yumuşak ve ipeksi bir dokunuşa sahipti.

"Saçına ne kullanıyorsun?" diye sordu. "Mmm, bir şeyler. Artık uyuyabilir miyiz?"

"Evet, artık uyuyabiliriz."

Adamın kolları kadının beline dolandı ve adam saniyeler içinde ışık gibi söndü.

Frankie bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı. Seksi erkek arkadaşıyla kanepede bir Pazar uykusu. Gerçek değildi ama bu iyi hissettirmedeği anlamına gelmiyordu.

Nazik bir okşama sesiyle yavaş yavaş uyandı. Uyanmadan önce bunun Aiden'in saçlarındaki elleri olduğunu biliyordu.

"Mmm," diye iç geçirdi.

"En son ne zaman kestirdiğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı Aiden.

Her nasılsa, uyku sırasında yer değiştirmişlerdi ve Aiden şimdi onu kucaklıyor ve elini kalın, vahşi saçlarında gezdiriyordu.

"Çok şey kaçırıyorsun," dedi ve kendini tüm vücudunu esnetme lüksüne bıraktı.

"Ne kadar çok olduğunu bilmiyordum," dedi, dudakları kulağına doğru hareket ederken. Kadın ona karşı kıpırdandı ve onun olağanüstü sertliğinin ödölünü hissetti.

"Her zaman odunla mı uyanırsın?" diye sordu.

Eli aşığı kayarak kazağının üzerinden göğsünü yakaladı.

"Senin yanında uyandığımda yaparım."

Sesi uykulu ama ayık geliyordu. Ve dudaklarının saçlarında, boynunda gezinmesinde karşı konulmaz bir şey vardı.

"Bu hafta yemeğe gelmeyi tekrar düşünmeyeceğinden emin misin?" d i y e sordu, eli göğsünün hassas etini sıkarken.

"Mmm. Aileyle tanışmak? Fotoğrafçılarla yüzleşmek? Sen odayı coştururken etrafta oturmak mı? Hayır, teşekkürler."

Arkasından iç çekti. Bu hayal kırıklığı mıydı? Rahatlama mı?

"Ama belki bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey vardır," dedi yüzünü ona dönerek ve ereksiyonunu avuçlamak için elini ikisinin arasına uzatarak.

Otuz Dördüncü Bölüm

Aiden eldivenli ellerini ceplerine soktu ve Madison Square Garden'a girmek için mücadele eden kalabalığı izledi. Baranski kardeşlerden henüz bir iz yoktu ve davet konusunda ciddi olup olmadıklarını merak ederek kısa süreli, tedirgin edici bir endişe duydu.

Bu tür şeyler onun başına gelmezdi. Kilbourn soyadıyla değil. Büyürken davet edilmediği bir doğum günü partisi, bir bar mitzvah ya da bir düğün olmamıştı. Ancak, bu davetler genellikle şartlı olurdu. Maçı dört gözle beklemesinin nedeni de buydu. Gio ve Marco ipleri elinde tutan adamlar gibi görünmüyorlardı. Ve sadece erkeklerden biri olarak bir akşam geçirmek nasıl olurdu?

Frankie, erkek kardeşleriyle takılacağı için bu gece onunla buluşamayacağını söylediğinde eğlenceli bir şekilde şok olmuştu. Bir kadını diken üstünde tutmak iyiydi. Ve son zamanlarda ilişkilerinde tüm gücün Franchesca'da olduğunu hissediyordu. Bu gece onu reddetmek, güç dengesini yeniden kurmak için bir adım attığını hissettirdi.

"Hey, Kilbourn!"

Adını duyunca rahatlayarak döndü ve Gio ile Marco'nun kalabalığın arasından ona doğru ilerlediklerini gördü.

"Seni görmek güzel dostum," dedi Gio, omzuna bir tokat atarak.

Hep birlikte selamlaştılar. Kardeşlerin kıyafetleri Knicks kıyafetleri. Aiden, kız arkadaşının erkek kardeşinin takılma adabından emin olmadığı için kot pantolon ve kazakla yetinmişti.

"Bu dondurucu soğuktan kurtulmaya hazır mıyız?" Marco biletleri almak için ceketinin cebini karıştırırken sordu.

"Nerede oturuyoruz?" Gio ellerinin içine üfleyerek ve avuçlarını birbirine sürterek sordu. Aiden, Baranski ailesinde eldivenleri hatırlayan biri olup olmadığını merak etti.

Marco biletleri sallayarak, "Burun kanadı değiliz ama ön sıra da değiliz," dedi.

Aiden kendi cebini karıştırmadan önce bir an düşündü. "Aslında öyle," dedi ve biletleri çıkardı. Bunun abartılı bir jest gibi görünmesini istemiyordu. Ama onu davet ettiklerinde gerçekten heyecanlanmıştı ve bunu iş dünyasını fethetmek için yapmamıştı. Chip dışında, Aiden'ın arkadaşları çok azdı ve Frankie'nin kardeşlerinde eğlendirici derecede normal bir şeyler vardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gio biletleri Aiden'ın elinden kaptı. Adamın ona vuracağını mı yoksa sarılacağını mı anlayamadı. "Ön sıra mı?" Marco kükredi.

"Umarım sakıncası yoktur-"

"Sakıncası var mı?" Aiden kendini bir erkeğin kucağında buldu ve gerçekten de ayakları yerden kesildi.

Gio hâlâ biletlere bakarak, "Bu gerçek bir rüyanın gerçekleşmesi gibi," dedi. Aiden emin değildi ama gözleri biraz buğulanmış gibi görünüyordu.

Marco onu tekrar yere bıraktı ve kardeşinin omzuna bir tokat attı. "Frankie onları seçebilir mi, yoksa o mu seçebilir?"

"Keşke bunu ona söyleseydin," dedi Aiden, daha iyi düşünmeden önce. "Sana zor zamanlar mı yaşıyor?" Gio sempatik bir şekilde sordu.

Aiden tereddüt etti. Aile sadakati, Frankie'nin kardeşlerinin yüzde yüz onun tarafında olmasını gerektiriyordu.

Aiden kaçamak bir ifadeyle, "O harika," dedi.

Marco, "Onu yakalamak çok zor," dedi. "Eğer uzun vadede bu işin içinde olmak istiyorsanız, sizi uğraştıracaktır."

"Fazla mesai," diye ekledi Gio.

Marco, "Kırılması zor bir ceviz," dedi.

"Bu ilişkide olmak istiyor mu yoksa sadece bitmesini mi bekliyor anlayamıyorum."

Kardeşler birbirlerine bakıp güldüler. "İçeri girip bir bira ve biftekli sandviç eşliğinde konuşmaya ne dersiniz?"

"Çabuk ol, bekle," dedi Gio, Marco'nun elinden eski biletleri kaparak. "Hey, çocuk." Formalı, çelimsiz bir genci durdurdu. "Biletin var mı?"

Çocuk başını salladı. "Hayır, dostum."

"Şimdi sende." Gio onları bir çırpıda uzattı.

"Ciddi misin sen?" Çocuk, sanki Noel Baba sihirli bir hediye vermiş gibi eline bakakaldı.

"Öde bakalım," dedi Marco neşeyle. "Hadi gidelim." İçeriye doğru ilerledi.

"Kendimi Oprah gibi hissediyorum," diye düşündü Gio, arkadan gelerek.

Maç bir basketbol maçına göre aksiyon doluydu. Gio ve Marco heyecandan birbirlerine vurmadan duramadıklarında saha kenarındaki koltuklar astronomik fiyata değdi.

Knicks Şehir Dansçılarından biri ona öpücük verdiğinde Gio, "Bu hayatımın en güzel gecesi," dedi.

Marco bifteğinden bir ısırık alırken "Kesinlikle ilk onda," dedi.

Birlikte oyuncularla şakalaştılar ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte bağırdılar. Ve Aiden kendini birliğin bir parçası gibi hissetti. Üvey kardeşiyle böyle bir akşam geçirmeyi hayal bile edemezdi. Elliott'la hiçbir zaman çok fazla ortak yönleri olmamıştı. Sadıktılar çünkü bu gerekliydi. Ama Baranski kardeşler gibi birbirlerine sıkı sıkıya bağlı değillerdi.

"Baba olacağın için heyecanlı mısın?" Aiden Marco'ya sordu.

"Kahretsin evet," diye omuz silkti Marco. "Olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama Rachel? Hayatımı eskisinden bin kat daha iyi hale getirdi. Ve daha önce çok iyi bir hayatım vardı."

"Ne yediğini biliyor musun?" Aiden sordu.

"Küçük kız," diye şişindi Marco ve sonra parmağını Aiden'in yüzüne doğru itti. "Ama Rachel şaşırmak istiyor, o yüzden zarfı açmadı. *Ben de açmadım*. Anladın mı?"

Aiden sırtıttı. "Sırrın güvende. Frankie biliyor mu?"

"Henüz değil." Marco'nun bunu söyleme şekli Aiden'a Baranski kardeşlerin birbirlerinden sakladıkları pek fazla sır olmadığını düşündürdü.

Bunun çekici bir dinamik olduğunu düşündü. Hayatını kararları belirleyen bir aileyle, nadiren güvenebileceği arkadaşlarla ve

Onu bir çırpıda satabilecek yüzlerce tanıdık. Gio ve Marco'nun paylaştığı bağ gibi bir şey değildi.

Oyun aralarında kardeşler ona Frankie ile ilgili her konuda yardımcı oldular.

Marco, sandviçinin geri kalanını pahalı birayla mideye indirirken, "Frankie'nin bizimkilerin sahip olduklarını aradığını anlamalısın," dedi.

"Bir ortaklık," diye ekledi Gio. "Daha azıyla yetinmeyecek." Daha azı tam olarak anlaştıkları şeydi.

"Peki, biri iyi bir ortak olacağını nasıl kanıtlayabilir?" Aiden sordu.

"Her şeyden önce, kolay lokma olma. Ona her istediğini verme. Mesela bu gece sizi arayıp gelmenizi önerdiğinde, gelemeyeceğinizi söyleyin ve ona bir bahane sunmayın."

"Bu onu çıldırtacak," diye onaylarcasına sıırttı Marco. "Beni batırmak için kötü tavsiyeler v e r m i y o r s u n , değil mi?" Aiden alaycı bir şekilde sordu.

Marco ciddiyetin timsali olarak eğildi. "Jets için bize alabileceğin koltuklarla mı? Hayır, dostum. Seni yoldan çıkarmayız. Evlenmeni ve sekiz çocuk sahibi olmanı umuyoruz."

"Frankie bizimle birlikte büyüdü. O aslında ekipmanı olmayan bir erkek," diyerek Gio onları tekrar eldeki konuya yönlendirdi. "Onunla şirketinizdeki bir başkan yardımcısıyla konuşur gibi konuşun. 'Şimdi olmaz bebeğim, erkekler konuşuyor' gibi davranma. Bunun için taşaklarını fıstık ezmesi kavanozuna sokar."

Marco başını salladı. "Evet, o akıllı bir kız. Onunla öyleymiş gibi konuş."

Bir kaçış engellenince kalabalık patladı.

Gio elini Aiden'ın omzuna koydu. "Dinle dostum. Peşinde olduğun şey sonsuza dek sürmeyecekse oyalanma. Hafif mi tutmak istiyorsun? İyi, öyle yap. Ama gelecek hafta gemiyi terk etmek istiyorsan onun aklına girme, anladın mı?"

"Yeterince makul," diye kabul etti Aiden. İsteddiği şeyin sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini bilmiyordu ama gelecek haftadan daha fazlasını istediği kesindi.

"Güzel. Çünkü saha kenarında o t u r d u k t a n sonra seni dövmek zorunda kalmaktan nefret ederim," diye e k l e d i Marco. "Yani, yine de yapardım. Ama yine de

muhtemelen biraz zorluyor olabilirim."

"Hey, istediğin her şeyi satın alabilmek nasıl bir şey?" Gio sordu.

"Merhaba güzelim," diye cevapladı Aiden Frankie'nin çağrısını, diğer kulağını parmağıyla tıkayarak onu gürültüden duyabildi.

"Seni ve iki yordakçıyı televizyonda gördüm," dedi

ona. "Umarım kaydetmişsinizdir."

"Ben çektim. Hatta o son saniye üçlüğünde sana ağaç gibi tırmanırken fotoğraflarını bile çektim. Ailenin hangi üyesiyle çıktığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Sırıttı.

"Bu mu Frankie?" Gio tısladı.

Aiden başıyla onayladı. Marco garsondan bir kalem kaptı ve bira peçetesine bir not karaladı.

Seks teklifine evet deme.

"Peki, neredesiniz çocuklar?" Frankie sordu.

Aiden ona, "Madison Square Garden'ın görünüşe göre yarısıyla bir barda kutlama yapıyoruz," dedi.

"İçiyor musun?" diye sordu.

Pazar günü öğleden sonra uykuya dalmadan önce yaptığı itirafı hayal meyal hatırlıyordu. Onun kendisine göz kulak olmasından rahatsız mı yoksa memnun mu olduğunu bilmiyordu.

"Maçta bir bira. Burada bir bira," diye rapor verdi. "İyi çocuk."

Kadının ona yaptığı övgülerin onu sertleştirmesinden nefret etmek istiyordu. Onu görmek, ona dokunmak, onu tatmak istiyordu.

Marco yüzüne bir peçete daha itti.

Güçlü kal!

"Hizmet etmek için yaşıyorum," dedi hafifçe.

Hayal kırıklığına uğrayan Marco ve Gio başlarını salladı.

"Brooklyn'e onlarla birlikte mi dönüyorsun?" diye sordu masumca.
"Üzerimde dantelli, şirin bir gecelik olabilir."

Onu bundan daha iyi tanıyordu. Üzerinde bir atlet ve tayt vardı, bir battaniye yığınının altında kıvrılmıştı.

"Sanmıyorum ama şehre gelmekten memnuniyet duyarsınız," diye teklif etti. Onu yatak odasında, siyah saçları beyaz çarşaflara yayılmış, pencerelerden şehir ışıkları parlarken düşündü. Aiden onun evet demesini istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu.

"Sabah erken kalkacağım," dedi. "Çok geç kalma."

"Seninle yarın konuşuruz," dedi Aiden, fikrini değiştirmesini dileyerek.

"İyi geceler, Aide." "İyi geceler, Franchesca."

Bölüm Otuz Beş

Aiden dairesinin ön kapısını açtı ve antre masasının üzerindeki taze çiçekleri görmezden gelerek koridordan yatak odasına doğru ilerledi. Cüzdanını ve kol düğmelerini dolabındaki özel bölmelerine yerleştirdi. Takım elbise ceketini ve ayakkabılarını çıkardı, kot pantolonunu ve en sevdiği Yale sweatshirt'ünü giymeden önce her ikisini de uygun yerlerine geri koydu.

Rahat kıyafetler.

İşte yine zor bir gün geçirmiştik. Yönetim kurulu sonunda hepsinin içine sindirebileceği bir CFO adayında karar kılmıştı. Elliot hariç. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi toplantıyı terk etmişti. Babaları bu öfke gösterisini görmezden gelmiş ve bir sonraki gündem maddesine geçmişti.

Hepsi Elliot'a karşı çok hoşgörölü davranmış, onun işe yaramazlığını görmezden gelmişti. İşe yaramazlık Aiden'in üstesinden gelebileceği bir şeydi. Hoşuna gitmiyordu ama kabul edebilirdi. Ancak üvey kardeşinin ailesine ve işlerine kasten zarar vermesi? Bu farklı bir hikâyeydi. Kilbournlar pek çok şeydi. Manipülatif piçler, taş kalpli orospu çocukları, rekabetçi düşmanlar. Ama asla ailelerine sırtlarını dönmezlerdi.

Aiden toplantıdan sonra konuyu babasına açmıştı. Ferris onu "Şimdi olmaz oğlum," diyerek susturmuş ve kapıdan dışarı çıkarmıştı.

Kilbourn Holdings'e ne kadar para kazandırırorsa kazandırсын, ne kadar değer katarsa katsın, babası onu hâlâ yönlendirilmesi gereken bir çocuk olarak görüyordu.

Ama içine yerleşen huzursuzluğun işten çok Franchesca'yla ilgisi vardı. Yatak dışında her yerde ondan uzak duruyordu. Davetlerini sürekli olarak geri çevirmesi onu rahatsız ediyordu. Sanki onun hayatı umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Yine de birlikte olduklarında bunu hissettiğini *biliyordu*. Birbirlerinin etrafında dönmelerini sağlayan o manyetik çekim. Aralarında bir bağ vardı ve o sadece bunu keşfetmekle ilgileniyor gibi görünse de

sikini ona soktuğunda, bu Aiden için yeterli değildi.

Ve bu onu tedirgin etti.

Oturma odasına doğru ilerledi, bakışları yan masadaki sürahiye takıldı. Kapıdan girer girmez bir kadeh içmek alışkanlığı haline gelmişti. Bir tane de evdeki ofisinde bir iki saat daha çalışıp gün boyunca yapamadığı işleri temizlerken. Ve bir üçüncüsü de kitap okurken ya da maç izlerken.

Sarhoş olmak için içmiyordu. Kendini uyuşturmak için içiyordu. Hissettiği acı değildi. Daha belirsiz bir şeydi. Tatminsizlik mi? Boşluk? Yalnızlık mı?

Odanın geri kalanına bakınca, şaşılacak bir şey var mıydı? Bir tasarımcı tutmuştu. Onun gibi önemli insanlar mobilyalarını kendileri seçmezdi. Şirket burayı çoğunlukla sevdiği ya da en azından düşünmek zorunda kalmadığı şeylerle doldurarak makul bir iş çıkarmıştı. Deri koltuk biraz fazla modern, biraz fazla sertti. Ama mekana uygun görünüyordu.

Babası her zaman zenginlerin mobilyalarının üzerinde oturacak zamanları olmadığını söylerdi. Para kazanmakla çok meşguldüler.

Aiden'ın annesi bu duyguya her zaman gözlerini devirir ve Ferris'in oturup konuşması için ısrar ederdi. Ferris ipek döşemeli berjer koltuktan kalkıp işinin başına dönmeden önce genellikle beş, belki de on dakika konuşurlardı. Babası için her şey işti. Başarı, bir adamın kaç saat çalıştığına ve portföyündeki sıfırların sayısına göre tanımlanırdı. Dünyaya bakmanın soğuk bir yoluydu bu. Aiden da aynı tuzağa düşmüştü.

Parmağını, önünde hiç oturmamış şöminenin mermer çevresinde gezdirdi. Şöminenin etrafındaki deri kulüp sandalyeleri hiç misafir ağırlamamıştı. Kitaplığın içine yerleştirilmiş tam dolu bar sadece bir kişiye hizmet veriyordu.

Burayı sığınağı olarak görüyordu ama bugün burası bir evin, bir hayatın iki boyutlu bir kopyası gibi geliyordu.

Aiden'ın bakışları tekrar viskiye kaydı. Kristalden gelen bir siren şarkısı yoktu. Sadece bir alışkanlıktı. Zayıflıktan nefret ederdi ve farkına varmadan bir koltuk değneği geliştirmeyi başarmış olması utanç vericiydi. Frankie'ye içki içtiğini düşündüğünü itiraf etmişti.

çok fazla. *Bunu ona neden söylemişti? Neden ona o silahı vermişti?*

Elini yüzünde gezdirdi ve nasıl çalınacağını bilmediği piyanonun yanına gitti. Onunla bir şeyler paylaşırken kendini güvende hissetmiyordu. Hele ki o bunu tek yönlü bir yol olarak açıkça işaretlemişken. Ama ona kendinden parçalar sunmaktan da kendini alıkoyamıyordu. Zalim bir tanrıçaya kurbanlar, diye düşündü.

Sadece zalim değildi. İlgisiz değildi. Dikkatliydi. Ve belki de güvensiz kalmakta haklıydı.

Kapısının zili çaldı ve Aiden kaşlarını çatı. Bu kata çok az insan çıkabiliyordu. Önce annesi aramış olmalıydı.

Kapıya doğru gitti ve babasını kapının diğer tarafında buldu.

Ferris Kilbourn elleri ceplerinde, aldatici bir rahatlıkla içeri girdi. Ferris ve karısı, Elliot'ın annesi, iki blok ötede, iki katlı muhteşem bir çatı katında yaşıyorlardı. Ama bu yakınlığa rağmen, nadiren sosyal ziyaretler yaparlardı.

Aiden kapıyı arkasından kapatırken, "Bu bir sürpriz," dedi.

"Ofisten uzakta konuşmanın iyi olacağını düşündüm," dedi Ferris ona, sanki bir müzede sıkılmış bir misafirmiş gibi mekânı incelerken.

"Bir içki ister misiniz?" Aiden teklif etti.

"Macallan?"

"Tabii ki."

Aiden oturma odasına doğru ilerledi ve bir bardak doldurdu. Tereddüt etti ve sonra bir tane daha doldurdu. Bir tanesini babasına uzattı ve kasıtlı olarak kulüp sandalyelerinden birine oturdu.

Ferris ceketinin düğmelerini çözdü ve kolunu kanepenin arkasına uzatarak koltuğa oturdu. Aiden görünüşünü annesinden almıştı, koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. Babasının İrlanda kökenli kızıl saçlarının çoğu artık yoktu. Geriye kalanlar kısa kesilmişti. Tıraşlıydı ve her zaman takım elbise giyerdi. Babası Noel sabahı kravat takan tipte bir adamdı. Aptal bir Noel Baba kravatı da değildi. Hermes'i tercih ederdi.

Babası düşüncelerini toparlarken Aiden bekledi. İkisi de havadan sudan konuşmayı sevmezdi ve sessizlikte güç vardı.

Ferris, "Emekli olmayı düşünüyorum," diye açıkladı söze girmeden.

"Düşünüyor musun?" Babasının böylesine bomba gibi bir cümle kurması, düşünme aşamasını geçip planlama ve uygulama aşamasına geçtiğini gösteriyordu. Ama emeklilik Ferris'in sözlüğünde yer almamalıydı.

Ferris bardağına baktı. "Hayatımı bu şirkete adadım. Büyük büyükbabanızın ve büyükbabanızın hayal bile edemeyeceği bir şeyi başardık."

"Ve bundan öylece uzaklaşmak seni rahatlatıyor mu?" Aiden sordu. El değmemiş içkisini ceviz yan sehpanın üzerine oturttu ve dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri dizlerinin arasında sallanıyordu.

"Jacqueline ve ben boşanıyoruz," dedi Ferris, sanki hava durumu hakkında gelişigüzel yorum yapıyormuş gibi bir sonraki bomu atarak.

"Pardon?"

"Başka biriyle tanıştım. Üvey annenle olan ilişkim sona erdi. Avukatlarımızla çoktan konuştuk ve bir anlaşma yapmalarını bekliyoruz."

"Baba, neler oluyor?"

Ferris viskisini yudumladı ve içini çekti. "Orta yaş krizi olabilir ama evlat, bu hayatımda yaşadığım en eğlenceli şey. Sanırım benim de biraz eğlenmemin zamanı geldi."

"Senin adına sevindim," dedi Aiden. Muhtemelen öyleydi. Tam olarak emin değildi. Üvey annesiyle hiçbir zaman yüzeysel bir ilişkiden fazlasını geliştirmemişti. Ve o da haklı olarak kendi oğlunu Aiden'a tercih etmişti. Onun sürekli gevezelik ettiği yapılacaklar listesine artık katlanamayacağı için üzüleceğini söyleyemezdi.

"Kuaföre ve sonra da dermatoloğa gitmem gerekiyor. Sonra falanca kulüpte öğle yemeği. Sonrasında Soul Cycle. Sonra da falancanın yönetim kurulu toplantısı var. Akşam yemeği için nasıl vakit bulacağımı bilemiyorum. İnsanlar bana bunu nasıl yaptığımı soruyor. Sadece pamuk ipliğine bağlı olduğumun farkında değiller!" Her zaman bir şehit.

"Adı Alice ve bir giyim tasarımcısı. Yüksek moda değil ama açık hava, atletik çizgiler. Zeki, canlı. Bu bahar ve yaz tekneyle sahile inip Bahamalar'ı gezeceğiz."

Aiden hemen aile hukuku bürosuyla temasa geçmeyi ve Alice'ten önce sağlam bir evlilik sözleşmesi hazırlatmayı aklına not etti

Kilbourn oldu.

Aiden babasına benzeyen ama sesi tamamen yabancı gibi çıkan adama baktı. Ancak Ferris'in ona öğrettiği gibi, hiçbir durumda şaşkınlık ya da kafa karışıklığı göstermenin bir faydası yoktu. Babası aklını kaçırıyor olsa bile.

"Tebrikler," dedi Aiden.

Ferris kadehini kaldırdı. "Bir imparatorluk kurdum. Sanırım artık bunun tadını çıkarmanın zamanı geldi."

Orta yaş krizi mi? Ya da belki fark edilmemiş bir beyin tümörü? Belki de babasının tercih ettiği konsiyerj doktoruna bir ziyaret sıradaydı.

Aiden, "Zamanınızı uygun gördüğünüz şekilde kullanmayı kesinlikle hak ediyorsunuz," diye karşılık verdi.

"CEO olarak benim yerime geçebileceğinden yüzde yüz emin olmasaydım bunların hiçbirini yapmazdım. Hayatın boyunca bunun için yetiştirildin, Aiden. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

"Peki ya Elliot?" Aiden sordu.

"Barbados olayında ona karşı tutumumdan memnun olmadığını biliyorum-"

"Birini kaçırdı, baba."

Ferris en azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Kontrolden çıkan bir aile meselesiydi."

"Nerede olursa olsun bu bir suçtur."

"O hep senin gibi olmak istedi, evlat. Ve ne yazık ki onun için asla olamayacak. Senin gölgede yaşarken aldığı kararlarda aceleci davrandığı için onu suçlayamazsın. Sen olmadığı için böyle davranıyor ve bu yüzden onu cezalandırmayı düşünemiyorum."

"Elliot bu aileyi ilk sıraya koymuyor. İşi ilk sıraya koymuyor. Kendini ilk sıraya koyuyor."

"İşte bu yüzden ona liderlik etmen için sana güveniyorum. Onu bir Kilbourn erkeğine dönüştür. Onun bir utanç kaynağı olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım."

Utanç mı? Aiden aniden o içkiyi içmek istedi ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı.

"O sadece bir utanç kaynağı değil. O bir tehlike. Boris Donaldson'ı aramıza sokmak istemesinin bir nedeni var." Aiden'in henüz keşfedemediği bir neden.

"Elliot zararsız ve yanlış yönlendirilmiş biri. Onu kanatlarının altına almanı istiyorum. Bunu benim için yapmanı istiyorum, Aiden. Kolay olmadığını biliyorum. Ama babam görevi bıraktığında ben de zor seçimler yapmak zorunda kaldım. Bu meşaleyi devretmenin bir parçası. Bir gün sen de oğlundan bir şey isteyeceksin."

Aiden ısırarak cevap verdi. Lanet olası kırk yaşındaydı. Kız arkadaşı ailesiyle tanışmaya bile razı olmamıştı, gerçi şimdi onu suçlayamazdı. Aile mirasının yükünü taşıyacak yeni bir nesil inşa etmek yapılacaklar listesinde yoktu.

"Bir aileye sahip olmaktan olabildiğince uzağım," dedi babasına.

"Biriyle görüşmüyor musun?"

Aiden bir kaşını kaldırdı. Babası iş olsun aile olsun her zaman nabız tutardı. "Bunu nereden duydun?" diye sordu.

"Brooklyn'de vakit geçirdiğini biliyorum." "Ve?"

Ferris, "Onun hakkında savunmaya geçiyorsun," diye düşündü. "Sadece aile için sorumlu bir seçim yaptığınızdan emin olun."

Aiden sinirlendi. "Baba, az önce buraya geldin ve bana sosyetik karını kargo pantolonu yapan bir kadın için terk edeceğini söyledin."

"Ben cezamı çektim. Son elli yıldır her kararımı ailemi ve sorumluluklarımı düşünerek verdim," dedi Ferris soğuk bir sesle. "Şimdi sıra sende. Ve ikimiz de bu Baranski denen kadının Kilbourn'un yanında olması gereken türden bir eş olmadığını biliyoruz."

Aiden inanamayarak başını salladı. Hayır, Frankie kanatlarda sessizce duracak bir kadın değildi. O sahnenin ortasına aitti.

"Senden bunu bana vermeni istiyorum, Aiden." Ferris lütfen ya da teşekkür ederim demekle vakit kaybedecek bir adam değildi. "Senden önce aileni seçmeni istiyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Aiden yan masanın üzerindeki bardağa baktı. Babası Jacqueline'le birlikte bir etkinliğe hazırlanmak için eve gitmişti. Yollarını sessizce ayırmadan önce ay sonuna kadar birlikte görünmeye devam etmeye karar vermişlerdi. Jacqueline birkaç haftalığına Provence'taki artık aile olmayan eve gidecekti. Ferris emekli olduğunu açıklayacak ve Alice'i St. Barths'taki eve götürecekti. Onlar yokken her şey unutulup gidecekti.

Ve Aiden parçaları toplamak zorunda kalacaktı.

Bardağı aldı ve mutfığa götürdü. Koyu renkli ahşap ve beyaz mermerle kaplıydı. Nadiren kullandığı bir odaydı. Arada bir, eğer uyuyamazsa, ızgara jambon ve Brie hazırlardı. Bu gecenin de o gecelerden biri olacağına dair bir his vardı içinde.

Babası ailevi görev duygusunu kaybetmişti. Adam, şirketi yönetmenin ruhunu öldürdüğünü itiraf etmiş ve ardından oğlunun ruhu üzerindeki etkilerini hiç düşünmeden anahtarları Aiden'a teslim etmişti. "Hayatta işten daha fazlası var evlat." yoktu. "Bizim için çok şey yaptın, bir adım geri çekilmeyi ve önemsendiğin bir şeye odaklanmayı hak ediyorsun." Ama babası böyleydi: Kendini hiç sorgulamayan bencil. Ferris, kendisini düşünmeleri için onlara para verirken neden başkalarını düşünsün ki?

Ona öğleden sonra bademli şekerleme atıştırmalıklarını getiren asistanları vardı. En sevdiği yemekleri özel bir koreografiyle hazırlayan kişisel bir aşçısı vardı. Sosyal takvimini sadece en avantajlı etkinlikleri içerecek şekilde düzenleyen bir karısı vardı. Ve aile işini yürütecek bir oğlu vardı, o ise lanet olası rüzgarlıklar ve kargo pantolonları yapan yeni bir kız arkadaşı için tüm sorumluluklarını bir kenara bırakmıştı.

Tüm öfkesini kristale ve McCallan'a yönlendirerek bardağa ters ters baktı. Bardağı lavaboda parçaladıktan sonra kendini pek de iyi hissetmemişti. Ama en azından üzüntülerini boğmak için karşı konulmaz bir istek duymamıştı.

Frankie'yi düşündü. Onun sunduğu bu hayattan ayrılma fırsatını. O, Kilbourn işinden bir kaçıştı. Sürekli başarı mücadelesinden. Belki de zamanını daha verimli geçirebileceği bir şeyler vardı.

Dağınıklığı sonraya bıraktı, buzdolabından bir su aldı ve koridordan geçerek özel ofisine gitti.

Dosya bıraktığı yerdeydi, masasının önünde ve ortadaydı. Dosyayı açtı ve çıplak ayaklarını masanın köşesine dayadı. Sahip oldukları şirketlerden biri, insanların hayatlarını sessizce didik didik ederek mükemmel bir iş çıkaran küçük bir güvenlik şirketi idi.

Frankie'nin yirmi bir bin dolar öğrenci kredisi borcu vardı. Yüksek lisans için New York Üniversitesi'ne döndüğü düşünülürken hiç de fena değildi. Bunu saatler içinde yok edebilirdi. Planlamıştı da. Tabii kızıdan en ufak bir ilgi kırıntısı koparabilirse. Kendisine en yakın olanlarla ilgilenebilmesi bir gurur kaynağıydı. Ama o seçkin azınlıktan biri onu dışlamak için elinden geleni yaptığında, elini çabuk tutacaktı.

Belki de ikisi için de daha faydalı olacak başka bir hediye vardı? Masa telefonunu aldı ve aradı.

"Ben Aiden Kilbourn. Benim için ne kadar sürede teslimat yapabilirsin?"

Aiden, çok iyi maaş alan avukatlardan oluşan ekibinin haftalarca incelediği sözleşmeyi bir kenara itti ve başka bir holdingdeki en yeni bilgi işlem müdürü adaylarına geçti. Bir yazılım firmasına göre, yönetimleri ne yazık ki çağ dışıydı. Mevcut CEO'ya bir e-posta göndererek bu pozisyon için sadece elli yaş üstü beyaz erkeklerin aday olduğuna inanmakta zorlandığını söyledi. Aramayı daha "ilginç ve enerjik" adaylarla yeniden başlatmalarını önerdi.

Arka planda Knicks maçı oynanıyordu ve Frankie'nin kardeşleri arasında maçla ilgili mesajlaşmaya dahil olduğu için dikkatini normalden daha sık çekiyordu.

Saat onu geçmişti, yatmayı düşünecek kadar geç sayılmazdı. Gecede ortalama beş, belki de altı saat uyurdu. Ama gün, gün

akşam, bedelini ödemişti.

Kağıt yığınının altından telefonu titredi. Refleks olarak maça neler olduğunu görmek için televizyona baktı ama mola verilmişti.

Frankie: Neden gecenin 10:30'unda kapımın önünde şilteli üç adam var?

Yatağın her yerdeki yataklar için bir utanç kaynağı.

Frankie: O benim yatağım!

Artık içinde uyuyan tek kişi sen değilsin. Frankie: Bunu

bana söylemen gerekmez miydi?

*Aiden: Ve bu konuşma böyle giderdi. Sen: Hayır. Ben: Evet. Sen: Evet: Siktir git, Aiden. Ben: İyi, ama bu güzel yeni kral boyda olacak. Sen: *Yeni yatakta birkaç kez orgazm olur* Tamam, yatak bizde kalabilir.*

Frankie: Sen delisin.

Bir şey değil.

Birkaç saniye sonra bir mesaj daha gönderdi. Yeni yatağın üzerinde bir selfie.

Frankie: Bu yatağa ve yukarıda bahsedilen orgazmlara bir şans vermeye hazırım.

Kendine rağmen güldü. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu ona vermek için can atıyordu. Ama Frankie'yle her şey bir savaştı.

Bir cevap yazmaya başladı ve fikrini değiştirdi. Bir duş alacak ve kendi kafasından çıkana kadar okuyacaktı, diye karar verdi.

Telefonu çalmadan önce yatak odasına kadar gitmişti. Frankie.

"Merhaba," diye cevap verdi.

"Merhaba, gizli yatak alıcısı. Gece saat 10'da kral boy yatak ve şilteyi nereden buluyorsun?" Frankie sordu.

"Benim bir erkeğim var," diye şaka yaptı Aiden.

"Sen iyi misin? Sesin... kötü geliyor."

Aiden yatağın kenarına oturdu ve gerindi. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedi kayıtsızca.

Onun tarafında bir duraklama oldu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye teklif etti.

Öyle mi yaptı?

"Nereden başlayacağımı bile bilemezdim," diye itiraf etti.

"Erkekler iş konuşsun diye başımı okşayıp beni kovmuyorsun, değil mi?"

Bu tam da Ferris'in eşlerine davrandığı türden bir davranıştı. "Güzelim, iş hakkında benden daha çok şey biliyorsun."

Kadın boğuk bir kahkaha attı ve kahkahası doğrudan adamın göğsüne gitti. "Umalım da Kurumsal Sosyal Sorumluluk profesörüm de senin gibi düşünsün. Ee, ne oldu?"

"Bu gece babam geldi."

"Hmm, ani yargılarda bulunmam ve yersiz tavsiyeler vermem için yeterli bilgi yok. Devam edin."

Aiden boştaki eliyle gözlerini kapadı ve onun sesini içine çekti.

"Ay sonunda emekli olacağını açıkladı." "Vay anasını.

Yönetim kurulu başkanlığını bırakıyor mu?"

"Her şeyden uzaklaşıyor. O ve üvey annem boşanıyorlar."

"Orta yaş krizi mi?"

"Altmış beş yaşında bir kız arkadaşın olabilirse. Bir kız arkadaş var."

"Tabii ki var. Dur tahmin edeyim, dansçı mı? Hayır, bekle, yeterince klas değil. Müze görevlisi mi?"

"Bir atletik giyim tasarımcısı."

"Güzel! Sonunda istediğin tüm spor sütyenlerine sahip oldun."

Aiden'ın dudakları kıvrıldı. "Keşke burada olsaydın." Sözcükler, o onları durduramadan dünyaya yayılmıştı.

Telefona doğru iç geçirdi. "Belki bir ara. Ama şimdilik burada, bu büyük yatakta benimle olmanı diliyorum."

Onu uzanmış, vahşi saçlarını her yöne savururken hayal etmek bile onu heyecanlandırıyordu.

"Peki, bu senin için ne anlama geliyor? Sen COO'sun - seni Google'da arattım - bundan sonra ne olacak?"

"CEO'luğa geçiyorum, Elliot Kilbourn'un bakımı ve idamesi de dahil olmak üzere daha fazla sorumluluk alıyorum."

"Benimle dalga geçiyorsun. O çocuk adam tam bir pislik. Baban neden onun şirkete beş yüz metre yaklaşmasına izin versin ki?"

"Spor sutyeni tasarımcısı Alice gözünü kör etmiş."

"Komik. Yani baban ne yapabilmek için tüm sorumluluklarını senin üzerine yıkıyor? Boca'da üstsüz bir plajda emekli olmak için mi?"

"Intercoastal Su Yolu'nda yelken açın ve yazı Bahamalar'da geçirin."

"Fikrini değiştirecek mi?" Frankie umutla sordu.

"Hiç sanmıyorum. Benim işimi ve ailemi devam ettirmemi istiyor."

"Oh," dedi düz bir sesle. "Yani iyi bir milyarder sosyete kızı bulup mükemmel erkek varisler yaratmayı kastediyorsun."

Frankie'nin hayatının iç işleyişi ve beklentileri hakkında bu kadar çok şey anlaması inanılmazdı.

"Onun gibi bir şey."

"Benden ayrılmak için mi bana yatak aldın?"

Aiden güldü ve ses sessiz odada yankılandı. "Bizi yere atmadan sevişebilmen için sana bir yatak aldım."

"Ben metreslik yapacak biri değilim, Aide."

"Hayır, yapmayacaksın. Babam ayrıca Elliot'ı başkan yardımcılığı pozisyonu için yetiştirmemi istiyor. Saygıdeğer bir şey."

"Eeesh. Görünüşe göre baban Noel için tek boynuzlu at istiyor. Asla olmayacak."

Onun için basitti. Bir kararla karşılaştığında, eğer tatmin edici değilse, geri çevirir ve yoluna devam ederdi. Ama onun hayatı bundan çok daha karmaşıktı. Önceki nesillerin inşa ettiği ve şu anda keyfini sürdüğü her şey için duyduğu minnettarlık neredeydi? Babasının yaptığı gibi bu miras için fedakârlık yapmaktan mutlu olması gerekmez miydi?

"Yani, şu anda bir eş için alışverişe çıkmadın mı?" diye sordu Frankie. "Bunun için pek mağaza yok," dedi kuru bir sesle.

"Oh, bilmiyorum. Her şey bir bedel karşılığında satın alınabilir."

"Senin fiyatın nedir, Franchesca?"

"Hmm. Sanırım bu para birimine bağlı."

Otuz Yedinci Bölüm

Ocak ayı yerini Şubat ayının buz gibi parmaklarına bıraktı. New Yorklular bu ayı gri, çamurlu kaldırımlarda titreyerek bir binadan diğerine geçerek geçirdiler. Ama Frankie haftada en az üç gece Aiden'la birlikte dairesinde yeterince sıcak kalıyordu.

Hayal edebileceğinden çok daha iyi anlaşıyorlardı. Zeki, komik ve korkunç derecede cömertti. Yeni yatağa alışmışlardı ve şimdi Frankie tek başına yatağa girdiğinde, en son kullandığı yastığa sarılarak ortada yatıyordu.

Geri sayım saatini düşünmemeye çalıştı. İlişkileri genellikle iki ila üç ay arasında sürerdi. Altı haftadır güçlü bir şekilde devam ediyorlardı. Bu, yaşayabileceklerini düşündüğünden daha uzundu. Aslında ikisi de yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Frankie üzerinde çalıştığı e-postayı bitirdi ve gönderdi. Bugün yarım günüydü ve akşamki dersi iptal edildiği için alışık olmadığı bir lükse sahipti. Doldurulmamış birkaç saat. Bu gece dışarı çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için Aiden'a mesaj atmayı düşündü ama dün gece orada olduğu için bu pek olası değildi.

Onun bu sabah gönderdiği çiçeklere bakmak için döndü. Raul, Brenda'nın her yeri güzel bitkilerle donatarak ofisi bir seraya çevirdiğine göre, Frankie'nin erkek arkadaşının da burayı tropik bir yağmur ormanına çevirdiğine dair şaka yapmayı severdi.

Bunlar yeşil sivri uçlu, egzotik ve renkliydi.

Vahşi ve güzel. Tıpkı senin gibi.

-A.

Frankie'nin telefonu masanın çekmecesinden çaldı ve onu aldı. "Bu benim eski evli arkadaşım Bayan Stockton-Randolph değil mi?" cevap verdi.

"Frankie! Bana öğle yemeği için bir planın olmadığını söyle," diye ciyakladı Pru telefonda. "Seni bin yıldır görmedim ve bana yaşlı bir evli kadına benzeyip benzemediğimi söylemeni istiyorum."

"Bana bir selfie gönder de önce ben göreyim. Şehirde yaşlı bir kadınla görülmek istemiyorum," diye alay etti Frankie.

Her zamanki gibi itaatkâr bir arkadaş olan Pru, ona şaşlı gözler ve buruşuk bir burunla bir selfie gönderdi.

"Evet, kesinlikle onunla görünmek istemiyorum." "Har har. Bugün senin yarım günün, değil mi?"

"Evet, öyle. Yirmi dakika sonra çıkıyorum."

"O zaman in ve kıçını kaldırıp şehir merkezine git. Düğününden döndüğünden beri zaman zaman gülümsediği görülen en gözde bekarın ve seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Gülümsemek mi dedin?" diye sordu Frankie. Belki de yüzünde aptal bir sırıtişla dolaşan tek kişi o değildi.

Pru, "Bir saat içinde benimle Avlu'da buluş," diye emretti. "Peki efendim."

Ev sahibi Frankie'yi bambu duvarları ve gösterişli avizeleri olan restorandan geçirerek Pru'nun beklediği bar alanına götürdü. Arkadaşı ona ikinci bir deri gibi yapışan bir pantolon ve vücudunu saran kaşmir bir balıkçı yaka giymişti. Lacivert pantolonunun geniş paçalı paçalarının altından sarkık gri botlar çıkıyordu.

Sanki birkaç hafta değil de yıllar geçmiş gibi sarıldılar. "Evlilik kesinlikle seninle aynı fikirde," diye espri yaptı Frankie. deri arkalıklı kabine.

Pru ceketine bakarak, "Aiden'la çıkmanın seninle aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Evet, sessiz ol, tamam mı?" Frankie restoranın etrafına göz gezdirdi. Burası dedikodu sütunları için önemli özel konuşmaların sık sık kulak misafiri olunduğu yerlerden biriydi.

"Bana her şeyi anlat," diye sordu Pru.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye yalan söyledi Frankie. Aiden'la ilgili duygularını kelimelere dökmeye tam olarak hazır değildi. Bu noktada tanımlanabilir değillerdi ve onları ortaya çıkarmak için acelesi yoktu.

"Altı haftadır doğu sahilinin en gözde bekârıyla çıkıyorsun ve henüz ikinizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı yok. Ondan hiç bahsetmiyorsun. Sadece gerçekten ciddi olduğunuzda erkekler hakkında konuşmuyorsunuz."

"Ciddi değiliz," dedi Frankie. "Sadece eğleniyoruz, yolculuğun tadını çıkarıyoruz."

Pru "yolculuk" deyince durgun suyuna doğru homurdandı. "Eminim öyledir." "O harika biri. Tamam mı? Zeki ve komik.

muhteşem orospu çocuğu olduğunu düşünmüştüm. Mutlu musun?" Frankie sordu.

Garson kız ortaya çıktı ve günlük spesiyalleri sıraladı. Pru buharda pişmiş tavuklu lahana salatası sipariş etti. Frankie bir bira ve patates kızartmalı hindi panini sipariş etti.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Tüm sümüklü zengin arkadaşlarım yeşil meyve suyu ve hava tabağı sipariş ediyor," diye yakındı Pru.

Frankie garsonun getirdiğı ekmeklerden bir ısırık aldı. "Ben senin sümüklü zavallı arkadaşınım ve karbonhidrata bayılırım. Aptal diyetinin elbiseyi çıkardığın anda bittiğini sanıyordum."

"Balayı kilolarından kurtulmak için yeni bir diyet yapıyorum."

Frankie ekmek çubuğunu Pru'nun yüzüne doğru itti ve bir o yana bir bu yana salladı. "Ye beni. Ye benieeee..."

"Tanrım, seni özledim," diye içini çekti Pru, ekmek çubuğunu elinden kapıp küçük bir ısırık aldı.

"Seni asi seni," diye alay etti Frankie. "Ben de seni özledim."

"Bana Sevgililer Günü'nden bahset. Daimi bekar Aiden senin için ne yaptı?"

"San Francisco'da uzun bir hafta sonu geçirerek bana sürpriz yapmaya çalıştı. İş için gitmesi gerekiyordu ama ben kaçamadım. Döndüğünde dışarıdan bir şeyler getirdi ve bana bir bilezik aldı."

Çok *güzel* bir bilezik. Aslında takılamayacak kadar güzel bir bilezik. Ama her gece gösterişli kutusunu açıp elmaslara bakıyordu.

"Şimdiden mücevher mi? Margeaux etkilenir ve kıskançlıktan ölürdü. Onun için ne yaptın?"

"Ona bir Knicks şapkası aldım."

Pru oturmuş bekliyordu. "Ve?"

Frankie omuz silkti. "Hepsi bu kadar. Evime geldiğinde ona yangın merdiveninden flaş patlattım."

Pru tuhaf bir koku almış gibi görünüyordu. Frankie'nin birkaç yıldır final haftalarından tanıdığı konsantre olmuş yüzüydü.

"Ne?"

Pru başını salladı, bal sarısı saçları ensesindeki şık düğümden hiç ayrılmamıştı. "Yok bir şey. Hey, bu akşam yemek yiyelim! Dördümüz! The Oak Leaf'e gidebiliriz."

Frankie burnunu kırıştırdı. "Eh. Page Six orada kamp yapmıyor mu?"

Pru gözlerini devirdi. "Kimin umurunda? Yengeç pufları ölmek üzere ve seni özledim ve seni ve Aiden'ı birlikte görmek istiyorum, böylece sana resmi onay mührümü verebilirim. Şu anda Chip'e mesaj atıyorum."

Frankie, "Aiden'ın bu gece ne yapacağını bilmiyorum," diye tartışmaya başladı. "Öyleyse ona mesaj at. Öğren," dedi Pru başını kaldırmadan. "Bugün Cuma.

Gece. Sen zaten buradasın. Aiden'da kalabilirsin."

"Aslında oraya hiç gitmedim," dedi Frankie, galetadan daha büyük bir ısırik alarak. Lokma boğazına takıldı.

Pru telefonunu bir takırtıyla masaya bıraktı. "Pardon, ne dedin? Onunla neredeyse altı haftadır çıkıyorsun ve hâlâ evini görmedin mi? Seni bir fahişe gibi otellere mi götürüyor?"

Yakınlardaki yemek yiyenlerden birkaçı onlara doğru bakış attı.

Frankie onlara, "Ben kevaşe değilim," diye söz verdi. "O sadece bir oyun için replik hazırlıyor." Herkes yemeğine geri döndü. "Biraz sessiz olur musunuz lütfen?"

"Seni evine davet etmediğine inanamıyorum. Bunun gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm. Chip, Aiden'ı hiç böyle görmediğini söyledi-"

"Sakin ol, Cujo. Beni pek çok kez davet etti."

"Ve?" Pru ona bir aptalla konuşuyormuş gibi baktı.

"Ve ben Brooklyn'de yaşıyorum. Buraya gelip işimizi hallettiğimizde geceyi orada geçirmem ya da doğrudan işe gitmem gerekecek. Trene binerim..." Bir parça rahatsızlık hissederek sözlerini yarıda kesti.

"Anlıyorum. Peki, birbirinizi ne zaman görüyorsunuz?" Pru sordu.

Frankie rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Brooklyn'e geldiğinde." "Peki bu ne sıklıkla oluyor?"

"Haftada üç ya da dört gece," dedi. Geçen hafta beş kez.

"Anlıyorum," dedi Pru kibarca. "Peki onunla ne tür etkinliklere gittiniz? Herhangi bir bağış kampanyası? Galalar? Tiyatro?"

Frankie her birine başını salladı.

"Ailesiyle tanıştınız mı?" Pru sordu.

"Ah, hayır. O da beni istedi ama zamanlama doğru değildi. Benimkiyle tanıştı."

Pru oldukça aydınlandı. "Gerçekten mi? Nasıl geçti?"

"Aslında bunu annemi kızdırmak için yaptım. 'Hey, anne, işte görüştüğüm bu muhteşem adam. Ama bil bakalım ne oldu, sadece takılıyor. Burada gelecek yok. Yan.'" Frankie sinirli bir şekilde güldü ama Pru ona katılmayınca gülmeyi bıraktı.

Pru burun kemiğini sıktı. "Frankie, bunu sevgiyle söyleyeceğim çünkü seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Ama harika bir şeyi mahvetmeden önce Frosty the Bitch Queen rutinini bırakmalısın."

"Affedersiniz?"

Garson kız yemekleriyle birlikte yeniden ortaya çıktı. Masadaki sessizlik tuhaf bir hal aldığı anda, "O halde sizi yalnız bırakayım," dedi.

"Sürtük Kraliçe Frosty mi?" Frankie tekrarladı.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Aiden'ı donduruyorsun. Neden Tanrı aşkına, hiçbir fikrim yok. Ama bu işi sabote etmeye çalışıyorsun. Haklı olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

Frankie'nin çenesi masadaydı.

"Ve ben konuşurken ve sen dinlerken, Aiden seni evine, ailesiyle tanışmaya, San Fran'a gitmeye mi davet ediyor? Hayatını seninle paylaşmaya çalışıyor, ahmak. Ve sen onun yüzüne kum atıyorsun."

"Ben öyle değilim-"

"Saçmalık." Pru salatasını öyle bir şiddetle bıçakladı ki Frankie lahananın büzüşüğünü gördüğünü sandı. "Kendini koruduğunu anlıyorum ama güvende kalmak için ona zarar vermene gerek yok."

Frankie sertçe yutkundu.

"Bu sadece bir kaçamak." Bunu Pru'ya ve kendisine hatırlatmak için söylemişti.

"Bu, ona Margeaux'nun hizmetçisine davrandığı gibi davranmak için bir mazeret değil."

Frankie ellerini yüzüne götürdü. Kendini korumaya çalışıyordu. Ama bu onu bilerek reddetmek için bir mazeret olamazdı. Aiden'i incitmiş miydi? Niyeti bu değildi. Gerçi işler tersine dönseydi... "Ben tam bir pisliğim."

Pru daha az sert bir ifadeyle, "Soğuk kaltak kraliçe," diye düzeltti. "O benim için her şeyi yaptı ve benim tek yaptığım onu reddetmek oldu."

Pru çatalını Frankie'ye doğrultarak, "Güzel," dedi. "İşte görmek istediğim suçluluk duygusu bu. Birini küçük görmek sana yakışmaz."

"Nasıl tamir edebilirim?"

Frankie sordu. "Bu akşam yemekle başlarız."

"Ayaz Kaltak Kraliçesi Pislik olmama rağmen hâlâ benimle gelmek istiyorsun."

Pru dindar bir tavırla burnunun ucuyla baktı, "Canım, bazılarımızın affetmeye gücü yetebilir."

"Oh. Güzel. Şimdi pislik kim?" Frankie sordu.

"Yüksek atının üzerinde kendini yalnız hissetmeni istemedim."

"Ona bu akşamki yemeği soracağım. Ama bunu şahsen yapacağım," diye karar verdi Frankie.

"Aferin kızıma. Daha sonra benimle kuaförde buluşabilirsin ve özür turuna başlarken giyecek harika bir şeyin olması için alışverişe gideriz."

Frankie sandviçine baktı. "Nerede çalıştığını biliyor olamazsın, değil mi?"

"Sen en kötüsüsün."

Otuz Sekizinci Bölüm

Aiden konferans odasından belli belirsiz bir kızgınlıkla çıktı. "Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapsan daha iyi olur" şeklindeki eski atasözünü pek umursamıyordu. Ancak, insan kaynakları ve pazarlama bölümlerinde yeni işe başlayanlarla birlikte, işlerini onlar için yapmanın daha hızlı olacağını düşünüyordu.

Yeni işe alınanlarla şirketteki ilk yılları boyunca periyodik olarak bir araya gelmeye özen gösterdi. Şirketin katmanlarını düzleştirmenin daha doğal bir iletişim ve kurum kültürüne daha iyi bir özümseme sağladığını gördü.

Ama ilk toplantılar her zaman baş belasıydı. Hayır, Kilbourn Holding'in kendi podcast'ine ihtiyacı yoktu. Ve hayır, tüm masa sandalyelerini fasulye torbaları ve egzersiz toplarıyla değiştirmiyor ve alt katta bir meyve suyu barı açmıyorlardı.

Aiden'in takvimine demir gibi manikürlü bir elle hükmeden, Fransız aksanlı, ince, şık bir diktatör olan yöneticisi Oscar'a başıyla selam verdi.

Oscar, Kilbourn dramıyla uğraşmasının onuncu yıldönümü için Aiden'in hediye ettiği Rolex saatine bakarak, "Çok uzun sürdü," dedi.

"İyi bir yönetici gibi beni öğle yemeğinde beklediğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Aiden. Aralarındaki ilişki patron ve çalışandan ziyade Frankie'nin kardeşleri arasındaki ilişkiye daha yakındı.

"Ah, seni bundan daha iyi bir şey bekliyor," dedi ve Aiden'in kapalı ofis kapısını işaret etti. "Bu arada onaylıyorum."

Aiden kaşlarını çattı ve kendini ofisine bıraktı. Frankie'nin masasının arkasında oturup sandalyesinde döndüğünü görünce bir an için olduğu yerde donup kaldı. Oscar kapıyı arkasından bir sahne fısıltısıyla kapattı. "İyi eğlenceler."

Frankie dönmeyi bırakarak, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdi, onu ofisinde bulduğu için hâlâ şaşkıındı. İşe giderken giydiği takım elbise, adamın düğmelerini çözme isteği uyandırmıştı.

ve ellerini ceketin içine soktu. Gergin görünüyordu. Yüzünde görmeye alışık olmadığı bir şeydi bu. Onun kendinden emin, enerjik Franchesca'sı değildi.

"Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur," diye söze başladı sandalyeden kalkarken.

"Hayır! Hiç de değil! Yani..." Soğukkanlılığını geri kazanamıyor gibiydi. Onu gördüğü için çok mutluydu. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim," diye itiraf etti.

"Öyle mi?" diye sordu ona gülümseyerek. "Pru'yla öğle yemeği için şehirdeydim ve şey, biz... Akşam yemeği planınız var mı?"

O yaptı. İşle ilgili olanlar. Ama Frankie'nin burada, ofisinde ondan bir şey istemesi bunu gölgede bıraktı.

"Ben seninim," dedi. Ciddiydi.

Kızardı ve elinde bir kese kâğıdı olduğu halde belli belirsiz ona doğru ilerledi. "Bu akşam Pru ve Chip'le yemek için müsait olacağını umuyordum."

"Çantada ne var?"

"Öğle yemeği için çok fazla zamanın olmadığını biliyorum, bu yüzden bugün henüz almadıysan diye sana bir sandviç getirdim."

"Baranski sandviçi mi?" diye sordu çantayı ondan kaparak. Kadın güldü. "Gio seni gerçekten etkiledi, değil mi?"

Hatırlat da bir ara sana bir kulüp yapayım. Bana tapacaksın."

Zaten tapıyordu.

Bakışları ona bunu anlatmış olmalı çünkü önce ayakkabılarına sonra da elindeki çantaya baktı. "Bizimkilerden biri değil ama birkaç blok ötede neredeyse bizim kadar iyi bir şarküteri var. Babama söyleme yeter."

"Sırrın güvende," diye söz verdi.

"Oscar beni neden içeri aldı?"

"Güvenliğe ve resepsiyona istediğiniz gibi gelip gidebileceğinizi söyledim."

"Bunu onlara ne zaman söyledin?" Frankie

sordu. "Barbados'tan eve döndükten sonraki gün." Dudağını ısırdı ve başını eğdi.

"Bir sorun mu var?" Aiden, ona bakması için çenesini yukarı doğru iterek sordu.

"Vardı ama artık yok," dedi kararlı bir şekilde. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Uh-uh. Sadece onunla gitmen daha iyi." "O zaman ben de öyle yapacağım." Bileğinden tuttu ve onu geri çekti masasına götürdü ve sandviçi poşetin üzerine yaydı. Sıcak biftek ve yaban turpu kokusu var mıydı?

Frankie, "Bugün toplantın vardır diye soğanları çıkarmalarını söyledim," dedi. Alt dudağını çiğnemeye geri dönmüştü.

"Bunu seninle paylaşmak zorunda mıyım, yoksa hepsini içime çekebilir miyim?" diye sordu, ses tonunu hafif tutarak.

"İçinize çekin. Hindi panini yedim ve Pru'nun bir kilo lahanayı mideye indirmesini izledim."

"Yeni evliler nasıl?" diye sordu.

"Paris'teki tüm ışıklar gibi parlıyor," diye iç geçirdi Frankie ve masasının kenarına tünedi. "Harika görünüyor ve Chip'in gözünün tamamen iyileştiğini söylüyor. Saat sekizde Meşe Yaprığı senin için iyi mi?"

Programını temizlemek için ne gerekiyorsa yeniden düzenliyordu. Oscar son dakika değişiklikleri için sızlanırdı ama Aiden'in sonunda tüm işlerin önüne geçen bir sosyal olayı vardı.

"Sorun değil," diye söz verdi.

"Bir şey daha var," dedi. Frankie onu dikkatle izliyordu. "Bu gece sende kalmamın bir sakıncası var mı? Zaten burada olduğuma göre-

"Bunu çok isterim," dedi, elini tutup parmak eklemlerini öperek. Franchesca'nın yatağında çıplak olduğunu düşündükçe kanı damarlarında dolaşmaya başlamıştı bile. Franchesca onun masasında kahvaltı ediyordu. Franchesca'nın kanepesinde uzanması ya da ofisinde onunla bir konuda tartışması.

Bu ani dönüş neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama minnettardı.

Saatine bir göz attı. "Birazdan çıksam iyi olacak. Pru'yla buluşacağım ve alışverişe gideceğiz."

Aiden cüzdanına uzandı ve Frankie ince topuklu ayağını göğsüne bastırınca durdu. Bu ona Frankie'nin eteğini doğrudan görme imkânı verdi. "Kendi yemek elbisemi kendim alabilirim, Kilbourn."

Topuğun göğüs kafesine bastırmasıyla inanılmaz derecede tahrik mi olacağını yoksa bir kez daha onu reddettiği için sinirleneceğini mi bilemedi. Her ikisinin de iyi olacağına karar verdi.

"Siktir et. Franchesca, sana sunabileceğim tek şey bu ve bunu reddettiğinde içim parçalanıyor."

"Aiden!" diye soluk soluğa adını haykırdı, eğer yanılmıyorsa şok ve biraz da öfkeyle.

Lanet olsun. Neden ağzını açmak zorundaydı ki? Birine savunmasızlığını göstermenin bedeli asla ödenmez.

Frankie ayakkabısını çekti ve kucağına kayarak onu şaşırttı. "Seninle birlikte olmamın tek nedeninin cüzdanın ve sikin olduğunu mu sanıyorsun?"

Onun sözleriyle aletinin kalınlaştığını hissetti. Onun altında uzadığını hissetmesi gerektiğini biliyordu, eteği kalçalarının etrafında yukarı itildi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye tekrar sordu. O gözler ofis ışıklarının altında yeşilden çok maviydi. Ve ruhunu parçalara ayırıyorlardı.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de." Evet.

"O zaman kız arkadaşın olma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramadım," diye iç geçirdi. Onu kravatından kavradı ve adam onun altında tamamen sertleşti. "Yeni anlaşma, Aide. Artık her şeyi ben yapmayacağım. Başlıyorum

Şimdi."

Kadın adamın kucağından kaydı ve sandalyesini masadan uzaklaştırdığında adam hâlâ ona uzanıyordu.

Parmakları kemer tokasıyla buluştuğunda, nefesi vücudunu terk etti ve ölüm katılığı gibi kasıldı. "Ne... yapamayız... ya..."

Tüm düşünceler ve bunlara karşılık gelen sözcükler, ağrıyan sikine düşen kanın son onsuyla birlikte beynini terk etti. Bir kadın onu nasıl bu kadar özgür, bu kadar dehşete düşmüş hissettirebilirdi?

Saniyeler içinde adamın sikini pantolonundan kurtardı. "Adamının insanları dışarıda tutacağından emin misin?" Frankie sordu. Ama ona bakmıyordu. Elinde sıkıca tuttuğu ereksiyonuna bakıyordu.

Aiden ona cevap verecek kelimeleri bile bulamıyordu ve Frankie'nin onlara ihtiyacı yok gibiydi çünkü ağzını açmış, dilini kökten hassas tepeye kadar adamın aletinin üzerinde gezdiriyordu.

Sandalyesine yaslandı ve ağızıyla aletine muhteşem şeyler yapmasını hayranlıkla izledi.

"Sana dokunmak istiyorum," diye homurdandı kadın onu boğazının arkasına götürdüğünde.

"Mmm, bu gece. Şimdilik bu sadece senin için." Frankie ağzını kelimelerden çok daha önemli şeylere odakladı.

Kaygan ve sıcaktı ve boğazının arkasına doğru dibe vurma hissi neredeyse onu öldürüyordu.

Kendinden geçen Aiden'in başı sandalyesinin deri minderine yaslandı. Yumruğunu ve ağzını kullanarak onu pompalıyordu, baş döndürücü bir kombinasyondur. Bu odaya hüsrana uğramış ve yorgun bir şekilde girmişti ve kız saniyeler içinde tüm gününü değiştirmişti.

Kadının dili adamın aletinin ucuna özellikle çılgınca bir şey yaptı ve adam taşaklarının sıkıştığını hissetti.

"Franchesca," diye tısladı.

"Seni yakaladım bebeğim," diye söz verdi, dikkatini ağızıyla sürdürmeden önce onun sikini öptü. Vuruşlarında artık durgun değildi. Hayır. Frankie yanaklarını çukurlaştırıyor ve yıldızları görece kadar sert emiyordu.

Yine de gözlerini kapatamıyordu. Kadının önünde diz çöküp ona sakso çekişini görmek istiyordu. Sonsuza dek istiyordu.

Aiden çekiş için topuklarını halıya gömdü, ağırlıksız kalıp uçup gitmekten korkuyordu. Omuriliğinin dibinde biriktiğini hissetti ve onu bu kadar çabuk orgazma ulaştıran büyücülüğe hayret etti.

Tüm numaraları bırakarak, iki eliyle başını kavradı ve kız kontrolü ele geçirmesine izin verdiğinde gırtlaktan bir inilti çıkardı. Kısa, sık itişlerle ağzını sikerken, kendini o anın içinde kaybetti. Geri çekilmek istedi. Ama sonra boşalıyor, sarsılarak sarsılıyor ve serbest kalışını kızın boğazından aşağı boşaltıyordu.

Orgazm içini parçalayıp ağzını doldururken bile içini boşaltırken sessizliğe gömüldü.

Hiçbir şey. Bu dünyadaki *hiçbir* şey onu Franchesca'nın sikinin ucunda, karşılığında hiçbir şey istemeden verdiği her şeyi aldığını görmeye hazırlayamazdı. O

ürperdi ve kulaklarına kan hücum ederken sandalyeye geri yığıldı.

Dizlerinin üzerinden kalktı, konumu ne olursa olsun bir tanrıçaydı. Odayı geçti ve içeriye bakarak onun özel banyosunu buldu. Aiden onu oraya yönlendirebilirdi ama şu anda bir erkek kabuğuna dönüşmüştü. Güzellik ve arzunun etkisindeydi.

Sıcak, nemli bir bezle döndü ve onu iyice temizledi.

"Çok iyi bir kız arkadaş olamadım. Puanımı yükseltmeyi umuyorum," diye itiraf etti ve onu nazıkçe iç çamaşırına geri soktu. "Sen iyi bir adamsın, Aiden. Akıllısın, komiksin, inanılmaz derecede sabırlısın. Senden Cleveland, Ohio'yu isteseydim, onu bana ulaştırmanın bir yolunu bulurdun. Delicesine cömertsin ve şaşırtıcı derecede tatlısın ve bunun kıymetini bilmediğim için üzgünüm."

"Gah." Tamamen yok edildikten sonra sözlü olarak söyleyebildiği en iyi şey buydu.

"Bu yüzden işimi daha iyi yapacağım ve senden de beni daha yüksek bir standartta tutmanı bekleyeceğim." Kadın tekrar masanın üzerine tünedi ve adam onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğine yemin etti. Onu sikebilirdi. Sırf kendisini ziyaret ettiği için ona istediği her şeyi verebilirdi. Ama o her şeyi değiştirmek istiyordu.

Aiden titrek bir nefes aldı ve sonra bir tane daha aldı, yavaşça vücuduna canlılık geldiğini hissetti. "Anlaşmamıza benim de bir ekim var," dedi ona.

Onu dikkatle izledi.

"Sonsuza dek sürmesini önermiyorum," diye söze başladı. "Ama ilişkimizin 'geçici' yönünü masaya yatırmak istiyorum."

Nefes almayı bıraktı, yırtıcı bir hayvanın önündeki bir tavşan gibi olduğu yerde dondu kaldı.

Aiden uzandı ve sandalyesini kaydırarak onun önüne geldi. "Sen benim için özelsin Franchesca. Ve öyle olmayacağın bir zaman da öngörmüyorum."

"Tanrım," diye nefesini dışarı verdi. "Bu biraz BJ olmalı," dedi.

"Gördün mü? İşte bundan bahsediyorum." "Oral seks mi?" diye sordu arsızca.

Onu çimdikledi.

"Ah! Sadece şaka yapıyorum," dedi.

"İnanılmayacak kadar güzel olduğun gerçeğini unut. Gerektiğinde keskin ve acımasısın. Filtren yok. Her kelimeyi dikkatle tartmayan birini hiç tanımadım. Sen hayatıma yeni bir soluk getirdin."

"Aide, beni burada tir tir titretiyorsun," diye itiraf etti. "Her şey tamam Francesca. Sen ve ben."

Yavaş bir nefes verdi ve gözlerini tavana dikti. "Ya her şeyi berbat edersek?"

Onun kalçalarını sıktı. "Sana izin vermeyeceğim." Kadın güldü. "Göt," dedi.

Uzun kirpiklerinin ardındaki gözyaşlarının parıltısını gördü. "Senden beni kabul etmeni ya da terk etmeni istiyorum," dedi ona.

"Bu konuşmayı çıktığın başka biriyle yaptın mı hiç?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Yakın bile değil. Sen ve ben, Frankie."

"Kusacakmışım gibi hissediyorum," diye itiraf etti elini karnına götürerek.

O zaman gördü, korkuyu, sinirleri. Ve düğmeye basmak için bilinçli bir seçim yaptı. "Francesca Marie Baranski'nin istediği şeyin peşinden gitmekten korktuğu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Bu bir manipülasyondur ama lanet olsun, buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Başını salladı, dudakları sıkıca bastırılmıştı. "Tamam. Her şey tamam."

Ayağa kalktı ve onu masanın üzerinden kaldırarak

sıkıca kucakladı. "Pişman olmayacaksın

Francesca."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Boynundaki parmak izlerine bakılırsa Aiden'la işler yolunda gitmiş," dedi Pru, yanındaki salon koltuğuna uzanan Frankie'ye bakarak.

Frankie tartışamayacak kadar duygusal olarak tükenmişti. "Haklıydın ve ben korkunç bir insandım," diye itiraf etti aynaya bakıp somurarak.

"Daha iyisini bildiğinde, daha iyisini yaparsın," diye cıvıladı Pru folyolarının altından.

"Resmi olarak 'gerçek' bir ilişkimiz var ve binadan çıkarken paninimi kustum."

Pru, "Senin demir gibi bir miden var," dedi.

"Evet, tamam, yani o kısım aslında olmadı. Ama senin sayende Aiden ve ben," diye yutkundu zoraki, "bir çiftiz."

"Bana teşekkür etmen için mükemmel bir yol biliyorum."

"Az önce Aiden'a masasının altından uydurdum. Benden ne istiyorsun?"

Pru Frankie'yi işaret etti. "Oh, Christian! Arkadaşımdın paspasına bir şey yapılması gerekiyor."

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve kafasını kazıtmış bir adam - ironilerin ironisi - sihirli bir şekilde arkasında belirdi.

"Bebeğim," dedi bir bukleyi koparıp parmaklarının arasında tutarak. "Çok daha iyisini yapabiliriz."

Frankie, böyle yerler sadece kışını sandalyeye oturttuğun için dört yüz dolar alıyor, diye düğündü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Christian'ın dar siyah tişörtünün altında kasları vardı.

"Bu benim ikramım," diye seslendi Pru.

"Bunu yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye hatırlattı Frankie ona. Christian bir pelerini onun etrafında döndürdü ve boynunda sıktı.

"Şimdi, ne düşünüyoruz?" diye sordu, saçlarını farklı uzunluklarda tutarak ve yaratıcı bir ilham arıyormuş gibi aynaya bakarak.

Frankie onun saçını elinden kaparak, "Güzel bir saç kesimi düşünüyoruz," dedi.

Bir avuç daha kaptı. "Kırpmak mı?" diye alay ederek uçlarını inceledi. "Sende ne var? Sekiz aylık hasar."

"Biraz r fleye muhteşem olacağını düşünmüyor musun?" Pru  nerdi.

"O folyo senin beyin dalgalarını bozuyor," diye karşılık verdi Frankie. "Ona aldırma, Christian. Genelde bu kadar asık suratlı değildir. Ayrıca, o Brooklyn'den," dedi Pru.

Christian sandalyesini döndürdü ve kollarından yakaladı. Birbirlerinden birkaç santim uzaktaydılar. "Bana g venmeni istiyorum. Kötü sa  günleri yapmam. Vasatın altında kesimler yapmam. Sana r fle yaparsam, onlarla doğmuş olmayı dileyeceksin. Saçınızı bir mucizeye d n  t receğim ama bana g venmeniz gerek."

"Yap  unu!" Pru sahne fısıltısıyla tısladı.

Frankie işaret parmağıyla onu gösterdi. "Eğer saçımı mahvedersen, aylar sonra beni tamamen unuttuğunda, kayıtsız kaldığında, seni ara sokakta bekler, insan saçı ve perma kimyasallarıyla dolu bir çöp konteynerine atarım."

"Ve eğer seni ikinci bakışta kırbaçlanan bir kadın gibi gösterirsem, geri gelip r tu larını yapmama izin verirsin," diye pazarlık etti.

Elini uzattı. "Anla tık."

"Erkek arkadaşı saçlarını uzun ve dalgalı seviyor," diye ekledi Pru yardımsever bir şekilde.

"Oh, yani şimdi bir erkek arkadaşım var ve onu memnun etmek için saçımı mı yapmam gerekiyor?" Frankie karşılık verdi.

Pru ve Christian aynada gözlerini göge doğru yuvarladılar.

"Ben hallederim," diye iç geçirdi Pru. "Bak Frankie. Bir ilişki içindeyken, hayatını partnerini memnun etmek için ya amazsın. Ama onların nelerden ho landığını öğrenip sonra da bağımsızlığını korumak için tam tersi yönde ko mazsın."

Christian nehirde çamaşır yıkar gibi parmaklarını kızın saçlarına soktu ve bağını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bir ilişkide verilebilecek en büyük hediyelerden biri, size hiçbir maliyeti olmayan çok küçük bir şeydir."

Pru'ya dört yüz dolara mal oluyordu.

Harika. Şair Pablo Neruda'nın Manhattan'daki modacı versiyonuna saçını kestiriyordu.

Gözlerini kapadı ve onun en kötüsünü yapmasına izin verdi. Makasın kesiklerinden ve tarağın çekiştirmelerinden irkildi. Aiden'in onu masasının arkasında bulduğunda yüzünün aldığı şekli düşünmeden edemiyordu. Times Meydanı gibi aydınlanmıştı. Sanki onun varlığı bile bir hediyeymiş gibi.

Pru'nun yanıldığı düşüncesine, umuduna tutunmaya çalışıyordu. Aiden'la anlaştıkları gibi sadece eğleniyorlardı. Daha fazlasını aramıyordu. Haklı çıkabilmek için gizlice ortadan kaybolmasını ummuyordu. Onu kendinden uzaklaştırmayı başarsaydı, haklılık onun yaralı kalbini rahatlatır mıydı?

Zalim, duygusuz biri değildi. Sırf yapabildiği için bir insanı ezen biri değildi. Yine de, Aiden'la arasına mesafe koymaya o kadar kararlıydı ki onu her adımda reddetmişti. Ve o da kalmıştı.

Onu *gördüğünü* görmek mi? Beklenmedik bir sevinç. Ve eğer o bu kadar savunmasız olmaya istekliyse, en azından onunla orada buluşabilirdi.

Saatler süren telaşın ardından sandalyesinin döndüğünü hissetti.

"Tamam, gözlerini aç ve dehamı içine çek."

Şüpheli gözlerinden birini açtı, mor bir Mohawk ya da aynı derecede cafcıflı bir şey görmeye hazırды. Ama bu kendi saçıydı. Birkaç santim daha kısa, bukleleri daha belirgin ve kesinlikle daha parlaktı, ama oydu.

"Bunlar karamel rengi mi?" diye sordu başını çevirerek.

Christian alay etti. "Karamel röfle amatörler içindir. "Onlar macchiato röfle."

Şık, derli toplu ama yine de kendisi gibi görünüyordu. Artık kışın statik elektriği kafasına hükmetmiyordu.

"Kahretsin, Christian. Seni gerçekten bir çöplüğe atmak istedim."

Pru, Frankie'nin soyunma odasına kafasını uzatarak, "Aiden seni bunun içinde gördükten sonra beş dakika içinde karanlık ve yarı özel bir yere sürükleyecek," diye tahmin etti. Lüks bir butik için, giyinme odası alanında şaşırtıcı bir güvenlik eksikliği vardı.

Frankie yan dönerek kırmızı elbisenin içindeki kışına baktı. Elbise kıvrımlarını sarıyor, göğüslerini aşağıya indiriyor, belini ve kalçalarını sıyrıyordu.

"Şubat ayındayız. Kolsuz giyemem," diye itiraz etti. Üstelik bu kumaş parçasının fiyatı bin doların biraz altındaydı. Aiden çıkarken eline bir kredi kartı tutuşturmuş ve bunu kullanmasını emretmişti. Ama bu garip hissettirmişti. Oral seks ve kredi kartı mı? İkisi birbirine çok yakındı. Kendisinin *Pretty Woman*'daki Vivian olmadığını açıkça belirtmesi gerekiyordu.

"Paltonuz olacak ve şöminenin yanında bir masa istedim. Yemek bittiğinde muhtemelen terlemiş olacaksınız," diye tahmin etti Pru, sık siyah bir kılıfla etrafta dolaşırken.

"Neden göğüslerin tüm dünyanın görmesi için sergilenmiyor?" Frankie kendi taşan göğüs dekoltesine bakarak sordu.

"Ben evli bir kadını ve B cup'ım bebeğim. Gösterecek pek bir şey yok. Ve o elbiseyi almazsan delirirsin."

Frankie aynada kendini inceledi, kendini zar zor tanıyordu. Saçı, elbisesi, pırlantası ve -Tanrım, platin miydi o? - çantasında tesadüfen bulduğu bileziği.

"Şimdi neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Pru sordu.

"Froyo diyeceğini umuyorum ama içimden bir ses ayakkabı diyeceğini söylüyor," diye iç geçirdi Frankie.

"Ayakkabılar!"

Pru kendi prova odasına geri döndüğünde, Frankie elbisenin üzerindeki fiyat etiketini tekrar kontrol etti. Bu onu hasta hissettirdi.

Telefonunu çıkardı.

Frankie: Bana bu kredi kartını verirken nasıl bir bütçe düşünüyordun?

Aiden: Satın alacağın bir şeyin gözümü kırpmama neden olacağından çok şüpheliyim.

Frankie elbiseye tekrar baktı. *Bahse girmek ister misin?*

Frankie: Bana altında kalabileceğim bir numara verirsen kendimi daha iyi hissederim. Bir elbise buldum ama alışık olduğumdan daha fazla rakam var. Ve Pru bir soyunma odasında "ayakkabı, ayakkabı, ayakkabı" diye bağırıyor.

Taşralı kız arkadaşının üç beş kuruş için paniklemesini kıkırdarak izlediğini hayal edebiliyordu.

Kendini tedavi etmene bayılıyorum. Ve bunun bir parçası olabilmeyi daha çok seviyorum. Bugünlük elli binin altında tutmaya ne dersin?

Onunla taşak geçiyor *olmalıydı*. Frankie elli bin doların uçuk bir para olduğu bir dünyayı hayal bile edemiyordu. Elbette, Aiden'ı tanıdığından, onu yatıştırmak için normalden daha düşük bir meblağ söylemişti.

Frankie: Oh, yani bu yetmiş beş bin dolarlık elbiseyi alamayacak mıyım? Çok kötü.

Hayal kırıklığına uğramış bir meme ekledi.

Aiden: Belki bana elbisenin bir resmini gönderirsen, bir karara varabilirim.

Onun şakacılığı kadının gerginliğini biraz olsun azalttı. Belki o da ona kendi gerginliğini verebilirdi.

Sadece göğüslerinin olduğu bir selfie çekti ve gönderdi.

Daha önce bir analist toplantısında hiç ereksiyon olmamıştım. Bu çok ilginç.

Frankie güldü. Şaka mı yapıyordu, yoksa gerçekten bir toplantı sırasında ona mesaj mı atıyordu, bilmiyordu. Her iki durumda da kendini hafiflemiş hissetti. Ve eğer elli bin doların kabul edilebilir bir harcama seviyesi olduğunu düşünüyorsa, güzel elbisesi ve bir çift ayakkabısı ikisini de öldürmezdi.

"Tamam, Pru. Ayakkabı almak için nereye gidiyoruz?"

Kırkınıc Bölüm

Frankie bu ifte randevuya hazırlanmak için mezuniyet balosu ve katıldığı iki düğünün toplamından daha fazla zaman harcamıştı. Arabaları restoranın önüne yanaşana kadar saçlarını yolmuş, parlatmış, losyon sürmüş ve przszleştirmişti ve açlıktan ölmek üzereydi.

Chip ve Pru, evliliğin onları içine dikmiş gibi göründüğü kalıcı kucaklaşmadan kendilerini kurtardılar.

Pru önlerindeki limuzini işaret ederek, "Aiden burada," dedi. Bütün limuzinler ona aynı görünüyordu, bu yüzden onların sözüne güvendi.

Frankie kanının kaynadığını hissetti. Onu burada, kendi sahasında görmek istiyordu. Neler kaçırdığını görmek istiyordu. Onu bu lanet elbisenin içinde ilk kez iyice gördüğünde göz bebeklerinin büyümesini izlemek istiyordu. Onu koluna taktığı için gurur duymasını istiyordu.

Ve lanet olası akşam yemeğini yemek istiyordu.

Chip pencereden dışarı bakarak, "Sadece iki fotoğrafçı," dedi. "Aiden'ı henüz görmemiş olmalılar."

Frankie yutkundu. "Neden? Çok mu ilgi görüyor?"

Pru ve Chip birbirlerine baktılar. "İyi olacaksın. Sadece kendin ol," dedi Chip, dizini okşayarak. Arabadan önce o çıktı ve Pru'ya elini uzattı.

Frankie bir fotoğraf makinesinin flaşını gördü ve gözlerini devirdi. Hangi aklı başında insan şubat ayında sadece birkaç fotoğraf çekmek için bir restoranın önünde kamp kurar ki?

Bir sonraki adımıını attı ve hemen fotoğrafçıları unuttu. nndeki kaldırımında Aiden Freaking Kilbourn vardı ve yavaş, şışman bir ceylana yaklaşan bir aslan gibi ona doğru yaklaşıyordu. Gözlerindeki ifadeden onun da a olduğu anlaşılıyordu. Sadece akşam yemeği için değil.

Frankie soğuk bir hava dalgası hissetti ve ceketinin düğmelerini iliklemeyi unuttuğunu fark etti. Rzgr kaşmiri açıp ayırırken Aiden da fark etti.

Adamın dudaklarını yaladığına yemin etti ve sonra elleri onun üzerindeydi, sonra da ağzı. Dokunuşu, sanki tam da bu anı bekliyorlarmış gibi vücudundaki her sinir ucunu ateşledi. Bu kimyaydı, biyolojeydi. İkisinin de içine işlemiş bir şeydi ve Frankie buna doyamıyordu.

Onu sertçe öptü, dilini onunkine değdirmek için ağzını yaladı, hiçbir tanığa şüphe bırakmadan tam olarak kime ait olduğunu söyledi. Onun üzerinde hak iddia ediyordu.

Teşhir edilmekten hoşlanmıyordu. İlgiden hoşlanmıyordu. Ve eğer ona bir sarmaşık gibi yapışmakla meşgul olmasaydı bunu ona söylerdi.

"O zaman gidip bir şeyler içelim," dedi Chip, restoranı işaret ederek ve sırttan Pru'yu peşinden sürükleyerek.

Pru arkalarından, "Siz çılgın çocuklarla içeride buluşalım," diye seslendi.

Aiden gözlerini ondan ayırmadan, "Geri döneceğiz," diye cevap verdi. Işık parlamaları oldu ve Frankie ikisine de yöneltilen soruların belli belirsiz farkına vardı. Sonra Aiden onu kolunun altına almış ve limuzinine doğru götürüyordu. Kapıyı açtı ve onu içeri aldı.

"Ben söyleyene kadar sür," diye sertçe emretti ve ardından gizlilik camını kaldırdı.

"Akşam yemeği ne olacak?" Frankie onun oturması için bankın diğer tarafına geçerek sordu.

"Önce tatlı yiyeceğiz," diye nefes alarak onu ceketinden kurtardı. Elleri elbisesinin üzerinde gezindi ve bol göğüs dekoltesinin hemen altında saygıyla durdu.

"Bugün o fotoğrafı gönderdikten sonra ne olduğunu biliyor musun?" "Ne?" diye nefes aldı, onun kendisine dokunmasına ihtiyaç duyuyordu. Korkarım ki

Bunu yaparsa, kızın varlığı sona erecekti. Avuçlarını adamın kalçalarında gezdirdi.

"Banyomda mastürbasyon yapmak için toplantıdan izin almak zorunda kaldım.

Nefesi bir ürperti gibiydi. "Beni mi düşündün?"

"Güzelim, hep seni düşünüyorum." Aşağı uzandı ve pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avuçladı.

Frankie anında ıslanmıştı. "Limuzinde mi?" diye tısladı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama limuzinde seks onun ölmeden önce yapılacaklar listesindeydi.

"Şimdi olmalı, yoksa yemeğe kadar dayanamam. Sen o elbisenin içindeyken olmaz."

Açık sözlü dürüstlüğü, gözlerindeki yırtıcı bakış kadar çekiciydi onun için.

Oyun, Frankie bir bacağını onun kucağına kaydırıp ve pantolonunun sınırlarından kurtulabilmesi için yeterince yer bıraktı. Kalın boyu ağır bir şekilde eline düştü. Çoktan sızıntı yapmaya başlamıştı ve Frankie bir güç heyecanı hissetti. Onu kucağında sabitleyen Aiden, etrafından dolaşarak bir bölmeye uzandı ve bir prezervatif çıkardı.

Frankie, herhalde bu arabada yüzlerce kez seks yapmıştır, diye düşündü. Ama eğer bu onun beynine sonsuza dek kazınan tek sefer değilse kahrolurdu.

Adam prezervatifi takıp kendini karşılıksız okşarken, kadın elbisesinin eteğini kalçalarının etrafında kıvrılana kadar yukarı kaldırdı. Geniş v yakasını, omuzlarından kollarına doğru kayana kadar itti. Elbise göğüslerinden tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

Göğsündeki alçak gümbürtü onun ödülüydü.

Eğildi ve yüzünü kadının göğüslerine bastırıp, sakalı kadının tenine sertçe değiyordu. Frankie daha da yaklaştı, böylece elinin güçlü vuruşları sikini kadının ona en çok ihtiyaç duyduğu yere temas ettirdi.

"Sert ve hızlı olacak Franchesca," diye uyardı onu. "Bir kez içine girdim mi, sen boşalana kadar durmayacağım."

"Becer beni, Aiden," diye nefes aldı. Bu bir emirdi, bir yalvarış.

Kalçalarını kavradı, ucu ağlayan girişinin hemen dışında, merkezini yoklayacak şekilde onu konumlandırdı. Bir eliyle hava kadar ince iç çamaşırını yana doğru çekti.

Göğsü kabarmış, çenesi sıkılmıştı ve henüz onu becermeye başlamamıştı bile. Aiden Kilbourn'un uçurumun kenarına gelmesi baş döndürücü bir manzaraydı.

Adam kalçalarını yukarı itip acımasız bir güçle içine girerken bu onun son tutarlı düşüncesi idi. Ona alışması, etrafında rahatlaması için bir an bile vermedi. Kadının içine sertçe girdi ve bir eliyle göğüslerini elbiseden kurtardı. Elbisenin içinde sutyen vardı, bu yüzden onu ağır, muhtaç göğüslerinden ayıran hiçbir şey kalmamıştı.

"Aiden," diye tısladı adam ağzını bir meme ucunun üzerine kapatıp sertçe emdiğinde. İticiliği hiç durmadı. Göğsüne doğru hırladı, elleri kalçasını o kadar sert kavradı ki tekrar çığlık atmasına neden oldu.

Bu sadece onu daha sert sikmesine neden oldu.

Kontrolden çıkmıştı, emiyor ve itiyor, onu tamamen çıldırtıyordu. Frankie ellerini onun omuzlarına gömdü ve can havliyle tutundu.

Nefes alamıyordu, düşünemiyordu. Sadece adamın ona verdiklerini alabiliyordu. Hayat. Ateş. Arzu.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldandı onun etine karşı.

Bu elbise hayatının en abartılı alışverişi olmuştu.

Onun içinde kalınlaştığını hissetti, nefes alış verişinin düzensizleştiğini duydu ve yakın olduğunu anladı. Orgazm olmak için can atıyordu. Pamuk ipliğine bağlıydı.

Onu kendine doğru tuttu, ona sürtünmek için hamlelerini kısalttı. Çok güzeldi, ilkeldi.

Göğüs ucunu bir patlamayla bıraktı ve diğer göğsüne geçti, gözleri parlak ve sert bir şekilde onunkilere bakıyordu. Ucunu ağzına almasını izledi, dilinin üzerinde gezindiğini hissetti. Damarlarından erimiş altın akıyordu. Orgazmı aniden patladığında dünyası bembeyaz ve ışıltılı oldu.

"Aiden!" Adam kabzasına kadar içine girerken adını haykırdı. Adam kendini onun içine boşaltırken inlemesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. Prezervatifin içinden bile, onun içinde nabız gibi attığını, tohumunu hiç bitmeyen bir dorukta serbest bıraktığını hissedebiliyordu.

Adam orgazmını atlatırken Frankie tekrar boşaldı. Ve sonunda onun altında hareketsiz kaldığında, Frankie onun üzerine yığıldı.

Kollarını kızın beline doladı ve onu kendine yakın tutarak göğüslerini gömleğine bastırdı. Elinin rahatlatıcı hareketleriyle çıplak sırtını okşadı. Kulağına fısıldadığı övgüler kızın yüzünü kızarttı. Erkek arkadaşı çok açık saçık konuşuyordu. Ve bunu çocukken ikinci kelimesi "sikiş" olan bir kadın söylüyordu.

Sanki onu parçalara ayırmış ve tekrar bir araya getirmiş gibi hissediyordu. Aiden'ı içinde hissetmek gibisi yoktu. Şu anda bile, onu iliklerine kadar boşaltan bir orgazmdan sonra, hâlâ yarı ereksiyon halindeydi.

"Elbise için teşekkür ederim," diye fısıldadı, boğazı ses çıkaramayacak kadar acıydı.

Saçlarına vurarak usulca güldü. "Senin için teşekkür ederim."

Bölüm Kırk Bir

Aiden'in Oak Leaf'te nüfuz sahibi olduğu açıktı. Limuzin ara sokakta durduğunda ev sahibi gözünü bile kırpmadı. Onları mutfaktan geçirip barı geçerek Chip ve Pru'nun tapaslar üzerine tartıştıkları masalarına götürdü.

Frankie onlara doğru yönelen meraklı bakışları görmezden gelmeye çalıştı. Ailenin en tanınmış Kilbourn'uydu ve daimi bir bekârdı. İlgi çekmesi kaçınılmazdı.

Önce Frankie kabine kaydı ve Aiden onu takip etti, eli masanın altında onun kalçasına kenetlendi. Menüü eline aldı ve Pru'nun beklenti dolu bakışlarını görmezden gelerek inceliyormuş gibi yaptı.

"Burada midyeler nasıl?" diye sordu masumca.

"*Merhaba*. Limuzinle seks nasıldı?"

Frankie başını kaldırıp çenesini ellerinin arasına almış, kendini beğenmiş bir şekilde sırtan Pru'ya baktı.

"Güzeldi. Değil mi, Aiden?" Frankie kibirli bir ifadeyle ona baktı. Saçları dağınıktı ama kasıtlı olarak şekillendirildiği anlaşılıyordu. Kravatı yamuktu. Ve tabii ki geri kalan her şeyi kusursuzdu. Öte yandan kadın, sanki biri üzerinde elektrik süpürgesi gezdirmiş ve sonra da birkaç önemli yerini ısırmış gibi görünüyordu.

"Çok güzel. Şiddetle tavsiye edilir," dedi ve su kadehine uzanıp yarısını içti.

Kalçasını sıktı ve elini kalçasının üzerinde bir milimetre daha yukarı kaldırdı.

Onunla dalga geçerek ayakkabısını kaval kemiğine geçirdi ve dizlerini açtı.

Başka hiç kimse ona bakarak bunu anlayamazdı ama o şimdiden heyecanını belli etmeye başlamıştı. Boynunda bir kızarma, burun deliklerinde bir açılma vardı. Kasıklarına bakabilmeyi diledi, bahse girerim yine odun kullanıyordu. Adam tam bir mucizeydi. Orgazmları muhtemelen orgazmdı.

"Yani..." Pru dikkatle başladı. "Hayat nasıl gidiyor?"

Muhteşem yemekler yediler, astronomik derecede pahalı şaraplar içtiler ve genel olarak çok güzel vakit geçirdiler. Frankie sonunda meraklı bakışları unuttu ve sadece Aiden'in rahatlamasını izlemekten keyif aldı. Çekingen görüntüsü Chip'in etrafında kayboldu. Daha çok gülüyor, daha çok gülümsüyor, gözlerinin kenarlarında o seksi kırışıklıklar belirliyordu. Arkadaşıyla derin bir sohbe dalmışken bile, Aiden onunla fiziksel bir bağ kurmaya devam etti. Saçlarıyla oynuyor, başparmağıyla omzunu okşuyor ya da parmaklarını kalçasının üzerinde gezdiriyordu.

Pru balayları hakkında onları bilgilendirdi. Yukarı Batı Yakası sakinleri Barbados'ta evlendiklerinde, orada tatil de yapamazlar. Pru ve Chip Maldivler'de on gün daha geçirmişlerdi. Frankie Maldivler'in coğrafi olarak nerede olduğundan tam olarak emin değildi ama Pru'nun telefonundaki resimler muhteşemdi.

Normal hissettirdi. Mutluluk verici bir şekilde.

Yani 73 dolarlık bir makarna yemeğinin hissedebileceği kadar normal. Arkadaşlarla bir Cuma gecesi. Frankie ilk kez gerçek bir çift olduklarını hissetti. Brooklyn'den gelen fakir kız değildi. O da CEO ve yeni atanmış aile reisi değildi.

Çok basit bir şekilde ona aitti. Aiden, her kadının bakışlarını üzerine çeken ve yemeğin eve hoş geldin hediyesi olduğunu söyleyerek Chip'ten hesabı kapan adam, ona aitti.

Frankie içinden bir genç kız sersemliği geçtiğini hissetti. Sanki az önce Jessica Simpson öncesi John Mayer'ı restoranın karşısında görmüştü.

"Kızlar tuvalet molası," diye anons etti Pru, kaçabilmek için Chip'i kabinden dışarı iterek. "Gidelim Frankie. Çocuklara bizi özlemeleri için bir şans verelim."

Pru, Frankie'yi banyoya sürükledi ve ardından ona şiddetle sarıldı.

"Tamam. Bu da ne böyle?" Frankie garip bir şekilde arkadaşının sırtını sıvazlayarak sordu.

"Onu seviyorsun!" Pru ciyaktı. "Bir erkeğe, orada oturup Aiden'a baktığın gibi bakacağın günü bekliyordum."

Frankie, "Onu sevmiyorum," diye karşı çıktı.

Pru kendi etrafında dönüp aynada makyajını kontrol ederken, "Bu ışıltı sende var," dedi.

"Bu orgazm sonrası bir parıltı. Beni seks için limuzinine sürükledi, Pru. Yazlık evler dekore etmiyoruz ve bebeklere isim vermiyoruz."

"Peki ya sana bakışı? Yemin ederim kaşlarımı yaktı. Seni canlı canlı yemek istiyor."

"Kes şunu. Yeni evliliğin mutluluğuna kapılmışsın ve diğer herkesin de seninle birlikte aşık olmasını istiyorsun."

Pru rujunu yeniden sürerken, "Birlikte bebek sahibi olmalıyız," diye karar verdi. "Bir dadıyı paylaşabiliriz."

"Seni seviyorum Pruitt, ama sen delirmişsin."

Pru aynada ona sırıttı. "Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor. Hepsi bu. Söz veriyorum. Çoğunlukla sadece takılıyorum." "Tam bir pisliksin," diye güldü Frankie.

Pru telefonunu uzatarak, "Ben bir eşek olabilirim ama sen iyi fotoğraf çekiyorsun," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Frankie yazıyı kaydırıldı. Frankie ve Aiden'in kaldırımında birbirlerini pençeledikleri bir dizi fotoğrafın yer aldığı bir dedikodu bloguydu. "Aman Tanrım, annem bunları görecekt!"

"Annen ve şehirdeki herhangi biri," dedi Pru, sempatik olmayan bir neşeyle.

"Bu *daha yeni* oldu! Bu nasıl bir hikaye ki..." tekrar yukarı kaydırıldı, "yayınlandığından beri üç güncelleme oldu?"

Pru gözlerini devirdi. "Siz sosyal medya atölyelerinde ders vermiyor musunuz?"

"İş insanlarına iş hakkında!" Frankie kollarını arkadaşına doğru salladı. "Benim yemek siparişim hakkında fikir sahibi olan boş bir okur kitlesine değil. Bu insanların nesi var böyle?"

"Herkesin en sevdiği bekârın kolunda egzotik bir bilinmezsın. Ne bekliyordun ki?" Pru sordu.

Pru'nun telefonu Frankie'nin elinde titredi ve bir mesaj belirdi.

"Bu etno-mutt nasıl Aiden Kilbourn'la çıkıyor?" Frankie yüksek sesle okudu.

"Ne?" Pru çığlık attı. "Bu yorumlarda mı yazıyor?"

Frankie telefonu kaldırdı. "Ah, hayır. En iyi dostun Margeaux sana mesaj atıyor."

"O, insanlık tarihindeki en kötü insan. Başka bir koca bulmak dışında bir hırsı olmadığı için dünya çok şanslı çünkü birazcık hırsı olsaydı yeni Hitler olurdu."

"Siz ikiniz nasıl arkadaşsınız?"

"Kesinlikle, kesinlikle değiliz. Babam ve onun babası iş ortağı. Kokain çeken, fahişe satın alan bir kumar bağımlısıyla olan ilk düğününde ben de vardım. Çok hoş bir çift oldular."

Frankie duvara yaslandı. "Birisi paparazzilere akşam yemeğinde ne yediğimi söylüyor. Ve Hitler Junior da dahil olmak üzere yüzlerce insan bu konuda çıldırıyor. Buna hazır değilim."

Pru ona doğru yürüdü ve bir parmağını omzuna sapladı. "Beni dinle Franchesca Marie, bununla başa çıkabilirsin ve çıkacaksın da. Bu dünyada bu tür bir ilgiye karşı tamamen bağışık olma yeteneğine sahip tek kişi sensin. Ve eğer bundan sağ çıkabilirsen, ödülün Aiden olacak. O yüzden sineye çek. Cuma gecesi Manhattan'da Chip ve benimle takılmak için bahanen olan bir adamla çıkıyorsun. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Ucuz pizza ve filmler için Brooklyn'e gitmekten yorulduğunu söyleme sakın?" Frankie şaka yaptı ama o tanıdık huzursuzluğun geri döndüğünü hissetti. Bu dünyaya ait olmadığıнын bir başka hatırlatıcısıydı. Günün sonunda, o sadece gece için giyinip kuşanan bir kızdı.

Bir ayağını her iki dünyada da tutarak gerçekten hayatta kalabilir miydi?

Bölüm Kırk İki

Pru, Chip'in saatini kontrol ederek, "Daha erken," dedi.

Frankie, saat 11'de biten bir akşam yemeği için erken bir saat olmadığını düşündü ve esnemesini bastırdı. "Kahve mi içmek istersiniz, yoksa bir kulübe mi gitmek istersiniz?" Chip teklif etti.

Frankie bakışlarını Aiden'inkilere kaydırdı. "Hayır, teşekkürler," dediler birlikte. "İkinci raunda gidiyorlar," diye açıkladı Pru Chip'e göz kırparak. "Fena fikir değil," dedi Chip karısına göz kırparak.

Frankie Chip'e, "Biliyor musun, göz bandını özlüyorum," diye söylendi.

Aiden masadan şoförüne arabayı getirmesi için mesaj attı ve Frankie'nin ceketini giymesine yardım etti. Restoran çok daha az kalabalıktı ama dışarıdaki kalabalık eskisinden daha büyük görünüyordu. Şef garson Aiden'ın kulağına bir şeyler fısıldadı, Aiden kaşlarını çattı ve başını salladı. Takım elbiseli iki beyefendi görüldü.

"Neler oluyor?" Frankie sordu.

Aiden camdan bakarak, "Dışarıda daha fazla paparazzi var," dedi. "Güvenlik bizim için yolu açacak."

"Yolu açmak mı? Dışarıda kaç kişi var?" Frankie sordu.

"O kadar çok değil," dedi kuru bir sesle. "Ben bir erkek grubunda değilim."

Frankie'nin düşüncesine göre etrafta yeterince insan vardı. Elbette Bieber bir hayran çılgınlığına neden olabilirdi ama restoranın güvenliğinden çıktıklarında hâlâ yoldan geçen iki düzine meraklı ve kameralı yedi adam vardı. Aiden onu kolunun altına alıp bekleyen limuzine doğru götürürken güvenlik kalabalığının arasından geçerek kameraları geri çekmeye zorladı.

Flaşlar yüzünden kör olmuştu ama başka bir zarar görmemişti. Aiden arkasından içeri girer girmez kapı kapandı ve onları meraklı gözlerden korudu.

"Madem böyle bir tepki alıyorsun, neden burada yemek yiyorsun?" diye sordu başını yaslayarak.

Limuzinin arkası hâlâ belli belirsiz ter ve seks kokuyordu.

Aiden ona, "Onlar daha çok seninle ve benim için kim olduğunla ilgileniyorlar," dedi.

"Hayal kırıklığına hazırlansalar iyi olur," diye karşılık verdi Frankie.

Aiden onu kucağına çekti ve belinden tutmak için ceketinin içine uzandı.

"Bu işin doğasında var. Tıpkı annenin herkesi tokatlaması gibi. Bu hepimizin tahammül etmesi gereken şeylerden biri."

Frankie güldü ve başını onun göğsüne yasladı. Arabaya bindikleri anda adamın yine üzerine atlamasını bekliyordu. Ama bu da güzeldi. Çok güzeldi.

"Nefes kesicisin, Franchesca."

"Aide," dedi yumuşak bir sesle.

Başını iki yana salladı. "Sana iltifat etmeye çalışmıyorum. Seni uyarıyorum. Senin kim olduğunu öğrenecekler. Seninle ilgili her şeyi bilmek isteyecekler ve bunları halkın tüketimine sunacaklar."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen benimsin."

Bunu gerçekmiş gibi ifade etmesi küstahçaydı. Ama lanet olsun ki bu iddiayı duymak biraz olsun hoşuna gitmemişti.

Ağzını açtı.

"Benimle tartışma," diye uyardı onu.

"En iyi yaptığım şey bu," diye dalga geçerek gömleğinin düğmeleriyle oynadı. "Bana ait olmadığın konusunda tartışmaya girme. Ben sana aidim. Ben seninim."

Her şey dahil, hatırladın mı? Her iki taraf için de geçerli." "Her şey dahil," diye mırıldandı Frankie.

Aiden'ın binası önemli olan her şeyin tam ortasıydı. Ofisinden sadece üç blok ötede, kalabalığa meydan okumak isterse yürüyebilirdi. Gerçi çektiği ilgiye tanık olduktan sonra, Frankie bir araba kiraladığı için onu suçlamadı. İşe gidip gelirken bir kâsenin içindeki Japon balığı gibi hissetmek pek eğlenceli değildi. Şehirdeki diğer herkes isimsiz bir yabancıyken, Aiden'ın yüzü ve adı her yerde biliniyordu.

Ve Şimdi Frankie o yörüngeye giriyordu. İsteyerek.

Lobide üniformalı bir kapıcı ve U Şeklindeki Şık bir çalışma masasının arkasında siyahlar giymiş, Şık takım elbiseli bir kadın vardı. "İyi akşamlar Bay Kilbourn," diye profesyonel bir gülümsemeyle onu selamladı.

"İyi akşamlar Alberta. Bu Bayan Baranski," dedi ve hızını hiç kesmeden Frankie'yi çekerken başıyla onu selamladı.

"Memnun oldum, Bayan Baranski," dedi Alberta.

Frankie ona yetiŐmek için koşarken omzunun üzerinden, "Memnun oldum," diye cevap verdi.

Aiden onu bir sırtlan sürüsü peŐlerindeymiŐ gibi asansörlere doğru çekiyordu.

İçeri girdiler ve Aiden ceketinin cebinden bir anahtar çıkardı.

Frankie başını sallayarak, "Sakin yapma," dedi.

"Neyi bile?" diye sordu, anahtarı asansör kontrol paneline kaydırıp P tuşuna basarak.

"Oh, hadi ama! atı katı mı? Gerçekten mi? En azından normal bir adam gibi davranamaz mısınız?"

Mavi gözlerinde bir eğlenceyle ona baktı. "atı katından Şikâyet eden ilk kişi sensin," diye gözlemledi.

"ıplak zaman geçirmek için buraya getirdiğiniz kadın sürüsünü anımsamaktan hoşlanmıyorum, Aide."

"Tam olarak kaç kadınla birlikte olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu gülerek.

"Yeter."

Bir saniye önce düğme panelinin önünde duruyordu ve bir saniye sonra onu asansörün duvarına sabitlemiŐti.

"Hiç ne yapmadım biliyor musun?"

Ellerini başının iki yanına yerleştirdi. Bir fısıltı kadar uzaktaydı, temas etmeden ona tepeden tırnağa dokunmaya çok yakındı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bu asansörde hiç kimseyi pmedim." Dudaklarını ene çizgisinden boynuna ve oradan da tekrar boynuna götürdü.

"İzlemiyorlar mı?" diye sordu güvenlik kamerasına doğru başını sallayarak.

"Fark eder mi?"

Dudaklarının yumuşaklığı, sakalının sertliği... Duyguların zıtlığı.

Frankie arkasındaki parmaklığa tutundu. Frankie'nin dudakları Frankie'ninkilerin üzerine kapandığında, Frankie destek aldığı için mutluydu. Bu vahşi, tutkulu bir öpücük değildi. Bu farklı bir şeydi, daha derinlere inen ve iliklerinde şarkı söyleyen bir şey.

Öpücük, güneşin sıcağı altında bir gül gibi açtı. Açıldı ve daha fazlası için uzandı.

Dili tembelce onunkine doğru kayıyor, aynı anda hem okşuyor, hem heyecanlandırıyor, hem de yatıştırıyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Bunu bir itiraf gibi söyledi.

Karanlık bir itiraf. "Burada olduğum için mutluyum. Bu gece sende bir kusur bulacağım. Belki de

Sen bir istifçisin. Belki de kadife tablolar konusunda berbat bir zevkin vardır. Belki de on altı tane kediniz var." Kollarını onun boynuna doladı. "Seni insan yapan şeyi bulacağım, Kilbourn."

Asansörün kapıları açıldı ve Aiden onu elinden tutarak geniş bir fuayeye götürdü. Beyaz üzerine beyaz, beyaz üzerine beyaz.

"Hmm, şu ana kadar hiç kedi yok," diye gözlemledi.

Kapının kilidini açtı ve iterek açtı. "Belki de hepsi içeride benim seksenli yıllara ait kaset koleksiyonumla birlikte saklanıyordur."

Onun omzuna bir tokat attı. "Gördün mü? İşte benim normal adamım." "Senin normal versiyonun ne yazık ki tuhaf."

Dilini dışarı çıkardı ve onun yanından geçerek içeri girdi. Fuayesi, gri damarlı parlak beyaz mermerden oluşan yaklaşık bir dönümlük alanıyla onun tüm dairesi büyüklüğündeydi. Mekânın ortasında çiçeklerle dolu bir vazo bulunan ayaklı bir masa vardı. Bir yaprağa dokundu. Taze çiçekler.

Üst üste yığılmış mektuplar, etrafa saçılmış dergiler, karmakarışık anahtarlar ve kuponlar yoktu. Oturma odası önünde uzanıyordu. Bir duvar penceresi olan açık bir alan. *Tabii ki müthiş* bir manzarası vardı.

Buradan şehrin silüetinin bir parçasıydılar.

Mobilyalar koyu renk, deri ve tam olması gerektiği gibi düzenlenmişti. İnsanoğlunun bildiği tüm üst raf likörlerle dolu bir barı vardı. Mermer bir şömine. Kitaplıklarda kitaplar ve çerçeveli fotoğraflar vardı. Her şey muntazamdı,

düzenli ve biraz soğuktu. Kanepenin üzerinde yastık ya da battaniye yoktu. Oturma alanının altındaki beyaz halı bir bulut kadar kalındı. Duvarlar koyu renkliydi; zeminin beyazlığına ve pencerelerden içeri dolacak güneş ışığına tezat oluşturduğunu düşündü.

Mutfakta dolaşırken onu takip etti. Uzun bir mutfak tarzıydı. Şık, modern ve büyük olasılıkla hiç kullanılmamıştı. Mutfağı yemek alanından ayıran ada sonsuza kadar uzanıyordu. Granitin üzerine tırmanıp kollarını başının üzerine uzatsa yine de iki ucuna dokunamazdı.

Yemek masası da bir o kadar uzundu. Metal ayaklı cam. Yüksek arkalıklı sandalyeler masayı çevreliyor, on iki kişilik bir parti için hazır ve nazır bekliyordu. Burada daha fazla raf vardı. Daha fazla fotoğraf. Bazı sanat eserleri, özenle renklendirilmiş.

Koridora bir göz attı ama ana yaşam alanında kalmaya karar verdi. Bu kıyafetle sabaha kadar onun yatak odasından çıkamazlardı.

Havalydı, güzeldi, tıpkı onun gibi. Aynı zamanda biraz boş, biraz yalnız hissettiriyordu. Ve bunun da sahibini yansıtıp yansıtmadığını merak etti.

Aiden adaya yaslanmış, kravatını çözmeye çalışarak onu izliyordu. İpeği yakasından kaydırarak çıkardı ve kravatı tezgâhın üzerine sardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok güzel." Ve öyleydi. Bir gösteri yeri. Değerinin ne kadar olduğunu bilmek istemiyordu. Şehrin bu bölgesindeki emlak fiyatları astronomik rakamların da ötesindeydi. Ay'da bir yazlık ev inşa etmek daha ucuza gelirdi. Ama burada bir cansızlık vardı ve bu onu üzüyordu. Aiden'in eve, müze kalitesindeki serin güzelliğe tek başına gelmesi fikri... Burada kendini evinde hissedip hissetmediğini, burada hiç rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yaldızlı bir çerçeve aldı. Aiden'in babasının bir ofisteki masasının arkasında, arkasındaki pencerelerden şehrin silüetinin görüldüğü bir fotoğraftı.

"Bana ailenden bahset," dedi.

"Neden?"

"Bu haftaki gala ile kendimi neye bulaştırdığımı biliyorum."

Bölüm Kırk Üç

Aiden şansa güvenen biri değildi. Ona göre şans, kaypak bir sürtüktü. Zamanlama, hazırlık ve saldırganlık genellikle onun lehine çalışırdı. Ama nedense, o vefasız kaltak bugün ona gülümsüyordu. Frankie onun evindeydi ve onun dünyasına adım atmak için planlar yapıyordu.

Hepsi içeride.

"Evime ilk kez geliyorsun ve ailem hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Aiden ceketini çıkararak alay etti. Kızın gözlerindeki aç bakışı gördü ve bundan zevk aldı. Bu yoğunlukta istemek, istenmek yeniydi. Ve alçakgönüllüydü.

"Bir içki ister misin?" diye teklif etti.

"Sen ister misin?" diye karşı çıktı.

"İkimiz için de suya ne dersin?"

Onu mutfığa kadar takip etti ve buzdolabını ve kileri karıştırdı.

"Burada gerçekten yiyecek bir şeyler var," dedi şaşırılmış bir sesle.

"Ne bekliyordun ki? Kan torbaları mı?"

"Ha, vampir diyeti. Hayır, demek istediğim, gerçekten *yaşayıp yaşamadığından* emin değildim.

burada."

İki bardağa buz doldururken ona baktı. "Elbette, burada yaşıyorum."

"Burada uyuduğunuzdan şüphem yok. Ama ayaklarınızı sehpanın üzerine koyuyor musunuz? Bu elli gözlü ocakta gece yarısı yumurta pişiriyor musun? Faturaları ödüyor musun ve Giants oynarken televizyona küfrediyor musun?"

Kadının yaşam tanımı onu büyülemişti.

"Burada uyuyorum. Burada çalışıyorum. Ara sıra burada yemek yiyorum. Ayaklarımı sehpanın üzerine koyduğumu hiç hatırlamıyorum ama bunun nedeni tasarımcının sehpadan 'paha biçilemez ve türünün tek örneği' olarak bahsetmesi olabilir, dolayısıyla bu tür bir fatura büyük olasılıkla ayaklarımı yerde tuttu."

"Her zaman takım elbiseler içinde dik oturup altınları mı sayıyorsunuz?"

Güldü ve ona bir bardak su uzattı. "Zihniniz büyüleyici."

Oturma odasına geri döndü ve kanepeye uzandı. Minderin üzerine kıvrıldı ve sonra ayaklarını altına çekti.

"Bu en rahat parça değil," diye yakındı. "Kanepeniz kurbanlarını bütün olarak yutmaya çalışıyor," diye belirtti.

Bardağının kenarından onu inceledi ve iç çekti. "O kadar mükemmelsin ki seni mahvetmek ve neler olacağını görmek istiyorum."

"Benim bu halimin nesi var?" Aiden eğlenerek sordu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

Onun yanına oturdu ve ayaklarını kucağına çekti.

"Birbirimize nasıl uyum sağlayabileceğimizi düşünmeye çalışıyorum. Çünkü evde yalnız olduğumuzda seksi elbiseler ve iki santimlik topuklu ayakkabılar giyip saçlarımı ve tırnaklarımı yaptırarak etrafta zıplayacağımı düşünüyorsan, ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Başını iki yana salladı. Onu burada hayal ettiğinde, tasarımcı kıyafetleri ve kusursuz makyajı yoktu. Onu eşofmanları ve çıplak ayaklarıyla sehpanın üzerinde yemek yerken hayal ediyordu. Ya da kitap okurken veya televizyon izlerken başını onun kucağına koymuş. Ya da çıplak ve yatağında iç çekerken.

"Senden beklentilerimin ne olduğunu mu sormaya çalışıyorsun?" Başını salladı, endişeli görünüyordu.

"Franchesca," diye uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kendin olmanı istiyorum. Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum. İlçedeki diğer ünlülerin karbon kopyası olmanı değil."

"Bu kelimeyi bildiğine inanamıyorum," diye şaka yaptı. Ama yanağını avucuna sürtüyordu ve adam onun güzel yüzündeki gerginliği gördü.

"Bu gece eğlenceliydi. Sadece limuzin de değil. Seni dışarı çıkarmaktan, sana hava atmaktan ve ikimiz için de önemli olan insanlarla vakit geçirmekten keyif aldım."

Başını salladı, temkinli görünüyordu.

"Ama Brooklyn'de seninle olmayı da seviyorum. Duvardaki o delik restoranları keşfetmeyi, cereyanlı yangın tuzağında uyumayı. Kardeşlerinle takılmayı. Tüm bunları da seviyorum."

"Nehri geçmeme rağmen bunları yapmaya devam edecek misin?"

"Tatlım, sen nehri geçtin diye vermeyi bırakacağımı mı sandın? başladı mı?"

Kızın gözleri yaşlarla dolduğunda kimin daha çok şaşırdığını bilmiyordu. "Hey, ne oldu?" diye sordu onu kucağına çekerek.

Başını salladı, bukleleri hareketten titriyordu.

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Sadece kendimi korumaya çalıştığımı söylemek istiyorum ama sanırım bir parçam tüm bunların geçici olduğuna dair sözlerini sana yedirmek istedi. Senin için önemli olduğumu kanıtlamak istedim."

"Görev tamamlandı. Franchesca, sen benim için çok önemlisin. Bundan şüphen olmasın."

"Seni Aiden'leştirmişim gibi hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, senin kovalamacadan zevk aldığını bildiğim ve seni çok çalıştırdığım anlamına geliyor. Bilinçli olarak istesem de istemesem de seni manipüle ettiğimi düşünüyorum."

"Ve şimdi kovalamaca bittiği için ilgilenmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye tahmin etti.

"Bilmiyorum. Birini bilerek incitmek bana göre değil. Ve üzgünüm, Aiden. Gerçekten üzgünüm. Seni tanıdıkça, harika biri olduğunu daha iyi anlıyorum."

"Harika mı?"

Başını salladı, gözyaşlarını geri kırıptı. "Gerçekten harika." "Bunun karmaşık olması gerekmiyor Franchesca." Onun kollarında kaskatı kesildi.

"Dur bakalım. Heyecanlanmadan önce. Yani, *her şey* karmaşık olmak zorunda değil. Benimle birlikte olmak için hayatından vazgeçmek istemezsin ve senden bunu istemeyeceğimi bilmeni isterim."

"Sizin tarafınıza uyum sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyorum."

"Sana bir sır verirsem, bu daireden öteye gitmeyeceğine söz verir misin?"

"Sakin Manhattan'ın bu muhteşem gayrimenkulüne daire demeye cüret etme. Ve evet, söz veriyorum."

"Ben de tam olarak uyum sağlayamıyorum."

"Ben saçmalık diyorum. Aileniz temelde rayların bu tarafını inşa etti." "Çok doğru. Büyük büyükbabam şantajla ve dolandırıcılıkla ve Kilbourn'un hikayesi orada başladı. Oğlu, büyükbabam, babasının işlerini yürütecek birine ihtiyacı olan çok zengin bir varis için karısını ve iki çocuğunu terk ederek aile servetine katkıda bulundu. Babam büyük Kilbourn mirasını, Yale'de işletme diploması almak için kopya çekerek ve daha sonra çok iyi notları olmayan ve özel okul disiplin komitesiyle birkaç kez kavga eden oğlunu kabul etmek için çok yüklü bir bağışla rüşvet vererek devam ettirdi."

"Sen mi? Kötü çocuk mu? Bu konuya geri dönmemiz gerekecek."

Ona gülümseyerek kucağında kaydırdı. "Kilbourn'lara sosyopat demezdim. Ama işimizi her şeyin üstünde tuttuğumuzu söyleyebilirim. Ama bizim durumumuzda, aile işle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Babam için bu, kupalar ve başarılar biriktirmektir. Benim içinse av, kovalamak, öldürmek. Bir de diğer herkes var. Chip de dahil olmak üzere, aslında çalışmayan arkadaşlarım var. Paraları onlar için yönetiliyor ve sadece yaşıyorlar. Güzel kadınlarla evleniyorlar, güzel aileleri oluyor ve soylarını devam ettiriyorlar."

"Ama hepinizin parası var," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama demek istediğim, kendimi ortama uymuyormuş gibi hissediyorum. Biriyle yeni yarış atı ya da müzayededen aldığı Van Gogh üzerine sohbet etmek istemiyorum. Portfolyoları karşılaştırmak ya da bir ahır dolusu kadınla sevişmek istemiyorum. Babamın siyah American Express kartıyla 20 yaşındaymışım gibi parti yapmak istemiyorum. Ben kazanmak istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

*Kilbourn Holdings tahtın varisinin Brooklyn'li bir öğrenciyle
çıktığını duyurdu*

*Aiden Kilbourn'un Brooklyn'li kız arkadaşı hakkında bilmeniz
gereken beş şey*

Ebeveynlerle tanışın: Aiden Kilbourn ailesini yeni kız arkadaşıyla tanıştırdı

Bölüm Kırk Dört

Frankie, Aiden'ın dolabının içinde, "Bu çok fazla *Pretty Woman*," diye yakındı.

"Kendine fahişe mi diyorsun?" diye sordu yatak odasından.

Frankie elbiseyi giydi ve boy aynasında kendini inceledi. Galaya yakışır bir elbise almak için alışverişe çıkacak vakti olmamıştı... hatta galaya yakışır kıyafet kurallarının ne olduğunu bile öğrenememişti.

Bu yüzden

Aiden'ın ona doğru elbiseyi bulması için.

Dirsek uzunluğunda dantel kolları ve metrelerce eteği olan gece mavisiydi. Ve tabii ki onun bedenindeydi. "Bu gece orada kıçım donacak mı?" diye sordu.

Aiden başını kapı aralığından içeri soktu ve aynada ona takdirle baktı. "Kıçın dondu mu?" diye tekrarladı.

"Evet, hani bazı restoranlar cereyan yapar, oraya gideceksen daha kalın giyinirsin ya? Ya da bazı ofislerde ısı patlaması olur, bu yüzden soyunup terden ölmemeye dikkat edersiniz?"

Güldü. "Pratikliğiniz ferahlatıcı. Bir keresinde içinde oturamayacağı bir elbise seçen bir kadına eşlik etmiştim. Etkinliğe kadar olan yolculuk oldukça unutulmazdı." Sırtını raflara yasladı ve kadının pozisyonunu taklit ederek vücudunu dimdik tuttu.

"O yapmadı!"

"Yemin ederim öyle yaptı. Sonra yirmi dakika boyunca kameralara gülümsedi ve gecenin geri kalanında şikayet etti ve yemek yemeyi reddetti."

"Oturamayacaksan ya da daha kötüsü içinde yemek yiyemeyeceksen bir şey giymenin ne anlamı var?"

"Sana her zaman her ikisine de izin veren kıyafetler seçeceğime söz veriyorum."

"Benim kahramanım. Ee, ne düşünüyorsun?" Frankie bir o yana bir bu yana dönerek sordu.

Aiden arkasından yaklaştı ve fermuarını arkadan çekti.

"Oh, bu daha iyi."

Beli incelmiş, göğüsleri desteklenmiş ve dolgun eteği etrafında süzülüyordu. "Çok iyi iş çıkardın Kilbourn."

"Onları seçebilir miyim, yoksa ben mi seçebilirim?"

"Mmm, bana öyle bir bakıyorsun ki, acaba sadece elbiseden mi bahsediyorsun diye merak ediyorum."

Eğildi ve omzuna bir öpücük bıraktı.

"Bu, bana çeyrek milyon dolar değerinde mücevher yağdırdığın bölüm değil mi?" diye şaka yaptı.

"Aslına bakarsanız," diyerek elini cebine attı ve küçük bir mücevher kutusu çıkardı.

"Defol git buradan. O şey her neyse bana yaklaşma. Onu kaybederim, soyulurum ya da isilik olurum. Bu cilt platine alışık değil."

Elleriyle onu savuşturarak dolabın köşesine doğru geri çekildi.

"Saçmalıyorsun."

"O çantada pahalı mücevherleriniz var ve bunu reddetmek benim hakkım. Akşam için kiraladığınız ışıltılı bir şeyle sinir hastası olacağım."

Çantayı açtı.

"Oh," diye nefes aldı, uzanarak. "Eğer kasayı parmaklarımın üzerine kapatırsan, o çok seksi burnuna bir yumruk atarım."

"Aklımın ucundan bile geçmez. Onları seviyor musun?"

Bir çift avize küpeydi. Elmaslarla kaplı değillerdi, daha ziyade ışıltılı değerli taşlardan oluşan bir gökkuşağı gibiydiler."

"Aide, çok güzeller."

Her seferinde bir tane uzattı ve kadın kulak memelerine yerleştirdi.

"Kiralık değiller. Onları gördüm ve aklıma sen geldin. Rengarenk. İlginç. Sıcak."

"Oh, Yüce İsa aşkına, Aide! Şu anda senin paranın tam olarak ne kadarını giyiyorum?" diye sordu aynadaki ışıltıya hayranlıkla bakarak.

"Sana her bir şey aldığımda bunu yapacak mıyız?"

"Evet. Tabii bir çikolata, bir dilim pizza ya da on doların altındaki herhangi bir ürün değilse."

"O zaman sanırım ikimiz de bu konuşmaya alışsak iyi olur. Ayrıca, bunlar bazı özel yemek referanslarıydı. Gitmeden önce seni beslemem gerekiyor mu?"

"Kesinlikle."

"Bir şeyler gönderteceğim." Kapı aralığında durakladı. "Ya da sana ızgara peynir yapabilirim."

Canlandı. "Izgara peynir mi?" Başıyla onayladı.

"Bu mükemmel olur."

Tekrar gitmek için döndü ama kadın onu geri çağırdı. "Hey, Aide? Teşekkür ederim."

Ona gözlerini kırıştıran o sıcak gülümsemeyi verdi, sadece onun için ayırdığını düşünmeye başlamıştı.

Yansımasına geri döndü ve derin bir nefes aldı, kendini zar zor tanıyordu. Para gerçekten de stil satın alıyordu.

"Perşembe gecesi bunu kim yapar?" diye mırıldandı aynadaki yansımasına.

Kilbourn Holdings, Aiden'ın işletme öğrencisi ve küçük işletme profesyoneli Franchesca Baranski ile çıktığını duyuran bir halkla ilişkiler açıklaması yayınladığından beri, ilgi gözle görülür bir şekilde artmıştı.

Brenda iş yerinde Frankie'nin aramalarına bakmak zorunda kalmış, e-posta ve sosyal medya hesapları görüşme ve arkadaşlık talepleriyle dolup taşmıştı. Aslında binasının önünde iki kez bir fotoğrafçı görmüştü, ancak mahallesi gizlenenlere pek de dostça davranmıyordu. Komşularından biri polisi aramış ve sorun ortadan kalkmıştı.

Ama bunların hiçbiri Frankie'yi Chelsea İskeleyi'ndeki Deniz Feneri'nin önündeki çılgınlığa hazırlamamıştı.

Ayaklarının altında gerçek bir kırmızı halı vardı. Ve Aiden'ın kolu beline dolanmış, onu kamera flaşlarının ve bağırarak sorulan soruların görüntüsüne sabitliyordu.

"Aiden, Big Apple Literacy ile bağlantın nedir?"

"Annem uzun zamandır bu davanın destekçisi. Ailemiz de eğitim girişimlerini desteklemekten gurur duyuyor" diye yanıtladı Aiden.

"Francesca, kimin kıyafetini giyiyorsun?"

Elbisesine baktı. "Bilmiyorum. Aiden benim için kimi seçtiyse."

Fotoğrafçılardan oluşan kalabalık, sanki bir gösterinin ortasındaki bir stand-up komedyeniymiş gibi kıkırdadı.

"Carolina Herrera," diye tamamladı Aiden. "Şimdi bize izin verirsiniz." Frankie'yi telefon hattından uzaklaştırdı.

"İşte. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Soru sorduklarında onlara cevap vermem mi gerekiyor?" Frankie kaşlarını çatı.

"Ne istersen onu yapman gerekiyor. Sana bir kuklaymışsın gibi davranmayacağım ve sana bir şeyler anlatmayacağım."

"Ama söylememem gereken bir şey varsa bana söyler misiniz?"

"Kırmızı halıda 'sikiş' kelimesini kullanmaktan kaçınmak her zaman güvenlidir." Gözlerini devirdi. "Çok yardımcı oluyorsun."

Adamın kolunu ölümüne kavradı. Eğer bu cehennem kadar seksi buz sopalarından düşüp bir buz heykeline ya da milyardere çarpmazsa, bu lanet bir mucize olacaktı.

Mucizevi bir şekilde içeri sağ salım girebildiler. Aiden onun eteğini düzeltmesine yardım etti. "Hazır mısınız?"

Onun ötesine, kalabalığa baktı. En azından az giyinmemiştir.

"Evet, hadi yapalım şunu," dedi.

"Harika olacaksın. Hatta birazcık eğlenebilirsiniz bile."

Onun moral verici konuşmasının bir saniyesine bile inanmadı ama Frankie yine de takdir etti.

"Evet, sen de."

"Ve tüm bunlar bittiğinde, seni istediğin arabalı restorana götüreceğim ve evde pijamalarla yemek yiyeceğiz."

"Anlaştık."

Ferris Kilbourn'u Aiden'ın evindeki fotoğrafından tanıdı. Boyu 1.80'in biraz altındaydı ve İrlandalı kökleri

Kızıl saçları başını çevreleyen gümüş rengine dönüşüyordu. Smokin giymişti ve içinde eşofman giymiş kadar rahat görünüyordu. Kolunu, çok fazla iş yaptırmaya biraz fazla yaklaşmış olan iskelet gibi bir platin sarışına dolamıştı. Altın renginde giyinmiş ve elmaslarla süslenmişti.

"Babam ve üvey annem," diye fısıldadı Aiden yaklaşırlarken kulağına.

"Boşanmıyorlar mı?"

"Görünüşe göre."

"Tabii ki."

"Baba, Jacqueline," diye selamladı Aiden onları. Babasına sarıldı ve üvey annesinin yanağına görkemli bir öpücük kondurdu. "Bu Franchesca ya da tercih ederseniz Frankie."

"Frankie?" Jacqueline ona, birinin kaldırırma tükürdüğü bir tomar sakız gibi baktı. "Bu... şirin değil mi?" Ses tonundan bunu hiç de sevimli bulmadığı anlaşılıyordu.

Frankie iğnelemeyi duymazdan geldi. Daha genç, daha havalı bir modelle takas edilmiş bir kadına gücenmek zordu.

Frankie elini Ferris'e uzattı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Oğlumun haftalardır gülümsediğini duydum," dedi Ferris dostça. "Sanırım bunun için size teşekkür borçluyuz." Elini sıkmak yerine parmak eklemlerini dudaklarına götürdü.

Oh. Tamam, yani 1800'lerdeyiz.

Frankie, "Eminim işin içinde başka faktörler de vardır," diye tahmin yürüttü.

Aiden kolunu onun beline doladı. "Hiç de değil. Ah, bu güzel kadın da benim annem," dedi ve Frankie'yi avcı yeşili giysili güzel bir esmerin yanına götürdü.

"Cecily, Franchesca. Franchesca, Cecily."

Cecily altmışlı yaşlarının başında çarpıcı bir kadındı. Yüzünde neşterle yapılan bir müdahalenin izleri henüz görülmemişti. Uzun boylu, asil ve güzeldi.

"Franchesca. Senin hakkında çok şey duydum. Sana Frankie diyebilir miyim?"

Jacqueline soğuk kutup havasıysa, Cecily de Bahama esintisiydi.

Frankie kadının elini kabul etti ve sıktı.

"Ve sanırım üvey kardeşimi zaten tanıyorsunuz," dedi Aiden.

Frankie, Aiden'in sesindeki gerginliği duyabiliyordu ve elini ceketinin altına kaydırđı. Bu akşam kimsenin burnunu kırmayacak ve onu utandırmayacaktı. En azından provokasyon olmadan.

Elliot elleri cebinde ve yüzünde küstah bir ifadeyle grubun arasına daldı.

"Franchesca," dedi parmağını hafifçe çarpık burnunun köprüsünde gezdirerek. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Hey, Elliot. Burnun nasıl?"

Aiden'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti ama sonra kahkahasını bir öksürükle bastırdı.

"Polo oynarken kırdı," diye kesin bir dille açıkladı Jacqueline. Ya bir aptaldı ya da inkâr eden bir aptal.

Frankie kimin başlattığından emin değildi ama çok geçmeden Kilbourn'ların hepsi gülmeye başladı. Anne babasının yemek masasında bulaşıcı olan gerçek bir göbek kahkahası değil, muhtemelen Doğu Nehri'nin bu tarafında yaygın olduğunu hayal ettiğı boğulmuş, utanmış "Bilmediğın bir şey biliyorum" kıkırdaması.

Kilbournlular birbirlerine bu kadar çok zarar vermiş insanlar için oldukça medeni bir topluluktı. Sanki herkes kendi rolünü biliyor ve bundan eminmiş gibi görünüyordu.

"Sen de ailemin tuhaf olduğunu düşünüyordun," diye fısıldadı Aiden'in kulağına.

"Neden sessiz müzayedeye giden yolu bulmuyoruz?" Ferris neşeli bir şekilde hem eski karısına hem de yakında eski karısı olacak kişiye kolunu uzattı.

Bölüm Kırk Beş

Franchesca, Bay Hızlı Ayak'ın onu dans pistinde bir tur daha attırmasına izin verdi. Adam otuzlu yaşlarının başındaydı ve çok enerjikti. Ayrıca gizli bir amacı vardı. Eğer bir kez daha, "Bence Aiden bu yatırım fırsatını duymakla gerçekten ilgilenir," derse, Franchesca onun hızlı ayaklarını ezecek ve gidip biraz tekila bulacaktı.

"Biliyor musun, yardım edemem ama Aiden'ın-"

Frankie dansı durdurdu. "Evet, hiç de incelikli davranmıyorsun. Aiden'la gazilyonlarını yatıracığı bir şey hakkında konuşmak istiyorsan, ona git. Benim aracılığım ile değil."

Hızlı Ayak üzgün görünüyordu. "Bu gerçekten heyecan verici bir fırsat-" "Dostum, cidden." Frankie kalabalığı Aiden için taradı ve bakışları onunkilerle buluştu ve ona el salladı. "Onun için ne olduğunu ve neden hoşlanacağını düşündüğünü söyle... her ne yapıyorsan," diye talimat verdi. "Eğer hayır derse, sana bir içki ısmarlarım. Sadece, Tanrı aşkına, benimle bu konuda konuşmayı kes."

Aiden onun yanına geldi.

"Aiden, Bay Uh..."

"Finch. Robert Finch," Hızlı Ayaklar'dan geldi.

"Pekâlâ, Finch'in seninle konuşmak istediği bir şey var." Bara doğru ilerlerken Aiden'a göz kırptı. Böyle havalı bir etkinlikte tekila sipariş etmenin şık olup olmadığını bilmiyordu.

"Sizin için ne getirebilirim bayan?" diye sordu barmen, tüm profesyonel nezaketiyle.

"Dinle, ben burada yeniyim. Bir shot tekila sipariş edip bu kalabalığın yarısının hakkımda dedikodu yapmasını engellememin bir yolu var mı?"

Gülümsemesi birkaç derece ısındı. "Ben buzlu bir bardağa koysam, sen de en iyi viskiymiş gibi davransan nasıl olur?"

"Satıldı," dedi barı tokatlayarak. Bahşiş bardağına beş dolarlık bir banknot sıkıştırdı.

Şişeyi omzunun üzerinden atıp arkasından yakalayarak bir gösteri yaptı. Barmen flörtleri.

Frankie onu takdirle izledi ve kalabalıktaki birkaç kadının daha dikkatini çektiğini görünce gülümsemesini gizledi. Bu tür etkinliklerde her zaman, gece sona ermeden önce personeli bir dolapta ya da tuvalette becerecek kadar sarhoş biri olurdu.

Frankie, çalıştığı etkinliklerde bunu olağan bir durum olarak kabul edecek kadar sık evlenme teklifine maruz kalmıştı. Tabii bu teklifler biraz fazla agresif olmadıkça.

Adamın kendisine uzattığı bardağı bir hışımla kabul etti. Belli ki duble doldurmuştu. Ve onu yeni hayranlarıyla baş başa bırakırken gülümseyip başını salladı.

Etkinlik sanki birinin düğünü gibiydi. Her yerde beyaz, kristal ve gümüş vardı. Temanın bir kış harikalar diyarı olduğuna inanıyordu. Kelle başı 500 dolar olmalıydı, bu da onu burada kaç kişinin daha mutlu olacağını merak etmesine neden oldu.

Sadece evde kalma ayrıcalığı için 250 dolar.

Ama değerli bir davayı destekliyor görünmenin, zenginliğin getirdiği sorumluluğun bir parçası olduğunu düşünüyordu. Aiden ve Hızlı Ayak hâlâ kanape büfesindeki buzdan heykelin yanında sohbet ediyorlardı.

Takım elbiseli biri yanına yanaştı. "Peki Franchesca, burnumu kırdığın için ne zaman özür dileyeceksin?"

Elliot çekici olmaya çalışıyor olabilirdi ama sümük sızdıran bir sümüklü böcek gibi görünüyordu. Annesi gibi sarışındı ve Aiden'dan daha ince yüz hatları vardı. Güzeldi ama yakışıklı değildi. Varlığı da Aiden'inki gibi hükmedici değildi. Daha çok sonradan akla gelen bir şeydi.

"Belki ağır bir suç işlediğin ve en iyi arkadaşımın düğününü neredeyse mahvettiğin için özür dilediğinde."

İnce omuzlarını zarif bir şekilde silkti. "Zarar yok, faul yok."

Yüzünü ona dönmek için döndü. "Çok fazla zarar, çok fazla faul," diye karşı çıktı.

"Aramızı düzeltmek için geldim. Artık ailenin bir parçası olduğuna göre aramızda herhangi bir husumet olamaz. Öyle değil mi?"

"Bir sürü küskünlükle bir sorunum yok."

Adam güldü ama bu gülüş onun kulaklarına zoraki gibi geldi.

"Bence benimle dans etmelisin," diye açıkladı Elliot.

"Sana vurduğumda beyin sarsıntısı mı geçirdin?"

"Her şey gösteri yapmakla ilgili." Kolunu dans pistine doğru uzattı. "Bu oyunu oynayabildiğini kanıtlamak istemiyor musun?"

Frankie tekilasının geri kalanını da içti ve boş bardağı barmene doğrulttu. Barmen ona başıyla onay verdi ve doldurmaya başladı.

"Bir dans ve kışımı ellemeyeceksin, beni kızdırmayacaksın ya da kimseyi kaçırmayacaksın, anladın mı?"

"Söz veriyorum," dedi kalbinden geçerek.

Onu yere yatırdı ve elini beline koydu. Bu pek de umurunda değildi. Ellerin kendisine yakın olmasını istediği tek bir Kilbourn vardı.

Lisedeki beden eğitimi dersinde her yıl öğrencilere zorla yaptırılan üç haftalık balo salonu dansı için minnet duyarak onun yolundan gitti.

"Peki, ne istiyorsun Elliot?"

"Belki de sadece kardeşimin kız arkadaşıyla vakit geçirmek istiyordumdur."

"Ya da belki bir şey istiyorsun. Sadede gelen ve zamanımı pohpohlama ya da tehditlerle boşa harcamayan insanları severim."

"Kardeşimden bir şey isteyeceğim."

"Öyleyse ona sor," dedi Frankie.

"O kadar basit değil," diye karşı çıktı

Elliot. "Evet, öyle."

"Bana vermek istemeyeceği bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Peki neden benimle dans ediyorsun? Beni bir minibüse bindirip istediğin her şeyi kabul edene kadar kloroform mu uygulayacaksın?"

"Kardeşim seni nerede buldu?"

"Nişan partisinde striptizci gibi dans etmek." Elliot güldü. "Canlandırıcısın."

"Ve sen beni boğuyorsun. Aiden'a ulaşmak için beni kullanma. Büyük bir çocuk ol ve kardeşinle konuş."

Şarkı sona erdi ve Frankie Elliot'ı pistin ortasında bırakıp bara yöneldi. Önü kesilmeden önce bir metre kadar yaklaşmıştı.

"Franchesca, canım. İşte buradasın," dedi Ferris Kilbourn. "İzin verin. Hanımefendi için bir kadeh şarap," dedi şövalyece.

Frankie barın arkasında duran iki parmak tekilasına kederle baktı.

"Benimle yürür müsün?" Ferris ona bir bardak beyaz şarap uzatarak önerdi.

"Elbette."

Onu odanın kenarına kadar takip etti, burada pencere ve kapılardan oluşan bir duvar taş bir avluya bakıyordu. Adam boş bir masada ona bir sandalye uzattı.

Ayaklarından kurtulduğu için minnettar olan Frankie yere uzandı ve ayakkabılarını masanın altında tekmeledi.

Ferris, "Sadece Aiden'a dile getirdiğim endişelerden alınmadığınızdan emin olmak istedim," diye söze başladı.

Frankie onun oyununu çabucak fark etti.

"Endişeler mi?" dedi masumca.

"Eminim çok hoş bir kızsındır," diye söze başladı Ferris.

"Ben daha da iyi bir kadınam." Frankie, yaşlı erkeklerin kendisini Harry Styles ve Snapchat takıntısı olan on üç yaşındaki kuzeniyle aynı kategoriye koymaya çalışmasından hoşlanmıyordu.

"Elbette, elbette. Demek istediğim, dünyamıza tam olarak uymadığınıza inanmamı kişisel olarak algılamamanızı istemiyorum. Aslında, benimle aynı fikirde olmanız çok şaşırdım." Sözlerinin arkasında kötü niyet yoktu. Manipülasyon, evet. Ama gerçek bir zarar verme arzusu yoktu.

Bunun için makyajına kırk dakika harcamıştı. Onun yerine beş dakikada mavi far ve bronzlaştırıcı sürebilirdi çünkü onu olduğu gibi görüyorlardı. Brooklyn'den öğrenci kredileri olan ve portföyü olmayan bir kız.

"O zaman sanırım şaşıracaksın. Diğer bazı aile üyeleri gibi ben de çekip gitmiyorum," dedi Frankie, gözlerini odanın diğer ucundaki Jacqueline'e dikerek.

Ferris bir an için telaşlanmış görünüyordu.

İşte, bunu beklemiyordun, değil mi ukala?

Oğlunun bu konuyu onunla konuşmayacağını çok iyi bildiği için Aiden bombasını patlatmıştı. Ama o

bir parça geri aldım.

"Bu konuşmayı yapmak için doğru kişi olduğumu sanmıyorum. Eğer aileniz için bu kadar endişeleniyorsanız, belki de burada kalmayı planlamalısınız."

Ferris içini çekti ve kadehini kaldırdı. "Yeterince verdim. Şimdi benim eğlenme zamanım. Babamın hiç şansı olmadı. Ofisinde 71 yaşında kalp krizi geçirdi. Bunun ben olmak istemiyorum."

Frankie sandalyesinde dönerek ona baktı. "Ferris, kimsenin sana istediğini yapma şansını çok göreceğini sanmıyorum. Ama Aiden'in hayatını belirlemeye kalkma. O senin oğlun, sadece bir iş ortağı değil. Onun kararlarına güven, sadece Brooklyn'li kadınlar söz konusu olduğuunda değil."

İçini çekti. "Ailemizin karmaşıklığına anlamınızı beklemiyorum," dedi Ferris. "İşimiz, ailemiz ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş durumda. Biri olmadan diğeri olmaz. Oğlumun hem şirketimize hem de ailemize fayda sağlayacak seçimler yapma sorumluluğu var." Sözlerinde yine kin yoktu. O sadece kendi gerçeğini paylaşan bir adamdı.

"Peki ben bunlardan hangisine uymuyorum?" Frankie sordu.

"Sığmak istiyor musun ki?" Ferris ona dönerek sordu. "Aiden'i mutlu görmek istiyorum."

"Bazen mutluluk kimsenin karşılayamayacağı bir lükstür."

Frankie sıırıttı. "Kilbourn'ların bunu ödemenin bir yolunu bulabileceğinden olduğuça eminim." Aiden'in derin cepleri ailenin kasası hakkında bir fikir veriyorsa, hepsi çalışmayı bırakıp Dubai'de milyonlarca dolarlık bir komünde hiç sıkıntı çekmeden yaşayabilirdi.

"Ben sadece sana biraz zaman ve kalp ağrısı kazandırmaya çalışıyorum," diye ekledi. "Dış görünüşe önem veren bir kadının bu dünyaya nasıl isteyerek uyum sağlayacağını anlamıyorum. Uymak zorunda olduğuumuz beklentiler var."

"CEO'nuzun kız arkadaşı iki haftada bir saçına ve tırnaklarına beş yüz dolar harcamasa dünyanız gerçekten yıkılır mıydı? Bir aile yemeğine 25 dolarlık Target kot pantolonuyla gelmem kimsenin umurunda olur muydu?"

"Açıkkası, evet," diye güldü. "Desteklediğimiz bazı beklentiler var. Kilbourn'lar için iş her şeyden önce gelir. Çoğu şeyi kaçırdım

doğum günleri, beyzbol maçları, hatta bazı Noeller. Ödemem gereken bedel buydu. Ama ben öldükten sonra da sahip olabilecekleri bir şey inşa ettim. Aiden da aynısını yapacak. Ve yanında bunu anlayan, kabul eden, kucaklayan bir kadına ihtiyacı olacak."

"Aiden'ın bir miras yerine senden bir parçaya sahip olmayı tercih edebileceğini hiç düşündün mü?" Frankie önerdi. "Belki de seninle akşam yemeği yemeyi, lanet olası bir yattan iplerini çekmene tercih ederdi çünkü şimdi sen nihayet yaşarken hayatının önümüzdeki yirmi yılı boyunca acı çekmek zorunda."

"Çok bencil olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Ferris sordu.

Frankie bardağını yere bıraktı. "Seni henüz yargılayacak kadar iyi tanımıyorum."

"Touché."

"Teşekkür ederim. Bilgin olsun diye söylüyorum, kimi boşadığın ya da nereye yelken açtığın umurumda değil. Ama oğlunuzu bir avuç sıfırdan, binadan ve diğer her şeyden daha fazla önemsiyorsanız, onu yeni çıktığınız hapishaneye kapatmayın."

Ferris ona baktı. "Seni hafife almış olabilirim."

"Genellikle böyledir. Ama bu kazanmayı kolaylaştırır."

Ferris kadehini ona doğru kaldırdı. "Belki sen de uyum sağlarsın."

Frankie kadehini onunkine dokundurdu. "İlerisi için söylüyorum, tekilayı şaraba tercih ederim."

"Franchesca." Aiden'ın sesini duymak bile tenini okşamak gibiydi.

Ayakkabılarını masanın altında tekmelediğini unutarak ayağa kalktı. "Oops. Özür dilerim. Çok fazla dans ettim," dedi topuklu ayakkabılarını masanın altından çıkarırken.

Onu kendi tarafına çekti. "Özel bir görüşme mi yapıyoruz?" sesi temkinliydi.

"Baban ve ben de tam içecek tercihlerimizi tartışıyorduk." Ferris ayağa kalktı. "Franchesca, seninle konuşmak... canlandırıcıydı."

"Aydınlatıcı," diye onayladı Frankie. Onun uzaklaşmasını izlediler, Roma seks partisine benzeyen bir tablonun etrafında kümelenmiş bir grup erkeğe katıldı.

"Babam seni rahatsız mı ediyordu?"

"Pek sayılmaz. 'Sen benim oğlum için yeterince iyi değilsin' diyerek oldukça kibar davranıyor."

Aiden'in gözleri kısıldı. "Onunla konuşacağım."

Başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Ona bana alışması gerektiğini söyledim çünkü haftalardır prezervatiflerimizde delikler açıyorum ve uğraşması gereken bir torunu olması an meselesi."

Gürleyen kahkahası çevredeki misafirlerin dikkatini çekti. "Gitmeye hazır mısın?" Aiden parmaklarını kaldırıp kızın küpelerinden biriyle oynayarak sordu.

"Tanrım, evet. Ayaklarım acıyor ve eğer bir salak daha benim aracılığımla sana ulaşmaya çalışırsa, o kendini beğenmiş suratlarında bir şişe Cristal kıracağım."

"Bana haber verin ki avukatımı arayabileyim."

"Neden insanlar seninle konuşamıyor ve senden bir bok isteyemiyor?" Frankie mırıldandı.

"Çünkü ben çok güçlüyüm ve göz korkutucuyum. Çünkü benim üzerimde etkiniz olduğunu görüyorlar."

"Eve dönerken biraz Tayland yemeği alman için seni etkileyebilir miyim?"

Bölüm Kırk Altı

"Kan banyosu muydu?" Oscar masasının önünden geçerken Aiden'a bir şişe baş ağrısı ilacı uzatarak sordu.

"Daha da kötüsü," dedi Aiden, gözlerinin arkasında filizlenen acıyla savaşıyor. Bir muhasebe danışmanlık firması olan Worthington Financial, CIO adayı arama kriterlerini ciddiye almamış ve ona aynı eski, beyaz adamları sunmuştu. Bu durum onu o kadar kızdırmıştı ki Aiden, kurumsal yapıyı inceleyebilmeleri için bir ekibi boğazlarına kadar battıkları satıştan çekmişti.

Biraz araştırma ve hassas bir şekilde uygulanan baskıyla Aiden, çürüyen bir taciz ve kadın düşmanı davranış kültürünü keşfetti. Yarım saat içinde şirketin yedi üst düzey yöneticisini kovdu. Yeni ayrılanların dava açma tehditleri hala kulaklarında yankılanırken, Aiden şirket çapında bir toplantı düzenlemiş ve acil bir yeniden yapılanma ilan etmişti. İki yönetici asistanı ona teşekkür ederken gözyaşlarına boğulmuştu. Ve kıdemsiz bir başkan yardımcısı - tam da Aiden'ın bilgi işlem müdürü olarak istediği türden bir kişi - iki gün önce sunduğu istifasını geri çekti.

Şirket içi serpintiyle ilgilenmesi için bağımsız bir İK danışmanını enkaza gönderdi ve Kilbourn Holdings avukatlarını bir durum olduğu konusunda uyardı.

"Hepsini kovdun mu?" Oscar sordu. Adam hayatta iki şeyi severdi. Ortağı Lewis ve ilginç şirket dedikoduları.

"Çoğu." Aiden saatindeki zamanı not etti. Öğleden sonraki iki toplantısı arabada aceleyle yapılan bir konferansa ve baş ağrısının bir şey yemesini engellediği geç bir akşam yemeğine dönüşmüştü. "Geç oldu. Lewis seni aramaya gelmeden önce gitmelisin."

"Annesinin yanımıza taşınmadığı bir haftayı daha kutlamak için onunla bir şeyler içmeye gidiyorum." Oscar ceketini askıdan aldı ve içine girdi. "Çok geç saatlere kadar çalışma," diye hatırlattı Aiden'a. "Eminim bir yerlerde seni bekleyen bir Brooklyn kızı vardır."

Frankie'yi düşünmek bile Aiden'in moralini yükseltiyordu. Bu gece bir yemek işi vardı. Son işlerinden biriydi, bu yüzden birbirlerini göremeyeceklerdi. Ama bu onu arayamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Evine git Oscar," dedi tekrar. "Ve sabah ilk iş olarak, yeni üst düzey yönetici arayışına başlamamıza yardımcı olabilirsin. Belki önce kendi arka bahçemizden birilerini seçebiliriz."

"Elbette. İşten çıkardıklarınızın başka bir yerde istihdam edilememesini sağlamaktan da mutluluk duyacağım."

"Sen kötü bir Fransızsın, değil mi?" Aiden zayıf bir gülümsemeyle, "Sen kötü bir Fransızsın, değil mi?" dedi.

"En kötüsü."

Aiden, Oscar'ın asansörlere doğru yürüyüşünü izledi. Ofislerin geri kalanı karanlıktı. Saat neredeyse dokuzdu ve Aiden'in hâlâ yetişmesi gereken birkaç saatlik işi vardı. Baş ağrısının önüne geçebilirse... ve günün olaylarını düşünmeyi bırakabilirse.

Tetiği çektiğinde adamlardan ikisi ağlamıştı. Hiçbiri masum değildi ama kendini kurban gibi hisseden birini cezalandırmanın tatmin edici olmayan bir yanı vardı.

"Üniversitede okuyan iki çocuğum var," diye yalvarmıştı biri.

"O zaman İK'ya sana ve iş arkadaşlarına yönelik şikâyetleri görmezden gelme talimatı vermemeliydin," dedi Aiden hızlıca. Etkili ve soğuk biriydi. Acımasızdı. İnsanlara sinirlenmeye değmeyecek kadar önemsiz sivrisinekler gibi davrandığında bu şekilde daha korkutucu oluyordu.

İçten içe, soğuk olmaktan başka bir şey değildi. Bu adamlar o kadar düşmanca bir çalışma ortamı yaratmışlardı ki, çalışan kalması bile mucizeydi.

Doğru bir karardı. Belki biraz ani oldu ama önümüzdeki yılın gidişatını belirleyecekti. Onlar yeni bir satın almaydı ve Kilbourn Holding'in eşitlikten, adaletten başka hiçbir şeye müsamaha göstermeyeceği mesajını vermenin en hızlı yolu buydu.

Telefonda babasına kararını savunmak zorunda kalması da yardımcı olmamıştı.

Ferris "bir şeyler" yapılması gerektiği konusunda hemfikirdi, ancak şimdi değil ve kesinlikle böyle bir açıklama yaparak değil. "Zaten yeterince geçiş süreciyle uğraşıyoruz," diye savunmuştu. "Neden böyle bir

sadece dikkatinizi daha önemli şeylerden uzaklaştıracak bu büyüklükte bir projeyi üstlenmiş olurdunuz."

Başka bir deyişle, Ferris kadınların biraz daha dayanması gerektiğini düşünüyordu, en azından teknesinde purosunu tüttürene kadar.

Aiden pek de saygılı olmayan bir şekilde aynı fikirde olmadığını söyledi.

Eve gitmek istedi. Boşver onu. Franchesca'ya gitmek ve her şey yeniden yoluna girene kadar yatakta onun yanında yatmak istiyordu.

Elliot, Aiden'in kapısının aralığından küçümseyerek, "Bu benim çok çalışıp hiç oynamayan kardeşim değil mi?" dedi.

Ve böylece, Aiden'in gecesi daha da kötüleşti.

"Bakın telefonlarıma çıkmamayı kim bırakmış." Babaları görevi bırakma kararı aldığından beri Aiden, Elliot'la bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu. Ve bu geceye kadar üvey kardeşi ondan kaçıyordu.

Dışarı çıkmak için giyinmişti. Kadife yakalı bir blazer ceket ve gösterişli ekose bir papyon. Aşırı şımartılmış bir aptala benziyordu.

Elliot omzundaki bir tiftik lekesini fırçaladı. "Kusura bakma *patron*. Çok meşguldüm."

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Ferris, Elliot'ın bir unvan sahibi olmasına izin vermiş ve kardeşi işle ilgilenmeye başlarsa ona bir ofis tahsis etmişti.

Elliot, Aiden'in masasının önündeki sandalyeye çöktü ve parlak mokasenlerini yüzeye dayadı. "Biraz bundan. Biraz da ondan."

"Sadede gelelim. Şu andan itibaren bu ailenin, bu işin katkı sağlayan bir üyesi olmanız gerekiyor."

Elliot onunla alay etti. "Benden daha fazla iş mi istiyorsun? Daha büyük bir ofis ve bir asistan istiyorum. Operasyonlarda söz sahibi olmak istiyorum."

Aiden kayıtsız kaldı. "Bu şeyleri kendini kanıtlayarak *kazanırsın*. Doğru soyadına sahip olarak değil."

"Peki. O zaman beni satın al." Elliot kendini beğenmiş bir şekilde kollarını kavuşturdu. Havadan gelemeyecek kadar kesin bir rakam söyledi. "Beni başından savmanın bedeli bu."

"Bu bir seçenek değil." Aiden her ne kadar o piç kurusuna hemen burada bir çek yazmak istese de, babasına bir yıl için söz vermişti.

Elliot'a kendini kanıtlama ve başarısız olma şansı vermek için koca bir yıl. "O zaman onları başkasına satarım."

Aiden gözlerini kardeşine dikti. "Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce uzun uzun düşünsen iyi edersin. Kilbournlar çoğunluğu elinde tutuyor. Eğer kendi payını satarsan, bu artık geçerli olmaz. Bu da şirketi riske atar."

Elliot omuz silkti ama Aiden onun alnındaki boncuk boncuk terleri gördü. Elliot pek çok şeydi, çoğu korkunç ve saldırgandı ama değerli bir Kilbourn olarak tanınma arzusu her zaman her şeyden önce gelirdi. Eğer bir şey onu pastanın tek parçasını satacak kadar korkutmuşsa, bu gerçekten de büyük bir tehdit olmalıydı. Bu durum Aiden'ı neredeyse araştırmaya başlayacak kadar meraklandırdı.

"Maaş çekini görmeye devam etmek istiyorsan, onu hak etmek için bir şeyler yapman gerekecek. Bunun dinlenme odasında kahve yapmak ya da konferans salonundaki çöp kutularını boşaltmak anlamına gelmesi umurumda değil. Ya katkıda bulunacaksınız ya da burada bir yeriniz olmayacak."

"Doğduğumdan beri benden kurtulmak için can atıyorsun," diye sızlandı Elliot. "İşte sana fırsat."

"Bir yıl. Bu şirketin nereye gittiğini biliyorsun. Geleceğin neye benzediğini. Şimdi satmak aptallık olur."

"Bazılarımızın başka seçeneği yok," diye tısladı Elliot, ayaklarını yere indirdi ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bazılarımız hiçbir zaman favori olmadık. Bazılarımız kırıntılarla yetinmek zorunda kaldı. Ve bazılarımız hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız."

Aiden, "İstediğin her şey sana verildi," diye belirtti.

"Her şeyi değil. Ve geri kalanı asla yeterli olmadı. Ya beni satın alacaksın ya da o güzel kız arkadaşına gidip arkadaşın Chip'in yıllar önce onun en iyi arkadaşının kalbini neden kırdığını anlatacağım."

Aiden oturduğu yerde kıpırdamadan durdu. "Benim bununla bir ilgim olduğunu sana düşündüren nedir?"

Elliot alay etti. "Hayatım boyunca varlığımı görmezden geldin. O evde pek çok şeye kulak misafiri oldum."

Aiden'in eli kalemi sıkıca kavradı ama yüzünü kayıtsız ve ilgisiz tuttu.

"Bu bilginin Franchesca ile olan ilişkimi etkileyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Hatırlarsan Chip ve Pruitt şu anda mutlu bir evlilik sürdürüyorlar. Senin sayende değil."

"Ah, ama Franchesca'nın dünyadaki en iyi arkadaşının neredeyse hastaneye kaldırılmasının sebebinin sen olduğunu bilse nasıl hissederdi bir düşünsene? O zamanlar ayrılığı ne kadar zor karşıladığına dair bir sürü söylenti vardı. Chip ne yaptığını bilmiyordu ama ben biliyordum. Manipülasyonu gördüğümde tanırım. Ayrılığını senin ayarladığını bilse nasıl hissederdi sence?"

"Hiçbir şeyiniz yok. Sana sonunda bu şirketin gerçek bir parçası olma şansını sunuyorum." Aiden sözlerini kısa tuttu.

"Karar vermek için bir haftan var. Ya beni satın alırsın ya da küçük kirli sırlarını Franchesca'ya anlatırım." Bununla birlikte Elliot öfkeyle Aiden'in ofisinden fırladı.

Ve şimdi Aiden'in baş ağrısı tam anlamıyla patlamıştı. Yanıp sönen sesli mesaj göstergesine, gelen kutusundaki düzinelerce yeni mesaja, imzasını bekleyen düzgün sözleşme yığınınına baktı ve ayağa kalktı.

Oraya vardığında Frankie muhtemelen eve varmış olacaktı. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Araba servisini aradı. "Brooklyn'e gidiyoruz."

Aiden arabada gözlerini kapadı ve karanlığın ve sessizliğin onu rahatlatmasına izin verdi. Frankie'nin evinin önüne vardığında saat on olmuştu ve tek istediği o büyük yatağa uzanıp kollarını ona dolamak ve uyumaktı.

Frankie'nin dairesinin ziline bastı ve cevap gelmemesine şaşırmadı. 2A'daki Bayan Gurgevich'in ziline bastı.

"Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Gurgevich," dedi Aiden, kadın cevap verdiğinde. Dünya, etrafında haleler ve mide bulandırıcı görüntü bozuklukları içinde dönüyordu.

"O kız sana hâlâ anahtar vermedi mi?" diye homurdandı.

"Henüz değil, hanımefendi."

Hoparlörün cızırtısı arasında "Çiçekleri denediniz mi?" diye sordu.

"Bunu deneyeceğim," diye kabul etti.

"Parmaklarımı senin için çapraz tutacağım." Kadın onu içeri çağırdı ve Aiden başının omuzlarından düşmemesi için dua ederek üç kat merdiveni tırmandı. Koridorda oturup onu bekleyecekti. Ona mesaj atmalıydı ama bir yanı onu test etmek istiyordu. Onu gördüğüne sevinecek miydi? Kızacak mıydı? Daha ileri gitmeden önce bunu bilmesi gerekiyordu. Onun içine çekildiğini hissedebiliyordu. Ve kendinden daha fazla parça vermeden önce onun ne kadar rahat olduğunu tam olarak bilmesi gerekiyordu.

Koridorun karşısındaki kapı çatırdayarak açıldı. "Oh, sizsiniz. Koridorun sonundaki Bay McMitchem'in gazetemi çaldığını sandım," dedi Bayan Chu, yem gazetesinin hâlâ orada olduğundan emin olmak için aşağıya bakarak.

Aiden kapıdaki aralıktan pembe ev paltosuna ve pelüş köpek terliğine bir an göz attı.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim, Bayan Chu. Franchesca'nın - ah, Frankie'nin - eve gelmesini bekliyordum."

"Eğer burada gizlenirseniz, Bay McMitchem korkup kaçacaktır. Al." Bir an için ortadan kayboldu ve sonra geri dönerek adama bir anahtar uzattı. "Bir yedeğimiz var."

Franchesca'yı daha iyi güvenliği olan bir binaya yerleştirmesi gerekiyordu. Komşuları kalaşnikoflu bir banka soygunu zanlısını seve seve içeri alırdı.

Ama koridorda oturmaktan daha rahat olurdu. Kapının kilidini açtı, anahtarı geri verdi ve içeri girdi.

Kendi evi ile Frankie'ninki arasındaki tezat onu her zaman etkilemiştir. Onunki biraz dağınık olsa da yaşanmışlık kokuyordu. Lavaboda bulaşıklar, masanın üzerinde mektuplar ve mutfağın hemen dışında yerde bir yığın temiz çamaşır vardı, sanki aceleyle belirli bir parçayı aramak için sepeti kazmış gibiydi.

Saçma sapan bir minnettarlıkla, eşofmanlarını ve tişörtünü yıkadığını fark etti. Takım elbisesini değiştirdi, dolaplarını yağmalamayı düşündü ve başının ağrısının daha iyi olacağına karar verdi.

Yemek yerine dinlenmek daha iyiydi. Kanepeye uzandı ve beynini elindeki sorun üzerinde çalıştırmaya çalıştı. Frankie ne yaptığını öğrenirse neler olacağını biliyordu. Chip'i Pruitt'ten ayrılmaya nasıl zorladığını. Ve Frankie'nin yaptığı yorumlara bakılırsa, bu ayrılık Pruitt için yıkıcı olmuştu.

Her şeyi nasıl düzeltecekti? Karanlık ve sessizlik onu sararken son düşüncesi bu oldu.

Bölüm Kırk Yedi

Kanepeye yayılmıştı, yüzüne bir yastık örtmüştü, tişörtü eşofmanının düşük bel bandının üzerinde seksi karın kaslarını gösteriyordu.

Frankie ön kapıdan içeri girdiğinde çığlık atabilirdi ama o muhteşem, tanrısal vücudu, onu soymak ve tecavüz etmek için içeri giren bir yabancıyla karıştırmak mümkün değildi. Aiden Kilbourn onun gizemli misafiriydi ve donuk gözlerine bakılırsa buraya seks için gelmemiştir.

"Hey," dedi usulca.

Işık karşısında irkildi ve gözlerini tekrar kapattı. "Merhaba," dedi, sesi kısıktı. "Saat kaç?"

"Tam olarak 11 değil."

"İçeri girdiğim için özür dilerim."

"Kapım hâlâ sağlam olduğuna göre, Bayan Chu'nun sizi içeri aldığını tahmin ediyorum," dedi Frankie, parmaklarını kalın siyah saçlarının arasından geçirerek.

"Daha iyi bir güvenliğe ihtiyacın var." Yanağını onun eline yasladı ve Frankie'nin içi eridi.

"Baş ağrısı mı?" diye sordu. "Evet."

"Dayan, sert çocuk." Alnına nazik bir öpücük kondurdu ve mutfığa yöneldi. Elinde bir bardak su ve iki hapla döndü. "Pru'nun iyi reçeteli ilaçlarından yok ama bu reçetesiz satılıyor."

Adam oturur pozisyona geçmeye çalıştı ve kadın bunun ona acı verdiğini görebiliyordu.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordu ona, hapları ve suyu yutarken.

Saçları uykudan dağılmıştı, uçları boynunda yumuşak bir şekilde kıvrılmıştı. Nasıl oluyordu da kibirli ve talepkâr Aiden kanını kaynatırken, savunmasız, tatlı Aiden soğuk, çelik gibi kalbini pelteye çeviriyordu?

"İyiydi," diye yalan söyledi. İyi değildi. Tam bir baş belasıydı. Ve bir hafta büyük bir hayır işine katıldıktan sonra ertesi hafta bir hayır işinde çalışmak biraz kültür şoku yaratmıştı. Şu anda her iki yere de ait değilmiş gibi hissediyordu.

Belki o da iki kişiydi. Girişimcinin kız arkadaşı Franchesca ve peri tozu gibi f-bombası serpiştiren Brooklyn'li yüksek lisans öğrencisi Frankie.

"Günün nasıl geçti?"

Parmaklarını gözlerine bastırdı ama kadın hâlâ yüzünü buruşturduğunu görebiliyordu.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin." Boş bardağı mutfığa geri götürdü ve bir kutu kola açtı.

"Biliyorum. Bu yüzden buraya geldim." Şimdi sesi biraz asık suratlıydı ve kız bunu sevimli buluyordu.

Kutuyu uzattı. "Al bakalım. Kafeini ikiye katlayalım." "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Hadi," dedi elini nazikçe çekiştirerek. "Hadi gidelim." "Nereye gidiyoruz?"

"Yatağa."

"Ne kadar iyi performans göstereceğimi bilmiyorum-"

"Uyumak için, Aide. Sadece uyumaya. Kendini daha iyi hissedene kadar kemiklerini kırmayacağıma söz veriyorum."

"Oh."

Onu yatak odasına götürdü ve büyük kral yatağın kendi tarafına yatırdı. Kendi tarafına. Yatağında bir tarafı, banyosunda bir çekmecesini vardı ve muhtemelen komşularının nezaketine/merhametine güvenmek yerine onun da bir anahtarı olmasının zamanı gelmişti.

Frankie onun alnına bir öpücük kondurdu. Kız uzaklaşmaya çalıştığında, Frankie onun elini tuttu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Tatlım, üstümü değiştireceğim ve sonra yatağa geleceğim."

"Muhtemelen henüz yorulmamışsındır."

Değildi. Dört saat boyunca aptal gibi etrafta koşuşturup kaba insanları besledikten ve onların pisliklerini temizledikten sonra genellikle biraz canlanmış olurdu.

"Yatakta, senin yanında kitap okuyacağım." "Tamam." Yüzünü yastığına bastırdı.

Allah kahretsin. Savunmasız, muhtaç Aiden hâlâ çok seksiydi ve tek yapmak istediği onu bir yorgana sarıp kendini iyi hissedene kadar ona bebek gibi bakmaktı. Göğüs bölgesinde garip hissetmesine neden oluyordu. Sıcak ve... mutlu. Bundan hoşlanmamıştı.

Dişlerini fırçalamak ve yüzünü yıkamak için zaman ayırdı. Pijama aramak için yatak odasına geri döndüğünde, adam uyuyordu, yastığı başına çekmişti.

Zavallı yıkılmaz Aiden sınırını bulmuştu. Gerçekten de çok zor bir gün geçirmiş olmalı. Daha önce onun iş takvimine göz atmıştı. Çoğu gün dakikası dakikasına programlanmıştı. Aiden Kilbourn saat ondan önce çoğu insanın bütün gün, hatta bütün hafta yaptığından daha fazlasını yapardı. Ama bir düzen olduğunu fark etmişti.

İş onun hayatıydı ve tükenene kadar zorladı, sonra tekrar ayağa kalktı ve biraz daha zorladı.

Frankie örtüleri geri çekip çarşafların arasına girerken, bu tür bir adanmışlığa hayran olabileceğini düşündü. E-okuyucusuyla birlikte yastıklara yaslandı.

Bu onların ortak noktasıydı. Elbette, adamın iş hayatı milyarlarca dolarlık bir holdingi yönetmesini içeriyordu. Onun iş hayatı ise iki yarı zamanlı iş ve yüksek lisans okuluydu. Ama yine de, ikisinin de gözleri ödüldeydi ve ikisi de hiçbir şeyde durmayacaktı. Adam: dünya hakimiyeti ya da kurumsal eşdeğeri. Kadın: yüksek lisans derecesi ve finansal olarak güvenli bir gelecek.

Birbirine bu kadar zıt iki insanın bu kadar benzer olabilmesi komikti.

Yatağın üzerinde kaydı. Gözlerini açmadan onun yanına yuvarlandı, etrafında kıvrıldı ve yüzünü koluna bastırdı.

Şehrin en gözde bekârı yatağındaydı, hayata sımsıkı tutunuyordu ve kalbi tuhaf bir şekilde çırpınıyordu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. Ona aşık oluyordu. Ve bu yumuşak bir iniş olmayacaktı.

E-okuyucusunu eline aldı ve başladığı romanı açtı. En azından sayfada sonsuza dek mutlu olacağı garanti ediliyordu.

Aiden Kilbourn'un yeni kız arkadaşı bir kokteyl garsonu mu?

Sadece ipucu: Garson milyarderı paketliyor

Bölüm Kırk Sekiz

Frankie elinde bir tepsi pancetta cipsiyle kalabalığın arasından geçti. Bu onun sondan bir önceki yemek işiydi. Bu gecenin parasıyla, Pru'nun düğünü yüzünden hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlayan kredi kartını ödemeye neredeyse yetecek kadar parası olacaktı.

Zenginler Yukarı Batı Yakası'ndaki bir sanat galerisinde denizayıları, deniz kaplumbağaları ya da nesli tükenmekte olan bir tür deniz canlısı için para topluyorlardı. Bir elleriyle çekleri karalarken diğer elleriyle özel kokteyllerini ve mantar dolmalarını yudumluyorlardı.

Siyah payetler giymiş bir kadın, Frankie'nin tepsisinden bir meze daha alırken, "Bunlar *harika*," diye iç geçirdi. "Bu tür şeylere gelmemin tek nedeni yemekler," diye itiraf etti.

Frankie ona gülümsedi. "Bu durumda, brie tost noktalarını kaçırmayın."

Kibarca gülümseyerek ve sorulduğunda tuvaletleri işaret ederek odanın uzak tarafında bir tur attı. Ve Cressida'nın hatırı sayılır göğüsleri görüş alanına girdiğinde tamamen şaşırdı.

Kahretsin. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeyi umuyordu. Catering patronu, Aiden Kilbourn'un kız arkadaşının yeni akranlarına uygulama dağıtmasına izin verme konusunda zaten çekinceleri vardı. İhtiyacı olan son şey Pru'nun gelin partisiyle karşılaşmaktı.

Frankie uzun boylu, kambur bir beyefendinin arkasına eğildi ve dirseğinin etrafından baktı. Cressida yalnız değildi. Sağdıç ve gündüz ticareti yapan dahi çocuk Digby'nin kolundaydı. Frankie o kadar şaşırmıştı ki, örtüsünün bara doğru uzaklaştığını fark etmedi.

"Frankie?" Digby başını iki yana eğerek sordu.

Boktan boktan boktan.

Frankie yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, Digby. Cressida. Seni gördüğüme sevindim," dedi bir kereliğine de olsa

güzel bir elbise ve bir tepsi pancetta atıştırmalığı değil, bir bağış programı.

Cressida Frankie'nin üniformasına baktı. "Çalışıyor musun?" diye sordu. Frankie omuzlarını dikleştirerek bir şey söylemelerine meydan okudu.

"Evet. Peki sizi buraya getiren nedir?" diye sordu.

Digby onun tepsisinden bir parça kızarmış ekmek kaptı. "Binanın sahibi Cressida," dedi mutlu bir şekilde çiğneyerek.

Tavandan sarkan bilgilendirici afişlerden birini göstererek, "Denizayılarını da seviyorum," diye ekledi.

İri göğüslü sarışın bir emlak kralıydı ve Frankie de geçimini meze satarak sağlıyordu. Bazen hayat hiç de adil değildi.

Digby elini cebine attı.

"Telefonunu kullanırsan seni öldürtürüm," diye mırıldandı Cressida.

Digby utangaç bir tavırla arayışını sonlandırdı ve başka bir atıştırmalığa uzandı.

"Onu bir pislik olmaması için eğitiyorum," diye açıkladı Cressida.

"Aiden'ı eğitirken sana iyi şanslar."

"Ah, teşekkürler?" Frankie söyledi.

Digby sıırttı. "Margeaux'nun ikinizin çıktığı haberini pek iyi karşılamadığını duydum."

"Margeaux'nun bunun kendisini ilgilendirdiğini düşünmesi beni aşıyor." "Kaybetmeyi sevmeyen biri," diye açıkladı Cressida.

"Yapmalıyız

Şimdi git seviş."

Digby'nin yüzü aydınlandı ve bu ilk kez telefonunun arka ışığından kaynaklanmıyordu. Sanki gündüz tüccarlığı yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Seni görmek güzeldi Frankie. Aiden'a selamımızı söyle," dedi aceleyle ve Cressida'nın bileğinden tutup onu kapıya doğru sürükledi.

Frankie onların gidişini izlerken, "Huh," dedi. Belki de Barbados'ta suyun içinde bir şey vardı. Margeaux'yla birlikte olan adam her kimse ona acıyarak ürperdi.

Tepsisi boşalana kadar kalabalığın içinde bir hayalet gibi dolaşarak yoluna devam etti. Sıkışık mutfağa dönüp yeniden stok yaptı. Jana elinde bir tepsi kirli bardakla kapıdan içeri girdi.

"Bir saat sonra toplanmaya başlayacağız," diye şarkı söyledi. Sarı saçları bugün turkuaz rengine boyanmıştı.

Frankie o saatin bitmesini ve onunla birlikte hayatının bu bölümünün de bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu, böylece yeni favori rolüne adım atabilecekti. Aiden'in yatak ısıtıcısı. Zaten şehirde olduğu için, bu gece onun evinde kalması çok mantıklıydı. Özellikle de yarın Cumartesi olduğu için. Plan uyuyup tembel bir cumartesi kahvaltısı yapmaktı. Sonra da Aiden'in babası, yeni kız arkadaşı ve Aiden'in annesiyle akşam yemeği. Kilbourn'lar her zamanki gibi oldukça medeni davranmışlardı. Gerçi üvey anneyi/eş adayını davet edecek kadar medeni değillerdi. Boşanma haberi erkenden sızmıştı. Ve dedikodular burada bile yaygındı.

Söylentilere göre Jacqueline bu gecenin konuk listesindeydi ama yüzünü gösteremeyecek kadar aşağılanmıştı. Frankie kadının gerçek bir aşağılanmaya maruz kalmaktansa muhtemelen evlilik sözleşmesini büyüteçle gözden geçirdiğini tahmin etti. Geçen hafta birlikte dans ettiği insanlardan bazılarına yemek servisi yapmak komikti. Ama her zamanki gibi, yiyecek ya da içecekten başka bir şey istemedikleri sürece kimse servis yapanların gözlerinin içine bakmazdı.

Anonimlik her şeyden daha rahatlatıcıydı. Aiden yemek işlerinden hiç bahsetmemişti ama akranlarının arkasını toplayan bir kız arkadaşı olmasının onun için tuhaf olduğunu düşündü.

"Franchesca?" Cecily Kilbourn başını iki yana eğdi. "Sensin!" Üzerinde sadece onun renginde ve duruşunda bir kadının taşıyabileceği sade ama çarpıcı sarı bir elbise vardı.

"Bayan Kilbourn," dedi Frankie, neredeyse tepsisini sallayarak. Hayalet statüsü az önce iptal edilmişti.

"Lütfen bana Cecily deyin," dedi içten bir gülümsemeyle. "Aiden burada mı?"

"Hayır. Bu gece geç saate kadar çalışıyordu."

"Oğlum *her zaman* çalışır," diye iç geçirdi Cecily. "Bu konuda babasına çekmiş."

Frankie, "Kendini işine çok adanmış," diye onayladı.

"Bu, babasının izinden gitmeye başlamadan önce dikkatli olması gerektiğini söylemenin çok kibar bir yolu. Sizi bulduğuna çok sevindim. Sizden oldukça etkilenmiş görünüyor."

"Aynı. Yani, ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Önyargılı olabilirim," dedi Cecily, "ama o tam bir ödül."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz," dedi Frankie, seramik kaşıklarla servis edilen minyatür karides kokteylleri dağıtması gerekirken erkek arkadaşının annesiyle nasıl havadan sudan konuşacağını bilmeden.

"Şimdi ne buldun, Cecily? Eğer yemeklerden uzak durmazsan buradan ayrıldığında 10 kilo daha ağır olacaksın." Jacqueline ne aşağılanmış ne de evlilik sözleşmesine yapışmış bir halde yanlarına yaklaştı ve Frankie'nin tepsisinden bir örnek aldı. Tadına baktı ve güzel burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Karidesten nefret ederim." Yarısı yenmiş karidesi çiğnenmiş bir topak halinde tepsiye geri bıraktı.

Pislik.

"Brie'li kız nerede?" diye sordu.

"Jacqueline, Aiden'ın kız arkadaşı Franchesca'yı hatırlıyorsun, değil mi?" Cecily işaret ederek söyledi.

Jacqueline'in Cecily'nin başka birinden değil de tepsiyi elinde tutan Frankie'den bahsettiğini anlaması bir anını aldı. "Sen *garson* musun?" Jacqueline gülerek sordu. Kaşları cesurca kalkmaya çalışıyordu ama kusursuz alnı sadece gözlerinin hafifçe açılmasına izin veriyordu.

"Diğer şeylerin yanı sıra, Bayan Kilbourn."

Jacqueline yardımcıyla konuşurken görülüp görülmemesi gerektiğini tartıyormuş gibi görünüyordu.

"Kız kıza konuşmanızın tadını çıkarın," dedi, burnunun ucuyla onlara bakmaktan neredeyse şaşı olmuştu. "Yakında katılmam gereken başka bir parti var, o yüzden vedalaşmalıyım." Saten ve inciler içinde hızla uzaklaştı.

"Umalım da bir sonraki biraz daha katlanılabilir olsun," diye iç geçirdi Cecily. "Ferris senden bu hale nasıl geldi?" Frankie sordu.

Oh, kahretsin.

Çenesini kapalı tutmayı ne zaman öğrenecekti?

Cecily, "Muhtemelen onun çocuğuna hamile olmasıyla ilgili bir şeydi," diye düşündü. "Oops. Aile sırrı. Onun yerine gerçekten Zen ve tatlı bir şey söylediğimi farz et."

"Haklısınız. Jacqueline gerçekten bir *hazine*," dedi Frankie.

"Ah, Cecily!" Bordo şallı bir kadın, çıplak bir heykele çok yakın bir noktadan el sallıyordu.

"O benim bir arkadaşım. Sizi tanıştırmamı ister misiniz?" diye sordu.

Frankie başını salladı. "Umarım sakıncası yoktur ama gizli kalmayı tercih ederim. Sadece bir yemek işim daha var ve Aiden'la olan bağlantımı kimsenin bilmemesi daha kolay."

Cecily başını salladı. "Anlıyorum. Seni görmek çok güzeldi ve yarın akşamki yemeği dört gözle bekliyorum."

"Ben de," dedi Frankie. Ve bunu gerçekten kastettiğini fark etti.

Frankie elindekilerden kurtulmak için mutfağa doğru yöneldi. Jacqueline'in ölü karidesi. Başka birinin çiğnenmiş yemeği kadar iştah kapatan bir şey yoktur.

"Cecily'nin kiminle konuştuğunu gördün mü?"

Frankie, Jacqueline'in sesinin barın yakınında duran bir grup kadından geldiğini duydu.

"Kim?" diye sordu birisi, herhangi bir dedikodunun heyecanı ile soluk soluğa.

"Bir garson."

"Yemek tarifi mi alıyordu?"

"Garson *kız* oğlunun *kız* arkadaşı."

Birisi dehşet içinde "Hayır!" diye bağırdı.

Tamam, bu biraz aşırı bir tepkiydi. Aiden'ın kahvaltıda evsiz köpekleri yediğini söylemedi ya.

"Evet!" Jacqueline neşeyle duyurdu. "Baba gibi, oğul gibi, sanırım. İkisinin de yardıma karşı bir ilgisi var."

"Cecily de garson muydu?" diye sordu diğer kadınlardan biri.

"Neredeyse o kadar kötüydü," diye devam etti Jacqueline. "Sekreterdi ya da

Hamptons'daki evi yapması için tuttuğu iç tasarım firmasında bir şey. Hayal edebiliyor musun? Zavalılık hep arkadaş olduğumuzu sanırdı. Ama yardım etmek için böyle yaparsın. Başlarını okşar, iyi bir iş çıkardıklarını söyler ve gittiklerinde gümüşleri sayarsınız."

Bir tavuk sürüsü gibi gıdıkladılar.

"İşte kan bağı gidiyor," diye iç geçirdi biri.

"Sanırım yıllar önce Aiden'ın dikkatini çekmek istediğinde kızıma bir fast food restoranında ya da kapıcı olarak işe girmesini söylemeliydim."

Frankie, uyguladığı baskı yüzünden tepsinin elinde kırılmamasına hayret etti. Hızlı bir hesaplama yaptı. Yakında eski eşi olacak Bayan Kilbourn'un kafasına bu tepsiyle vurursa sonuçları tam olarak ne kadar kötü olurdu?

Berbat. Çok kötü. Fokurdadı. *Tamam, fiziksel şiddet dışarıdaydı. Ama bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu.*

Frankie bardan bir kokteyl kürdanı aldı ve sırtlanların ortasına doğru yürüdü. "İşte buradasın, Jackie. Takma dişlerine biraz ıspanak yapışmış," dedi kürdanı uzatırken. "Herkesin arkandan gülmesini istemem."

Kahkahalar çığlık çığlığa kesildi. Jacqueline ona soğuk soğuk baktı. "Bu gece ortaya çıktığın için seninle gurur duyuyorum. I Kocam beni on beş yaş küçük bir kadın için terk ettikten sonra insan içine çıkmayı hayal bile edemiyorum. Aferin sana, tatlım. Ailenin geri kalanıyla birlikte yeni Bayan Kilbourn'la tanışmak için yarın akşam yemeğinde olacak mısın?"

Frankie hızla uzaklaştığında Jacqueline'in ağzı, büyütülmüş göğüslerinin etrafında bir yerlerde asılı duruyordu.

Tamam, suratına bir tane patlatmak kadar tatmin edici değildi. Ama yeterince iyi hissettirdi.

Hışımla mutfığa döndü, iki dakika soluklandıktan sonra yüzüne profesyonel bir gülümseme yerleştirdi ve seyrelmekte olan kalabalığa geri döndü. Jacqueline gitmişti ve görünüşe göre ahbablarının çoğunu da yanında götürmüştü. Muhtemelen takma diş takmadığını kanıtlamak için.

Yine de herkes ona bakıyordu ve tepsiyle geçerken bol bol teşekkür ediyordu. Ugh. Kendisine bakamayacak kadar önemli olmalarını tercih ederdi. Sosyetede laf çabuk yayılırdı. *Aiden Kilbourn'un kız arkadaşı bir Cuma gecesi önlükle uygulama dağıtıyordu. Dünya ne hale gelmişti?*

"Elindeki her neyse ondan bir parça almak isterim." Sesi, Frankie'nin hemen geri çekilmesine neden olan pratik bir çapkınlıkla pürüzsüzdü.

"Mantar dolması mı?" diye sordu, tepsiyi aralarına iterek.

Zayıf kaslı ve ince yapılıydı, kendi boyuna yakındı. On kilo kadar daha ağır olduğunu tahmin ediyordu. Mantar kapağını ağzına atmadan önce tepsiyi inceleyişinde küstahça bir şeyler vardı. parmaklarını yalamaktan vazgeçti. "Ben Lionel, bu arada."

"Merhaba Lionel," dedi, akşamlarının tanışma kısmına devam etmekle ilgilenmiyordu.

"Aiden'ın benden daha önce bahsettiğine eminim. Genellikle onu polo sahasında yenerim," dedi Lionel, sarı saçlarını alnından savurarak. "Her konuda birbirimize karşı yarışmayı severiz." Sanki bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı.

"Aferin sana," diyerek onun yanından geçti. Ama adam onu takip ederek yolunu kesti.

"Çok güzelsin, biliyorsun. Seni odanın diğer ucundan gördüm ve gözlerimi senden alamadım."

Frankie toplayabildiği en az nezaketle, "Sadede gel Lionel," dedi. Şu anki rolünün gerektirdiği profesyonellik tarafından kısıtlanmaktan nefret ediyordu.

Elini uzattı ve bir parmak eklemine kızın yanağında gezdirdi. "Sanırım benim yatağında olmayı Kilbourn'unkinden daha çok seversin. Ne dersin?"

Siktir git. Git kendini becer. Git kendini kıymayla kapla ve bir boz ayının inine gir. "Hayır, teşekkürler." Sözlerinde Lionel'ın donmasını gerektirecek kadar soğukluk vardı.

"Belki biraz ikna edilmeye ihtiyacın vardır. Bir kızın zoru oynaması hoşuma gidiyor."

"Yardım ettiğim için mi yoksa cüzdanın yapabileceğini söylediği için mi benimle böyle konuşuyorsun?"

Başını arkaya attı ve güldü. "Ne vahşi bir kedisin sen. Hadi ama. Kilbourn'u unut. Benimle bir içki iç. Vardıyanın geri kalanı için sana ödeme yapacağım."

Lionel onun bileğini tutup çekiştirerek ölümcül bir hata yaptı.

Bölüm Kırk Dokuz

Aiden, Frankie'den gelen mesaja kaşlarını çatı.

Frankie: Bu gece gelemeyeceğim. Erteleylim mi?

En son konuştuklarında ikisi de birlikte geçirecekleri geceyi iple çekiyordu. Aiden parmaklarını masaya vurdu, midesinin çukurunda bir korku büyüyordu. Elliot gerçekten de tehdidini gerçekleştirmiş miydi? Sümüklü, tembel, korkak kardeşini hafife mi almıştı? Elliot'ın paraya ihtiyacı olduğu çok açıktı. Ama neden? Bu hâlâ can sıkıcı bir gizemdi.

Aiden'in soruşturması daha yeni başlamıştı ve henüz Elliot ile Donaldson arasında bir bağlantı bulamamıştı.

Bunun boş bir tehdit olduğunu düşünmüştü. Elliot pek çok istenmeyen şeye sahipti ama babaları için önemli bir varlık olma arayışı başka hiçbir amaca denk değildi. Ve Aiden kendisine biraz zaman kazandırmak için bu tutarlılığa güveniyordu. Franchesca'ya, en iyi arkadaşlarının yıllarca acı çekmesine neden olduğu haberini nasıl vereceğini bulması gerekiyordu.

Bunu ya Elliot'ın finansal ihtiyaçlarını karşılayarak ya da babasına olan bağlılığından kurtulmak için manevra yaparak yapabiliirdi.

Kısacası, boku yemişti.

Telefonu çaldı ve Aiden hemen kaptı. Arayan annesiydi. Kısa bir süre sesli mesaja yönlendirmeyi düşündü ama fikrini değiştirdi.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," dedi Cecily, sesi parlaktı. "Ama zaten çalıştığını biliyordum. Bu akşam bir etkinlikte Franchesca'ya rastladığımı söylemek istedim. O da çalışıyordu."

"Elliot da orada mıydı acaba?" Aiden burnunun kenarını sıktı ve iyi haberler almayı umdu.

"Ben görmedim. Ama annesi öyleydi."

Aiden'in dudakları, annesinin ses tonundaki en ufak bir alay belirtisi karşısında kıvrıldı. Babasının zamparalığından sonra Jacqueline ve Elliot'ı nezaketle kabul ettiği için azizlikle ödüllendirilmeliydi.

Artık evlilik sona ermiş, Cecily kibarlık ve cesur bir yüz takınma hapisanesinden kurtulmuştu.

"Her neyse, Francesca seni daha önce birlikte gördüğüm herkesten çok farklı, Aiden. Ve bilmeni isterim ki ondan çok hoşlanıyorum. Ve bu değerlendirme, bu gece Jacqueline'e haddini bildirmeden önce, baba ve oğulun 'yardımdan' hoşlandıkları konusunda ağzını açtığında zaten mevcuttu."

Aiden sessizce küfretti. İkiz sancılar hissetti. Biri rahatlama, diğeri dehşet. Frankie isteyken bile ailesinden kaçamıyordu. Her ne kadar sırları söyleyen Elliot olmasa da, Jacqueline kendi başına yeterince zarar verebilirdi.

"Jacqueline tam olarak ne dedi?" diye sordu, ses tonu çelik gibiydi.

Cecily güldü. "Savaşa at sürmeye gerek yok. Kız arkadaşın kendini o kadar iyi idare etti ki Jacqueline kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gitti. O iyi bir eş, Aiden."

"Babam pek öyle düşünmüyor gibi," diye itiraf etti Aiden.

"Babanın sadece ufkunun genişlemesine ihtiyacı var. Umarım o sizde kalır."

"Sadece iki aydır çıkıyoruz. Şimdiden düğün davetiyeleri mi tasarlıyorsun?"

"İki ay senin ilişkilerinin çoğu için dışarıda geçen bir süre, sevgili oğlum. Ve ondan sıkılmaya başladığını gösteren hiçbir şey göremiyorum."

Hayır, aksine, gün geçtikçe daha çok büyüleniyor, daha çok aşık oluyordu. Ve yörüngesindeki biri bu gece Frankie'yi üzmüştü. Onu bundan korumak onun göreviydi.

"Save the Whatever bağış kampanyası neredeydi?"

Sonunda onu bağış toplantısından bir blok ötedeki bir barda buldu. Kalabalık azalmıştı ve Frankie barda tek başına oturmuş, üzerinde hâlâ yemek servisi üniforması vardı ve somurtkan bir ifadeyle bir kadehe bakıyordu. Koyu renk panelleri, yumuşak aydınlatmayı ve pirinç lambaların altındaki ince sanatı zar zor fark etti. Odağını ona, omuzlarının çöküşüne, saçlarının taranışına, dudaklarının büzülüşüne çevirdi.

"Tek başına içebilmek için beni ekiyor musun?" diye sordu, onun yanındaki tabureye oturarak.

Başını kaldırmadı, uzun saçları yüzünü gizliyordu. Aiden durum gerektirdiğinde sabırlı bir adam olabiliyordu. Barmene işaret etti ve bir viski söyledi.

Bu onu çok heyecanlandırdı. "Yine mi içiyorsun?" diye sordu.

"Seninle bir içki içeceğim. Güzel bir kadın yalnız içmek için."

Başını salladı ve yüzünü kaldırdı. Kırmızı gözleri, gözyaşı lekeli yanakları gördü ve vücudunun savaş moduna geçtiğini hissetti. Biri ona zarar vermişti ve bunu ödeyeceklerdi.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Öncelikle bilmelisiniz ki ben deli gibi ağlıyorum. Üzgün ağlamaktan çok farklı. Ben zayıf değilim."

"Franchesca," dedi, tabureyi kendisine doğru çevirip onu bacaklarının arasına hapsederek. "Yeryüzünde senin adını ve zayıf kelimesini aynı cümlede kullanacak tek bir kişi bile yoktur." Cebindeki telefonu gelen bir aramayla titredi.

Yumruklarına baktı. "Kovuldum."

Ellerine uzandı ve onları kendi ellerinde tuttu. "Ve sen delisin."

Kadın başını salladı.

"Jacqueline'e olanları duydum," diye bastırdı. "Bunu o mu yaptı?" Telefonu cebinde tekrar sinyal verdi.

Frankie başını salladı. "Aslında bunu unutmuştum. Teknik olarak birkaç hafta daha senin üvey annen olduğunu biliyorum ama umarım ona iyi davranmak zorunda değilimdir. Muhtemelen önce sana danışmalıyım."

"Franchesca, sana hak ettiğin şekilde davranmayan birine iyi davranmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum."

Ona, onun içine baktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Kahretsin, tatlım. Bana ne olduğunu anlat."

"Oh, sana söylemekten daha iyisini yapabilirim." Elini adamın elinden çekti ve telefonunu adamın önüne koydu.

Aiden ekrana bir göz attı ve sonra daha yakından bakmak için telefonu eline aldı.

İlk olarak resim dikkatini çekti. Frankie elindeki servis tepsisini sarışın bir adamın kare çenesine doğru savuruyordu.

Aiden Kilbourn'un kız arkadaşı bağış gecesinde iş dünyasındaki rakibine saldırdı.

"Kim o ve ne yaptı?"

Frankie'nin gözleri büyüdü. "Sanki siz ikiniz Lex Luthor ve Superman'mişsiniz gibi konuştu."

"Benimle olan ilişkilerinin olduğundan daha önemli olduğunu düşünen pek çok insan var." Eğer telefonu çalmayı kesmezse, onu barın lavabosuna atacaktı.

"Ouch."

"Öte yandan sen, ilişkimizin önemini küçümsemeye devam ediyorsun," diye belirtti.

"İyi kurtarış. Neden çıldırmadın? Lionel Goffman bu arada. Polo sahasında ve iş arenasında rakipler," dedi ve makaleden alıntı yaptı.

Aiden adamı hayal meyal hatırlıyordu. "Ne yaptı Franchesca?"

"Seninki yerine onun yatağını denememi ima etti. İş yerinde kibar ve profesyonel olmam gerekiyor. O işe ihtiyacım vardı. Paraya ihtiyacım vardı. Ama o beni yakaladı-"

"Sana dokundu mu?" Aiden'in sesi tehlikeli derecede sakindi ama bu onu bir an bile yanıltmadı.

"Beyaz atlı prens gibi davranıp durumu daha da kötüleştirme, Aide." "Tam olarak ne yaptı?"

"Kolumu tuttu ve çekmeye başladı. Bana bir içki ısmarlayacağını ve vardiyamın geri kalanı için ödeme yapacağını söyledi."

Aiden tekrar telefona baktı. "Burnunu kırdın mı?"

Frankie içini çekti ve bardağını kaldırdı. "İşte video," diye mırıldandı.

"Pardon?" Aiden yaklaşarak sordu. "Video var.

Aşağı kaydırın."

Kendisine söyleneni yaptı ve Franchesca'sının şüphelenmeyen ölü adama bağırarak uyarıda bulunmasını izledi. "Bana dokunamazsın! Aslında, onun izni olmadan hiçbir kadına dokunamazsın."

Ama Lionel dinleme havasında değildi. Tekrar ona sarıldı. "Dinle, hadi gidip şu içkiyi içelim-"

Frankie başını sallıyordu ve sonra tepsi geldi. Tek eliyle, tepsi bir zilmiş gibi adamın kafasına vurdu. Sersemleyen Lionel bir adım geri attı ve ayağı takılıp kıcının üstüne düştü.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Aiden Kilbourn senin hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir adam. Ve eğer aksini ima edersen, seni avlarım!" Öfkesi patlamıştı ve onu kutuya geri koymak mümkün değildi. Arkasındaki kokteyl masasından bir tepsi şampanya aldı ve hepsini adamın üzerine boşalttı.

"Al sana içki, göt herif!"

Lionel yapış yapış olmuş, aşağılanmış ayaklarının üzerinde debelenmeye çalışırken tanık kalabalığından şaşkın soluklar ve kahkahalar yükseldi.

"Avukatlarımdan haber alacaksınız!"

Aiden telefonu yere bıraktı ve kendi telefonunun bir kez daha ceketinin içinde titreştiğini hissetti. Dedikodu Değirmeni blogu bunu zaten biliyorsa, şimdiye kadar her yerdeydi. Hasar kontrolü... ilginç olurdu.

Bardağını kaldırdı ve gülmeye başlayarak ikisini de şok etti.

Frankie ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Buna nasıl gülebiliyorsun? Az önce tüm aileni küçük düşürdüm. Halkla ilişkiler faturan sadece bu ay astronomik olacak."

Ama gülmeden duramıyordu. Franchesca Baranski onun yanındaydı. Ne yalaka bir rakip, ne kötü kalpli bir üvey anne, ne de aptal bir ağabey onu korkutmuştu. O yapışmıştı. Ve onun şiddetli sadakati şimdi ona da uzanıyordu.

Tıpkı kalbinin ona ait olduğu gibi.

"Aiden, gülmeyi bırak ve az önce ne kadar zarar verdiğimi düşünmeye başla. Videoda birine saldırdım. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, artık herkes kız arkadaşının bir garson olduğunu biliyor."

"Öyleydi," diye düzeltti. "Kovuldun."

Kadın öyle bir nefes aldı ki, adam taburesinden düşeceğini sandı. "Bu hiç komik değil!"

"Dünyada senin gibisi yok Franchesca. Benim olduğun için çok mutluyum."

"Aide! Ne yapacağım ben? Dava mı edileceğim? Özür dilemek zorunda mıyım? Çünkü siktir et. Sadece geliştirme merkezinin kredi kartını ödememin ne kadar süreceğini biliyor musun?"

Gelir mi?" Başını barın üzerine koydu, koyu renk bukleleri bir şelale gibi dökülüyordu.

"Franchesca, sana dava açılmayacak."

"Avukatlar hakkında ulumaya başladığı videonun sonunu izlediniz mi?"

Aiden içini çekti ve telefonunu çıkardı. On iki cevapsız arama. Annesinden, babasından ve Oscar'dan gelenleri atladı ve halkla ilişkiler şirketini aradı.

"Michael," dedi selamlamak için. "Ben Hillary ile görüşürken bekle." Ailenin en sevdiği avukatını aradı. "Hillary? Michael'la konuşuyorum. Durumumuz şu. Eğer bu Goffman denen herif dava açacak kadar aptalsa, karşı davanın hazırlanmasını ve dosyaya konulmasını istiyorum. Ayrıca Bayan Baranski'yle birlikte saldırı suçlamasıyla dava açma fikrini değerlendirdiğimizi belirten bir açıklama istiyorum. Goffman'ın yaklaşımı karşısında kendisini fiziksel olarak tehdit altında hissetmiş ve tehdidi güvenli bir şekilde bertaraf etmek için durumu elinden geldiğince idare etmiştir."

Frankie ona bön bön baktı.

"Kilbourn Holdings'in cinsel taciz ve zorbalık konusundaki son tutumu hakkında bir açıklama daha eklemek istiyorum. İster iş ortamında ister sosyal ortamlarda olsun bu tür davranışlara müsamaha gösterilmeyeceğine dair bazı standart ifadeler var ve Franchesca ve onun gibi çağdışı ataerkil davranışlara karşı duran ve bunları olduğu gibi ortaya koyan kadınlarla gurur duyuyoruz. Bir cinsiyete diğerinden daha fazla değer vermeyi amaçlayan çağdışı geleneklerin günümüzde ve çağımızda yeri yoktur."

"Buldum," diye açıkladı Michael. "Hillary ile koordine edeceğim ve yarın sabah düşmeden önce size bir taslak hazırlayacağız."

"Güzel. Bayan Baranski'nin Hutchins, Steinman ve Krebs tarafından temsil edildiğinden bahsetmeyi unutmayın."

"Biraz kış tekmelemek için sabırsızlanıyorum," diye duyurdu Hillary.

"Fazla mesai için teşekkür ederim," dedi Aiden ve aramayı sonlandırdı. Telefonu tekrar çalmaya başlamıştı bile. Arayan babasıydı. Aramayı görmezden geldi. Ekranda Oscar'dan gelen iki mesaj belirdi. Diğer dedikodu bloglarından alınmış ekran görüntüleriydi.

"Baban benden daha da çok nefret edecek," diye inledi Franchesca. "Endişelenmen gereken tek Kilbourn benim. Ve ben Kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum. Ve sana bir de borçluyum."

Özür dilerim. İlişkimiz yüzünden bu durumla karşı karşıyasın ve bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Ama bunu düzelteceğim."

"Oh, Tanrım. Onu kaçırmayacaksın, değil mi?" "Elliot'a benziyor muyum?"

Ona hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Yani, gerçekten kızgın değil misin?" "Öfkeliyim. Ama sana değil. Sana asla."

"İyi saklıyorsun. Hissediyorum, patlıyorum ve sonra bir ya da iki günümü pişmanlık içinde geçiriyorum."

Telefonu barın üzerinde vızıldadı ve yüzünü buruşturarak telefonu aldı. "Oh, Tanrım. Brenda, patronum. O işi de kaybedemem."

"Kredi kartını ödememe izin ver." Aiden kelimeler ağzından çıkarken bunun bir hata olduğunu biliyordu ama bunu onun için yapabiliirdi, bunu ona verebiliirdi.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Uh-uh. Hayır. Böyle bir şey olmayacak." "Bunun benim için bir şey ifade etmediğini biliyorsun," diye karşı çıktı.

"Tıpkı senin benim için bir şey olduğunu bildiğin gibi. Ben kefaletini ödemek için anne ve babasına giden bir vakıf fonu çocuğu değilim."

"Her şeyden önce, ailene hiç benzemiyorum."

"Har har. Senin paranı almayacağım, Aide."

"Lionel'inkini alır mıydın?"

"Ne?"

"Lionel'in parası, davranışları için bir özür şeklinde gelseydi kabul eder miydiniz?"

"Oh, evet."

"O zaman sana ne kadar borcu varsa getireyim. Bakiyen ne kadar?"

Frankie o kadar düşük bir rakam söyledi ki Aiden gözlerini kapatıp nefes almak zorunda kaldı. "Kıt kanaat geçinmeye gerçekten bu kadar yakınsın ve bu konuda bir şey yapmama izin vermiyor musun?"

"Başkasına kızgınsın, bana değil. Hatırladın mı?"

"Başımı ağrıtacaksın."

"Oh, tabii. Arkadaşlarından birinin kafasına tepsıyla vurup şampanyaya boğuyorum ve sen bunu hiç sorun etmiyorsun. Ama ben senin milyarlarını geri çeviriyorum ve sonra migrenin tutuyor," diye suratını astı.

"Ya çaresizce ihtiyaç duyduğum bir şey olsaydı ve bu senin kolayca verebileceğin bir şey olsaydı?"

"Para farklıdır. Para güç ve kontrol demektir ve ben kendiminkini istiyorum, başkasınınkini değil."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama onun inanılmaz derecede yanlış yönlendirilmiş ve inatçı noktasını görebiliyordu.

"Tamam. Sana Goffman'ın parasını getireceğim."

Başını salladı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Sen de bir şey var, Kilbourn."

"Sen de Baranski. Videoyu tekrar izleyebilir miyiz?"

Aiden Kilbourn'un kız arkadaşının yemek işleri ve cinsel tacizden oluşan gizli bir hayatı var...

Aiden Kilbourn'un kız arkadaşı Yukarı Batı Yakası'ndaki bağış gecesine katılanlara saldırdı...

Aiden Kilbourn'un yeni kız arkadaşı Brooklyn'deki bar kavgasını sanat galerisinin bağış gecesine taşıdı...

Aiden Kilbourn kız arkadaşına saldıran kişiyi dava açmakla tehdit etti...

Bölüm Elli

Frankie bilgisayar ekranına bakarak "Benim bir adım var," diye mırıldandı. Brenda ve Raul, skandal ve ardından gelen haber ilgisi azalana kadar evden çalışmasının herkes için daha iyi olacağına karar vermişlerdi.

"Tabii ki bir adım var," diye onayladı Marco onun kulağına.

"Aiden Kilbourn'un kız arkadaşı," diye homurdandı Frankie. "Bu manşetlerin her biri bana Aiden Kilbourn'un kız arkadaşı diyor."

"Adını daha önce bilmiyorlarsa, şimdi bilecekler."

"Yemek mi yiyorsun?"

"Mmm evet. Sığır konservesi."

"Sanırım teslimat yapmıyorsunuz?"

"Mahalledeki herkes bizim Frankie B hakkında dedikodu yapmak için uğrarken olmaz," diye homurdandı Marco.

"Genelde bu tür satışları sadece tatil dönemlerinde yaparız. Ama sen bizi haritaya koydun. Komşularımız ve muhabirlerimiz bizi arıyor."

"Oh, Tanrım! Kimse muhabirlerle konuşmuyor, değil mi?" Frankie inledi.

"Sadece iyiliğinizle ilgili parlak yalanlarda. Sana Aziz Franchesca deniyor."

"Tam bir pisliksin."

"Sakin ol. Biz kendi başımızın çaresine bakarız," dedi Marco, Frankie'nin sadece dev bir dereotu turşusu olduğunu tahmin edebildiği şeyi ısırarak. "Ayrıca, Aiden ve halkla ilişkiler sorumlusu hafta başında uğrayıp hepimize standart bir açıklama yaptı."

"Aiden şarküteriye mi geldi?" Frankie sordu.

"Olaydan" sonraki hafta o kadar meşguldü ki birbirlerini pek görmemişlerdi. Ve ziyaretten kesinlikle bahsetmemişti.

"Evet, öğle yemeğinde bir biftek yedi ve yol için bir tane daha aldı. Baranski Deli çantasını taşıırken çekilmiş fotoğraflarını görmedin mi? Böyle bir reklam için para ödeyemem. Bir emlakçım vardı.

Geliştiriciler bizi arayıp şehir merkezinde bir yer açmayı düşünüp düşünmediğimizi soruyor."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kendi utanç ve öfke batağında debelenip duruyordu ki, anlaşılan başka hiçbir şey umurunda değildi.

"Bunu yapmayacağız. Baranskiler Brooklyn'dir, bilirsiniz. Ama 'Hayır, teşekkürler' deme fırsatına sahip olmak güzeldi."

"Başka ne kaçırdım ki? Papa hindi sopası yemek ve babamla sohbet etmek için uğradı mı?"

Marco bir kahkaha attı. "Ha. Senin çarpık espri anlayışını özledim. Bir ara uğra, tamam mı? Adamını da getir."

Frankie içini çekti. "Yapacağım. Arkamı kolladığın için teşekkürler." "Aile. Görüşürüz, Frank."

"Görüşürüz, Marco."

Frankie geçen hafta aldığı Google Uyarıları arasında gezindi ve bir resim çıkardı. Aiden, seksi lacivert takım elbisesi, havacı gözlükleri ve Baranski Deli çantasıyla tüm zengin girişimci ihtişamıyla karşısındaydı. Fotoğraftaki adama bakarken, bu adamla aynı yatağı paylaştığı gerçeğini kabullenmesi zordu. Adam sanki birinin Pinterest'teki Mükemmel Erkek panosundan fırlamış gibiydi.

Onun bu hafta neden bu kadar çok çalıştığını biliyordu. Onun pisliğini temizliyordu ve ailesinin hazır olduğundan emin olmak için zaman ayırmıştı. Tıpkı ailesinin yapacağı gibi.

Yarın onu, annesinin Long Island'daki evinde düzenlediği bir çocuk kanseri hastanesini destekleyen bir bağış gecesine götürecekti. Bu, "olaydan" sonraki ilk "görünüşleri" olacaktı ve Frankie şimdiden baskıyı hissediyordu. Ona ailesinin kısa süreli muhakeme eksikliğine verdiği tepki hakkında hiçbir şey söylememişti. Tek bildiği, muhtemelen Aiden onun pisliğini temizlemeye çalıştığı için geçen Cumartesi aile yemeğinin iptal edilmiş olduğuydu. Ya da ailesi onun davranışından dehşete düştüğü için.

Yakında öğrenecekti.

Birkaç fotoğrafa daha göz gezdirdi ve birlikte çekilmiş birkaç fotoğraf buldu. Aiden, yatakta seksle geçen bir gecenin ardından brunch için ona binadan çıkarken eşlik ediyordu. Aiden onu ofisine götürürken.

elini beline koymuş bir bina. İkisi bir kafenin kuyruğunda birbirlerine sarılmışlardı.

Bu nasıl onun hayatı olabilirdi? Büyüteç, o buna hiç hazırlanmadan alçalmıştı. Artık dergilerde boy gösteriyordu. Lionel'a tepsiyle vurma kararı bir sabah programında tartışılmıştı. İlgi bunaltıcıydı. Tek yapabildiği oturup bir sonraki ünlünün ya da dedikodu sütunlarının favorisinin, şehrin geri kalanı onu unutmadan önce çirkin bir şey yapmasını beklemektir.

Pru, "Öğle yemeği için benimle buluş," dedi.

"Ünlü biri fuhuştan tutuklanana kadar o ilçede yüzümü göstermeyeceğim."

"Seni saklanmaya zorlamalarına izin veremezsin. Sen Francesca Baranski'sin. İnsanlardan saklanamazsın!" Pru, devre arası futbol koçunun moral konuşmasına doğru ilerliyordu.

"Saklanmıyorum," diye karşı çıktı Frankie. "Gizleniyorum ki avukatlık ücreti benim MBA'ımdan daha pahalı olan bir pislik tarafından dava edilmeyeyim."

Tanrım. Hiçbir yerde güvende değildi. Kurumsal sosyal sorumluluk profesörü onu kenara çekmiş ve Bay Kilbourn'un işyerinde yönetim düzeyinde cinsel taciz konusunda sınıfa hitap etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuştu.

O, beyaz tahtaya iğneyle tutturulmuş böceklerden biriydi. Açgözlü parmaklar tarafından toplanır ve korunur.

"Gerçekten küçük bir ilginin seni hayattan uzaklaştırmasına izin mi vereceksin? Yoksa bir çift büyüyecek, muhteşem bir elbise giyecek ve gelip benimle öğle yemeği mi yiyeceksin?"

"Kimsenin beni hiçbir şeyden men etmesine izin vermeyeceğim." "Güzel. Kaldır kışını da trene bin."

"Pru-"

"Aiden senin için endişeleniyor. Hayatını mahvettiğini düşünüyor. Ona bundan daha güçlü bir omurgaya sahip olduğunu kanıtlaman için sana bir fırsat veriyorum."

"Özel okullarda manipölasyonu Gen-Ed dersi olarak mı öğretiyorlar?" Frankie sordu.

"Ögle yemeğine gelersen bir dürüm yerim." "Satıldı."

Böylece Frankie isteksizce o güzel kırmızı elbiseyi giydi, biraz makyaj yaptı ve Pru'yla birlikte Beşinci Cadde'de kasıla kasıla yürüdü. Bir avuç fotoğrafçı bağırarak sorular soruyordu ama Frankie büyük güneş gözlüklerinin arkasından onları geçiştirdi.

Ve lanet olsun, eğer iyi hissettirmediyse. İki parça elmalı tarta sipariş edecek kadar iyi.

"Ben bir tane çok tahıllı ekmek yiyorum ve sen bin kalorilik tarta mı yiyeceksin?" Pru lezzetli küçük paketlere bakarak sordu.

"Onlar benim için değil," diye güldü Frankie. "Onları Aiden ve ofisteki yöneticisi için bırakıyorum."

Pru ona kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. "Ne?" Frankie sordu. "Ondan hoşlanıyorsun," diye şarkı söyledi.

"Tam bir ortaokullu gibisin," diye iç geçirdi Frankie. "Ondan hoşlandığım gerçeğini çoktan kabul ettiğimizi sanıyordum."

Pru, "Bırakın da övünme zamanım gelsin," diye ısrar etti. "Birbiriniz için harika olacağınızı biliyordum, değil mi?"

Frankie sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "*Yapabilirsin* bu çizgide bir şeyden bahsetti."

"Baş nedimen olmak için sabırsızlanıyorum," dedi Pru. "Gelin partiniz için bir parti organizatöründen teklif aldım bile."

Frankie, "Biz çıkıyoruz ve seks yapıyoruz, evlenmiyoruz," diye ısrar etti. Pru'nunki gibi, birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini fısıldayan şirret kadınların ve platin dondurma kaşıkları gibi işe yaramaz, pahalı hediyelerin olduğu bir gelin partisi fikri tüylerini diken diken ediyordu.

Pru ayağa kalkıp ceketini giyerken, "Bunu göreceğiz," diye düşündü.

Frankie arkadaşını görmezden geldi ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Kapıya giden yolu yaralamışlardı ki, kısa bir süre durdu. Pru arkasından koştu. "Hey," diye mırıldandı arkadaşı.

Frankie dikkatini çeken şeyi işaret etti. Pencerenin önünde sessiz bir köşeye sıkışmış olan Elliot Kilbourn ve Margeaux

Ejderha Kadın.

Elliot, Margeaux'nun yüzünü avucunun içine almış ve NC-17 öpücüğü vaat eden bir öpücüğe doğru ilerliyordu.

"İğrenç," diye tısladı Pru. "Bizi görmeden gidin!"

Restorandan aceleyle çıktılar, gözleri önlerindeydi. Ve sokağın yarısına gelene kadar durmadılar.

Frankie kuru bir sesle, "İşte cennette yapılmış bir eşleşme," dedi.

"Sen dedi o, Kardeşim." Pru Anlaştık. "Bir kötülük

Wench ve onun uşağı. Onlara bir çift isim vermeliyiz.

Elgeaux? Margel?" Frankie ürperdi ve elmalı turtayı göğsüne bastırdı.

Böyle bir birlikten iyi bir şey çıkmaz.

Bölüm Elli Bir

Aiden limuzinin karanlık arka koltuğunda elini Frankie'nin çıplak kalçasına koydu. Kısa, koyu mor bir elbise seçmişti ve parmaklarını çözmek için kaşındıran cazip bir yular yakası vardı. Onunla Frankie'nin çıplak, yalvaran vücudu arasında duran tek şey annesinin bağış gecesinde geçireceği iki saat ve kısa bir konuşmaydı. Long Island'dan Manhattan'a eve dönüş yolculuğu da vardı ama barın altındaki küçük bölmede bir mahremiyet perdesi ve prezervatifler olduğu için bu bir engel teşkil etmiyordu.

"Elbiseni beğendin mi?" Aiden parmak uçlarını kızın kalçasının üzerinde gezdirerek sordu.

Onun, dokunuşuna uyum sağlamak için dizlerini biraz daha açmasını izledi.

Hafta başında Pru'yla yediği öğle yemeğinden bu yana Frankie, kameraları ve dedikodu blogu abonelikleri olan bir grup yabancının kendisi hakkında ne söyleyeceği konusundaki endişelerinden kurtulduğunu ilan etmişti. Bu da paparazzilerin Elbise Kapısı olarak adlandırdıkları şey hakkında hiçbir şey duymadığı anlamına geliyordu.

"Çok güzel," dedi eteğin tülüyle oynarken. Etek, 1950'lerin zarafetini anımsatan tam bir eteğe dönüşmeden önce belden kıvrılıyordu. Baş döndürücü, sevişilebilir, muhteşem görünüyordu.

"Saçımı beğendin mi?" diye sordu bir tokayı yerine iterek. Saçları boynunu açıkta bırakacak şekilde kıvrılmıştı.

"Çok fazla," diye itiraf etti.

"Bir YouTube eğitimi izledim," dedi gururla.

"Kendin mi yaptın?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Bugün kuaföre gidecek vaktim yoktu."

"Saçını kendin yaptığını öğrendiklerinde toplum ne diyecek?" Aiden alay etti.

Gözlerini devirdi. "Ne dedikleri umurumda değil. Haftada bir kez birkaç yüz dolar verip başka biriyle birlikte olmak aptalca.

kafana iğneler saplarlar. Ayrıca, endişelenmeleri gereken daha önemli şeyler olduğunu düşünürsünüz."

"Sen de öyle düşünüyorsun," diye kabul etti.

Dünyada medya tarafından düzenlenen onaylamama bombardımanına karşı tamamen bağışıklığı olan az sayıdaki insandan biriydi. Goffman olayının üzerindeki ilgiyi atlatmıştı, ancak haberlerin, özellikle de bugünden sonra, bunun peşini bırakacağından şüpheliydi.

Ama hayatta kalabilirdi. Franchesca Baranski, bilgisayar ekranının arkasındaki bir yabancıнын tarzı hakkında ne söyleyeceğini umursamadı. Ve bu ferahlatıcıydı. Daha önce çıktığı kadınların hayatlarının bütün haftalarını mahveden tek tük olumsuz blog yorumları görmüştü. "Nasıl olur da onun daha iyi giydiğini söylerler?" Reklamcılarını ararken ekrana bakıp "Bu fotoşop," diye haykırıyorlardı.

Önemli görülmenin getirdiği bir şeydi bu.

Frankie ilk etapta bu saçmalıkları okuyacak kadar umursamaya zahmet edemezdi. İnsanlar onu övüyor ya da yeriyor olabilirdi ve her iki durumda da ilgisini çekmezdi.

Geriye kalan tek şey, onun için mücadele etmesine nasıl tepki vereceğiydi. Aiden ceketinin cebine uzandı ve çeki çıkardı.

"Al," dedi ve ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu karanlıkta ona bakarak. "Yirmi beş yüz dolar mı? Aiden, sana parayı almayacağımı söyledim."

Çekin üst kısmına vurdu. "Bu benim param değil."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken onu izledi. "Lionel Goffman. Peki bunu nasıl başardın?"

Aiden boğazını temizledi. Konuşmaları gereken çok şey vardı. Ama araba annesinin arabasına doğru ilerliyordu. "Bunu sonra konuşuruz," diye söz verdi.

Frankie parayı çantasına sıkıştırdı ve eğilerek stiletto'sunun kayışını ayarladı. Göğüsleri askılı bluzun kumaşına baskı yapıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Aleti sertleşirken rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ona karşı bu tepkiyi vermeyi hiç bırakacak mıydı?

Onun şehvet dolu bakışlarına aldırmandan doğrulup rujunu yeniden sürdü. Koyu, seksi kırmızı. O dudakların, kadının dudaklarına sarıldığını görmek istiyordu.

Sihirli ağzıyla onu aklın sınırlarına götürürken iri gözleri ona bakıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Sorun nedir?" diye sordu, pudra kutusunu kapatıp çantasına geri koyarken. "Şimdi başın ağrı mıyor değil mi?"

"Daha çok bıyık gibi."

Onun sözüne güvenmekle yetinmeyerek, pantolonunun üzerinden ereksiyon olmuş penisini avuçladı.

"Kahretsin, Franchesca! Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Kahvaltıda küçük mavi haplar mı içiyorsun? Günde yirmi saat çalışıyorsun. Sana bir şey yapmadım bile... henüz."

Araba annesinin malikânesinin önüne yanaştı. Annesinin bu zenginlik karşısında içten içe çıldırmasını izledi. Evin önünü kalın fildişi sütunlar süslüyordu. Dairesel araba yolu ezilmiş deniz kabuklarından yapılmıştı ve keder ya da bir tür ekstra garip seks partisi gibi görünen çeşitli pozlarda beyaz heykellerin bulunduğu büyük bir çeşmenin etrafında dönüyordu. Halihazırda burada bulunan arabalar garaj yolunu lüks bir sedan galerisi gibi gösteriyordu.

"Bana 'henüz'den sonra ne olacağını söyleme," diye yalvardı Aiden, gözlerini kapatıp bedeninin gevşemesini dileyerek.

"Sana göğüslerimi böyle tutacağımı söylemeyeceğim," dedi göğüslerini birbirine bastırarak, "ve onları becermene izin vereceğim."

Nefesini tısladı ve ona doğru uzandı. Ama kız onun elinden kurtuldu.

"Sakın buna cüret etme! Beş saniye içinde biri kapıyı açacak ve ikimizin de üzerinde kıyafetler olsa iyi olur." Ceketini etrafına sardı.

"Benimle oynama, Franchesca."

"Yoksa ne olur?" diye sordu masumca. "Pantolonunun içine mi boşalacaksın?"

Hırladı ve onun düzgün kışını bir kez daha avuçladı. O onun işkencecisi, meleği, düşmanıydı.

Arabanın kapısı açıldı ve Frankie önünden geçerken ona göz kırptı.

Ödeyecekti. Bundan emin olacaktı. Ama şimdilik, acı çeken o olacaktı.

Merdivenlerde ona yetişti ve kolunu kendi kolunun arasına soktu. "Yavaşla tatlım, bileğini kırmadan önce."

"Eğer şimdi düşersen aletini kırabilirsin," diye düşündü.

"Bu iş biter bitmez seni öyle bir sikeceğim ki yarın oturamayacaksın."

Frankie havalı bir şekilde, "Sözler, sözler," dedi.

"Şu anda elimi eteklerinize soksam, sizi ıslak bulmayacağımı mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

Nefesi keskindi ve Aiden etkinliğin bitmesini dört gözle bekleyen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Limuzine geri dönebilirlerse şanslı sayılırlardı.

"Güzel ev," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Ceketini aralanınca Aiden üstündeki satenin altından sertleşmiş göğüs uçlarını gördü.

"Bana sütyen giydiğini söyle."

"Birbirimize yalan söylemememiz gerektiğini sanıyordum."

"İsa. Franchesca. Ağzımla mükemmel göğüslerin arasındaki tek şeyin bir parça saten olduğunu bilerek iki saat boyunca nasıl dayanabilirim?"

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Sanırım beyzbol hakkında düşünmek zorunda kalacaksın."

Onu giriş yolunun kırmızı tuğlasına yasladı ve kalçalarını ona doğru esnetti, böylece onu ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyordu. Küçük bir nefes verdi ve ona sarıldı.

Aiden ceketinin içine uzandı ve elini elbisesinin üst kısmına soktu. Meme ucu avucunun içinde zonkluyordu. Göğsünü sıktı ve başparmağını ucunda gezdirdi.

"Siktir, Aiden," diye tısladı.

"Bu doğru, bebeğim. Seni sikmem için bana yalvaracaksın," diye söz verdi. "Orgazmın bitene kadar seni becereceğim. Hareket edemeyene kadar. Seni mahvedeceğim."

Sersemlemiş görünüyordu. Ve Aiden yine üstünlüğü ele geçirdiğini hissetti.

"Şimdi gidip kameraya güzelce gülümseyelim," dedi.

Adam geri adım attığında kadın duvara yaslandı. Kendini pantolonunun içinde biraz daha az acı verici bir pozisyona ayarladı. Telefonu

vızıldadı ve ekrana baktı. Yüzünü buruşturdu.

"Sorun nedir?" Frankie elbisesini düzelterek sordu.

"Annem bana burada güvenlik kameraları olduğunu hatırlatıyor."

"Ciddi misin?" diye küfretti. "Olay çıkardığım için zaten benden nefret ediyordur, şimdi de ön verandada oğlunu kuru kuru beceriyorum!"

"Bunda kuru bir şey yoktu Franchesca," diye hınzırca sırıttı Aiden.

"Kötülük." Parmaklarıyla bir çarpı işareti yaptı. "Sihirli penisin ve feromonlarınla benden uzak dur."

Güldü ve ön kapıyı açtı.

Elli İkinci Bölüm

Annesi basını birkaç sosyete muhabiri ve blog yazarıyla sınırlandırmıştı. Basın mensupları, yumuşak fildişi ve bej renkleri ile süslü sandalye ve masalardan oluşan iki katlı bir oda olan giriş holüne hapsedilmişti.

Kendi sahasında çok medeni bir basın gösterisiydi. Aiden, Frankie'yi yanından ayırmıyordu. Annesi basına kimsenin Lionel Goffman hakkında konuşmayacağını açıkça belirtmişti. Aynı sorulara tekrar tekrar maruz kaldılar. Nasıl tanıştınız? Ne zamandır görüşüyorsunuz? Ve her turda Frankie'nin daha da huzursuzlandığını hissedebiliyordu.

Kalın gözlüklü ve saçlarında pembe çizgiler olan blogger, "Dress Gate'i gündeme getirmedimsem abonelerim beni affetmez," diyerek soruyu Frankie'ye yöneltti.

"Dress Gate nedir?" Frankie sordu.

"Oak Leaf'teki akşam yemeğinde ve bu hafta öğle yemeğinde giydiğin kırmızı Armani elbiseyi tekrarlayanla ilgili süregelen konuşma."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Frankie şaşkınlıkla sordu. Blogcu ona dostça bir gülümseme fırlattı ve bekledi.

Frankie başını kaldırıp Aiden'a baktı. Onun yanında neredeyse titriyordu.

Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın başını salladı. "Oh, bunu ben hallederim. Zamanınızı harcayacak daha önemli şeyleriniz yok mu? Çok güzel bir elbise. Çok beğendim. Bir kereden fazla giyeceğim, atmayacağım. Bununla ilgilenin. Neden bana şehrin geçirmeye çalıştığı küçük işletme girişimini ya da lösemiyle mücadele eden çocukların hayatta kalma oranlarının bu tesiste ülkedeki diğer tesislerden yüzde beş daha yüksek olduğunu sormuyorsunuz? Ya da *en azından* Aiden'a kimin kıyafetini giydiğini sorun."

Aiden'ın aklına Frankie'nin bir burnunu daha kırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olabileceği geldi.

Kolunu onun beline doladı. "Bunu ilk giydiği zamana dair çok güzel anılarım var. Umarım gelecekte onu daha birçok kez görebilirim. Gelecekte bahsetmişken, umarım kız arkadaşıma soracağınız sorular onun zekâsını, sosyal sorumluluk duygusunu ve iş dünyasına katılımını yansıtır."

Frankie daha fazla bir şey ekleyemeden onu sürükleyerek uzaklaştırdı. "Ne oluyor lan? Elbise Kapısı mı? Ciddi mi bunlar?" diye tısladı. "Aiden! Franchesca!" Cecily Kilbourn, tepeden tırnağa gümüşe bürünmüştü, onlara doğru parıldayarak ilerledi.

"Anne," dedi Aiden, eğilip yanağından öpmek için.

Cecily, "İkinizin içeri girebilmenize sevindim," diye alay etti.

Frankie kıpkırmızı oldu ve Aiden onu yanına çekip başının üstüne bir öpücük bıraktı. "R derecesi için özür dilerim," dedi, zrnde uzaktan yakından samimi değildi.

Cecily ikisine de göz kırparak, "Sizi mutlu gördüğüme sevindim," dedi. "şimdi sizi bazı insanlarla tanıştırmama izin verin."

Frankie'ye son kez elini sürmüştü. Aiden kendi turunu atarken, Frankie tanışma ve şarap faslı için oradan uzaklaştırıldı. Annesi etkinlik için kütüphaneyi, yemek odasını ve büyük salonu açmıştı. Frankie'yle aynı odada kalmaya çalıştı ama Pruitt ve Chip geldiğinde, sürekli onu odadan odaya kovalıyormuş gibi hissetti.

Konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktığında onu kalabalığın içinde kolayca buldu. Aile ve toplumdan ve daha iyi bir gelecek sağlamak için hissettikleri sorumluluktan bahsetti. Ama aklına Franchesca geldi, çıplaktı ve altında inliyordu.

Sandalyesinden ona gülümsedi. O kırmızı dudaklar gnahkârca kıvrılıyordu.

Ağzı bir saplantıydı. Adam onun içindeyken çığlık attığı, nefes nefese kaldığı ya da yalvardığı kelimeleri dinlemek. Onu boğazına götürürken dudaklarını sikinin etrafına sarmasını izlemek. O pis, zeki, komik ağız.

Onun tam olarak ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Tanıdığı herkesten daha hızlı espriler yapıyor, daha zekice cevaplar veriyordu. Franchesca'sı onu tanrıçalara layık kıvrımlarından bile daha çekici kılan bir zekâya sahipti.

Sadece seks değildi. Franchesca ile hiç olmamıştı. Onu izlemeyi seviyordu. Arayı kapatmak için gece geç saatlerde yaptıkları telefon konuşmalarını seviyordu. Onu göreceğini bilmeyi ve o acı dolu bekleyişin tadını çıkarmayı seviyordu. *Onu* seviyordu.

Bu düşünce kafasında yankılandı, bir çan sesi gibi yankılandı. Gerçek gibi yankılanıyordu.

İnsanlar alkışlıyordu ama sadece Frankie onun yanındaydı.

Annesinin büyük salonun sonuna yerleştirdiği yükselticiden aşağı indi ve ona odaklandı. Dikkatini çekme çabalarını görmezden gelerek ona ulaştı ve onu sandalyesinden çekti.

"Benimle gel," diye emrederek onu odadan boş koridora doğru çekti.

"Aide, yavaşla," dedi arkasından nefes nefese. Yardımcısının ona ayak uydurabilmesi için adımlarını yavaşlattı.

"Aşağıda neler oluyor?" diye sordu, adamın kasıklarına bakarak.

Aiden uzandı ve pantolonundan dışarı çıkmakla tehdit eden ereksiyonunu düzeltti.

Ona döndü. "İşte bana yaptığın bu Franchesca. Bir muhabirin içini boşaltıyorsun, o uzun, güzel bacaklarını çapraz yapıyorsun, lanet bir pizza sipariş ediyorsun ve ben sertleşiyorum."

"Etrafımızın porno izlemeye gelmeyen yüz kişiyle çevrili olması çok kötü," dedi. Ve sonra bir hata yaptı. Aralarına uzandı ve pantolonunun üzerinden onu avuçladı.

Onu kolundan sertçe yakaladı. "Benimle alay etme, Franchesca."

Onun gözlerindeki kıvılcımı gördü ve tanıdı. Kadın meydan okumayı en az onun kadar seviyordu. Belki daha da fazla.

"Yoksa ne olur? Beni cezalandıracak mısın?" Parmak eklemlerini adamın sikinin çıkıntısının üzerinde gezdirdi. "Beni becerecek misin? Açılış konuşmacısı beni nereye sürükleyecek-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedi. Buna dayanamazdı.

Aiden onun kolunu tutmaya devam etti ve onu koridorda sürükledi.

Ona ayak uydurmak için koşuyordu, topuklu ayakkabılarının üzerinde attığı kısa adımlar göğüslerinin hapsedildikleri yerde zıplamasına neden oluyordu. Önümüzdeki altı saniye içinde boş bir oda bulamazsa, kuru temizlemecisinin uğraşması gereken ciddi bir sorun olacaktı.

Mutfak ve sabah odası çok açıktı. Çok fazla trafik vardı. Kütüphane barın olduğu yerdi ve genellikle bir akşam boyunca küçük bir kalabalık çekiyordu. Ama cam kapıları ve karanlık iç mekanı olan müzik odası? Orası işe yarayabilirdi.

Onu içeri çekti ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

"Kilitleyecek misin?" Franchesca sesi boğuklaşarak sordu.

"Kilit yok," diyerek onu karanlık odada beyaz Chesterfield kanepeye doğru çekti. "Yani buraya biri gelirse seni bu kanepede becerdiğimi görecekler. Aletimi içine her soktuğumda göğüslerinin zıpladığını görecekler."

Bu onu heyecanlandırıyordu, bu teşhircilik potansiyeli. Bunu onun gözlerindeki parıltıda gördü.

Onu her zaman şaşırtmayı başarırdı.

Onu kanepenin kıvrılmış kolunun üzerinde dengeledi. Aiden boynunun arkasına uzandı ve hızlı bir çekişle elbisenin halter yakasını çözdü. Elbiseyi ona tam da bu yüzden almıştı. Bu hızlı erişim. Sert bir çekişle göğüsleri ellerinin arasında yuvarlanıyordu.

Ağır ve karamel uçluydular, meme uçları sadece ağzını üzerlerinde düşününce bile tomurcuklanıyordu. Başparmaklarını üzerlerinde gezdirdi ve kızın nefes alışını dinledi.

Evet, bu aşk, ihtiyaç ve aradaki her şeydi. Onu kanepeye yasladı ve önce bir göğsünü, sonra diğerini beslemek için başını eğdi. Kadın onu tırmaladı, ellerini ceketinin altına soktu, tırnaklarını gömleğinin kumaşında gezdirdi.

"Prezervatifim yok Franchesca," dedi kemerini çözerek.

"Umurumda değil, Aiden."

"Emin ol," diye uyardı onu. "Çünkü durmayacağım."

Kadının cevabı, bir eliyle pantolonunun içinden sikini kavrarken diğer eliyle fermuarıyla boğuşmak oldu.

O kadar sertleşmişti ki, siki pantolonunun sınırlarından kendi kendine kurtuldu ve ağır bir şekilde ona doğru sarktı. *Hissedecekti*

bu gece. Her his büyütölmüş olacaktı. Aralarında hiçbir şey yokken onun amını her sıkışını deneyimleyecekti.

Ona ön sevişme ya da incelik vermeyecekti. Burada olmazdı. Ama yaz boyunca müzik derslerinde acı çektiğı odada onun işini bitirecekti. Kendini onun içine akıtacak ve onu içten içe dağlayacaktı.

Aiden, parmakları ıslak sateni bulana kadar elbisesinin eteklerini yukarı itti. "Benim için çok hazırsın, bebeğim. Değil mi?"

Frankie sözsüzce başını salladı, Aiden parmaklarını narin küçük tangasının içine kaydırırken gözleri kamaştı. Bacaklarını onun için açmaya başlamıştı bile. Sateni dizlerine kadar çekti ve geri kalan kısmının düşmesine izin verdi. Franchesca, yumruğı şaftının etrafında kapanırken açlıkla izlerken, yalvaran horozunu okşamak için bir an aldı. O okşadıkça, ucunda gecikmiş hazzın gözyaşları gibi nem birikti.

"O kadar mükemmelsin ki," diye övdü onu, sikinin başını bacaklarının arasına götürürken. "Seni böyle ayakta becereceğim, böylece üzerime boşalırken seni izleyebileceğim."

Kız ona başıyla küçük bir selam verdi ve adam kontrolün tekrar kendisinde olduğunu hissetti. O kazanmıştı. Aletinin ucu kadının kadife ıslaklığına değerken ne kadar da tatlı bir zaferdi bu.

"Bu gece annemin evinde, cam kapıların diğer tarafında yüzlerce insan varken seni böyle becereceğim. Herkes seni görebilir. Herkes seni benim için gelirken izleyebilir."

"Aiden," onun adı dudaklarından boğuk bir çığlık olarak döküldü.

Bir eliyle kalçasını ve eteklerini tutarken, aynı anda hem çekti hem de itti.

Açı daha derine inmesini engelledi. Ama yeterliydi. Amının açgözlü küçük sıkışları onu bir yumruk gibi sağmaya yetti. Kalçalarını ona doğru savurması ve daha fazlası için yalvarması için yeterliydi.

Aralarında hiçbir şey yoktu ve bu enfesti. Kadının kaygan teni adamın ereksiyonunu ölümcül bir şekilde kavırıyordu. "Şimdiden çok yaklaştın, bebeğim."

"Bana patronluk taslanmasından hoşlanacağımı kim bilebilirdi?" Frankie mırıldandı, sözlerine bir kahkaha fısıltısı karışmıştı.

Ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Pantolonundan sarkan sikiyle tamamen giyinik olmak yeterli değildi. Ama bu onları parti boyunca idare ederdi. Kalçasını daha sıkı sıkı ve diğer eliyle göğsünü avuçladı. Ağır ve dolgun göğüsleri kişisel bir fanteziydi. Onu emmek, yalamak ve çığlık attırmak istiyordu. Ama aradaki boy farkından dolayı parmaklarıyla o mükemmel koyu renkli meme ucunu çekiştirmekle yetinmek zorunda kaldı.

Elini iterek ve kalçalarını daha da sertleştirerek cevap verdi. Onun sert horozunu ayakta tutuyordu. Her seferinde birkaç santim alarak ileri geri kayıyordu.

"Aide. Geliyorum," diye inledi.

Onun için Franchesca'nın çıplak sikinin üzerinde parçalandığını hissetmekten daha önemli bir şey yoktu. Koridordan yaklaşan ayak seslerini umursamıyordu. Bir kahve servetinin varisi olan Marjorie Holland'ın kapının önünden geçerken aydınlatılmış koridordan gün gibi açık bir şekilde görülebilmesi umurunda değildi.

"Tanrım," diye tısladı Frankie.

Onun boşalmasına ihtiyacı vardı. Eteklerini indiren Aiden, elini eteklerinin altına soktu ve başparmağıyla klitorisine hızlı küçük daireler çizdi.

Etrafında bir roket gibi patladı, onu ıslak bir şekilde yıkadı, onu bir yumruk gibi kavradı. Onu hayatının bir inçine kadar sıkıyor. Ve tüm bu süre boyunca parmaklarını göğüs ucuna çekerek dalgaları taklit etti.

Yumuşak, çaresiz bir fısıltıyla "Ohmygod, ohmygod, ohmygod," diye mırıldandı.

Ona o anda, dudakları mükemmel "o" harfini oluştururken, kapüşonlu gözleri şaşkınlık ve sevinçle onunkilere bakarken söylemek istedi. Seni seviyorum. Bunu hemen şimdi söyleyebilirdi. Ama bir Kilbourn asla tüm kartlarını aynı anda göstermezdi.

Adam onu döndürüp kanepenin yuvarlanmış kolunun üzerine yatırdığında hâlâ son artçı şokların etkisiyle titriyordu.

Onun içine doğru itti, tekrar hoş karşılanmaya açtı. Bu sefer sonuna kadar soktu. Frankie, aletin ucunda hissedebildiği keskin bir nefes verdi. Uzun süre dayanamayacaktı. Onun zevki için bir kanepeye sarılmışken olmazdı. O güzel göğüsleri aşağı sarkmış, meme uçları püsküllü yastıklara değerken olmazdı.

Aiden onun kalçalarını kavradı ve yarısını dışarı çıkardı. Kız inledi ve bu inleme beyninin sevişmekten sorumlu ilkel kısmına gitti. Bu onu kıldı. Tekrar içine girerken kontrolü yoktu. Kendini orgazma ulaştırmak için onun vücudunu kullanırken hiçbir incelik yoktu. Vücuduna doğru çekildiklerinde taşaklarındaki sıkışmayı hissetti, omurgasının dibindeki karıncalanmayı hissetti.

Etinin onunkine çarparken çıkardığı ses mağara adamının kulaklarına müzik gibi geliyordu. İtişlerinin gücüyle acımasızdı. Ama aşağı uzanıp göğüslerini avuçlamak için üzerine eğildiğinde, Franchesca başını geriye attı ve sessiz bir coşku çılgılığı attı. İkisi için de sürpriz olan orgazmı onu mahvetti. Kendini tutması ya da devam ettirmesi mümkün değildi. Kendini onun içine akıttı, kabzasına kadar derin tuttu ve sıcak tohumunun duvarlarının içinde patladığını hissetmekten zevk aldı.

Eksik olan şey buydu. Bir daha asla onsuz yapamayacağı şey buydu.

Sırtının çıplak tenine öpücükler yağdırarak, her sarsıcı fışkırıpta yumuşakça homurdanarak kıvrıldı. "Benim güzel Franchesca'm. Artık benimsin."

"Annenin puro odasında beni bir galon süper sperminle doldurmadan önce de öyleydim." Hafifçe kışına bir tokat attı. Çıkan sestten ve kızın kıvranarak verdiği tepkiden hoşlanarak bir kez daha yaptı.

"Müzik odası," diye düzeltti.

"Her neyse. Şu andan itibaren bu odayı gizli parti orgazm odası olarak adlandırıyorum."

Aiden yavaşça içinden çıktı ve boşalmasının kalçalarına ıslak ve sıcak bir şekilde damlamasını izledi. Tamamen kullanışsız bir sekreter masasının üzerinde bir kutu mendil buldu ve ona döndü. Franchesca ayağa kalkıp kendini toparlama ihtiyacı hissetmiyor gibiydi. Göğüsleri açıkta, kıcı havadayken Aiden yarı sertleşmiş sikini tekrar içine sokmak için can atıyordu.

"Bunu aklından bile geçirme, Kilbourn. Üçüncü koridoru temizle."

Elinden geldiğince ikisini de -ve yeri- temizledi ve kadının iç çamaşırını tekrar yerine çekti. "Gecenin geri kalanını içinde benim dölleriyle geçirmeni istiyorum."

*Aiden Kilbourn hastane bağış gecesinde kız arkadaşına
övgüler yağdırdı... Manhattan'ın en gözde bekarı resmen
piyasadan çekildi mi?*

Aiden Kilbourn için havada aşk var...

Elli Üçüncü Bölüm

Mutlulukları Pazartesi sabahına kadar sürdü.

Francesca resepsiyonun önünden hızla geçerken, personel arkasından bakakaldı.

Oscar masasından kalktığında başını salladı.

Frankie parmağını ona doğru uzatarak, "İçeride olsa iyi olur ve kimse bizi rahatsız etmese iyi olur," dedi.

Oscar başını salladı. "Evet, hanımefendi!"

Kapıyı iterek açtı ve Aiden'in yüzündeki sevinç ifadesini görmezden gelerek içeri girdi. Sevinmesine izin yoktu. Tir tir titremesi gerekiyordu.

iPad'ini, rahatsız edici makaleyle birlikte önündeki masanın üzerine bıraktı.

"Bir adam bana kötü davrandı diye bir şirketi satın alamazsın!"

Aiden'in bakışları manşete kaydı ve tekrar yukarı baktı.

"Sana karşı kaba mı? Francesca, sana el kaldırdı."

"Yani şirketini satın aldın ve onu *kovdun* mu?"

"Bundan daha fazlasını yapmadığım için şanslı."

"Beni sidik yarışının ortasına atma. Adamın biri seni yenebileceğini düşündü, sen de *onu mahvettin* öyle mi?"

"Adamın biri sana dokunabileceğini, seni işinden alıkoyabileceğini ve sana hakaret edebileceğini düşündü ve benim ne yapmam gerekiyor? Hiçbir şey mi?"

Frankie deri ziyaretçi koltuğuna yığıldı. Gio onu işe giderken aramış ve Aiden'i her zaman sevdiğini ve yöntemlerini onayladığını söylemişti. Masasında sadece bu hikâyeyi doğrulayacak kadar durabilmiş, sonra da izin alıp öfkeyle şehir merkezine giden trene binmişti.

Makaleyi biraz daha karıştırdı. "Aman

Tanrım. *Rehabilitasyona* mı yatmış?"

Aiden bir adamın hayatını mahvettiği gerçeğiyle o kadar ilgisiz görünüyordu ki Frankie dehşete kapıldı.

"Onu yalnız bırakmam gerektiği konusunda beni ikna edemeyeceksin," dedi soğukkanlılıkla. "Ve bunu yapan tek kişi ben değilim. Kardeşlerin-"

"Eğer kardeşlerimle aynı fikirdeyseniz, o zaman bir sorunumuz var demektir. Onlar aptal."

"Onlar senin arkanı kolluyor, ben de öyle."

"Çok ileri gittin, Aiden!" Frankie ayağa kalktı ve ofisinde volta attı.

"Sana onun sistemik bir suçlu olduğunu söylesem kendini daha iyi hisseder misin?"

tacizci mi? Önceki suçlayıcılara ödeme yaptığını mı? Şirketinin iflasına haftalar kaldığını ve tüm bu insanların işlerini kaybedeceğini?"

Aniden bitkin düşmüş bir halde tekrar sandalyeye yığıldı. "Sen ve ben mi, Franchesca? Bu işte beraberiz. Birbirimize aitiz Diğerini. Ve eğer biri peşinizden gelirse, pişman olacak şekilde yaşayacaklar. Aynı nezaketi sizden de bekliyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Yani sadece teşekkür etmem mi gerekiyor?" Aiden'in ofisinin kapısı hızla açıldı. Ferris Kilbourn elinde

Oscar peşinde.

Ferris masanın arkasındaki Aiden'a odaklanarak, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

"Özür dilerim," dedi Oscar Frankie'ye.

"Neden Goffman'ın şirketi gibi bir pisliğe bulaştın ki?" Ferris, Frankie'nin birkaç dakika önce tabletini bıraktığı gazeteyi yere atarak talepte bulundu. "Beyninle düşünmüyorsun evlat."

Aiden ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi.

Oscar odadan çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

"Bir kız için bu ailenin kurduğu her şeyi bir kenara atmana izin vereceğimi sanıyorsan-"

Frankie boğazını temizledi ve sandalyesinden kalktı.

"Aiden'ın şirketi yönetme şekliyle ilgili bir sorunun varsa, belki de bunu onun üzerine yıkmamalıydın," diye tersledi.

Ferris soğukkanlılıkla, "Kendini aile işlerine karıştırma Franchesca," dedi.

"Onunla nasıl konuştuğuna dikkat edeceksin," diye tersledi Aiden, sesi Frankie'nin titremesine neden olacak kadar soğuktu.

"Evcil hayvan projeleriyle uğraşma lüksüne sahip değilsin, Aiden. Yerine getirmen gereken bir mirasın var. İnsanlar sana güveniyor. Ben de sana güveniyorum."

Aiden, "CEO olarak performansıyla ilgili bir sorunuz varsa, bunu yönetim kuruluna götürün," diye önerdi.

Frankie onun yanında durmak için hareket etti. Frankie, "Ya da oğlunuzun sizin ve işiniz için doğru olanı yapacağına güvenebilirsiniz," diye konuştu. "Bazı kararlarını anlamayabilir ya da özellikle beğenmeyebilirsiniz ama onu bu pozisyona siz getirdiniz. Şimdi aileniz için en iyi olanı yapması konusunda ona güvenme zamanı."

"Ailemiz için en iyisini ben bilirim. Ve sen o değilsin."

Frankie kollarını kavuşturdu. "Oğluna bir imparatorluk bırakan ve 'iyi şanslar' diyen adam söyledi bunu. Oh ve sosyopat üvey kardeşini katkıda bulunan bir yetiştirmeye çalış. Ben Karayipler'de olacağım."

Ferris, "Bu şirkete her şeyimi verdim," diye bağırdı.

"Oğluna imkânsız bir sorumluluktan başka ne verdin?" Frankie bağırarak karşılık verdi. "Ona bir işten daha fazlasını borçlusun. Ve ne var biliyor musun? Senin oğlun olmasaydı bile, dizginleri ona teslim edip sonra da her şeyi bir eli arkasında bağlı yapmasını beklemek ne kadar mantıklı? Kendinden şüphe ettiğin için onu sabote ediyorsun."

Ferris ikisine de ters ters baktı ve masanın üzerindeki gazeteyi kaptı. "Yaptığınız seçimler hakkında uzun uzun düşünseniz iyi edersiniz." Aiden'la konuşuyordu ama katlanmış kâğıdı Frankie'ye doğrulttu.

Mesaj açıldı. Ya aileni seç ya da kız arkadaşını.

Aiden'ın elinin sırtının alt kısmına yerleştiğini hissetti.

Ferris hışımla çıktıktan sonra kuru bir sesle, "Bu çok hoştu," dedi. "Sen iyi misin?"

Aiden ellerini onun omuzlarına koydu ve sıktı. "Hadi," dedi ve onu kapıya doğru itti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hava almak istiyorum.

Ve kahve."

"Hava ve kahve kulağa hoş geliyor." Onun uzun yün paltosunun içine kayışını izledi, özel dikim takım elbisesinin, güçlü çenesinin ve okunamayan gözlerinin görüntüsüne hayran kaldı. "Ya asansörde babanla karşılaşırsak?"

"O zaman ona bir tepsiyle vurabilirsin," diye söz verdi Aiden.

Oscar masasının arkasında oturmuş, çok meşgulumuş gibi davranıyordu. "Oscar, kahve içmeye gidiyoruz. Bir şey getirmemizi ister misin?"

geri dönebilir miyim?" Frankie teklif etti.

Oscar anlamsız şeyler yazdığı boş word belgesinden başını kaldırmadan, "Soya ile duble espresso," diye geveledi. "Lütfen."

Frankie, Oscar'ı kendisinin mi yoksa Ferris'in mi daha çok korkuttuğundan emin değildi.

Sessizce asansöre bindiler ve Frankie, Aiden'ın onu lobiden geçirip Mart ayının ilk gününün soğuk havasına çıkarmasına izin verdi.

Elini tuttu ama yarım blok ötedeki kafeye yürürken sessiz kaldı. Frankie'nin sinirleri çatırdadı. Aralarındaki ilişkinin artık yürümeyeceğini kibarca açıklamak için mi onu oradan uzaklaştırıyordu? İyi bir dönem geçirdiklerini ama ailenin her şeyden önce geldiğini mi?

Sertçe yutkundu. Onu tam olarak suçlayamazdı. Başından beri tam bir felaketti. Barbados'tan bu yana geçen süre içinde kardeşine saldırmış, üvey annesine hakaret etmiş, herkesin önünde çıkan bir kavgayla tüm ailesini utandırmıştı ve şimdi de Aiden'ın, onun yanında pislik gibi davranmaya cüret eden biriyle ödeşmek için şirket kasasını kullanmasının suçlusu oydu.

Belki de önce o yapmalı. *Tüm bu harika seks ve gerçekten harika, zeki, komik, koruyucu bir erkek arkadaş olduğun için teşekkürler Aiden, ama devam etme zamanı...*

Kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, ilk seferinde ona ne istediğini sorduğunu duymadı.

"Franchesca?"

"Ah, pardon. Çay. Zencefil?" Şu anda taklalar atan midelerini sakınleştirecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Onlar için sipariş verdi ve onu köşedeki küçük bir masaya götürdü.

Özenle, ceketini çıkarmasına yardım etti. Eğer ona izin veriyorsa

uzun soluklu bir ayrılığa mı hazırlanıyordu? Bandajı söküp açık havada irin akıtmasına izin vermesini tercih ederdi.

İğrenç.

"Franchesca," diye başladı.

Gözlerini sıkarak kapattı ve fırça darbesine hazırlandı.

Ama hiçbir fırça gelmedi. Hiçbir şey söylemedi. Bakmak için bir gözünü açtı. Adam onu eğlenerek izliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi hazırlıyorum."

"Ne için?"

"Seni tanımak güzeldi' konuşması için."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye güldü. "Benden önce davranıp beni lobiye atmadığına şaşırdım."

Kızardı.

"Bunu düşündün mü?" diye sordu şaşkınlık ve eğlence arasında bir yerde.

"Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Kızdığını sanmıştım. Kapa çeneni. Tamam mı?"

Barista Aiden'in adını söyledi ve hâlâ kıkırdayarak siparişlerini aldı.

Çayı ona uzattı ve sandalyesine geri oturdu. "Teşekkür ederim."

"Ne için? Tanıştığımızdan beri felaketler yaratmaktan başka bir şey yapmadım." "Hayatım boyunca kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptığın için. yap. Babama karşı geldin."

"Peki ya annen?" Frankie fincanından yükselen buhara üfleyerek sordu.

"Annem ikna etti, kandırdı. Ona hiç bağırmadı. Hiç saçmalıklarını yüzüne vurmadı."

"İşte insanlar bu yüzden pislik oluyor. Güven fonları, cam kuleler ya da unvanlarla izole edilmişlerdir ve diğer herkes onların bir canavara dönüştüğünü söylemekten çok korkar."

"Ama bir canavara canavar mı diyeceksiniz?"

"Ne yapacak? Ailemin yanına bir şarküteri açıp onları işsiz mi bırakacak? Kardeşlerimden birini mi kaçıracak? Ben küçük insanlardan biriyim. Beni terslemek için harcayacağı enerjiye bile değmez."

Aiden başını salladı. "Ama sen benim için önemlisin. Bu da seni onun için önemli kılıyor."

"Babanın bana Elliot gibi davranacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kilbournlar acımasızdır," diye hatırlattı Aiden ona. "Sana daha önce de söyledim." "Acımasız olsun ya da olmasın, bana zarar vermek sadece sana zarar verir. Ve şu anki tutumu ne kadar boktan olursa olsun, babanın sana zarar vermek istediğine inanmıyorum."

"Beni sabote ediyor derken ne demek istedin? kendisi mi?" Aiden kahvesini yudumlarken onu inceleyerek sordu.

"Biraz psikoloji. Hiç kimse doğru kararı verdiğinden endişe etmeden imparatorluğunu terk etmez. Artık o imparatorluğun bir parçası olmazsa kim olacağını bilmiyor ve bu gerçek onu vuruyor."

"Yani düğmeye sen mi bastın?" "Ona yardım ettim."

"Ne zaman bu kadar kirli oynamaya başladın?" Aiden onun elini tutup başparmağını avucunun üzerinde gezdirerek sordu.

"Acımasız, yağmacı Kilbourn'larla takılmaya başladığım zaman."

Elli Dördüncü Bölüm

Aiden, kendisini bekleyen arabasına doğru ilerlerken Frankie'den gelen mesajlar için telefonunu kontrol etti. Goffman'ın uygulama geliştirme şirketinin yönetimiyle yeni bir toplantı turu daha tamamlamıştı ve ivmenin heyecanını hissedebiliyordu. Kurumsal yapıda birkaç değişiklik, mevcut korkunç politikaların elden geçirilmesi ve Kilbourn şemsiyesi altında yeniden markalaşma ile şirket için çok parlak bir gelecek görebiliyordu.

Babası eninde sonunda bu anlaşmayla ilgili sözlerini yemek zorunda kalacaktı.

Tam Frankie'nin mesajını açıyordu ki biriyle çarpıştı.

"Özür dilerim," dedi ve kadına destek olmak için uzandı.

"Ah, Aiden!" Chip ve Pru'nun düğünündeki şirret nedime Margeaux, gözleri yaşlarla dolu bir halde ona bakıyordu.

Kalabalık bir kaldırımda çarpışacağı onca insan varken, muhtemelen onu dava edecek ya da yatağa atmak için şantaj yapacak biri olmalıydı.

"Yaralandın mı?" diye sordu sert bir ifadeyle, kadına bakarak. Deve rengi yün bir palto giymişti. Sarı saçları omuzlarından aşağı sarkan kalın bukleler halinde kıvrılmıştı. Kayıp kaşı büyük ölçüde yeniden çıkmıştı.

Onu ceketinin yakalarından kavradı ve kendini onun göğsüne attı. "Sadece bir dost yüzüne ihtiyacım var," dedi titrek bir sesle.

Aiden arabasına baktı ve iç geçirdi. Çok yakındı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum! Erkek arkadaşım az önce kavga ettik ve beni burada bıraktı" dedi, sesi bir feryada dönüştü.

Aiden dişlerini sıktı. Korkunç bir insandı ama ihtiyacı olan korkunç bir insandı. "Sizi bırakabilir miyim?" diye sordu.

Başını salladı, sanki kendi kişisel kahramanymış gibi ona baktı. Bundan hoşlanmamıştı. Bu kadında kaygan bir şeyler vardı. Yılan balığı gibi. Onun bu benzetmeden hoşlanacağını sanmıyordu.

Onun için kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bir bakış atarak yanına kaydı. Kadın onu koltuğa sıkıştırdı ve ona yaslandı.

"Sizi nereye bırakabiliriz?" Aiden hızlıca sordu.

"Oh, Beşinci ve Doğu 59. Cadde. Lütfen." Kelimeyi sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. Dudaklarından çıkan ses yabancıydı.

Hâlâ çok yakınına eğilmiş, telefonuyla oynuyordu. Dirseğini kullanarak onu yanından uzaklaştırmak için kendi telefonunu çıkardı ve mesajlarına göz attı. Frankie başka bir sosyal medya atölyesine liderlik ediyordu ve Aiden'la olan bilinen ilişkisi sayesinde, Kilbourn servetinin ozmoz yoluyla yayılacağını uman küçük işletme sahiplerinin kayıtları hızla artmıştı.

Frankie: Sanırım yarı yarıya senin kapıdan girip para çantalarını dağıtmanı bekliyorlar.

Para çantalarımınla uğramalıyım. Kız arkadaşım onun için harcamama izin vermediğinden beri fazlalığım var gibi görünüyor.

Frankie: Komik adam. Gidip insanlara Facebook reklamlarını coğrafi olarak nasıl hedefleyeceklerini öğretmeliyim.

Bu gece görüşürüz, güzelim.

O da bir kalp emojisiyle karşılık verdi. Aiden da ona bir kral gibi baktı. Farkında değildi ama ona aşık oluyordu. Sadece bunu onun dikkatine sunmak için doğru zamanı beklemesi gerekiyordu. Ve muhtemelen bu sonuca haftalar önce vardığını itiraf etmeliydi.

Aşıktı ve hayatında ilk kez ilişki departmanında bir sonraki adımları düşünüyordu.

Margeaux'ya doğru bir bakış gönderdi. Arabanın karşı tarafında uzanmış, parmakları telefonunun klavyesinde gezinirken yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

"Yani, erkek arkadaşınla kavga mı ettin?" Aiden pek de umursamadan sordu. Ama önlerinde on beş blok vardı ve kızın tavrındaki değişiklik onu sinirlendirmişti.

"Hmm?" dedi, ekranından başını kaldırarak. "Oh, evet. Bir dövüş. Ve bana kalırsa bu sonuncusu olacak. Daha iyisini hak ediyorum ve bunu elde ettiğimi göreceğim."

"Mmm," diye mırıldandı Aiden kayıtsızca. Margeaux'yla olan sınırlı deneyimine göre, sefil hayatının geri kalanında her gün kâğıt kesiğine limon suyu dökülmesini hak ediyordu. Ama o kimdi ki yargılayacaktı?

Frankie'ye sahipti ve önemli olan tek şey buydu. Artık bir kız arkadaşı bir diğeriyle, bir mirasçıyı bir diğeriyle takas edemeyecekti. İsteddiği şeye sahipti. Sonunda.

Aiden kısa bir süre Goffman'a pislik olduğu için bir teşekkür kartı gönderme fikrini düşündü.

Geleceğe güvenle bakıyordu. Franchesca önümüzdeki iki ay içinde yüksek lisansını tamamlayacaktı ve sonrasında profesyonel olarak ne yapacağını tartışıyorlardı. Kendi şirketinde bir pozisyon düşünmesini umuyordu. Bunu önerdiğinde yüzüne gülmüştü. Ama adam ikna ediciydi. Onu yıpratabilirdi. Ve onu kullanabilirdi. Onunla doğrudan çalışmak istemese bile, onun enerjisini kullanabilecek bir dizi yeni küçük şirket satın almıştı. Küçük iş alanlarını severdi. Belki de onun yönetmesi için bir şeyler inşa edebilirdi?

Bir hafta kadar sonra konuyu tekrar açacak ve suları test edecekti.

"İşte geldik," diye duyurdu Morris direksiyonun arkasından. Margeaux'nun her ne işi varsa pahalı bir art deco otelindeydi. Morris aceleyle etrafta dolaştı ve arka kapıyı açtı. Aiden dışarı çıktı ve Margeaux'ya elini uzattı.

"Sana iyi şanslar Margeaux," dedi.

"Şansa ihtiyacım yok," dedi sırtarak ve sonra parmak uçlarında yükselerek adamın ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Görüşmek üzere."

Otele doğru yürüdü. Aiden başını salladı.

Morris ürperdi. "Şuradaki şeytani bir şey," diye açıkladı.

"Haksız değilsin," diye kabul etti Aiden.

Bir kez bekar olan her zaman bekardır

Aiden Kilbourn sosyetik biriyle otele gizlice girerken

yakalandı Aiden Kilbourn'un kız arkadaşı ilişkisi yüzünden

yıkıldı

Bölüm Elli Beş

Frankie gelişim merkezinin ön kapısını arkasından kilitledi ve çantasını omuzladı. Hava soğuk ve karanlıktı. Tipik bir iç karartıcı Mart akşamıydı. Ama birkaç saat sonra Aiden'ı ve yemek yemeyi dört gözle bekliyordu. Eve yürürken bu düşüncenin onu sıcak tutmasına izin verecekti.

Telefonu cebinde titriyordu ama o daha çıkaramadan, karanlık bir figür bir vitrin aşağısındaki duvarı iterek uzaklaştı.

"Bu benim eski dostum Franchesca değil mi?" dedi Elliot Kilbourn sinsi bir sesle ve onunla aynı hizaya geldi.

"Schnoz nasıl, Elliot?" diye sordu rahatça. Elliot'ın onu beklemesinin tek bir nedeni vardı. Bela.

"Sayende artık horluyorum."

"Bunu insanları kaçırmaman gerektiğini hatırlatan bir hatıra olarak düşün." "Kirli sırları olan tek Kilbourn'un ben olmadığımı biliyor muydun?"

diye sordu. Neşeli ses tonu onu germiştir.

Frankie adımlarının ortasında durdu. "Bak. Şu işi bitirelim, tamam mı? Uzun bir gün geçirdim. Sadece kurnazlığı bırak ve dökül."

"Başsağlığı dilemeye geldim," dedi, sanki her kelimededen zevk alıyormuş gibi şeytanca sırıtarak. "Haberler şu anda patlak veriyor."

Telefonunu ona uzattı ve Frankie ekrana umursamaz bir bakış attı.

Bir kez bekar olan her zaman bekardır. Aiden Kilbourn sosyetik biriyle otel kaçamağı için kız arkadaşını terk etti.

Resimler. Tanrım. Resimler. Aiden, kollarında Margeaux Sikik Kış Surat'la bir şehir kaldırımında. Başlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi, yüzleri ciddiye. Samimi görünüyordu. Aiden limuzininde, Margeaux ona sarılmıştı. Adam telefonuna bakarken Margeaux selfie için somurtuyordu. Sonra Aiden ve Margeaux bir otelin önünde arabadan iniyor ve Margeaux ona doğru eğilerek ağzına bir öpücük konduruyordu.

Frankie birini öldürecekti. Sadece kiminle başlayacağından emin değildi.

Sözünü sakınmadan telefonu Elliot'a geri uzattı.

"O düşündüğün gibi biri değil," dedi Elliot. "Bencil ve acımasız biri ve sadece kendini düşünüyor."

Frankie uzaklaşmaya başladı. İç dünyası öfke, acı ve kafa karışıklığıyla çalkalanıyordu.

"Bir de SnapChat videosu var. Ama muhtemelen bunu görmene gerek yok," dedi ve ona ayak uydurmak için hızını artırdı. "Ve bir şey daha var."

Frankie dudaklarını büzdü. Kusacaktı. Ya da çığlık atacaktı. Ya da her ikisini de.

"Chip'in yıllar önce arkadaşını terk etmesinin sebebi Aiden'dı."

"Az önce ne dedin sen?" Frankie gıcırdayarak durdu.

"O ve Chip ailemin evinde konuşuyorlardı. Benim buralarda olduğumu bilmiyorlardı. Hiç bilmediler."

Frankie, Elliot'ın gözlerindeki acıyı gördü.

"Chip yakında evlenme teklif etmeyi düşündüğünü söyledi. Ama Aiden bundan hoşlanmadı. Chip'e Pruitt'in iyi bir eş olmadığını düşündüğünü söyledi. İhtiyacı olan türden bir ortak olamayacağını söyledi. Chip onun ne yaptığını anlamadı ama ben anladım."

"Ne yapıyordu?" Telefonu tekrar titredi ve bakmadan Aiden olduğunu anladı.

"Bir kukla ustası gibi ipleri çekiyordu. Kilbournlar bunu doğuştan öğrenir. İnsanlara istediklerini nasıl yaptıracaklarını. Chip'i de aynı sonuca 'yönlendirdi', ona Pruitt'in çok olgunlaşmamış, çok muhtaç olduğunu söyledi. Onun için doğru ortak olamazdı."

"Bunu neden yapsın ki?" Frankie sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi. Aiden neden Chip'in mutluluğunu mahvetsin ki? Neden Pruitt için yıllarca sürecektir bir sefalet ve acıyı harekete geçirsin?

"Kim bilir?" Elliot omuz silkti. "Belki de onu kendisi için istiyordu? Belki de arkadaşını mutlu görmeye dayanamıyordu? Mesele şu ki, o senin düşündüğün adam değil."

"Evine git, Elliot," dedi Frankie sessizce. Az önce üzerine bir ton tuğla düşmüştü. Ve daha da kötüsü, onların geldiğini görmemişti. Bunu daha iyi bilmeliydi.

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm," diye teklif etti, onu oyarak ve kanlar içinde bırakarak elde ettiği zaferden dolayı hâlâ gülümsüyordu.

"Hayır. Değilsin."

Kadın uzaklaştı ve bu sefer adam onu durdurmadı. Mutlu bir ısıklık olarak oradan ayrıldı.

Frankie'nin telefonu tekrar titredi. Çıkardı. Aiden.

Şimdiye kadar dört kez aramıştı. Pru da aradı. Ama konuşmaya hazır değildi. Bir yere gitmesi gerekiyordu. Ve ev artık bir seçenek değildi.

Onu orada bulacaktı.

Arkasını döndü ve kendini karanlık ofise geri bıraktı. Kapıyı arkasından sıkıca kilitleyen Frankie dizüstü bilgisayarını üst kattaki konferans odasına çıkardı ve karanlıkta oturdu.

Aklına gelen ilk dedikodu blogunu açtı ve kendini makaleyi okumaya, resimlere bakmaya zorladı. "Oh, kahretsin. Gerçekten de bir video var," diye mırıldandı kendi kendine. Frankie en kötü koşullarda bile kendini korkak biri olarak görmüyordu ama yine de oynat tuşuna basması neredeyse beş dakikasını aldı.

Margeaux -o pis herif- bir limuzinin deri koltuğunda yatıyordu. Başı bir adamın kucağındaydı. Adam gri bir takım giyiyordu, tıpkı resimlerdeki Aiden'inki gibi. Kadın adamın kravatıyla oynuyor, kalçasını okşuyordu. "Öğleden sonra keyfi için Manchester'a gidiyorum," diye mırıldandı. Frankie onun dizüstü bilgisayarını kırmak, ikiye bölmek, ateşe vermek istedi. Margeaux ve Aiden'ın görüntüsünü aklından çıkarmak için her şeyi yapabilirdi. Videodaki bir el Margeaux'nun çenesini okşamak için aşağı indi.

Frankie kaşlarını çattı ve duraklat tuşuna bastı. Videoyu geri aldı ve tekrar izledi. El yanıştı. Saat de öyle. Aiden, kırk yıl önce satın aldıklarında ailesinin evinden daha pahalı olan Patek Philippe marka bir saat takıyordu. Şirkete katıldığında babasının verdiği duygusal ve gösterişli bir hediye idi. Videodaki adam Cartier takıyordu.

Orospu çocuğu.

Fotoğraflara geri döndü. İlki kaldırımdaydı. Sanki Margeaux'nun yüzünü vurgulamak için çekilmişti.

Aiden. Yüzü başka bir yöne çevrilmişti. Bu kesinlikle oydu ama fotoğrafta bir şey vardı. Bir turistin bulanık çekimi ya da bir paparazzinin aceleyle çektiği bir kare değildi. Net, berrak ve profesyonel görünüyordu. Sahnelenmiş miydi?

Frankie şakaklarını ovuşturdu. Önündeki masanın üzerinde duran telefonu tekrar titredi. Arayan Gio'ydu.

"Ne?" diye cevap verdi.

"Dostum, neler olduğunu bilmiyorum ama Aide seni aramak için Brooklyn'i tuğla tuğla parçalamaya beş saniye kaldı."

"Haberleri gördün mü?" diye sordu.

"Evet, gördüm," dedi Gio, sesi öfkeli olmaktan çok sinirli çıkıyordu.

"Knicks maçında ön sırada oturmak sadakatini satın almak için yeterli mi?"

Frankie sordu.

"Tanrım, Frankie. Videodaki adamın manikürü vardı. O Aiden değil. Adam kendini kaybediyor, kardeşim. Bunun için benden nefret edeceğini biliyorum ama sanırım biri ona tuzak kurdu."

Zaten o da aynı sonuca varmıştı ama bu diğer resimleri açıklamıyordu. Kucaklaşma, öpücük. Bir de dünyadaki en iyi arkadaşının mutluluğunu mahvetmekle ilgili başka bir şey vardı.

"Henüz onunla konuşmaya hazır değilim," dedi

Frankie. "En azından ona iyi olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Tamam. Her neyse. Bak, gitmem gerek." "Sen iyi misin?" Gio sordu.

İlk kez gözlerinin yaşardığını hissetti. "Pek sayılmaz," dedi sesi kırılarak.

Gio yemin etti. "Dinle. Arkanı kolladığımı biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun."

"Evet, biliyorum," dedi ve bu sözün içinde bir parça rahatlık buldu. *Önce aile.*

Telefonu kapattı ve ona gerçeği söyleyecek tek kişiyi aradı.

Bölüm Elli Altı

Aiden çatı katının kapısını tekmeleyerek açtı ve içeri girdi. Resepsiyon Bayan Baranski'nin kendisini beklediğini söylemek için aramıştı. Onu deri koltukta otururken gördü, yerde bir çanta, önünde iki bardak viski vardı. İçinden hızlı ve şiddetli bir rahatlama geçti.

"Franchesca," diye fısıldadı adını.

Ona döndü ama gözlerinin içine bakmadı ve Aiden'ın midesi bulandı. Ona doğru uzandı ama kadının yaydığı ürperti onu durdurdu.

"Bana inanmadığını söyle," dedi sessizce. Onu tanımasına, ona güvenmesine ihtiyacı vardı. Onun böyle bir şey yapabileceğini düşün-

"Bazı resimler gerçek," dedi kesin bir ifadeyle.

Başını salladı. "Evet. Bu haftaki toplantımdan sonra ona rastladım. Bana çarptı ve ağlıyormuş gibi davrandı. Erkek arkadaşıyla bir tür kavga ettiğini söyledi."

Frankie, "Onu sen götürdün," diye söze girdi.

"Evet. *Sadece* bir gezinti." Adam tekrar ona uzandı ama kadın öne doğru eğildi ve bir bardak alıp adama uzattı.

Parmaklarını kristalin soğuğuna kapadı ve onun teni olmasını diledi. Eğer ona dokunabilirse, her şey yoluna girecekti. Dokunurken birbirlerine yalan söyleyemezlerdi.

"Sana inanıyorum," dedi basitçe ve Aiden'ın karnındaki top çözüldü. Viskiyi halının üzerine bırakarak önünde diz çöktü ve ellerini kadının kalçalarının dışında gezdirdi.

"Çok üzgünüm. Margeaux'nun neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Dikkat ya da-

Frankie, "İntikam," diye ekledi. "Elliot'la ilişkisi olduğunu biliyor muydun?"

Aiden'ın omurgası sertleşti. Alkol pantolonunun dizlerine kadar işlemişti. Elliot. Sorun Margeaux ve sahte skandal değildi. Elliot ve ona söyledikleriydi.

"Bilmiyordum," diye başladı, kaderini onun belirlemesini bekliyordu.

"Artık bunu yapmayacağım, Aiden." Sesi çok sakın, çok düzdü.

"Franchesca, gidemezsin." Gidemezdi. Gitmesi fiziksel olarak imkânsızdı. Onun kalbine sahipti. Eğer giderse, onunla birlikte giderdi.

Başını salladı ve bakışlarını onunkilerle buluşturduğunda gözlerindeki öfkeyi gördü. "Bana 'yapamazsın' deme. Lanet olası bir sirkte olmaktan bıktım."

Kadın ayağa kalktı ve adam kadının kalçalarını kavradı, alnı kadının karnına indi. "Franchesca."

Onu ayağa kaldırdı. "Bana bak, Aiden," diye emretti.

Kendisine söyleneni yaptı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir an için gözlerini kapattı. Ve onları açtığı anda, onu kaybettiğini anladı.

"Margeaux ile bir ilişkin olmadığını bildiğimi anlamamı istiyorum. Bunu bana yapmayacağını biliyorum."

"O zaman neden..." diye devam etti. Nedenini biliyordu. Sadece duymayı hak ettiği sözleri söylemesini istiyordu.

"Söylediğini duymak istiyorum." Kadının sözleri adamın kendi düşüncelerini yansıtıyordu. "Bana söylemeni istiyorum."

Aiden çenesini sıktı. Kendini güçsüz hissediyordu. Yıllarca yaptığı manipülasyonların, her ne pahasına olursa olsun başarı peşinde koşmanın karşılığı bu muydu? Her şeye sahip olabilirdi ve şimdi daha önce sahip olduğu her şeyle baş başa kalacaktı. İronik bir şekilde, Franchesca olmadan hiçbir şeye sahip olamayacaktı.

"Onun için doğru kişi olmadığından korkuyordum. Çok genç ve olgunlaşmamış görünüyordu. O benim ilk gerçek arkadaşımdaydı ve ona göz kulak oluyordum. O zamanlar onun için doğru eş olduğunu düşünmüyordum."

Frankie onun sözleri karşısında irkildi ve onun acısını kendi yarasıymış gibi hissetti.

"Devam et," dedi düz bir sesle.

"Yeni mezun olmuştu ve nişanlanmaktan bahsediyordu. Bunun bir hata olduğunu düşündüm. Ona karşı hislerinin bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim. Pruitt'le sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Ona iyilik yaptığımı sanıyordum."

"Ne kadar harap olduğunu biliyor musun?" Frankie, sesi alçak ve gergin bir şekilde sordu.

"Siz düğünde bahsedinceye kadar hiçbir fikrim yoktu. Tekrar bir araya geldiklerinde, birbirlerine çok daha uygun görünüyorlardı. Kız daha kararlı, daha olgundu. Ona iyi geliyordu. Ayrı geçirdikleri zamanın haklı olduğunu düşünmüştüm."

"Yemek yemedi, Aiden. Yataktan çıkamıyordu. Hastaneye yatırılması gerekiyordu ama bunun yerine ailesi ona anti-anksiyete ilaçları verdi ve tam zamanlı bir hemşire tuttu. *Aradığı kişiyle* tanıştığını sanıyordu. Geleceğinin daha yeni başladığını düşünüyordu, ama sen onu elinden aldın çünkü yeterince iyi değildi."

Sesi keskin bir şekilde yükseldi.

"Franchesca, tatlım. Çok özür dilerim. Asla zarar vermek istemedim. Bir arkadaşımı kolluyordum ve Pruitt'in ona karşı ne kadar derin hisler beslediğini bilseydim asla bir şey söylemezdim."

"Eğer o yeterince iyi değilse, ben neyim Aiden? Eğer Pruitt 'Blueblood' Stockton yeterince iyi değilse, neden benimle bu kadar zaman harcadın?"

Onun kollarını kavradı. "Sen benim her şeyimsin Franchesca. Eksik olduğunu bilmediğim her şey. Artık onsuz yaşayamayacağım her şey. Seni seviyorum."

Onları gördü, gözlerinde parlıyordu. Şok ve dehşet. "Az önce ne dedin sen?" Ses tonunda artık hiçbir düzlük ve donukluk yoktu.

"Seni sevdiğimi söyledim."

"Beni o kelimeyle manipüle edemezsin! Sevdiğim insanları incittiğin için başın belaya girdiğinde onu çıkarıp yere atamazsın. Sevgiyi istediğini elde etmek için bir araç olarak kullanamazsın."

Panik boğazına doğru tırmanıyordu. "Gerçek bu Franchesca. Lanet olsun. Bu işte iyi değilim. Annem dışında hiç kimseye bunu söylemedim-"

"Konuşmayı kes, Aiden! Tanrım. Ben sıradan bir insanım. Sıradan insanların peşinde fotoğrafçılar ya da ilişkilerini mahvetmeye çalışan zengin pislikler olmaz. Sıradan insanlar aşkı bir silah olarak kullanmaz."

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Söyle, ben de yapayım," dedi Aiden.

"Beni bırakmanı istiyorum," diye bağırdı Franchesca. "Hayır!" Onun için her şeyi yapardı. Ama bunu değil.

"Bizi bir arada tutmaya sen karar veremezsin. Arkadaşlarımı incittin. Beni incittin. Ve bana kendin söylemedin. Ofisimin dışında saldırmak için bekleyen ürkütücü kardeşinden duymak zorunda kaldım. Nereye gitsem, bana yeterince iyi olmadığını söyleyen bir Kilbourn var."

"Elliot benim sorunum. Onu ben hallederim."

"Bunu o pişirdi. O ve Margeaux. Büyük çek hesabın üzerine bahse girerim. Pru ve ben onları öğle yemeği için dışarı çıktığımızda gördük. Çıktıklarını sanıyordum ama plan yapıyorlarmış."

"Elliot onu şirketten satın almamı istiyor. Eğer anlaşmayı yapmazsam sana Pru ve Chip'ten bahsedeceğini söyledi."

"Peki neden yapmadın?" Frankie sordu.

"Blöf yaptığımı düşündüm."

"Yanlış cevap, Kilbourn!" "Gerçek bu!" Aiden kükredi.

"Bunun gerçek olduğunu *biliyorum*! Sorun da bu! Bununla başa çıkamam, Aiden. Hayatımı senin soyadın yüzünden alt edilerek, yalan söylenerek, sürekli tehdit edilerek ya da kullanılarak geçirmek istemiyorum. Ben bir *ortaklık* istiyorum. Aramızdaki şey bu değil."

Spor çantasına doğru bir hamle yaptı ve adam kolundan tutarak onu durdurdu.

"Onu alabiliriz. Sana yemin ederim, Franchesca."

"Bana istediğim her şeyi vereceğini söylemiştin," dedi ona suçlayıcı bir ifadeyle bakarak.

"Her şey ve her şey."

"Ama bana karşı dürüst bile olamadın. Söyle bana, Elliot sana bildiklerini anlattığında, itiraf etmek hiç aklına geldi mi? Bana söylemek? Üstüne alınıp en iyisini ummak?"

Bunu düşünmüş müydü? Yoksa sadece halletmeye mi karar vermişti? "Senin için her şey bir güç oyunu," dedi sessizce. "Ve ben bittim oynanıyor."

Kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı ama o daha da sıkı tuttu. "Canımı yakıyorsun."

"Beni incitiyorsun Franchesca. Bunun hakkında konuşalım. Bunu düzeltmeme izin ver!" Eğer o kapıdan çıkıp giderse, bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Akıntıyı durdurmak gibi bir şeydi ama en azından denemezse lanetlenirdi.

"Seni sevdiğimi söylerken yalan söylemiyorum. Annemin evinde bunu gerçekten hissettim ve ne olduğunu anladım. Seyirciler arasında sana baktım ve tek gördüğüm sendin. Hayatımın sonuna kadar her gün görmek istediğim tek şey sensin. Lütfen bunun bizi kırmasına izin verme Franchesca."

"Beni sevdiğini kaç haftadır biliyordun ve bana söylemeyi düşünmedin mi? Kolundaki bir as gibi mi? Hapisten bedava çıkış kartın mı? Bunun ne kadar boktan olduğunu görüyor musun? Bunu hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Daha önce hiç aşık olmadım Franchesca. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğim için kusura bakma. Benimle çıkmanı sağlamak bile bir savaş gerektirdi. Sana o sözleri söyleyip karşılığında sessizlikten başka bir şey duymamanın nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Hazır değilim."

"Sessizlik olacağını kim söyledi, seni aptal?" Öfke ve gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Bu duyguları hisseden tek kişinin sen olduğunu kim söyledi?"

Onun kollarını kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de seni sevdiğimi söylüyorum. Seni göt!"

Sevdin mi? Nasıl böyle geçmiş zaman olabilir?

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen Aiden Kilbourn'sun, daimi bekar ve çapkın. İşinle evlisin. Ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Doğru anı yakalamak için biriktirmiyordum. Sadece kendi kalbimi kırmadan sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Franchesca, bu işi başarabiliriz. Birbirimizi seviyoruz." "Bu yeterli değil."

"Öyle olmalı."

Başını salladı ve adamın elinden kurtuldu ve adam öne çıkınca ellerini kaldırdı. "Bana bak. Beni anla. Burada olmak istemiyorum ve benimle gelmeni istemiyorum."

"Neden bunu konuşarak halledemiyoruz? Neden bunu düzeltmeme izin vermiyorsun?" "Çünkü bir ekip işleri birlikte çözer, Aiden. Ve biz bir takım değiliz. ve biz birlikte değiliz."

Sanki kadın fiziksel bir darbe indirmiş gibi bir adım geri çekildi. Bu son olamazdı. Ama kadın çantasını topluyor ve kapıya doğru ilerliyordu. Durakladı, eli kapı kolundaydı.

"Benimle konuşma. Beni görmeye gelme. Beni arama."

Tanrım, ciddiye. Onu hiç bu kadar ciddi, bu kadar incinmiş görmemişti. Ve o da bunu yapmıştı.

"Ve bir şey daha. Elliot seni mahvetmeye çalışıyor, Aiden. Dikkatli ol."

Sessiz bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapatarak gitti. Ve onun dünyasındaki tüm ışık söndü.

Bölüm Elli Yedi

Dairesine döndüğünde, paylaştıkları yatakta, sonunda gözyaşlarının akmasına izin verdi. Sıcak ve tuzlu gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru yol aldı ve altındaki yastığı ıslattı. Onun yastığını. Böyle biteceğini biliyordu, değil mi? Önlemler almıştı ama sonuçta hiçbir şey kalbini Aiden'dan koruyamazdı.

Giderken ona öyle kırgın bakmıştı ki. Onun acısının içinde yankılandığını hissetti. İkisi de suçluydu. Kadın ona aşık olduğu için, adam da onu hayal kırıklığına uğrattığı için. O her zaman kazanmanın bir yolunu arayacaktı. Bu onun kanında vardı.

Frankie yastığı göğsüne bastırarak yuvarlandı ve uyuyana kadar ağladı.

Donuk, gri kış sabahı onu yataktan çıkarmak için pek bir şey yapmamıştı. Pru'yu Chip yüzünden umutsuzluğun derinliklerinde görmüş ve bir erkeğin onu böyle mahvetmesine asla izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişti. Ve burada içi sızlıyordu, döktüğü onca gözyaşı yüzünden gözleri şişmişti.

Bugün yapamazdı. Aiden ve Margeaux'nun haberleri şehirdeki her blog ve haber sitesinde kendini beğenmiş bir şekilde yer alırken dünyaya açılmazdı. Yalnızlığının gerçekliğiyle değil.

Brenda'ya mesaj attı ve kendini iyi hissetmediğini ve bugün gelemeyeceğini söyleyerek özürlerini ilettiler.

Harika. Gelir kaybı tehdidi bile onu yatağından kaldıramıyordu. Resmen çökmüş bir kadındı. Yemek bile istemiyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

Sanki evren bu düşüncesini duymuş gibi, kapısı gürültüyle çalındı. Frankie'nin kalbi, acısını dindirmek için sihirli bir şekilde doğru kelimeleri bulan kişinin Aiden olabileceği düşüncesiyle hızla çarptı. Başının üzerine bir yastık çekti ve dünya yokmuş gibi davrandı.

Ne yazık ki, dünyanın elinde dairesinin anahtarı vardı. İki büyük beden yatağına çarparak onu yorganın altına itti.

"Git başımdan."

Aiden'in şampuanı gibi kokan yastığı -Ah Tanrım, onun bin milyon dolarlık şampuanı hâlâ duştaydı- yüzünden çekilip alındı.

Ağabeyi Marco ona gülümsedi. "İşte orada," dedi neşeyle.

"Defol. Dışarı."

"Ya biz ya annem, o da cenin pozisyonunda kıvrılmış, asla kucağına alamayacağı o güzel Kilbourn bebekleri için ağlıyor," diye duyurdu Gio yatağının ayak ucundan.

Frankie kardeşlerinin ondan beklediği son şeyi yaptı. Gözyaşlarına boğuldu. Yetişkin olduğu onca yıl boyunca onların yanında bir kez bile ağlamamıştı. Soyтары kuzenlerinden biri Şükran Günü'nde futbol oynarken kolunu kırduğında bile.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı

Marco. "Ne yapacağız?" Gio talep etti.

"Sizi hâlâ duyabiliyorum aptallar," diye hıçkırdı Frankie, Marco'nun elinden yastığı alıp başının üzerinde tutarken.

"Kendini boğmaya mı çalışıyor?"

"Rach'i arayacağım. O ne yapacağını bilir."

"Kimseyi aramıyorsun! Ben iyiyim!" Frankie feryat etti. Eğer kendini küçük düşürecekse, bunu yapmaya kararlıydı. En azından kardeşlerine bir daha açık bir davet olmadan evine asla girmemeleri gerektiğini öğretecekti.

Hiçbir şeyi bölmüyorlar. Yeni hayat planı: Kötü bir şekilde yaşlanacak ve bir gün onu uykusunda yiyecek olan bir grup kediyi kurtaracaktı.

Frankie oturma odasındaki telefonda konuşan Marco'nun sesini kâğıt inceliğindeki duvarlardan duydu. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim," diyordu.

"Ne yapabiliriz Frankie?" Gio soruyordu. "Gidip onun ağzını burnunu kırmamızı mı istiyorsun?"

Dik oturdu. "Hayır, onun ağzını burnunu kırmanı istemiyorum!"

Kaşlarını çattı. "Onun ağzını burnunu kırmamızı mı istiyorsun?"

"Belki." Başını iki yana salladı. "Hayır, kimsenin kimseyi dövmesini istemiyorum. Bu doğru değildi. Ona tuzak kuruldu ama biz hâlâ ayırıyoruz. Tamam mı?"

"Kafam karıştı."

Tekrar yatağa uzandı ve yastığı yüzüne tuttu.

Marco odaya geri geldi. "Rach bana çok özel bir liste verdi. Ben gidip eşyaları alacağım. Sen burada kal. Ve pencereden dışarı bakmasına izin verme."

"Neden?" Frankie tekrar doğrulup sordu.

"Kahretsin. Yastığın altından beni duyamayacağını sanıyordum."

"Penceremin dışında ne var?" Frankie şiltenin üzerinden atladı ve Gio ona doğru bir hamle yaptı ama Frankie onu atlattı. Yüzünü kirli cama bastırdı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Lanet olası paparazziler," diye iç geçirdi Gio.

"Neden binamın önünde kameramanlar var?"

"Sanırım bugün haberleri görmediniz."

"Ne olmuş olabilir ki?"

"Aiden o Mar-goat hatununa ve haberi yayınlayan tüm blog ve haber sitelerine karşı dava açtı. Birçoğu çoktan tekzip yayınladı."

"Bu nasıl benim hayatım?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Ben ara sokaktan çıkıyorum. Birazdan dönerim," dedi Marco ve omuz silkerek ceketini giydi.

Frankie panjurlarını çekerek daireyi kalbinde hissettiği kasvetli karanlığa gömdü. Gio'nun en azından yataktan kalkıp saçını taraması için onu ikna etmesine izin verdi ama çöp sepetinde Aiden'ın tarağını ve bir çift boxer külotunu görünce insan gibi davranma arzusunu kaybetti.

Marco dönene kadar kanepeye çöküp tekrarları izlediler. "Tamam, kapağında erkeğini elinde tutmakla ilgili hiçbir şey yazmayan parlak dergilerimiz var," dedi çantayı sehpanın üzerine boşaltarak. "Orada olan şey tekrar olursa diye birkaç mendil. Altı farklı çeşit çikolata. İki pint dondurma çünkü bundan daha fazlasını yersen kendinden nefret edersin."

Sabah. Ve bir litre tavuklu erişte."

"Diğer çantada ne var?" Frankie burnunu çekerek sordu.

"İzleyebileceğimiz bir sürü Bluray aldım. Taco kamyonu iki blok ötedeydi, ben de onlardan aldım."

"Teşekkürler Marco," dedi. "Teşekkürler, Gio."

Gio onun yeni taranmış saçlarını karıştırdı ve onu tersledi. "Aile."

Aiden aramamıştı. Sonunda cesaretini toplayıp telefonunu tekrar açtığında, ondan gelen on beş cevapsız arama vardı ama bu, çatı katındaki hesaplaşmadan önceydi. O zamandan beri onu aramamıştı. Ama mesaj atmıştı.

Aramak yok dediğini biliyorum. Ama açıkça mesajlaşmak yok demedin. Ve sen aksini söyleyene kadar, mesaj atmaya devam edeceğim. Seni özledim. Özür dilerim.

Aiden: Senden önce sahip olduğum her şeye tam olarak sahibim, ama şimdi hiçbir şey gibi hissettirmiyor.

Keşke senin kanepende olsaydık. Sen bana sarılırdın. Ben saçlarınla oynardım. Masada soğuyan yemek artıkları. Seni özlüyorum.

Bugün bir sürü insana dava açıyorum. Bilmen gerektiğini düşündüm. Kimse sana zarar vermekten kurtulamaz, Franchesca. Benim bile. Sensiz sefalet içindeyim.

Ertesi sabah hediyeler başladı. Doğrudan temas yok. Sadece kuryeyle gönderilen el yazısı kartlarla küçük hediyeler. Salı günü bir yığın aşk romanı ve Christian'ın kuaförüne yüklü bir hediye kartı gönderdi. Çarşamba günü, nihayet işe döndüğünde, ona, Brenda'ya ve Raul'a gurme sıcak çikolata gönderdi. Frankie onun işte olduğunu nereden bildiğini bilmek istemiyordu. Onu hâlâ izliyorsa, hâlâ umudu vardı. Onun sahip olmadığı bir şey.

Perşembe günü Frankie apartman kapısının önünde bir deste tüylü diz üstü çorap buldu. Botlarının altına giymeyi sevdiği türden.

Cuma günü ipeksi yumuşaklıkta bir pijama takımı geldi. Seksi iç çamaşırları değil ama uzun bir haftanın ardından giyip hafta sonu boyunca içinde yaşayacağı türden. Onları hemen giydi ve kanepeye kıvrılıp

Aiden'ın kokusunu kaybetmesin diye çamaşır sepetinden çıkardığı Yale sweatshirt'ü.

Hafta boyunca (nadiren) insan içine çıktığında "yorum yok", iş yerinde ve annesinin yemek masasında ise hevesli olmayan "cezalıyım" cümleleriyle geçti. Sanki kışı içine çekmiş ve bir daha asla ısınamayacakmış gibi içi üşüyordu.

Ve her gece, televizyonu hiç açmadan kanepede uyuyakalıyor, büyük, güzel yataktan ve anılarından kaçıyor.

Elli Sekizinci Bölüm

Aiden ofisinin penceresinden dışarı bakıyor, masanın üzerinde dikkatini bekleyen bir yığın şeyi görmezden geliyordu. Verecek hiçbir şeyi yoktu. Sadece ortaya çıkmak bile onu tüketiyordu. Kendini kapatmış, içine kapanmıştı ve bu da işini etkiliyordu. Oscar onun etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordu. Toplantılar sihirli bir şekilde ileri bir tarihe erteleniyordu. Annesi dün akşamki yemeğin tamamını ona sempatik bir şekilde gülümseyerek geçirdi.

Ve Aiden umursamak için kendini toparlayamadı. Masa telefonu bipledi.

"Evet?"

Oscar, "Brooklyn'den iki iri yarı beyefendi sizi görmek istiyor," diye anons etti.

"İçeri geliyoruz, Aide." Aiden kapıdan Gio'nun sesini duydu.

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Baranski kardeşler onu dövmeye hazır.

"Onları içeri gönderin," diye iç geçirdi.

Bir saniye sonra kapısı açıldı ve Gio ile Marco içeri girdiler. Muhtemelen Oscar hemen güvenliği aramasın diye sakın davranıyorlardı.

Marco ziyaretçi koltuklarından birine yığılırken, Gio ofiste geziniyordu. Aiden onun manzarayı mı seyrettiğini yoksa güvenlik kameralarını mı aradığını anlayamadı.

İçlerinden birinin önce konuşmasını, tehditler savurmasını ya da suçlamalarda bulunmasını, Baranski kardeşlerin küçük kız kardeşleri için dizkapaklarını ya da hangi vücut parçasını kıracaksa onu kurban etmelerini talep etmesini bekledi.

"Abi, ne oluyor?" Marco sessizliği bozarak sordu. "Böyle kızların yanında kendine dikkat etmelisin."

"Ne gibi kızlar?" Aiden sakince sordu.

"Şu Margeaux denen hatun," diye tamamladı Gio, masasının köşesine yaslanarak.

"Kötülük saçıyor, dostum. Seni bu şekilde tuzağa düşürmesine izin vermene şaşırdım," diye iç geçirdi Marco.

"Bana tuzak mı kurdun? Hiçbir şey olmadığına inanıyor musun?"

Gio homurdandı. "Frankie'nin pirzolası, ve senin İskeletor için arabalı restorana gideceğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Yani buraya beni dövmeye gelmedin, öyle mi?" Aiden açıklığa kavuşturdu.

Kardeşler başlarını geriye atıp güldüler ama ona kesin bir evet ya da hayır cevabı vermediler.

Aiden'in telefonu çaldı ve ekrana baktı.

Oscar: Güvenliği çağırayım mı?

Annem için ağladığımı duymadığın sürece hayır.

Dikkatini kardeşlere geri verdi. "O zaman neden buradasınız?"

"Frankie mahvoldu," diye duyurdu Gio.

Marco, "Senin de pek iyi durumda olmadığını düşündük," diye araya girdi.

"Öyle de denebilir," dedi Aiden, masasının üzerindeki dağınıklığa bakarak. "Onu geri getirmem gerekiyor."

Marco içini çekti ve bir elini gür saçlarının arasından geçirdi.

"Bilmiyorum dostum."

Aiden bir elini alnına götürdü. "Beni affetmesini
s a ğ l a y a c a k bir tavsiye ya da sihirli bir anahtar yok mu?"

"Sana hiç ikinci kuzenimiz Mattie'den bahsetti mi?" Gio sordu. Aiden başını salladı.

"Evet, çünkü onun adını ağzına almıyor. Dokuz yaşındayken saçına sakız bulaştırmış, annem de kesip atmak zorunda kalmış. Geçen yılki düğününe kadar Mattie'yle bir daha konuşmadı."

"Affetmeyi pek sevmez," dedi Marco. "Hem de hiç."

"Bitmiş olamaz," dedi Aiden, telefonunu masanın üzerinde dolaştırırken. Bir kez olsun mesajlarına ya da hediyelerine cevap vermemişti. Çaresizlik göğsünü ağrıtıyordu.

"Ah, kahretsin," diye iç geçirdi Gio, başının arkasını kaşıyarak. "Bak. Ona mesaj atmaya ve bir şeyler göndermeye devam edemezsin, tamam mı? Yapacağın her şey psikolojik savaş gibi görünecek."

"Öylece pes etmemi mi istiyorsun?" Aiden sordu.

"Hayır, dostum," dedi Marco. "Sadece pes ediyormuş gibi *görün*."

"Bakın çocuklar. İyi uyuyamıyorum. Ne olduğunu anlamıyorum söylemeye çalışıyorsun," dedi Aiden.

"Bizim Frankie akıllı bir kızdır. İnatçı ama akıllı," diye başladı Gio.

Marco sandalyesinde kaydı. "Çok büyük bir hata yaptın. Ama o da öyle."

Aiden, "O hiçbir şey yapmadı," diye karşı çıktı.

"Tüm ilişkiniz boyunca bir ayağını kapıdan dışarı attı çünkü sonunun kötü olacağını düşündü. Korkuyordu ve eğer bunu ona bir daha söylersen, seni mahvederim ve bu konuda yalan söylerim," dedi Gio, parmağıyla onu işaret ederek.

"Sadece bir bahane arıyordu," dedi Aiden yarı yarıya kendi kendine. "Evet, ama şu anki sefalet seviyesini göz önüne alırsak, eğer ona biraz

uzay, o da burada masum tarafın kendisi olmadığını anlayacaktır."

"Ne kadar yer var?" Aiden sordu. Bunu onun için hecelelemelerine ihtiyacı vardı. Çabalarından vazgeçme -kontrolü bırakma- fikri dehşet vericiydi ama göğsünde küçük bir umut kıvılcımı yandı.

"Tüm alan," dedi Marco.

"Mesajlaşmak yok, hediye yok, hiçbir şey yok," diye ekledi Gio.

Aiden bir dakikalığına gözlerini kapadı ve pes edip en iyisini umma fikrini kafasında oturtmaya çalıştı. İşleri şansa bırakmak DNA'sındaki her şeye aykırıydı.

"Öğrenci kredilerini ödemeyi düşünüyordum," diye itiraf etti. Küçük jestleri onun dikkatini çekmemişti. Belki daha büyüğü dikkatini çekebilirdi. En azından ofisine gelip ona bağırarak zorunda kalırdı.

"Oh, Tanrım, hayır!" Marco dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bundan nefret ederdi, dostum," diye onayladı Gio. "Sakın, tekrar ediyorum, Frankie'ye para yığınları fırlatmaya kalkma. Onları ateşe verir."

"Yani, öylece pes mi edeyim? Onu yalnız mı bırakayım?"

Marco, sanki arada bir fark varmış gibi, "Vazgeçiyormuş gibi görünüyorsun," dedi.

"Eğer bunu yaparsam, sence beni affetme ihtimali var mı?"

"Evet," dedi Gio destekleyici bir şekilde. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Gerçekten küçük bir tane," diye söze girdi Marco. Kardeşi ona kuşkulu bir bakış fırlatınca omuz silkti. "Ne? Kar Kaltağı Frosty'i kalıcı olarak ona vermeye karar verirse umutlanmasını istemiyorum."

"Dinle, başka bir şey düşünmelisin, Aide. Onu affetmeye hazır mısın? Tekrar arkanı kollamak yerine seni terk etti, eğer bunu ona söylersen o çok güzel yüzünü ve muhtemelen şık takım elbiseni mahvederim ve eğer bunun iltihaplanmasına izin vereceksen, hiç şansın yok."

Brooklyn'in filozofları ofisinde oturmuş ona tavsiyelerde bulunuyor ve en ufak bir umut kırıntısı veriyorlardı.

"Bunun alevlenmesine izin vermeyeceğim," diye söz verdi.

"Güzel." Kardeşler başlarını salladı.

"Burada güzel bir yeriniz var," dedi Marco etrafına bakarak.

"Ne? Şimdi de havadan sudan mı konuşuyoruz?" Gio talep etti.

"Sadece kibarlık yapıyorum." Marco, Gio'nun masanın üzerinde duran dizine bir tekme attı.

"Ah! Pislik!"

Oscar: Az önce duyduğum bir vücut darbesi miydi?

"Her neyse," dedi Gio telefonundaki saate bakarak.

Aiden kendini gergin hissetti. Onların gitmesini istemiyordu.

Frankie'yle arasındaki tek somut bağ onlarmış gibi hissediyordu.

"Bir şeyler içmeye gitmek ister misin? Belki biraz biftek?" Marco, Aiden'a sordu.

Aiden başını salladı olarak rahatlama kursluaracılığıyla

Onu. Onlar onu terk etmiyorlardı. "Evet. Evet, biliyorum."

Bölüm Elli Dokuz

Raul üçüncü kez boğazını temizleyerek, "Bunu sana nasıl söyleyeceğimden emin değilim, Frankie," diye söze başladı. Brenda konferans masasında onun yanında oturmuş, üçüncü bir mendille gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu.

Frankie masanın üzerinde çalışan dosyasını gördü ve odaya girdikten sonraki beş saniye içinde noktaları birleştirdi.

"Hibemizi kaybettik," diye açıkladı Raul. "Aslında iki tanesini. Artık finanse bile edilmiyorlar, yani hibe yazımında yaptığınız bir şey değildi. Organizasyon olarak yaptığımız bir şey değildi, sadece... kötü şanstı."

Son birkaç haftadır hayatı kötü şanstan başka bir şey değilmiş gibi hissediyordu.

"Raul derin bir nefes aldı: "Demek istediğim şu ki, ofisi kapatıyoruz. Bu fonlar olmadan iş dünyasına hizmet vermeye devam edemeyiz ve bir süredir emekli olmaktan bahsediyorduk."

Brenda gürültüyle burnunu sümkürdü.

"Bu da işinize son verildiği anlamına geliyor." Raul kelimeleri boğazında düğümledi ve kahvesine uzanarak çoğunu dökmeyi başardı.

"Tamam o zaman," dedi Frankie, hiçbir şeyi algılayamayacak kadar uyuşmuş bir halde. Bu onun hayatının yörüngesiydi, dümdüz aşağı düşüyordu. Önümüzdeki hafta bu saatlerde, inişi devam ederse cehennemde açık alevlerin üzerinde ellerini ısıtıyor olacaktı. "Eşyalarımı toplayıp gideceğim."

Brenda'nın sessizce burnunu çekmesi feryatlara dönüştü. "Çok üzgünüz, tatlım! Yaşadığın onca şeyden sonra..."

Frankie ayağa kalktı ve her birine mekanik bir şekilde sarıldı. Ona akıl hocalığı, ikinci ebeveynlik ve arkadaşlık yapmışlardı. Ve şimdi onlar da hayatından çıkmışlardı.

"Seni öğle yemeğine ya da başka bir şeye götürebilir miyiz?" Raul sordu. Kız başını salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Tatil ücretinizi son maaşınızla birlikte göndereceğiz," dedi asık suratla masaya bakarak.

Frankie kapının önünde durup odaya son bir kez bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Alt katta, masasından alabildiklerini boş bir kâğıt tomar kutusuna tıktırdı ve alaycı güneş ışığına çıktı. Mart ayının sonu, gelecek baharın işaretlerini veriyordu. Ama hiçbir şey içindeki buzları eritemiyordu.

Ağaçların dalları arasından süzülen bir parça güneş ışığında kaldırıma oturdu. Dibe vurmuş muydu? İşi yoktu, yüksek lisansını bitirmesine altı hafta kalmıştı ve kira ile okul harcı arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı. Okul demişken, bu iş ve sosyal medya atölyeleri tez projesinin bir parçasıydı. Yani bu bahar mezun olmak artık bir seçenek değildi.

Daha da kötüsü, Aiden'ın bir hafta önce onunla iletişim kurmayı kesmiş olmasıydı. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi. Ama o hâlâ buradaydı. Hâlâ çalışıyordu. Hâlâ var. Hâlâ hayatını yaşıyordu.

Biliyordu çünkü her sabah o lanet olası Google uyarı e-postalarını açmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Her gün işe gidiyor, şehirde yemek yiyor, görünmeye çalışıyordu. Bu arada, herkesle konuşmayı bırakmıştı. Ailesiyle, kardeşleriyle, Pru'yla. İnsanlarla iletişim kurmaktan kaçınıyordu çünkü artık kendini insan gibi hissetmiyordu.

Öfke, acı, içinde yeni bir duyguya yer açarak yer değiştirmişti. Anlamadığı bir duyguya. Suçluluk duygusu.

"Frankie!"

Neşeli karşılama karşısında yüzünü buruşturdu. Şu anda Pru'yla yapamazdı. En iyi arkadaşını gördüğü için mutluymuş gibi davranmaktan bile acizdi.

"Merhaba," dedi Frankie düz bir sesle.

"Neden elinde bir kutu şeyle kaldırımda oturuyorsun... Oh."

"Kovuldum. Merkezi kapatıyorlar," dedi Frankie.

"O zaman sana öğle yemeği ısmarlamam için vaktin var," diye açıkladı gümüş astar bulucu Pru. "Hadi gidelim." Frankie'yi sürükleyerek ayağa kaldırdı ve kutuyu aldı. "Canım pizza istiyor."

Frankie kendi ayakları üzerinde tökezledi. "Gönüllü olarak pizza mı yiyorsun? Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum?"

"Zombi gibi görünüyorsun. Dışarıdan canlı gibi görünüyorsun ama için tamamen ölü ve iğrenç."

"Teşekkürler."

Pru, Frankie'nin en sevdiği pizzacılarından birine doğru ilerlerken hava durumu ve dedikodular hakkında konuşuyordu. Frankie cevap verme zahmetine girmedir. Bu çok fazla çaba gerektiriyordu.

Pru onun karşısındaki kabine kaydı ve parmaklarını birbirine geçirerek beklentiyle gülümsedi. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

"Her şey yolunda mı?" Frankie kendini asgari düzeyde bir ilgiye uyandırarak sordu.

Arkadaşı başını salladı.

"Size ne ikram edebilirim hanımlar?" Ev sahibi Vinnie, cazibe ve sabırsızlığın bir karışımıyla masalarına eğilerek talepte bulundu.

"Yapabileceğin en büyük, en yağlı pepperoni pizza," diye karar verdi Pru. "Ve şu sarımsaklı burgulardan biraz almaya ne dersin?"

Frankie'nin kaşları havaya kalktı. Arkadaşı bugün tüm karbonhidratlar konusunda ciddi idi.

Vinnie içki siparişlerini aldı ve tezgâhın arkasına geçti. "Demek hamileyim," diye açıkladı Pru.

Frankie'nin ağzı açık kaldı. Beyni bu büyüklükte yeni bir bilgiye hazır değildi.

"Ne...?"

"Hamile. Kocamın bebeği gibi mi?" Pru ona bakıp gülümsedi. Vinnie sularıyla birlikte döndüğünde, "Teşekkürler Vin," dedi.

Frankie kendininkinin yarısını içerek beyninin yeniden çalışmaya başlamasını sağlamaya çalıştı. "Bebek mi doğuracaksın?"

Pru tekrar başını salladı. "Balayı bebeği, bu bir sürpriz oldu. Ama çok heyecanlıyız."

Frankie bunu görebiliyordu. Arkadaşının yüzündeki saf sevinci. Kendi hayatı dibe vurmuş olsa da, Pru için yine de bir mutluluk kıpırtısı hissetti.

"Vay canına. Tebrikler. Chip çok heyecanlanmış olmalı."

"Heyecanlanmakla aşırı heyecanlanmak arasında gidip geliyor. On altı tane ebeveynlik, hamilelik ve bebek kitabı sipariş etti ve

dadılarla görüşüyorum."

"Vay canına," dedi Frankie tekrar. Anılar bir anda üzerine üşüştü. Carmen Miranda kılığına girmiş Pru'nun Cadılar Bayramı'nda yurt odalarına girişi. Çok fazla margarita içtikten sonra Salvio'nun barında dans eden Pru. Pru gelinliğini ilk kez deniyordu. "Öyle görünmediğimi biliyorum ama senin adına çok mutluyum."

Pru masanın öbür ucuna uzandı ve Frankie'nin elini tuttu. "Şu anda hayatının berbat olduğunu biliyorum. Ama teyze olacaksın ve bu değerli bir şey. Ve ben bir sonraki şeyi söylerken teyzeliğe tutunmanı istiyorum."

"Uh-uh." Frankie kendini destekledi.

"Neden Aiden'la konuşmadın?" Pru sordu.

Frankie yine içine kapandığını hissetti. "Bak, Pru. Bilmediğin şeyler var. Hayır, beni o tek kaşılıyla aldatmadı. Ama başka bir şey vardı. Çok daha büyük bir şey."

Pru onun elini sıkarak, "Biliyorum," dedi. "Bana söyledi. Geçen hafta benimle ve Chip'le konuştu."

"Sana o mu söyledi?" Frankie şaşkınlıkla sordu.

"Chip'in benden ayrılması için tohumları o ekti."

"Ve sen bunu sorun etmiyorsun öyle mi? İkinizin de yıllarca sürecektir mutluluğunu çaldı, Pru. Sırf senin arkadaşın için yeterince iyi olmadığını düşündüğü için."

"Benim toy ve uçarı olduğumu düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse haklı da olabilirdi. Bunu ona söyleyecek değildim. Üniversiteden yeni mezun olmuşum ve gözlerimde pırlanta yüzükler vardı. Evliliğin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece ışıltılı bir yüzük ve büyük bir parti istiyordum. Eğer ayrılmasaydık ve ikimiz de biraz olgunlaşsaydık, hala birlikte olur muyduk bilmiyorum. Ve biliyorum ki bu küçük düşük karbonhidratlı bebek içimde büyümüyor olacaktı. O zaman olduğumdan daha güçlüyüm. Daha mutluyum. Belki biraz daha olgunum. Ve sonuçta, Aiden sadece arkadaşını kolluyordu. Hiçbir zorlama olmadan bu kararı veren bir arkadaşını."

Frankie, "Sana zarar verdi," diye belirtti.

"Ve ben onu affettim. Bir ara sen de denemelisin."

Frankie homurdandı ve pipetini buzlu bardağına sapladı. "Beni bir kez kandırırsan utanırsın. Beni iki kez kandırırsan..."

"Sence ilişkiler hiç hata yapmamak anlamına mı geliyor?" Pru sordu. "Hakaret bana karşı yapıldı, bana zarar verildi ve ben onu affettim. Sen neden affedemiyorsun?"

"Çünkü senin her zaman yumuşak bir kalbin vardı. Senin yerinde olsaydım, Chip'i asla affetmezdim."

"Peki o zaman nerede olurdum? Beni her gün güldüren bir adamla evli olmazdım. Çocuk odası için boya örnekleri seçmiyor olurdum. Dünyadaki en iyi arkadaşımın karşısında oturup umutsuzca ona affetmenin hangi kapıları açtığını göstermeye çalışmazdım. Güvenli oynayabilirdim. Her şeyi bana bırakan sıkıcı bir adamla evlenebilirdim. Ama incinme riski hiç yokken bu nasıl bir hayattır?"

Frankie gözlerini masaya dikmiş, Pru'nun sözlerinin doğrudan darbe üstüne darbe indirmemesini diliyordu. "Aiden'la bir ilişki içinde olmak çok zordu," dedi güçlkle.

"Orada kendine iyilik yapıyormuşsun gibi görünmüyorsun. Onunla her adımda mücadele ettin. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmasını, ayrılmak için aradığın bahaneyi sana vermesini bekliyordun."

"Değildim," diye karşı çıktı

Frankie. "Şimdi de kendine yalan söylüyorsun."

"Her şeyiyle," diye fısıldadı Frankie. Gerçekten her şeyini ortaya koymuş muydu? Bir taahhütte bulunmuştu ama bunu gerçekten yerine getirmiş miydi?

"Sen tanıdığım en sadık insansın Frankie. Neden ona sadık olamıyorsun? Neden onun için savaşamıyorsun? Aiden'ın köşesinde güvenebileceği kim var? Arkasını kim kolluyor? Dışarıda Margeaux'ya saldırıyor olmalıydın. Bunun yerine saklandın ve kendini gizledin."

Vinnie elinde dumanı tüten bir turtayla döndü. Tabakları önlerine boşalttı. "Afiyet olsun hanımlar."

Frankie fokurdayan peynirin üzerindeki sos girdabına baktı.

"Onu o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor," diye itiraf etti, sesi alçak ve titrekti. Bakışlarını yukarı kaldırdı. "Onu o kadar çok seviyorum ki nefes alamıyorum çünkü sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum."

Pru bir parça sempatiyle, "Çok inatçısın," dedi. "Sırf haklı çıkmak için bunu mahvedebilirsin."

Frankie'nin içindeki suçluluk duygusu ayağa kalktı ve tanıyarak selam verdi.

"Ona karşı hissettiklerim beni dehşete düşürüyor. Bir kabus yaşıyorum. Ve her şey için çok geç. Mesaj atmayı bıraktı, bana bir şeyler göndermeyi bıraktı. Sanki artık onun için yokmuşum gibi."

Pru tabağına bir dilim kaydıldı ve kekiğe uzandı. "O zaman belki de ona var olduğunu hatırlatmanın zamanı gelmiştir."

Altmışını Bölüm

Bir plan oluşturmaları tam yirmi dört saatini aldı. Her şeyi kafasında düzenledikten sonra Pru ile başladı. İsimleri ve numaraları topladı, bağlantılar kurdu. Ünlülerle öğle yemeği yedi, geri dönüşüm kutularının yanındaki ara sokaklarda garsonlar, hizmetçiler ve kişisel asistanlarla buluştu ve davasını anlattı.

Hepsi evet demedi ama yeteri kadarı dedi. Ve ona verdikleri şey, her şeyi eyleme geçirmek için yeterli olmalıydı.

Fişler düştüğünde, karmik intikam için gerçek bir şans olduğunda, kadınlar bir araya geldi.

Ona verilen her şeyi aldı ve artık kullanılmayan tez projesi notlarını bir kenara iterek yepyeni bir projeye başladı.

Yazdığı her kelime, topladığı her bilgi parçası, kendisini daha umutlu, daha kontrollü hissetmesini sağlayan daha büyük yapboza uyuyordu. Ve nihayet yeterince emin olduğunda, bir telefon görüşmesi daha yaptı.

"Davenport, benim Frankie. Barbados'taki video hala sende mi?"

Frankie uyuyamıyordu. Dedikodu bloglarının haberi henüz alıp almadığını görmek için telefonunu kontrol edip durdu. Ve nihayet saat yedide haber kaynağına düştüğünde, mutfağında bir boogie dansı yaptı.

Orada, şehrin dört bir yanındaki ekranlarda, Margeaux küfürler savurdu ve sarhoş bir şekilde Taffany ile havuzda kavga etti. Yüzlerce yorum yapıldı ve her dakika daha fazlası geliyordu.

Frankie oturma odasına kurduğu beyaz tahtaya doğru dans etti.

Birinci adım: Marge'ı itibarsızlaştırmak.

Güzel bir hareketle üstünü çizdi. Ve ikinci adıma göz attı. Bunun için bir zırha ihtiyacı olacaktı.

Hediye kartını panodan aldı ve aradı.

"Merhaba, Christian bugün beni araya sıkıştırabilir mi acaba? Ben savaşa gidiyorum."

Bir saat sonra, parasının yetmeyeceği bir salonda, yaldızlı çerçeveli bir aynanın önünde, döner bir sandalyedeydi. Christian parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken kağlarını çatıyordu. "Geçen ay geri gelmen gerekiyordu," diye onu azarladı.

"Geçen ay savaşa girmek zorunda değildim. Beni muhteşem ve yenilmez yap."

Christian parmağını havada şıklattı. "Makyaj!"

Christian ve yordakçıları onu kadın silahlarıyla donatmaya bağlarken gözünü Christian'ın çalışma masasının yanındaki çantasından ayırmadı. Dumanlı gözler, konturlu elmacık kemikleri, o muhteşem farlar ve son olarak onu kırmızı elbisenin içine aitmiş gibi gösteren bir fön. Eğer bu düşmanını bir böcek gibi ezmez ve Aiden için karşı konulmaz olduğunu kanıtlamazsa, barınağa uğrayacak ve ilk iki kedisini alacaktı... ve sonra Gio'ya, işi ve diploması olmadığı için artık kirayı karşılayamayacağı için yanına taşınıp taşınamayacağını soracaktı.

Harika. Gerçekten sağlam bir B planı. Ama buna gerek kalmayacağını umuyordu. Her şeyi A planına bağlıydı.

"Christian mı? Christian'ın mucize işçileri mi?" dedi aynadaki yabancıya bakarak. "Bok gibisiniz."

Sıradakilere bir beşlik çaktı ve Aiden'in hediye kartını uzattı. Christian ona bir randevu kartı itti. "Altı hafta görüşürüz."

"Burada olacağım," dedi kararlı bir şekilde. Olumlu zihinsel tutum. Kazanacaktı. Ya da cenin pozisyonunda kıvrılmış, kediler tarafından yeniyor olacaktı.

"Bana şans dile!"

Kapıdan çıkıp savaşa doğru ilerlerken arkasından "İyi şanslar!" diye seslendiler.

Adam çoktan orada, barda onu bekliyordu. Saat daha sabahın 11'i olmasına rağmen önünde iki duble bir şey vardı.

"Günaydın, Elliot," diyerek onun yanındaki tabureye kaydı.

Genç Kilbourn koltuğunda doğruldu ve kadının göğüs dekoltesine baktı. "Senden tekrar haber alacağıma dair bir his vardı içimde. Senin için ne yapabilirim? Sevgili kardeşinden intikam almana yardım edebilir miyim?" Kravatını düzeltti.

"Oooh. Korkarım büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzeresin," dedi Frankie çantasından bir dosya çıkarırken. Dosyayı ona doğru kaydırıldı. "Al bakalım. Bu senin için."

Elliot hala kendine çok fazla güvenerek dosyayı çevirip açtı. İçeriğinin kafasına dank etmesi tam dört saniye sürdü. Gözleri irileşti, gözbebekleri büyüdü. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bu, son on yılda seninle ilgili bulabildiğim tüm kirli işler. Boris Donaldson'ın elinde seninle ilgili ne var bilmiyorum ama bu dosyanın içinde bir yerlerde olduğuna bahse girerim."

Fotoğrafları, fotokopileri ve röportajları karıştırırken, "Boris'i nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Şu anda dolandırıcılık ve yaklaşık on dakika önce zimmetine para geçirme suçlarından soruşturma altında olmasına rağmen onu CFO olarak seçtiniz."

"Ne?" İçkisine uzandı ve kana kana içti.

"Erkek arkadaşımın düşmanlarına burnumu sokmasaydım ne tür bir soruşturma yapıyor olurum? Sizler, kirli paranızın örtbas edemediği şeyleri astlarınızın görüp duyduğunu asla anlayamayacaksınız. Bu arada, SEC'in isimsiz ihbar web sitesinde gezinmek çok kolay. Şimdi senin hakkında konuşalım."

Kâğıtları karıştırırken bir yandan kıpkırmızı oluyor, bir yandan da kül gibi oluyordu.

"Çok yaramaz bir çocuk oldun. Gider hesabını reçeteli ilaçlar ve kucak dansları için kullanıyorsun. Yan not, aslında senden hoşlanmıyorlar. Bir de parasını ödediğin şu yapışkan rıza davaları var. Evet dışında her şey hayırdır, Elliot. Bunların hepsini senden bekliyordum. Ama beni bile şaşırtan şey, o zamanki kız arkadaşının dairesine bir erkek fahişe getirmen ve-"

Barı tokatladı. "Gizlilik anlaşması imzaladı! Ona ödeme yaptım!"

"Ah, tatlım," dedi Frankie, sahte bir sempati göstererek. "Gizlilik anlaşması imzaladı ama kapıcısı, hizmetçisi ve özel aşçısı imzalamadı."

Yemin etti. "Dava açacağım. Sana iftira atmaktan dava açacağım."

"O zaman Chip onu kaçırdığı için suç duyurusunda bulunacak. Bu ağır bir suç bu arada. Ve savunmanın senin için herhangi bir karakter tanığı bulabileceğini sanmıyorum. Geçmişinde bunca şey varken olmaz," dedi dosyaya dokunarak.

Dosyayı aldı ve ikiye böldü.

Frankie iç çekti. "Bu bir öfke nöbeti mi? Çünkü biliyorsun ki bende kopyaların kopyaları var."

Dirseklerini bara dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. En ufak bir suçluluk hissetmedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sorduğunuza sevindim. Çok basit. Aiden'ı rahat bırakmanı istiyorum. Kalıcı olarak. Artık ödeme yapman gereken bir şantajcı yok. Bu arada, rica ederim. Böylece yeni bir başlangıç yapabilirsin. Şirketten istifa et, bir pislik gibi davranmayı bırak ve ara sıra rahatsız edici aile yemekleri dışında Aiden'a göz ucuyla bile bakma. Anladın mı?"

"Eğer istediğini yaparsam, bununla ne yapacaksın?" diye sordu, parçalanmış kâğıdı göstererek.

"Bunu sessizce saklayacağım. Ama eğer bir kadını daha istismar edersen ya da bir şişe daha hap alırsan haberim olacak. Ve bu kirli küçük paketle ülkedeki tüm dedikodu blogcularına ve sosyete gazetecilerine gideceğim. Annenizin ne düşüneceğini hayal edin. Ya da daha kötüsü, babanın. Benim insafıma kalmışsın. Ve SEC'in şantajcı dostunu ortadan kaldırmasıyla, bugün piyangoyu kazandın sayılır. Bunu mahvetme."

Taburesinden kayarak indi ve elbisesini düzeltti.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

Asık suratla başını salladı.

"Güzel. Şimdi, bir şey daha var." İçkisini aldı ve yüzüne doğru fırlattı. "Bu, bu kadınların her biri için. Bundan sonra daha iyi ol."

Bölüm Altmış Bir

Oscar, Aiden'in ofisinin kapısından kafasını uzatarak, "Saat 1'deki randevunuz geldi," diye duyurdu.

"Benim neyim?" Aiden monitöründeki açık takvime baktı. Kim olduğunu sanıyordu-

Rüyalarına giren kırmızı elbiseyi giyerek içeri girdi.

Aiden masasından aniden kalkıp sandalyesinin arkasında dönmeye başladığının farkında bile değildi.

"Franchesca?"

Sonunda aklını mı kaçırmıştı? Onu o kadar çok özliyordu ki, şimdi kokusunun hayaletini, kahkahasının yankısını yakalamak yerine onu halüsinasyon mu görüyordu?

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Sanki onları ayıran halıya bir şimşek çakmış gibi hissettim. Oda elektrikle dolmuştu. Kızın dudaklarının aralanmasından, yüzündeki temkinli ifadeden onun da bunu hissettiğini anladı.

Onu tekrar gördüğü için duyduğu minnettarlık çok acınasıydı. Kalbi, sanki her şeyin hayatının önümüzdeki birkaç dakikasına bağlı olduğunu biliyormuş gibi göğsünde çarpıyordu. Ve kontrol onda değildi.

Franchesca öyleydi.

Oscar sessizce kapıyı kapattı ve Aiden bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordu.

"Elbette," dedi Aiden huysuzca. Ona doğru gitmek, onu kollarının arasına almak ve yüzünü saçlarına gömmek istedi. Bunun yerine, masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun."

Bir bacağını diğerinin üzerine düzgünce geçirerek oturdu ve adam sertleşti. Aletinin hiç utanması yoktu. Onu mahveden, kurduğu hayatı boş bir kabuğa çeviren kadın hâlâ onu arzulatıyordu.

Bir saniye bile işe yarayacağını düşünse ona doğru sürünürdü. Ama Frankie sürünen bir adam istemiyordu.

Çantasından bir dosya çıkararak, "Size bir teklifim var," diye söze başladı.

Masanın üzerinden ona uzattı ve parmakları birbirine değdiğinde, bu kadının onun sisteminden asla çıkmayacağını şüphesiz biliyordu. Aralarında bir fırtına kopuyordu ve o sadece fırtına koptuğunda yalnız kalmayacağını umuyordu.

"Dinliyorum," dedi, sesi olması gerekenden daha sertti. Sandalyesini geri çekti ve içine gömüldü.

Fark ettiyse de belli etmedi. Frankie boğazını temizledi. "Tamam, Brooklyn'de küçük işletme hizmetlerinde yeni bir boşluk var. Mahalleleri biliyorum, iş sahiplerini tanıyorum. Rehberliğe, mentorluğa ihtiyaçları var. Eğitime ihtiyaçları var. Krediye ve hibeye ihtiyaçları var."

Ona lanet bir iş teklifi mi sunuyormuş?

"Seni tanıyorum, Aiden. Girişimciliğin her seviyesinin ilgini çektiğini biliyorum. Ve burada başlayabilir," diyerek paketindeki bir sayfayı çevirdi ve parmağıyla ailesinin mahallesinin haritasına dokundu. "Sadece bu blokta altı vitrin satılık. Binaların biraz tadilata ihtiyacı var ama iyi durumdalar. Dairelerin çoğu kiralık."

Gayrimenkul ve yeniden canlandırma konularından bahsetti ve Aiden derin hayal kırıklığına rağmen ilgisinin arttığını hissetti.

Elinde sokağın fotoğrafları, mahalledeki park yerlerinin ayrıntılı haritaları, emlak listeleri, kiralık birim potansiyeli ve hatta mahallede eksik olan mağaza türlerinin ayrıntılı bir listesi vardı.

Hafta sonu çiftçi pazarlarından, blok partilerinden ve açık havada oturma yeri olan restoranlardan bahsetti. Güzel bir tablo çizdi.

"Her seferinde bir şehir bloğu fark yaratabilirsiniz. Manhattan'da böyle bir emlak potansiyeline sahip değilsiniz. Artık yok. İnşa edebileceğiniz toplulukları, destekleyebileceğiniz ve büyümesini izleyebileceğiniz küçük işletmeleri düşünün. Bir geliştirme merkezine ihtiyacınız var. Yeni işletmelere rehberlik edebilecek ve eski işletme sahiplerinin yeni teknolojilerden yararlanmasına yardımcı olabilecek bir şey."

"Peki bunu kim yönetecek?" diye sordu. "Ben."

Aiden'ın bakışları onun yüzüne kaydı. "Benden iş mi istiyorsun?"
Etkilenmesi mi yoksa öfkelenmesi mi gerektiğini bilmiyordu.
"Oh, Aide, bana bundan çok daha fazlasını vermeni istiyorum."

Altmış İkinci Bölüm

Buraya girdiğinden beri kalbi kaburgalarına çarpmayı bırakmamıştı. Onu görmek zordu. İnanılmaz derecede zordu. Eskisi kadar güzeldi. Ama aralarında bir duvar vardı. Kendisinin inşa ettiği bir duvar. Yıkılması ona bağlı olan bir duvar.

Frankie derin bir nefes aldı ve atladı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, Aiden. Ve kendimi affetmekte zorlanıyorum." "Ve sana bir iş vermemin seni daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?"

şaşkınlıkla sordu. Sesi kızgın bile değildi. Ama her ne pahasına olursa olsun kazanmaya odaklanmış başarılı girişimciden başlayarak onun her yönüne hitap etmek zorundaydı.

"Bana ihtiyacın var, Aiden. Ve lanet olsun, benim de sana ihtiyacım var. Parana değil.

Aile bağlantılarınız değil. Sen."

Şimdi onu dikkatle izliyordu ve o da onu izledi, onun soğuk mavi gözlerinin ardındaki umut kıvılcımını dikkatle sakladığını fark etti.

"Düşüncelisiniz. Dinliyorsun, gerçekten dinliyorsun. Zekisin, çekicisin, komiksin ve şaşırtıcı derecede tatlısın. O kadar cömertsin ki incineceksin diye endişeleniyorum."

Nefesini tutamıyordu. Kelimeler dudaklarından giderek daha hızlı dökülüyordu. Çantasına uzandı ve parmakları planının bir sonraki parçasının etrafına dolandı.

"Hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı. Kimse beni senin sevdiğin gibi sevmeydi. Ve ben de hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim." Sesi kesildi ve ellerini yumruk haline getirirken parmak eklemlerinin beyazladığını gördü.

Titrek bir nefesle kendini sandalyesinden dışarı itti ve jöle bacakları üzerinde masasının etrafında yürüdü. Adamın önünde diz çöktü ve mücevher kutusunu havaya kaldırdı.

Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu, bu yüzden kutunun kapağını açtı ve basit altın bileziği ortaya çıkardı. "Bu büyükbabamındı," dedi.

fısıldadı. "Süslü bir şey değil. Ama aile, sadakat, sevgi. Ve ben sana bunların hepsini verebilirim. O yüzden evlen benimle, Aiden. Benimle ol. Bana sonsuza dek ver."

Nefesini tuttu ve kirpiklerinden taşmak üzere olan gözyaşlarını kırıştırdı.

"Peki ya Chip ve Pru?" diye sordu, gözlerini gruba dikerek.

"Gerçek şu ki, kendimi affetmekte senden daha çok zorlandım. Bitirmek için bir bahane arıyordum, haklı olmak için, çünkü incinmek istemiyordum. Ve sonunda ikimizi de incittim. Ayrıca Pru bana tavuk pisliğinin Yukarı Batı Yakası versiyonu dedi ve haklı olmasından nefret ediyorum."

Adamın ağzının kenarlarında bir gülümsemenin hayaletinin oynadığını gördü ve kalbi umutla çarptı.

"Peki ya ailem?" diye sordu. "Onlar her zaman bir sorun olacak."

"İçimden bir ses daha az dram yaşanacağını söylüyor. Bu işe uygun olduğumu keşfettim.

manipülatif kalleşlerle oldukça iyi anlaşıyor."

"Bu şifreli ifadeyi açıklamak zorunda kalacaksın," dedi, ona doğru uzandı, elleri bileklerine kapandı. Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı.

"Önce bana cevap verin lütfen. Sonra ne istersen söylerim. Benimle evlenir misin, Aide? Beni olduğum gibi kabul eder misin? İnatçı, gururlu ve çok ama çok yanlış olduğum için beni affeder misin? Çünkü, kahretsin, Aiden, hayatımdaki eksik parçaymışsın gibi uyum sağlıyorsun. Ben de seninkine uyabilirim. Seni bir müttefik, bir ortak olarak istiyorum. Geri çekilmekle hata ettim, bir çıkış yolu aramakla hata ettim. Ve çok özür dilerim. Ama sana söz veriyorum, bugünden itibaren senin ortağın olacağım ve birlikte güzel bir şey inşa edebiliriz. Ve sana yemin ederim ki her zaman, her zaman arkanda olacağım."

Sevgiyle, korkuyla ve umutla titriyordu.

Aiden onun çenesini daha yukarı itti ve gözlerinin içine baktı. "İkimiz de korkak olamayız, değil mi?"

"Aide, eğer şimdi bana evet ya da hayır demezen, yemin ederim kardeşinin hayatını mahvettiğim gibi senin hayatını da mahvedeceğim."

Ona doğru sıırttı, dizlerinin bağı çözüldü.

"Seninle her zaman evet oldu, Franchesca. Köşemde olmasını tercih edeceğim kimse yok."

"Evet?" diye tekrarladı.

Başını salladı. "Evet ve ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Çok hızlı hareket etmemize gerek yok," diye söze başladı, tereddütlerinin arttığını hissediyordu.

"İki dizinin üzerine çöktün-"

"Bu elbiseyle dizlerimin üzerine çökemem! Çok tatlı ve ilham verici konuşmam sırasında kukuma bakıyor olurdunuz!"

Şimdi gülüyor ve onu yerden kaldırıyordu. Onu kalçasında sertçe hissetti ve sessizleşti. Beyni vites değiştirerek seksi zamana geçti.

"Seni seviyorum Franchesca," diye fısıldadı çenesine doğru. "Seni seviyorum Aiden, seni inatçı orospu çocuğu-"

Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve bir öpücükle onu susturdu. Yarım saniye kadar mücadele etti, derdini anlatmaya kararlıydı ve sonra adamın dili ağzının içine girdiğinde aklını kaybetti. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve çok özlediği ipeksi saç tellerini kavradı. Adamın nefesini içine çekerek, ağzı onunkinin üzerinde eğilirken ona tekrar tekrar onu ne kadar çok sevdiğini söyledi.

"Nasıl kutlayacağız?" diye sordu, bir anlığına özgürlüğüne kavuşarak.

"Beni o masanın üzerine yatıracak ve kaçırdığım her şeyi bana hatırlatacaksın."

"Ben gezegendeki en şanslı adamım." Boynunu ısırdı, bir elini saçlarına soktu.

"Çok haklısın."

Sonsöz

(Bir ay sonra)

"Cannonball!"

Franchesca açık teras kapısında Aiden'ı izlemek için yan döndü. Bembeyaz perdeler tropikal esintiyle dalgalanıyordu. Karı koca ilan edildiklerinden beri geçen on iki saatin çoğunda olduğu gibi çıplaktı. Yüzük parmağı birbirlerine olan bağlılıklarının ağırlığını ve ısıltısını taşıyordu. Her şeyin başladığı beyaz kumlu plajlarda verdikleri ve Aiden Kilbourn'un gücünü ilk kez keşfettiği aynı yatakta devam eden bir bağlılık.

"Mmm," diye iç geçirdi, kollarını başının üzerine uzatarak. "Bu manzaraya hayatımın sonuna kadar alışabilirim."

Aiden omzunun üzerinden ona ukala bir sırıtış fırlattı. Kaslı sırtı ve muhteşem poposu, dişlerinin ve tırnaklarının gece boyunca aldığı izlerin kanıtlarını gösteriyordu.

"Bu manzarayı her gün görmek istediğimden emin değilim," diye yorum yaptı. "Baban az önce Marco ve Gio'nun üzerinden bir gülle attı ve Rachel'in üzerine sıçradı."

Frankie homurdandı. "Hepsini yanında getirmene gerek yoktu, biliyorsun."

"Onlar aileden."

Marco ve Gio bir şeyler bağırdı ve bir başka gürültülü sıçrama oldu.

"Antonio! Su sıçratmayı kesin. Siz aptallar onu cesaretlendirmeyin, yoksa hepimizi buradan atarlar," diye bağırdı May Baranski, Frankie'nin en sevdiği reşit olmayan taksi şoförüne ve kardeşlerine.

Frankie yastığa geri yaslandı. "Brooklyn'i Baranskiler'in elinden alamazsın. Yine ne zaman gidiyorlar?" diye sordu.

"Yarın Chip, Pru ve ailemle birlikte."

"Babanın düğüne geldiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Frankie. Yataktan yuvarlandı ve odanın öbür ucundaki küçük

Buzdolabında bir şişe su buldu.

"Kendi kararlarımı vermeme izin verme fikrine alışıyor. Beş yıl sonra senden hoşlanabilir bile."

Frankie güldü. "Bu olasılık için nefesimi tutacağım. Ona Elliot'tan bahsettin mi?"

Aiden başını salladı ve onu durduğu yerde karşıladı, eli göğsünün üzerinde ve kalçasının kıvrımında gezindi. Sanki vücudunu inceliyormuş gibi daireler çizdi. "Bazı şeyleri kardeşler arasında bırakmak en iyisi. Ama ona Elliot'ı şirketten satın aldığımı söyledim."

"Temiz bir sayfa," diye iç geçirdi Frankie.

Kıçının yanaklarını okşayan ereksiyonun kıpırdadığını hissetti. "Doyumsuzsun." Ona doğru uzandı, onu tabanından kavradı.

"Aynı şey senin için de söylenebilir, karıcığım."

"Oh bak! Buradan Frankie'nin odasını görebiliyoruz! Yoo hoo, Frankie!" May şezlongunda ayağa kalktı ve el salladı.

"Aman Tanrım." Frankie, Aiden'ı görüş alanından çıkarıp yere itti. "Bu insanları hiçbir yere götüremem!"

"Sanırım yarına kadar sosyalleşebiliriz," diye hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

Ama kadın çoktan onun üzerine yayılmıştı. Adam çoktan sertleşmiş ve kalçalarının arasında zonklamaya başlamıştı.

"Belki birkaç dakikamızı ayırabiliriz," diye önerdi, onun kalçalarına doğru ilerleyerek.

Atılmış duvağının ve buruşmuş gelinliğinin eteğinin üzerinde yatıyordu. İkisini de dün gece ondan almıştı.

Elbisenin ne kadara mal olduğunu söylemeyi reddetmişti ama Aiden dedikodu bloglarındaki tahmini fiyatı öğrenmişti. Birkaç saatliğine giyilen bir kıyafet için bu kadar para harcamak Aiden'a kalmıştı.

Aiden'ın mavi gözleri arzuyla kaplanmıştı. Çok güzel bir görüntüydü ve tamamen ona aitti. Öne doğru eğilerek ağzını en yakın göğsüne götürdü, karın kasları hareketle dalgalandı.

O emdikçe ve alay ettikçe, Frankie onu tek bir yavaşça içine aldı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandı onun tenine karşı, dudaklarıyla meme ucuyla alay etti.

"Sen istediğimi bilmediğim her şeysin, Aide," diye nefes aldı.

Kalçaları onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı ve yavaş, sabit bir ritimle ona doğru sallandı.

Kız inledi ve adam bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Şimdi sessiz ol, tatlım. Dışarıda seyircilerimiz var."

Frankie onun evlilik yüzüğünün metalini tattı, titreyen duvarlarına karşı onun içinde sürüklendiğini hissetti.

"Asla yetmeyecek," diye fısıldadı. "Seninle bunu asla yeterince yaşayamayacağım Franchesca."

Tatlı ve gergin sözleri kafasında, kalbinde yankılandı. Ayak parmaklarını yere gömdü ve kalçalarını ona doğru yuvarladı.

Adam bir nefes verdi ve kadın onun içinde zonkladığını hissettiğine yemin etti.

"Benimle olsan iyi edersin," diye homurdandı ve onu gelinliğinin eteği ile boyun eğmeyen vücudu arasına hapsederek yuvarlandı.

Adam güçlü bir şekilde kadının içine girdi, eli hâlâ ağzını kapatıyordu. Ama kelimelere ihtiyaçları yoktu. Bakışları birbirine kenetlendiğinde, ruhları birbirine kilitlendiğinde ve bedenleri dikiş yerlerinden ayrıldığında değil. Kendi doruk noktası bir çiçek gibi açarken, adamın sikini sıkıca kavrayan kadın, adamın salıverilmesinin ilk sıcak patlamasını hissetti.

"Evet, Franchesca. Evet." Bir araya geldiklerinde tatlı ve kirli yeminler etti.

Her şey dahil. Sonsuza kadar.

Frankie ve Aiden'dan biraz daha fazlasını ister misiniz? Düğünden bu yana neler olduğunu öğrenin.

Buraya dokunun: [BANA BONUS EPILOGUMU VER!](#)

Yazarın Okuyucuya Notu

Sevgili okuyucu,

Nereden başlayacağım? Her zaman olduğu gibi, kitaba nereye gideceğine dair bir fikirle başladım. Bunun sadece cennette geçen hafif, komik bir romantik komedi olacağını düşünmüştüm. Sonra Frankie ve Aiden daha da derinleşti, çatışmaları daha da yoğunlaştı, aileleri daha da karmaşıklaştı. Kısacası, bu ikiliye ve ilişkisizlikten kaynaklanan sıcak karmaşalarına sıırıslıkam aşık oldum.

Frankie'nin kalbinin kırılacağından o kadar emindim ki, sonunda kırılan o oldu. Sanki bu insanlar üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi! Umarım siz de onları benim kadar sevmişsinizdir!

Düğünü Barbados'ta yaptım çünkü orası Bay Lucy ile gitmeyi en sevdiğim yerlerden biri. Özellikle bu kitap için araştırma yapabileyim diye gittik... biraz da güneş. Ve tüm romları. Beyaz kumlu plajlar, turkuaz su, çılgın minivan toplu taşıma araçları. İnanılmaz.

Her neyse, eğer Frankie ve Aiden'ı sevdiyseniz, lütfen Amazon'a gidip övgü dolu bir yorum bırakmaktan çekinmeyin. Eğer onlardan nefret ettiyseniz ve hala bu notu okuyorsanız, kararlılığınıza hayranım.

Takılmak ve BFFs olmak ister misin? Beni [Facebook](#)'ta takip edin ve okur grubumda bana katılın: [Lucy Score's Binge Readers Anonymous](#). Ve eğer ön siparişler, satışlar ve harika bonus içeriklerden ilk siz haberdar olmak istiyorsanız, kesinlikle [bültenime kaydolun](#)! Umarım görüşürüz!

Xoxo,
Lucy

Yazar Hakkında

Lucy Score, *Wall Street Journal* ve Amazon'un 1 numaralı çok satan kitabı *Pretend You're Mine*'in yazarıdır. Yemek masasının okumak için olduğu konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır. Tam zamanlı olarak Pennsylvania'daki evlerinde yazıyor.

Bay Lucy, iğrenç kedileri Cleo ile birlikte yaşıyor. Lucy, kalp kıran kahramanlar ve süper kahramanlar yaratmak için saatlerini harcamadığı zamanlarda kanepede, mutfakta ya da spor salonunda bulunabilir. Bir gün bir yelkenliden, okyanus kıyısındaki bir apartman dairesinden ya da güvenilir Wi-Fi bağlantısı olan tropik bir adadan yazmayı umuyor.

Lucy'nin Başlıkları

Mavi Ay Küçük Kasaba Romantizm Serisi

[Her Şeyin Başladığı Yer](#)

Bu ön bölümde Mavi Ay'ın nasıl başladığını öğrenin. John Pierce yalnızlığının tadını çıkaran bir çiftçidir, ta ki gönülsüzce kabul ettiği yüksek lisans öğrencisinin bir kadın olduğu ortaya çıkana kadar.

[Artık Sır Yok](#)

Carter Pierce, aile çiftliğiyle uğraşırken ellerini kirletmekten çekinmeyen göz kamaştırıcı bir gazidir, ancak büyük şehirli bir gazeteci tarafından gölgelenme havasında değildir.

[Günaha Düşmek](#)

Beckett Pierce, Mavi Ay'ın çekici belediye başkanıdır ve sorunlu kadınlara karşı zaafı vardır, özellikle de konukevinde yaşıyorlarsa.

[Son İkinci Şans](#)

Jackson Pierce geri dönen müsrif bir evlattır. Hollywood senaristi olarak başarılı bir kariyeri vardır ve her şeye sahiptir. Geride bıraktığı kız dışında her şeye.

[Planın Bir Parçası Değil](#)

Emma tüm hayatını planlamıştır. Ve bu plan, yakışıklı moda fotoğrafçısı ve kötü şöhretli kadın avcısı Nikolai Vulkov ile dolambaçlı bir yoldan gitmeyi içermemektedir.

[Kaosa Tutunmak](#)

Şerif Donovan Cardona, kasabası aklını yitirdiğinde, sırlar saklayan ve her beş saniyede bir yanlışıyla ona çakan kızıl saçlı felaketten bahsetmeye bile gerek yok.

Romantik Gerilim Başlıkları

Benimmişsin Gibi Davran

Harper, gerçek hayattaki kahramanı Luke ile sahte bir ilişki yaşayarak hayatına yeniden başlar. Ancak sahte ve gerçek ve gizli gerçekler kısa sürede unutulmaz bir aşk hikâyesine dönüşür.

Günahkar ve Aziz: Çizgiyi Aşmak

Kurallara bağlı bir koruma olan Xavier, Hollywood'un ışıltısını ve tehlikesini ardında bırakmak isteyen yıldız adayı Waverly ile tanıştığında ilk görüşte nefret eder.

Günahkar ve Aziz: Kuralları Yıkmak

Tehlikeli bir oyun Xavier'i Waverly'nin hayatına geri getirir. Onu canlı çıkarabilecek tek kişi odur, ama ona bir daha güvenebilecek midir?

Gizli Aşk

Ashley, kendisini aldatan nişanlısından intikam almak için milyarder Jason Baine ile iş birliği yaparak onu ve metresini alaşağı eder.

Diğer Başlıklar

Bay Fixer Upper

Gannon King'in saha yapımcısı Paige ile sette yaşadığı çatışmalar ikisini de daha fazla spot ışığının altına sürükler. Kanal daha fazla drama için bastırırken, kapalı kapılar ardında işler kızıdır.

Noel Düzeltmesi

Cat King, bir kamera ekibi, büyük bir bütçe ve yıkıcı bir kasırganın ardından kasabayı yeniden bir araya getirme niyetiyle Merry'ye gelir. Noel'e çok az kalmıştır. Asık suratlı şehir yöneticisini kendisine güvenmeye ikna edebilecek midir?

Umudun Kalbi: Hope Falls (Kindle Worlds)

Bekâr anne Bristol, seksi yabancı Beau'nun yardımıyla kederiyle savaşmaya başlar. Ancak Beau'nun tüm ailesini etkileyecek bir sırrı vardır.

En Kötü Sağdıç

İş adamı Aiden, dikkatini bir ya da iki aydan daha uzun süre çekebilecek bir kadınla hiç tanışmamıştır. Ta ki Brooklyn'e özgü tavırları olan, ukala bir kız olan Franchesca'ya kadar. Fethedilemez olanı fethedebilecek mi?

Teşekkür

Sweet 'n Spicy Designs'dan Jaycee bu harika kapak için

Dawn ve Amanda muhteşem editoryal gözbebekleriniz için

Bay Lucy, Noel'de çakma Uggs isteğimi görmezden gelip bana ilk gerçek çiftimi aldığı için... ve sonra hemen üzerlerine yağ lekesi bulaştığında bana bağırmadığı için (Uggs kuru temizleme yapılabilir mi??)

Jodi, bir kez daha benim parçalanmış tanıtım yazımı heyecan verici ve tek tıklamaya değer bir şeye dönüştürdüğü için

Joyce ve Tammy Binge Readers'da ve gerçek hayatta harika oldukları için

Suşi

Will & Grace'in yeniden

başlatılması Tacos. Her

zaman taco.

Lucy nerede?

[Haber bültenine kaydolun](#) ve en son Lucy kitaplarından haberdar olun
Haberler.

Ve onu takip edin: Web

sitesi: Lucyscore.com

Facebook at: [lucyscorewrites](https://www.facebook.com/lucyscorewrites)

Instagram at: [scorelucy](https://www.instagram.com/scorelucy)

Twitter at: [LucyScore1](https://twitter.com/LucyScore1)

Blog adresi: lucyscore.com/blog

Book+Main: bookandmainbites.com/lucyscore

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.